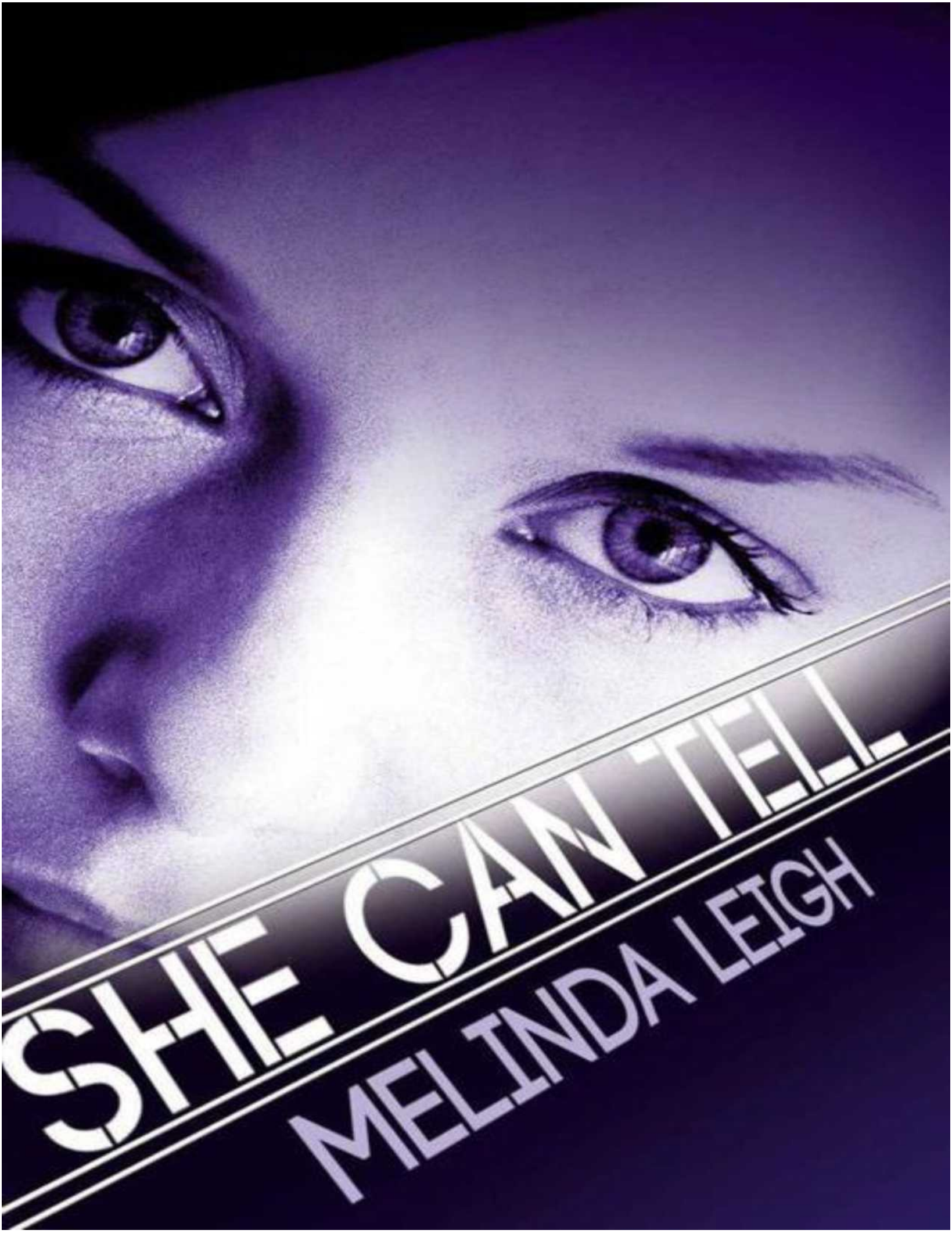
SHE CAN TELL
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Tell

(Ea poate spune)

Seria: She Can #2

Traducere
Julliet Attoh

Prolog

Acum 25 de ani

Îi plăcea să privească.

Pentru a vedea lucrurile secrete, private, pe care oamenii le făceau atunci când credeau că sunt singuri.

Din umbra lunii a unui conifer, se uita prin curtea din spate plină de buruieni la ferma dărăpănată. Harry era înăuntru. Respiraţia Observatorului se scurgea în aerul rece de iarnă. Douăzeci de metri de iarbă de crab era tot ce-l despărţea de pedeapsă.

Harry trebuia să moară.

Era singura cale de a îndrepta lucrurile.

Răspunsurile impulsive, deşi satisfăcătoare, erau rareori de succes pe termen lung. Disciplina era cheia. Şi-a îngropat furia şi a cântărit toate opţiunile. Viaţa lui Harry împotriva acţiunilor sale. Viitorul lui împotriva impactului a ceea ce făcuse. În cele din urmă, ceea ce Harry intenţiona să facă făcea diferenţa.

Nu îţi face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Iţi promit.

O oră de stat pe pământul îngheţat, aşteptând ca casa să devină liniştită şi întunecată, îi lăsase Observatorului degetele de la picioare cu o durere amorţită. Furnicături aprinse îi străbăteau tălpile în timp ce se târa spre o fereastră întunecată, crăpată cu un centimetru pentru ventilaţie. Pământul era prea îngheţat pentru ca cizmele lui să lase urme, dar foşnetul ierbii moarte răsuna în noaptea altfel tăcută. S-a ghemuit sub fereastră, apoi s-a uitat peste pervaz. Niciun sunet. Nici o lumină. Nici o mişcare. A ridicat geamul şi a urcat în sufragerie.

Fumul lacului şi rumeguşul îi înţepa nările. Căldura zăngănea de la o plintă în timp ce cuptorul vechi încerca să ridice temperatura deasupra dulapului pentru carne.

Observatorul nu fusese niciodată în casa lui Harry, deşi tâmplarul îl invitase de câteva ori să vadă meciurile de hochei. Erau amândoi fani Flyers. Aveau şi alte lucruri în comun, dar nu aveau să fie prieteni. Niciodată. Nu după ce văzuse Observatorul – şi după ce auzise – noaptea trecută.

Nu îţi face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Iţi promit.

Trădarea l-a sfâşiat ca vârful cuţitului său prin burta unui cerb.

Lumina argintie a lunii strălucea prin ferestrele goale. În colţul îndepărtat, o pânză de pânză acoperea o canapea extensibilă. Casa dărăpănată avea un aer gol, neterminat, care se potrivea cu spaţiul gol din mijlocul pieptului său.

Casa era în plină renovare. Harry plănuia să o vândă în primăvară. Podeaua de stejar din camera de zi fusese şlefuită până la lemnul brut, dar bucătăria era încă veche şi urâtă. Pe gresia de vinil uzată, o foaie de placaj de patru pe opt se întindea pe două suporturi de fierăstrău, ca o masă improvizată. Observatorul a scanat sortimentul de materiale pentru prelucrarea lemnului. Lichide inflamabile. Ziare. Cârpe. Verificat.

Era o casă mică, cu un plan simplu. Camera de zi, bucătăria şi zona de luat masa erau grupate la un capăt. Un hol scurt ducea la o singură baie şi la trei dormitoare mici. Uşa de la dormitorul principal era întredeschisă. A atins-o cu un deget, iar uşa s-a mai deschis câţiva centimetri. Bărbaţii singuri nu se gândesc prea mult la lucruri precum perdelele. Prin jaluzele se strecura suficientă lumină de lună pentru ca Observatorul să-l vadă pe Harry întins pe spate sub o plapumă groasă, cu un braţ aruncat peste cap, sforăind. Postura lui era copilărească. Inocent.

Tipul nu era deloc aşa. Furia, fierbinte şi acră, îi urcă în gât Observatorului. Înghiţi în sec, se dădu înapoi şi îşi strânse încheieturile îngheţate până când acestea ţipară. Durerea l-a concentrat. A tras o gură de aer rece, încărcată de chimicale, în nas şi a expirat încet. În bucătărie, a întins o mână spre tavan şi a deconectat cei 9 volţi din alarma de fum. S-a mutat la masa de ferăstrău. Diluantul de vopsea ar fi fost suficient.

„Ce faci?”

S-a învârtit. Harry tremura cu pieptul gol în pragul uşii, mâinile ascunse sub braţele încrucişate, faţa încreţită de confuzie somnoroasă. Preludiul unei burţi de vârstă mijlocie

atârna peste treningurile lui joase. Acum ce mai e? Harry era treaz. Planul fusese dat peste cap.

Observatorul îşi plecă capul pentru a-şi ascunde ochii. Aceştia ardeau de frustrare. Nu-l putea lăsa pe Harry să vadă. Observatorul trebuia să spună ceva. Ceva care să-l deruteze pe Harry. Ceva care să-l facă să se simtă confortabil cu un intrus în mijlocul nopţii.

„Am nevoie de ajutor, Harry.” Pledoaria l-a sufocat pe drumul spre ieşire. Degetele lui s-au târât pe lângă chibriturile din buzunar până la cuţitul de vânătoare. A pus arma lângă coapsă, în afara câmpului vizual al lui Harry, şi a deschis lama cu o singură mână. „Îmi pare rău că te-am speriat.”

Observatorul ştia că trebuie să aştepte. Să revină altă dată cu un alt plan. Braţul i se contractase chiar şi pentru a readuce cuţitul în buzunar.

„Nu-i nimic. Eşti întotdeauna binevenit aici.” Harry era un nătâng. Se apropie, puse o mână rece pe umărul Observatorului şi îl strânse cu compasiune. „Lasă-mă să iau un hanorac. Apoi putem vorbi.”

Atingerea plină de compasiune şi cuvintele blânde au scurtcircuitat ceva în creierul Observatorului. Vocea lui Harry îi răsună din nou în cap.

Nu îţi face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Iţi promit.

Vederea Observatorului s-a înroşit. S-a năpustit asupra tâmplarului. Vârful cuţitului îi străpunse burta lui Harry. Sângele se prelingea în jurul mânerului şi curgea fierbinte pe degetele îngheţate şi rigide. A tras în sus, ca şi cum ar fi eviscerat o căprioară, despicându-l pe Harry de la buric la stern cu o ruptură umedă. Observatorul scăpă cuţitul şi făcu un pas înapoi . Aerul friguros s-a umplut de mirosul metalic şi crud al sângelui şi al vânatului proaspăt măcelărit. Ochii lui Harry se înfiorară. Mâinile îi strângeau burta, ca şi cum ar fi vrut să- şi ţină măruntaiele... ei bine, înăuntru.

„De ce?” Sângele i-a ţâşnit din buzele deschise în timp ce trupul i s-a înmuiat, alunecând pe podea ca şi cum oasele i s-

ar fi topit.

La picioarele Observatorului, un lichid întunecat se întindea într-o baltă groasă pe lemnul brut. El a făcut un pas înapoi înainte să ajungă la pantofii lui. Transpiraţia îi picura pe spate, iar inima îi bătea în piept ca un pinball.

Harry trebuia să moară în incendiu. Nimeni nu ar putea crede *că a* fost un accident. Şi acum ce făcea? Casa era la o milă în afara oraşului. Nu se vedeau alte clădiri. Cât timp avea să ardă casa până să ajungă pompierii? Focul ar fi distrus cadavrul? Prea multe întrebări fără răspuns.

Membrele lui Harry s-au zvâcnit şi au rămas nemişcate. Trunchiul i s-a dezumflat; ochii cenuşii erau sticloşi.

Observatorul scoase pânza de pe fotoliu şi o întinse pe podea. La 1,75 m, Harry era mai mic decât cerbul mare pe care Observatorul îl prinsese toamna trecută, dar membrele moarte se zvârcoleau şi se încurcau în timp ce el înfăşura totul în pânză, în stilul deli-wrap. Trase cadavrul până la uşa din spate. După ce a acoperit podeaua bucătăriei cu lac, ziare şi cârpe, a aruncat un chibrit aprins în centru. Focul a străbătut lemnul de esenţă tare cu o *bufnitură.* Şi-a ridicat gluga şi a scos mănunchiul afară. Folosindu-se de înălţimea de un metru a scărilor din spate, s-a ghemuit şi a ridicat cadavrul pe umerii lui. Nu era mic, dar s-a clătinat sub greutatea moartă. Aerul rece ca gheaţa şi fumul i-au înfundat plămânii în timp ce se îndrepta spre garajul detaşat din spatele casei.

Disciplina era cheia. Lecţia învăţată. Nu o va uita din nou.

Dar în acel moment, tot la ce se putea gândi era cum să îl facă pe Harry să dispară.

Capitolul 1

În zilele noastre

Pleacă din oraş sau mori, curvă nenorocită.

Nu era cea mai originală afirmaţie, dar cu siguranţă a transmis punctul de vedere.

Rachel a ridicat lanterna portabilă deasupra capului şi a cercetat partea laterală a hambarului ei. În lumina artificială, cuvintele roşii ca sângele tăiau vopseaua albă ca nişte răni proaspete. Fiecare literă era încă clară, în ciuda orelor de curăţare.

Şi-a rotit umărul îndurerat şi a oprit maşina de spălat cu presiune care încă mai funcţiona la picioarele ei. Liniştea s-a aşternut brusc în noaptea de octombrie prea caldă şi umedă. Era inutil. Graffiti-ul nu dispărea. Noi straturi de grund şi vopsea vor trebui să aştepte până când vremea se va însenina.

Cineva nu era fericit că s-a întors în nord-estul Pennsylvaniei. *Troy?* Cine s-ar mai fi deranjat? Nu conta. Nu avea de gând să plece, indiferent cât de grea îi făcea viaţa cumnatul ei.

Extenuarea i-a apăsat muşchii tremurânzi în timp ce îşi târa pe jumătate echipamentul până la garajul detaşat. La ieşire, a securizat dependinţa cu un lacăt gros. Nu avea rost să ispitească soarta – sau pe vandalul ei. Iarba udă i se strecura sub cizme în timp ce traversa peluza până la uşa din spate. După ce şi – a dat jos cizmele în debara şi s-a asigurat că noul zăvor se fixează bine în poziţie, a intrat în bucătăria goală.

Zgomotul stomacului i-a amintit că nu avusese timp să meargă la cumpărături – sau să ia cina. A deschis uşa frigiderului vechi şi a lăsat aerul rece să-i treacă peste pielea transpirată. Un iaurt singuratic se înghesuia lângă o sticlă aproape goală de lapte degresat. Rachel a găsit un pachet verde şi moale în fundul coşului cu legume. Când cumpărase broccoli? Şi de ce? A luat punga de plastic de colţ cu arătătorul şi degetul mare şi a transferat-o cu grijă la coşul de gunoi. A lovit fundul cu un zgomot umed. A luat o cutie de pe tejghea, a scuturat ultima Pop-Tart cu căpşuni şi a clătit-o cu apă.

O briză umedă şi bătăile unei ploi uşoare îi atrăgeau privirea spre fereastră. Prin ea, hambarul se întindea în spatele casei. Mândria îi umfla pieptul. Avea zece cai în pensiune, ceea ce nu era rău, având în vedere numărul de piedici pe care le suferise proiectul de renovare a hambarului. Iarna viitoare, ferma New Hope urma să primească primul său mânz. Era posibil ca norul negru care o urmărise în ultimii treizeci şi unu de ani să se fi decis să treacă mai departe?

Nu-i purta ghinion. Potul de aur de la capătul curcubeului se poate transforma într-o grămadă de rahat.

După cum reieşea din întoarcerea vandalului ei de aseară.

Telefonul mobil al lui Rachel a izbucnit în interpretarea digitală a „Uvertura William Tell” din suportul de încărcare de pe blatul din bucătărie. S-a întins după telefon. Micul ecran a afişat numele surorii ei. Inima lui Rachel a tresărit o dată când a deschis capacul. „Sarah?”

„Îmi pare rău că am sunat atât de târziu.” Scuzele lui Sarah tremurau. Inima lui Rachel se strânse. „Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?”

„E Troy.”

Nu era aşa întotdeauna? Soţul lui Sarah era cea mai joasă formă de viaţă pe care Rachel şi-o putea imagina, cu cel puţin două trepte mai jos decât amiba pe scara evoluţiei. Cimpanzeii ar fi îngroziţi să afle că împărţeau nouăzeci şi opt la sută din ADN-ul lor cu Troy Mitchell. El era principalul suspect pentru vandalismul ei – şi motivul pentru care Rachel se întorsese să investească fiecare bănuţ în ferma de familie.

Cu şase ani mai tânără decât Rachel, Sarah avea motivele ei să se mărite de tânără, dar cu siguranţă ar fi putut găsi mai bun decât el.

Rachel a auzit o bubuitură în fundal, apoi vocea lui Troy strigând după Sarah.

„Sarah? Eşti bine?” Sarah nu a răspuns. „Vrei să sun la poliţie?”

„Nu.” Sarah şi-a rostit răspunsul prea repede.

„Nu, nu eşti bine, sau nu, nu vrei să chem poliţia?”

Rachel a auzit doar respiraţia întretăiată a lui Sarah pentru un moment lung. „Poţi, te rog, să vii să ne iei pe mine şi pe fete? Troy şi cu mine ne-am certat mai devreme, iar acum s-a întors. E beat şi e foarte supărat. Te rog, Rachel, doar până se culcă.”

„Bine. Voi fi acolo în zece minute. Rămâi pe linie cu mine.” Rachel a intrat într-o pereche de tenişi stricaţi, şi-a luat cheile din bolul de pe tejghea şi a luat- o la fugă în ploaie. În spatele ei, uşa s-a închis cu un *pocnet* răsunător. Cu telefonul mobil încă lipit de ureche, a sprintat spre camionetă. „Sarah?”

Sarah nu a răspuns, dar vocea lui Troy s-a auzit, mai tare de data asta. „Dă- mi naibii telefonul!”

O lovitură înăbuşită şi o bufnitură au răsunat peste linia deschisă când Rachel s-a urcat la volan. Inima îi bătea cu putere în gât. „Sarah, eşti bine?”

Nimic.

Motorul camionetei lui Rachel a trosnit în timp ce ea a pornit pe aleea ei de pământ cu gropi. Cauciucurile i-au scârţâit când a virat prea repede pe drumul rural pavat. Picăturile de ploaie i-au înceţoşat parbrizul. A pornit ştergătoarele. „Sarah, eşti acolo?”

Şi-a ridicat receptorul de la ureche şi s-a uitat la ecran.

Apel încheiat.

„Rahat!” A lovit volanul. Posibilităţile îi treceau prin minte. Niciuna dintre ele nu era bună. Sarah a închis pentru a suna la poliţie? Sau a luat Troy telefonul? Ar trebui Rachel să sune la poliţie? Se gândi o nanosecundă înainte de a forma 911. A descris situaţia şi a dat adresa lui Sarah dispecerului, care a asigurat-o că o maşină de patrulare era pe drum.

Următoarele cinci minute s-au întins cu încetinitorul, marcate de picăturile constante de transpiraţie de pe coloana vertebrală a lui Rachel şi de bătăile ritmice ale inimii ei împotriva sternului. Pavajul lucios se întindea în faţa farurilor ei ca o panglică neagră fără sfârşit. Ştergătoarele se mişcau pe sticla udă, arcuindu-se ca două metronoame.

Fiecare secundă care trecea era o ocazie pentru Troy de a

comite un act de violenţă împotriva surorii sale.

Rachel a întors camionul în cartierul ordonat al clasei de mijloc al lui Sarah. Trotuarele erau bordate, arbuştii tăiaţi. Minivan-uri, SUV-uri şi plase de baschet erau aliniate pe străzile uşor curbate, dar scena suburbană sănătoasă era o iluzie. Nimic nu era niciodată exact ceea ce părea.

A oprit la bordură, în faţa casei lui Sarah, şi a băgat brusc schimbătorul de viteze în parcare. În afară de strălucirea slabă de chihlimbar a luminilor stradale, cartierul era întunecat, strada goală. Niciun poliţist încă. Era pe cont propriu.

Rachel a împins uşa camionului şi a sărit pe bordură. Ploaia s-a intensificat, filtrându-se printre frunzele stejarului matur şi picurându-i pe cap. Îşi şterse o picătură de apă de pe obraz cu degetul arătător şi se întoarse cu faţa spre casa înşelător de pitorească a lui Sarah. Lătratul furios al micului câine al lui Sarah venea din spate.

„Târfa mincinoasă!” Expresia lui Troy a trecut prin fereastra deschisă a sufrageriei şi a spart bula de linişte a cartierului. Alături, o lumină la fereastra de la etajul doi s-a aprins. Câinele a lătrat mai tare.

Un ţipăt feminin a tăiat umezeala.

Rachel a sprintat pe peluza udă şi a urcat în zbor treptele de ciment până la veranda din faţă. Cu inima bătând, a împins uşa descuiată. Sora ei zăcea prăbuşită la capătul scărilor, cu un braţ răsucit în spatele corpului într-un unghi grotesc. Roşu la faţă şi transpirat, Troy stătea deasupra ei în holul îngust.

Când Rachel a păşit pragul, piciorul încălţat al lui Troy a lovit trupul neînsufleţit al surorii sale cu o lovitură dezgustătoare. Şchiopătând, Sarah a alunecat câţiva centimetri pe podeaua de stejar lustruită. Plămânii lui Rachel au scos un oftat reflex înainte ca ea să se poată opri. Capul lui Troy se întoarse spre ea. Sub un şuvoi de păr şaten transpirat, ochii verzi sclipeau de o emoţie nefirească, turbat. „Ce trebuie să fac ca să scap de tine?”

Şocul a paralizat-o pentru câteva secunde. El a lovit.

Rachel a alunecat lateral, dar reacţia ei a fost lentă, iar cârligul neglijent i-a lovit obrazul. Durerea, luminoasă şi ascuţită, i-a străbătut faţa cu un caleidoscop de culori. S-a împiedicat lateral. O mână a prins balustrada şi a ţinut-o în picioare.

Rachel a scuturat din cap. O privire aruncată la trupul sfărâmat al surorii ei a pus-o în mişcare. Durerea de pe faţa ei s-a evaporat când Troy s-a apropiat. Ea şi-a ridicat mâinile, şi-a răsucit trunchiul şi a înfipt un uppercut în plexul solar moale al lui Troy. El a mârâit. O exhalare de whisky stătut a trecut pe faţa lui Rachel. Ea şi-a ridicat braţul pentru a bloca o dreaptă în buclă, apoi a căutat o deschidere în zona inghinală. Nicio lovitură.

Legănându-se sălbatic, Troy s-a împiedicat în faţă. Rachel s-a îndepărtat până când spatele ei s-a lovit de perete. Troy a apucat-o de gât. Urechile ei sau încordat după sirene în timp ce ea şi-a înfipt podul palmei sub bărbia lui. Troy şi-a dat capul pe spate, mişcarea luându-i corpul cu ea.

Ochii îi străluceau de răutate. S-a avântat nesigur spre dulapul de pe hol şi a scos o bâtă de baseball din aluminiu. Inima lui Rachel s-a izbit de interiorul pieptului ei de parcă ar fi vrut să iasă. A păşit în faţa surorii ei. Fuga nu era o opţiune. Nu ar fi părăsit-o niciodată pe Sarah. Nici nu putea să le abandoneze pe fetiţele despre care ştia că erau undeva sus, îngrozite. Dar dacă Troy reuşea să o lovească cu bâta aia, jocul se termina. Sarah ar fi rămas singură. La fel ca atunci când Rachel îşi abandonase surioara cu atâţia ani în urmă.

Unde erau nenorociţii de poliţişti?

Troy a ridicat bâta deasupra umărului drept, apucând-o cu doi pumni în timp ce se îndrepta spre Rachel. Faţa i se contorsionase de ură în timp ce lovea în capul ei.

Capitolul 2

Rachel a auzit vag sirenele care se apropiau în timp ce se ferea pe sub arcul bâtei, prinzând braţul lui Troy în faza de întoarcere. Mâna ei dreaptă a apucat încheietura lui Troy, în timp ce celălalt antebraţ s-a izbit de partea din spate a cotului, hiperextind articulaţia.

„Am să te omor!” Troy a ridicat o cizmă de lucru pentru a-i călca pe picior. Rachel şi-a scufundat greutatea în bara braţului, aplecându-l puternic pe Troy la talie şi aducându-şi genunchiul în sus pentru a-i întâlni faţa. Vederea ei periferică a surprins luminile stroboscopice din uşa deschisă chiar în momentul în care osul s-a zdrobit şi sângele a ţâşnit pe parchet. Bâta a căzut pe podea cu un pocnet metalic. Rachel şi-a luat privirea de la lichidul roşu.

„Poliţia!” O siluetă impunătoare a păşit pragul. Cavaleria.

Era şi timpul.

Rachel îşi menţinu strânsoarea asupra lui Troy şi îşi ridică privirea spre poliţistul uriaş din uşă. Deşi era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă cu nasturi în loc de uniformă, Rachel recunoscu umerii masivi şi părul roşcat ale şefului poliţiei din Westbury, Mike O'Connell. Ochii ei s-au fixat pe ai lui pentru o secundă – suficient cât să fie surprinsă de nuanţa blândă de albastru copil – înainte ca zbaterile şi înjurăturile lui Troy să rupă ciudata legătură dintre ei.

„Puţin ajutor aici?” Rachel îşi ajustă strânsoarea pe încheietura transpirată a lui Troy.

Şeful a clipit. Şi-a pus arma în toc, şi-a limpezit glasul şi s-a îndreptat spre ea, strigând peste umăr la ofiţerul în uniformă care i se alăturase în pragul uşii. Rachel îl recunoscu pe tânărul poliţist ca fiind cel care se ocupase de plângerile ei de vandalism. Nu-şi amintea numele lui, dar părul negru şi bunele maniere îi erau distinctive. „Ethan, cheamă o ambulanţă.”

„Da, domnule.” Ethan s-a întors şi a dispărut. Lumini intermitente roşii şi albastre se reflectau în stil disco-ball pe

uşa din faţă proaspăt vopsită a lui Sarah.

Rachel l-a eliberat pe Troy şi a făcut un pas înapoi. Şeful a trecut pe lângă ea. Nu se cunoscuseră niciodată, dar îl văzuse prin oraş. Întotdeauna de la distanţă. Era mult mai mare de aproape. Mult, mult mai mare. Deşi nu era foarte înalt, cam 1,80 m, corpul lui de fundaş emana putere brută. Îl mânuia pe slăbănogul Troy ca pe o jucărie, învârtindu-l şi încătuşându-i mâinile la spate în câteva mişcări abile. „Eşti arestat.”

Cu Troy imobilizat şi cu corpul uriaş al şefului poliţiei drept barieră, Rachel a fost brusc conştientă că inima îi bătea repede şi că nu putea aspira suficient oxigen. Tapetul înflorit se strângea în jurul ei. A făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de şeful poliţiei şi de Troy. Adidaşii ei au alunecat câţiva centimetri. S-a uitat la pata roşie lăsată de pantoful ei. *Sânge.* Foaierul s-a înclinat. Negrul i-a invadat marginile vederii, iar un sunet grăbit i-a răsunat în cap. Şi-a ferit ochii de stropii de sânge, şi-a pus ambele mâini pe genunchi şi a înghiţit aer umed.

„Eşti bine?” Albastrul de copil al şefului poliţiei s-a concentrat asupra lui Rachel.

Fără aer pentru cuvinte, ea a dat din cap. Ochii ei s-au fixat pe ai lui. Cu un vag disconfort, creierul ei a înregistrat că aceasta era prima dată în viaţa ei când era tentată să se ascundă în spatele altcuiva în loc să înfrunte riscul cu capul înainte.

A făcut respiraţia profundă Zen pe care instructorul ei de arte marţiale încercase să o înveţe.

Din spatele unui văl de sânge, Troy a îngustat ochii beţivi şi porcoşi spre ea. „Târfa aia m-a agresat”.

Îşi forţa încă o respiraţie printre dinţii încleştaţi. Acele lecţii de mediere nu o învăţaseră niciodată cu adevărat, dar nici un fel de antrenament nu o putea pregăti pentru Troy. Dalai Lama şi-ar pierde cumpătul cu Troy.

Şeful nu răspunse, dar Troy se ridică pe vârfuri, ca şi cum şeful ar fi exercitat o forţă asupra braţului încolăcit în spatele bărbatului încătuşat. O'Connell i l-a pasat pe Troy lui Ethan

de îndată ce ofiţerul mai tânăr şi-a vârât capul prin uşă. „Citeşte-i drepturile şi condu-l la Urgenţe. Spune-le să îi verifice şi alcoolemia.”

Vederea lui Rachel s-a limpezit când Ethan l-a condus pe Troy spre uşa din faţă. La ieşire, cumnatul ei i-a aruncat peste umăr o privire de genul „o să fiu chit cu tine” şi un tremur a alunecat de-a lungul coloanei vertebrale a lui Rachel. Întotdeauna îl crezuse un ticălos bătăuş, dar în seara asta văzuse adevărata latură întunecată a lui Troy, bruta scăpată de sub control îngropată sub o faţadă de băieţi care vor fi băieţi. Ea era numărul unu pe lista lui de tras pe sfoară. Nu era un loc bun în care să fii.

Sarah gemu şi Rachel se întoarse. Sistemul ei încărcat de adrenalină era mai puţin stabil decât îşi dădea seama. Genunchii i-au cedat în timp ce se împiedica de sora ei.

„Uşor.” Lângă ea, şeful O'Connell a sprijinit-o cu o strânsoare fermă pe cotul ei. Mâna lui era caldă, solidă şi puternică când a îngenuncheat, coborând- o cu el la podea. Una lângă alta, coapsa lui de stâlp de telefon o făcea pe a ei să pară un băţ de chibrit. Când mâna lui i-a părăsit braţul, ea a simţit lipsa acută de sprijin.

„Poţi să găseşti o pătură?”, a întrebat el fără să-şi ia privirea de la Sarah. Şefa a pus două degete la încheietura braţului nerupt al surorii sale. Cu cealaltă mână, a ridicat părul de pe tâmpla lui Sarah şi a tresărit la rănile ei. Vânătăile de pe chipul drăguţ al lui Sarah aveau roşul intens al cărnii crude.

Ochii lui Rachel s-au înceţoşat când l-a văzut tratând-o pe Sarah cu blândeţea pe care o merita. Sarah era cea bună, cea grijulie, cea politicoasă. Şi ce primea sora ei pentru că era o persoană atât de drăguţă? Un pumn în faţă.

Rachel a înghiţit în sec şi s-a strecurat în sufragerie pentru a scoate o pătură de pe spătarul canapelei. S-a folosit de acele câteva secunde şi de valul fierbinte de furie pentru a-şi ţine în frâu emoţiile. Simţind nevoia să pună ceva distanţă între ea şi poliţist, a îngenuncheat în partea opusă surorii sale.

Vocea ei abia i se frângea. „Cum se simte?”

„Pulsul şi respiraţia ei sunt constante. Cine sunteţi dumneavoastră?” „Rachel Parker. Sunt sora lui Sarah.”

El a dat din cap şi a ajutat-o să întindă pătura peste Sarah. S-a uitat în sus la Rachel, ochii lui fixându-se din nou pe ai ei. O frecvenţă invizibilă, ca o legătură Bluetooth, plutea în aer între ei. El a deschis gura să spună ceva, dar mişcarea capului lui Sarah i-a distras atenţia. „Nu vă mişcaţi, doamnă Mitchell.”

Ochii lui Sarah s-au deschis, au trecut peste şef şi s-au concentrat asupra lui Rachel. Vocea ei era o răguşeală strânsă, forţată de o buză despicată. „Rachel, te rog să ai grijă de copii. Se ascund...”

Rachel a sărit în sus, picioarele ei îndreptându-se deja spre trepte. „Îi voi găsi eu.”

„Aşteaptă”, a strigat şeful.

Rachel s-a întors. Şeful poliţiei s-a încruntat. „Sângerezi.” A arătat spre propriul său pomete. „Ar fi bine să-ţi cureţi mai întâi tăietura ca să nu-i sperii.”

Tăiat? Rachel a cercetat locul corespunzător de pe faţa ei. Pelicula umedă şi lipicioasă şi tăietura subiacentă au fost o surpriză, la fel ca şi durerea când la atins. Inelul de liceu al lui Troy trebuie să-i fi prins pielea la primul pumn.

„Există o trusă de prim ajutor...”

Rachel abia l-a auzit în timp ce îşi ştergea faţa cu mâneca. „Mai bine?”

El a făcut o grimasă şi a scuturat din cap. „Cred că da. Nu chiar ceea ce aveam în minte.”

Rachel a alergat pe scări. A intrat în camera fetelor, cu Hello Kitty şi volane roz de la un perete la altul. „E în regulă, fetelor. E mătuşa Rachel.”

O adulmecare a atras-o pe Rachel la dulap. A pliat încet uşa cu lamele.

Ambele fete, în vârstă de trei şi cinci ani, erau ghemuite în întuneric. „E în siguranţă. Ieşiţi afară.”

Ele şi-au aruncat trupurile mici spre ea. Rachel le-a prins, le-a coborât pe podea şi i-a strâns în braţe pe copiii care

plângeau.

„Shhh. V-am prins acum.”

„Mami ne-a spus să ne ascundem”, a şoptit Emma în sânul lui Rachel. „Nu ne-am ascuns prea bine. Data viitoare vom face mai bine.”

„Te-ai descurcat foarte bine.” Le-a ţinut în braţe, le-a legănat, le-a mângâiat părul, dar nu le-a promis că totul va fi bine.

$$$

Mike a intrat în spital prin uşile mari glisante de la Urgenţe. Luminile orbitoare de la plafon i-au înţepat globii oculari. Dezinfectantul îi înţepa nările şi camufla alte mirosuri mai urâte. Doamne, ura locul ăsta. Transpiraţia îi umezea fruntea, iar focul din stomac se înteţea în timp ce scruta zona de aşteptare.

La capătul holului, imediat după staţia asistentelor medicale, Troy Mitchell era prăbuşit pe un scaun de plastic. Troy fusese vedeta echipei de baseball în liceu, dar acum trupul său, cândva suplu, era doar sfrijit. Sângele uscat îi acoperea faţa şi îi pătase partea din faţă a tricoului alb. În ultima oră, nasul i se umflase de două ori mai mult decât mărimea normală.

„Am nevoie de un doctor. Am aşteptat mult timp.”

Lângă Troy, Ethan stătea drept, strângându-şi şi desfăcându-şi maxilarul pătrat ca şi cum ar fi mestecat pietriş. „Fă. Linişte.”

Ochii roşii şi injectaţi de sânge ai lui Troy s-au fixat pe Mike, iar pieptul i s-a umflat cu acea beligeranţă îndreptăţită pe care numai un beţiv o putea manifesta.

„Vreau să depun o plângere împotriva surorii lui Sarah.”

Ethan s-a încordat. Înainte să poată răspunde, Mike i-a atras atenţia şi i-a făcut semn în tăcere să se relaxeze. Tatăl lui Troy era consilier municipal. Vince Mitchell deţinea

Mitchell's Sporting Goods, una dintre cele mai mari şi mai de succes afaceri din oraş. Primarul trăia ca să pupe fundul bogat al lui Vince. „Calmează-te, Troy. O să ai ocazia să-ţi faci declaraţia. Unde este doamna Mitchell?”

„Vaca aia proastă e înăuntru”, a întrerupt Troy, înclinându-şi capul spre una dintre uşile închise ale sălii de examinare. O privire îngâmfată i-a traversat faţa. „Căţeaua neîndemânatică a căzut pe scări”.

Vena din tâmpla lui Ethan pulsa, umflându-se ca un furtun îndoit cu apă la maxim. A vorbit printre dinţi strânşi. „Dr. Wilson e înăuntru cu ea.”

Uşile de la Urgenţe din spatele lui Mike s-au deschis brusc. Domnişoara Parker, încă îmbrăcată în blugi rupţi şi pătaţi de sânge şi într-un tricou, a păşit prin deschidere şi a ezitat. A scanat spaţiul strâmt. Mike şi-a ridicat privirea spre faţa ei, văzând-o pentru prima dată în lumină puternică şi fără o urgenţă medicală în faţa lui. 1,60 m 52 kg, constituţie atletică. Era mai în vârstă decât ar fi crezut el, undeva la puţin peste treizeci de ani. Căpruiul nu făcea dreptate culorii ochilor ei, care erau de culoarea chihlimbarului lustruit. Părul lung şi castaniu era prins într-o coadă de cal dezordonată. Şuviţe umede i se agăţau de faţă şi de gât. Sângele încă se scurgea din tăietura de pe pometele ei. Faţa ei era mai mult interesantă decât frumoasă. Dar hotărârea din maxilarul ei şi focul din ochii ei erau captivante. Mike nu-şi putea lua ochii de la ea.

Buza ei superioară s-a încreţit în timp ce se uita la Troy.

„Uite-o pe căţea! De ce nu este arestată? M-a agresat”, se vaită Troy în timp ce ea se apropie. „Asta e numai vina ta. Lucrurile mergeau bine până când te-ai mutat aici, curvă băgăreaţă.”

Rândurile din jurul ochilor i s-au adâncit. Corpul ei vibra de energie abia stăpânită când îşi îndreptă privirea spre Mike. „Cum e Sarah?”

„Pe aici, vă rog.” Mike făcu un gest în josul holului. La capăt era o sală de aşteptare mică, privată, unde putea să o intervieveze pe domnişoara Parker – şi să o lase să se

calmeze.

Dar Troy pur şi simplu nu-şi putea ţine gura. „Ştiam că asta se va întâmpla când te-ai mutat înapoi. Ai transformat-o pe sora ta într-o târfă mincinoasă.”

Ea s-a catapultat pe linoleumul gri spre el.

Sfinte...! Mike a sărit în faţă. Şi-a plasat greutatea în calea ei şi a prins-o cu un braţ de mijloc. Absorbind impactul corpului ei mic, el a învârtit-o şi a sprijinit-o cu spatele de pieptul lui. Ea s-a răsucit. Picioarele ei au şutat în timp ce se întindeau spre podea. El şi-a înfăşurat celălalt braţ în jurul corpului ei contorsionat. *Ow.* O durere ascuţită i-a iradiat pe picior când un călcâi i-a atins tibia.

Ridicând-o cu câţiva centimetri mai sus, Mike a mers repede pe hol şi s-a strecurat în salon. A deschis uşa cu umărul şi a închis-o cu piciorul. Deşi avea jumătate din mărimea lui, era greu de ţinut în frâu. Picioarele ei atârnau şi loveau în jurul gleznelor lui. „Ia-o uşor, domnişoară Parker. Nu-l lăsaţi să vă stârnească aşa. Asta e ceea ce vrea el.”

Ea a încetat să se mai zbată brusc, ca şi cum el i-ar fi scos ştecherul, dar Mike nu a lăsat-o jos până când nu i-a simţit corpul moale. Chiar şi atunci şi-a slăbit încet strânsoarea, lăsând-o să alunece pe podea. A ignorat pâlpâirea slabă a conştiinţei fizice când trupul ei s-a frecat de al lui şi a rămas între femeie şi uşă, în caz că se enerva din nou.

L-a înfruntat. Împrăştierea de pistrui de pe nas nu se potrivea cu atitudinea ei de dură. De când Mike o văzuse învârtindu-se în jurul fetiţelor Mitchell, bănuia că duritatea ei era doar o aparenţă. De aproape, faţa ei era şi mai izbitoare. Luminile fluorescente îi păleau pielea deja albă, evidenţiind tăietura şi vânătaia întunecată de pe obraz. Părul ei era de un nisip bogat, iar ochii erau plini de toate nuanţele calde, de la auriu la maro. Şi să te holbezi la ei era probabil nepoliticos.

„Sunt şeful poliţiei Mike O'Connell, domnişoară Parker.” El a întins o mână. „Nu am fost niciodată prezentaţi oficial.”

Prinderea ei era puternică, dar degetele îi erau reci. Deşi foarte caldă, mâna ei era mică şi cu oase fine, aproape dispărând în palma lui mare. O văzuse înfruntând un bărbat

cu un avantaj de 25 de kilograme, dar singurul cuvânt care-i trecea prin cap lui Mike era *fragil.*

„Ştiu cine eşti.” Ea s-a încruntat la mâinile lor împreunate, ca şi cum conştiinţa care bâzâia între ele o deranja. Obrazul i se umflase, făcând tăietura să se întredeschidă.

Perspectiva unei cicatrici pe pielea ei netedă i-a provocat o durere surdă în mijlocul pieptului. „Asta trebuie să fie cusută.”

„Nu este atât de rău. Poate aştepta. Cum e Sarah?” Ea ridică din umeri îngrijorarea lui – şi mâna lui – care îl deranja mai mult decât ar fi trebuit.

„Nu ştiu. Ea este încă cu doctorul. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat în timp ce îl aşteptăm pe doctorul Wilson să termine de examinat-o pe sora ta?” Mike a scos din buzunar un carneţel şi un pix şi a aşteptat ca ea să înceapă să păşească.

A respirat adânc şi şi-a dat la o parte câteva fire de păr umed de pe frunte. „Sarah m-a sunat puţin după miezul nopţii...” Paşii ei s-au stabilizat pe măsură ce reconstituia evenimentele într-o secvenţă logică, dar corpul ei a rămas în continuă mişcare, propulsându-se înainte şi înapoi prin spaţiul mic ca iepuraşul Energizer drogat cu amfetamine. „Atunci ai fost acolo.”

Mike a dat din cap şi a apreciat-o din nou cu respect. Îl văzuse bătându-l pe Troy cu braţul, dar nu văzuse acţiunea de la picior la picior. Era mult mai puternică decât părea. Sub hainele acelea supradimensionate se ascundea un corp suplu şi zvelt – la care nu ar fi trebuit să se gândească. Se antrenase şi în arte marţiale undeva pe parcurs. Dar chiar şi cu toate astea, se pusese în mare pericol. Troy ar fi putut s-o omoare cu bâta aia. Durerea din stomacul lui Mike se amplificase. Ar fi trebuit să aştepte poliţia – pe el.

Şi-a frecat absentă o parte.

„Te-am rănit?” Vina l-a inundat pe Mike. Braţele lui erau aproape la fel de mari ca talia ei. După ce se bătuse cu Troy, probabil că sub hainele acelea zdrenţuite îi apăruseră destule

vânătăi. Putea avea coaste rupte sau leziuni interne dacă Troy o lovise destul de tare. Adrenalina putea masca durerea pentru o perioadă scurtă de timp.

„Nu. Sunt bine. Era prea aproape şi prea beat ca să facă vreun rău real.” Distrată de întrebarea lui, ea s-a oprit din mişcare. Fără mersul ei viguros, părea brusc obosită şi vulnerabilă. Umărul alb-crem, complet feminin, care ieşea din deschizătura de la gât a cămăşii ei, a trezit în Mike instincte de protecţie care nu aveau nimic de-a face cu insigna lui. Erau sentimente primitive, ca de Neanderthal, care veneau din adâncul sufletului şi care îl făceau să vrea să îl înveţe pe Troy cum e să fii bătut măr de cineva mult mai mare. El o conduse spre uşă.

„Să vedem dacă Dr. Wilson a terminat cu sora ta.” Deşi ştia că va fi cu siguranţă un rezident disponibil să o examineze, s-ar fi simţit mai bine dacă şeful de la Urgenţe, Dr. Quinn Wilson, ar fi examinat-o personal. Quinn avea să se asigure că era într-adevăr bine. Mike bănuia că domnişoara Parker va fi un pacient dificil. Bănuia că domnişoara Parker va fi dificilă, punct.

S-a simţit uşurat când a zărit forma verde a lui Quinn la staţia infirmierelor. Mike i-a atras atenţia şi a dat din cap spre Rachel. După o privire la chipul ei, Quinn i-a îndrumat spre zona principală de triaj. Trei saloane pentru pacienţi erau împărţite prin perdele glisante. Primul era gol şi deschis.

„Cum se simte doamna Mitchell?” Mike îi urmă înăuntru şi i-o prezentă pe Rachel lui Quinn.

Doctorul făcu un gest spre masa de examinare şi se spălă pe mâini, luminile de deasupra străluciră pe firele argintii din părul său blond.

„Doamna Mitchell este la raze X. Are un braţ rupt şi o contuzie. Nu cred că pometele îi este fracturat, dar ne vom asigura.” Quinn îşi puse o pereche de mănuşi şi pipăi tăietura de pe obrazul stâng al lui Rachel, în timp ce aceasta se uita peste umărul doctorului la peretele opus. Ea nu a tresărit când antisepticul a trecut peste rană, dar mâna care se agăţa

de marginea mesei s-a albit la nivelul articulaţiilor. „Aş vrea să-l chem pe chirurgul plastician aici să coasă asta. Te mai doare ceva?” Quinn îi întinse un pachet rece.

„Nu.” Ea a ridicat gheaţa la obrazul ei.

„Acum câteva minute, se ţinea pe o parte, Quinn.” Privirea pe care i-a aruncat-o lui Mike ar fi putut topi oţelul. El a evitat contactul vizual direct şi a dat înapoi spre uşă. „O să aştept afară.”

Era pentru binele ei. Îşi dădea seama că suferea mult mai mult decât voia să recunoască. Cineva trebuia să se asigure că rănile ei nu erau grave. Din fericire, asta era treaba lui Quinn, nu a lui Mike.

Quinn a ieşit câteva minute mai târziu. Mike a intrat în pas alături de el.

Doctorul vorbea în timp ce el mergea, pantofii lui de alergare scârţâind pe linoleumul cerat. „A refuzat radiografiile, dar nu cred că este ceva rupt, doar câteva coaste învineţite. Domnişoara Parker poate pleca imediat ce este cusută. O ţin pe sora ei peste noapte. Doamna Mitchell este sedată, aşa că dacă vreţi o declaraţie coerentă, va trebui să aşteptaţi până mâine.” A făcut o pauză, cu o mână pe o uşă închisă. „Şi Mike? Du-te şi dormi puţin. Arăţi ca naiba.”

Mike i-a găsit pe Ethan şi pe prizonierul său într-o cabină de examinare. Ethan îndepărtase cătuşele de la una dintre încheieturile lui Troy şi fixase brăţara metalică pe marginea patului. Nasul umflat al lui Troy era bandajat peste pod. Bucăţi de vată îi ieşeau din nări în stil morsă. Cozile ambilor ochi se înnegreau rapid în timp ce se uita la Mike.

Frumoasă lovitură, dră Parker.

Un tânăr rezident a mâzgălit pe o fişă. „Va trăi. Nasul este spart. Nu trebuie să rămână, asiguraţi-vă doar că are gheaţă.”

Mike s-a întors spre Ethan. „Ai primit declaraţia lui?”

„Da, domnule.” Privirea dezgustată a lui Ethan i-a spus lui Mike ce credea ofiţerul despre declaraţia lui Troy.

„Sarah a căzut pe scări. Am încercat să o prind. Apoi Rachel a dat buzna şi m-a atacat. Încearcă să o întoarcă pe

Sarah împotriva mea de luni de zile, de când s-a mutat înapoi aici. Mi-a spart nasul.” Troy şi-a bătut pumnul dezlegat pe balustrada patului. „Tu ar trebui să o arestezi pe ea, nu eu! Stai să audă tata despre felul în care am fost tratat.”

Troy s-a aplecat în faţă şi Mike şi-a dorit în tăcere să îl lovească. N-a avut norocul ăsta. Troy s-a deplasat înapoi şi a găsit brusc balustrada patului fascinantă.

„Când ajungeţi la secţie, ofiţerul Hale poate completa aceste formulare pentru dumneavoastră. Dar în acest moment, singura persoană arestată eşti tu.”

„Tatăl meu te va suna, şefule O'Connell.” Troy scuipă cuvintele cu dispreţ, iar Mike fu pervers încântat să vadă, puţin mai mult sânge. „Şi primarul.”

„Fără îndoială.” O durere de cap îl lovi pe Mike în partea din spate a globilor oculari. Se întoarse spre Ethan. „Când termină aici, du-l înăuntru.”

Mike a ieşit din cameră şi şi-a scos cheile din buzunar. În timp ce păşea în ploaia caldă, gândurile i s-au dus la atracţia inexplicabilă – şi incomodă – pe care o simţea faţă de Rachel Parker.

Trebuia să-şi păstreze interacţiunile cu ea pe deplin profesionale. Conflictul dintre ea şi Troy nu se încheiase, iar orice atracţie faţă de ea era un conflict de interese cu slujba lui. În plus, nu putea ignora asemănarea stranie pe care o avea cu tânăra femeie care fusese ucisă cu puţin timp în urmă. Femeia al cărei cadavru Mike îl vedea în fiecare noapte când închidea ochii. Femeia pe care Mike nu reuşise să o salveze. Oricare ar fi fost cauza, mingea strânsă în centrul pieptului îi spunea că Rachel va fi ca nisipurile mişcătoare. Sub suprafaţa ei aparent solidă se afla un bazin mlăştinos de complexitate. Instinctele îi strigau că, odată ce se va băga în apă, se va afunda până la gât.

Rachel şi-a întors camionul în aleea vecinului ei. Lumina pridvorului strălucea prin ploaie ca un far şi i-a scos trupul dureros din cabină. A bătut uşor în lumina laterală. Bandit, căţeluşul lui Sarah, a apărut de cealaltă parte a geamului şi a lătrat.

„Taci.” Doamna Holloway îmbrăcată în halat a luat câinele într-un braţ în timp ce deschidea uşa pentru a o conduce pe Rachel în foaierul cald şi uscat. „Vino înăuntru. Te-ai udat.”

Rachel şi-a scos pantofii de pânză uzi şi i-a lăsat lângă uşă.

Peste ochii ei limpezi, fruntea doamnei Holloway s-a încreţit ca hârtia creponată în timp ce a întins mâna să cuprindă maxilarul lui Rachel. Doamna Holloway a întors faţa lui Rachel pentru a vedea mai bine vânătaia şi bandajul de pe obrazul ei. „Te doare asta? Vrei nişte gheaţă sau aspirină?”

„Nu, doamnă.” Rachel s-a întins să mângâie urechile lungi şi mătăsoase ale câinelui. Ochii căprui lichizi o priveau dintr-o faţă mascată. „Nu a făcut probleme, nu-i aşa?” Bandit se acomoda greu cu străinii şi nu-şi primise numele doar din semnalmentele sale.

„Nu. A fost o alinare pentru fete.” Doamna Holloway a aşezat câinele pe podea. „Fii un băiat cuminte. Du-te înapoi la fete.” A folosit aceeaşi voce fermă care i-a ţinut în frâu pe elevii de clasa a patra timp de decenii. Câinele a tropăit ascultător pe hol. „Cum e Sarah?”

„O ţin peste noapte, dar va fi bine.” Rachel a clipit înapoi lacrimi proaspete. Oboseala îi lăsase emoţiile crude. „Dacă aş fi fost acolo pentru ea după ce a murit mama. Nu s-ar fi măritat cu Troy. Dar nu, am fost în primul avion spre Europa.” Păcat că întoarcerea ceasului înapoi cu şapte ani nu era o opţiune.

„Dragă, nimic din toate astea nu este vina ta.” Doamna Holloway a înconjurat-o cu un braţ şi i-a frecat spatele.

„Sigur că da. A fugit cu el două luni mai târziu.” Rachel se lăsă sprijinită de femeia mai în vârstă.

„Troy nu era atât de rău pe atunci. Sarah părea destul de fericită.”

„Avea doar optsprezece ani.”

Doamna Holloway a suspinat. „Rachel, boala mamei tale i-a afectat pe toţi cei din jurul ei, inclusiv pe tine.”

Rachel a oprit amintirile din copilărie înainte ca acestea

să o inunde. Nu le putea suporta într-o noapte bună. Se îndreptă, retrăgându-se din îmbrăţişare. „Oricum, m-am gândit că aş putea să vin şi să le scot pe Bandit şi pe fete din părul tău.”

„Categoric nu. Nu-i vei trezi pe acei copii. Mi-a luat o oră întreagă să îi liniştesc suficient cât să doarmă. Sunt epuizaţi. Lasă-i în pace.” Doamna Holloway şi-a încrucişat braţele osoase pe piept.

„Bine.” Rachel nu s-a contrazis, chiar dacă învăţătoarea pensionară abia dacă avea un metru şi jumătate înălţime, iar această măsură includea şi buclele ei cenuşii ca fierul pulverizat. Rachel era oricum prea obosită ca să dezbată. Dawn era la doar câteva ore distanţă. Era o uşurare să aibă pe cineva de încredere care să-i împartă povara pentru câteva ore. Aici, nu trebuia să explice, să se prefacă sau să se ascundă în spatele unui front curajos. Vecina ei ştia deja toate detaliile murdare din copilăria lui Rachel.

Doamna Holloway a cuprins cotul lui Rachel şi a condus-o în sufragerie. „Stai jos, Rachel, înainte să cazi.”

Rachel s-a uitat la sângele uscat de pe blugii ei şi a plutit deasupra canapelei. „Sunt murdară.”

„Eşti bine. Stai jos. Îţi voi face o ceaşcă de ceai de muşeţel.”

Cuvintele au fost rostite cu autoritate, iar Rachel şi-a lăsat fundul jos pe canapeaua moale şi înflorată a doamnei Holloway. Umărul îi pulsa şi simţea fiecare loc de pe corpul ei unde Troy reuşise să aplice o lovitură. Erau mai multe decât îşi amintea.

„Asta nu e...” Rachel a început, dar doamna Holloway s-a întors şi a privit- o fix. „Ceaiul ar fi grozav.” Şi cald. Rachel şi-a flexat degetele de la picioare pentru a restabili fluxul sanguin. Înţepături aprinse s-au răspândit prin ambele picioare.

„Cu siguranţă nu aveai nevoie de asta după ce s-a întâmplat ieri”, a strigat doamna Holloway peste umăr în timp ce dispărea pe uşa bucătăriei sale. Câteva secunde mai târziu, Rachel a auzit uşile dulapurilor deschizându-se şi

închizându-se, apoi robinetul curgând.

Şi-a îndepărtat din minte gândurile de ameninţări obscene şi vandalism şi şi-a sprijinit capul de spătarul canapelei. Tot ce voia să facă era să închidă ochii pentru câteva minute. Se îndoia că va dormi, dar pleoapele îi păreau că cântăresc douăzeci de kilograme bucata.

Gândurile ei zăboveau asupra şefului poliţiei. În vârstă de 40 de ani şi cu o statură de erou de benzi desenate, nu era chiar chipeş. Nasul lui văzuse câţiva pumni şi avea o ureche ciudat de deformată. Oricum, nu-i plăceau băieţii drăguţi, dar nu-i venea să creadă ce tremurase în stomacul ei când mâna lui o cuprinsese atât de uşor pe a ei. Care era treaba cu ea? În mijlocul groazei şi haosului din seara asta, creierul ei a decis să devină femeie?

Cu toate acestea, era greu de ignorat farmecul lui O'Connell de bărbat din vecini. Comportamentul lui constant şi imperturbabil era mai atrăgător decât al oricărui tip de la Hollywood. Chiar şi cu toţi acei muşchi uriaşi – probabil că ridica tractoare la bancă – avusese grijă să nu o rănească. Şeful avea un control total asupra tuturor acelor muşchi. Nu-şi pierduse cumpătul cu Troy. Şi poliţistul nu se înfuriase când ea îl lovise din greşeală în tibie. Faţa lui Rachel se încinsese. Troy era un gunoi, dar asta nu scuza comportamentul ei.

Destul despre Troy. Sarah se căsătorise cu bastardul şi asta era tot. Rachel nu îşi permitea să îşi critice sora mai mică. Alegerile proaste ale lui Sarah erau parţial vina lui Rachel – şi Rachel avea să fie acolo pentru a o ajuta să facă faţă consecinţelor.

De ce nu ar fi putut Sarah să găsească pe cineva drăguţ? Ca acel poliţist tânăr cu părul negru, cu maniere frumoase şi atitudine cavalerească.

Căsătoria era o instituţie învechită. Dragostea şi copiii creau vulnerabilitate. În ambele sensuri. Bărbaţii puteau fi la fel de afectaţi. Tatăl lui Rachel plătise cu siguranţă preţul pentru că se îndrăgostise de femeia nepotrivită. Dragostea îl distrusese.

Cum puteau oamenii să aibă suficientă încredere în alţii pentru a se destăinui în felul acesta? Incidentul cu Troy era departe de a se fi terminat. Cu ajutorul tatălui său, avea să iasă din închisoare în cel mai scurt timp. Odată ce Troy ar fi fost în libertate, şi-ar fi căutat soţia şi copiii şi ar fi ţintit singura persoană care îi stătea în cale – Rachel.

Capitolul 3

„Aici sunt rapoartele privind cazul Mitchell, şefule.”

Mike şi-a smuls privirea de pe ecranul computerului când un dosar de tip manila a ajuns în coşul de documente.

„Mulţumesc, Ethan. Ai inclus copii ale plângerilor anterioare de vandalism ale domnişoarei Parker?”

„Totul este acolo. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?” Ethan a bâzâit. „Aş putea să trec pe la Parker şi să semnez declaraţiile.”

Mike s-a uitat la ceas. Era deja ora opt? „Nu. Ar fi bine să pleci. Am eu grijă de asta. Bună treabă aseară.”

„OK. Pete e deja aici pentru tura lui.” Ethan s-a furişat afară în secţia de poliţie liniştită de duminică dimineaţă.

Un minut mai târziu, secundul lui Mike, locotenentul Pete Winters, şi-a băgat faţa de buldog prin uşă. „Mă îndrept spre patrulare. Ceva special?”

„Da. Treci pe lângă zona Lost Lake la fiecare două ore.”

„Alte acte de vandalism?”

„Ieri cineva a tăiat nişte cauciucuri de buldozer.”

„OK. Vrei să verific ce face femeia Parker?”

Da este ceea ce Mike ar fi trebuit să spună. „Nu. Am eu grijă de asta.”

„În regulă.”

După ce Pete a plecat, Mike a luat dosarul Parker şi l-a răsfoit. Simţea ceva ciudat în toată mizeria Mitchell-Parker,

dar nu reuşea să afle ce. Poate că dacă ar fi închis ochii noaptea trecută, celulele creierului i-ar fi funcţionat. Îşi întoarse atenţia la articolul care apăruse în căutarea sa pe Google despre Rachel Parker. Verificarea trecutului ei fusese curată, dar Mike voia detalii. Voia să ştie totul despre ea. Mai mult decât faptele din rapoartele sale. Avea treizeci şi unu de ani, nu fusese niciodată căsătorită şi, până acum şase luni, fusese angajată ca călăreaţă şi dresoare de cai la Rising Star Farms. Mai multe articole de presă o legaseră romantic pe Rachel de proprietarul grajdului, Blake Webb, un sânge albastru mai mult decât bogat, care nu avea nimic mai bun de făcut în viaţă decât să se joace cu caii şi cu bărcile cu pânze.

O umbră înaltă umplea uşa biroului său. „Nu te duci niciodată acasă?”

Sean Wilson, fratele mai mic al medicului de la Urgenţe şi cel mai bun prieten al lui Mike încă din şcoala primară, a aşezat pe birou o pungă de mâncare la pachet şi o tavă de carton cu băuturi.

Mirosul de cafea proaspătă i-a umplut nasul, iar Mike s-a aplecat spre perechea de ceşti aburinde. „Îmi pare rău că a trebuit să anulez micul dejun cu tine şi Jack în dimineaţa asta. Am un om care a ieşit pentru invaliditate. Sunt copleşit.” În plus faţă de familia Mitchell, o încăierare la barul local, trei şoferi beţi şi o spargere încheiaseră weekendul.

„Ai renunţat şi la ultimele două jocuri de poker de la Jack. Vărul meu începe să creadă că nu-l placi.” Sean s-a prăbuşit pe unul dintre scaunele care dădeau spre biroul lui Mike.

De fapt, vărul lui Sean, Jack, era un fost poliţist şi un tip de treabă. Dar eşecul lui Mike de a prinde un criminal în serie, cu şase săptămâni în urmă, aproape că îl costase pe Jack logodnica sa. Mike nu putea să nu se întrebe dacă Jack îl învinovăţea la fel de mult pe cât se învinovăţea el însuşi.

„Şi nu ne-am mai luptat de săptămâni întregi”, a protestat Sean.

„Sunt o mulţime de alţi tipi la sală. Poate dacă nu te-ai lupta atât de murdar, unii dintre ei s-ar antrena cu tine.”

„Gaşcă de fătălăi. Nu există reguli într-o luptă adevărată.” Sean i-a întins lui Mike cafeaua. „Niciodată nu te-a oprit să te iei de mine.”

„Şi infractorii luptă murdar. Consider că antrenamentul cu tine este un antrenament bun.” Dar Mike nu dădea vina pe nimeni pentru că l-a refuzat pe Sean. Fostul Ranger al armatei, înalt de 1,95 m, devenit consultant în securitate, se antrena pentru a-şi menţine ascuţite abilităţile de luptă corp la corp, nu pentru a obţine puncte de meci.

„Acum mă compari cu infractorii?” Sean deschise o cutie mică de gogoşi din pungă şi i-o oferi lui Mike.

„Spun doar că nu te-ar omorî să respecţi o regulă din când în când.” A renunţat la festinul cu zahăr.

„Da, ştiu. Corpul tău e un templu şi toate prostiile alea.” Sean a scos un recipient din folie din pungă şi i l-a înmânat lui Mike. „Omletă occidentală şi pâine prăjită din grâu integral.”

„Mulţumesc.” Mike a ridicat capacul. Mirosul de ceapă şi ardei sotate se răspândi, iar stomacul său gol mârâi în semn de aprobare.

Sean a gesticulat cu o cremă Boston. „La fel cum nu te-ar omorî să încalci o regulă din când în când. Recunoaşte. Îţi place şansa de a te dezlănţui în ring cu mine. Eşti atât de încuiat în restul timpului.”

Cum Mike îşi acceptase de mult crisparea, s-a apucat de omletă. „Nu ai o soţie pe care să o deranjezi în dimineaţa asta?”

„Deja am făcut asta.” Sean a rânjit. „Serios, nu poţi fi şef şi ofiţer de patrulare cu normă întreagă.”

„Până când glezna ruptă a lui Matt Dexter se vindecă, eu sunt exact asta. Nu am suficienţi oameni pentru a acoperi turele şi nu există loc în buget pentru ore suplimentare.” Mike a clătit un colţ de pâine prăjită cu cafeaua sa. „Nu trimit ofiţeri singuri în dispute domestice.”

„Asigură-te doar că ai aceeaşi grijă cu propria ta siguranţă.” Sean i-a aruncat o privire ascuţită. „Şi ia-ţi din când în când o zi liberă.”

1 5 5 5

„Nu contează. Somnul nu e tocmai uşor zilele astea.” Oricum, nu fără coşmaruri.

„Mike, nu-ţi poţi asuma responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat. FBI-ul nu l-a putut găsi pe ucigaşul din Riverside, iar ei au lucrat la acel caz mult mai mult timp decât tine.”

„Ar trebui să protejez oamenii din acest oraş. Am dat greş.” Unul dintre ei murise. O tânără femeie nevinovată. Viziunea trupului ei abuzat şi umflat îl va bântui pentru totdeauna. Logodnica lui Jack fusese şi ea răpită de criminalul în serie. Beth abia supravieţuise, lucru pe care Mike şi-l amintea de fiecare dată când mergea la casa lui Jack. Mike ar fi putut ajunge la ultimul joc de poker dacă ar fi încercat. „Nu contează. Totul s-a terminat acum. Să trecem la alte crime.”

Dar el nu putea trece mai departe. Deşi ucigaşul din Riverside era mort, nici Mike şi nici oraşul nu vor mai fi niciodată la fel. Micul său cătun pitoresc purta pata permanentă a crimei.

Îndoiala se ascundea în ochii lui Sean, dar el a lăsat-o să treacă. „Am auzit aseară despre ce s-a întâmplat la casa lui Mitchell. Troy e un nemernic. Chiar are de gând să depună plângere împotriva cumnatei sale?”

„Trebuie să aştept până se trezeşte ca să aflu. Când am sunat la închisoare în dimineaţa asta, vopsea betonul cu Wild Turkey de aseară.”

„Frumos.”

„Probabil singurul lucru care îl va ţine în închisoare astăzi. Niciun avocat nu vrea să pună un acuzat care vomită în faţa unui judecător, chiar dacă judecătorul joacă golf cu tatăl acuzatului.”

„Ei preferă sălile de judecată fără urlete.”

Mike a terminat pâinea prăjită şi a îndepărtat recipientul. „Mulţumesc pentru mâncare.”

„Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Şi pe această notă, avem un grătar în această după-amiază şi Amanda-”

„Sean.” Mike l-a întrerupt. „Îmi pare rău. Pur şi simplu nu am timp.”

Sean a suspinat. „Amanda este îngrijorată pentru tine. Ar

vrea să te vadă relaxat şi să iei o masă adevărată.”

„Tocmai am mâncat una.” Mike şi-a apăsat o mână pe plexul solar, unde simţea de parcă ceapa ar fi izbucnit în flăcări.

„Nu poţi lucra 24 de ore din 24, 7 zile din 7.”

Privirea lui Mike se îndreptă spre ecranul computerului său şi spre articolul din *Philadelphia Times.* Din spatele unui armăsar uriaş, Rachel Parker a întredeschis ochii de sub o şapcă de călărie neagră. Ochii aceia erau intenşi, chiar şi în alb şi negru. Pantalonii de călărie strâmţi şi cizmele negre înalte puneau în evidenţă acel corp atletic şi strâmt. Dar să te exciţi la amintirea frecării ei de el era total nepotrivit. Scaunul lui Mike a scârţâit când el şi-a mutat greutatea.

Legenda de sub fotografie spunea: *Călăreţul local a câştigat argintul la Jocurile Panamericane.* Domnişoara Parker nu a fost doar o antrenoare de cai. Ea şi calul ei, Fleet O' Feet, erau foşti membri ai echipei de echitaţie a SUA. „În plus, astăzi trebuie să o sun pe sora lui Sarah Mitchell.”

Sean s-a întins şi a rotit ecranul lui Mike ca să o poată vedea.

Ea e?”

„Da.”

Sean i-a aruncat o privire. „Ar trebui să faci un duş şi să te bărbiereşti mai întâi. E sexy.”

„Asta nu e o întâlnire.” Mike şi-a dat ochii peste cap. „Ea este implicată într-un caz activ. Complet în afara limitelor. În plus, e genul complicat, iar eu m-am săturat de genul ăsta de complicaţii.”

„Nu eşti chiar domnul Simplu. Ai destule bagaje cât să umpli un nenorocit de cargou.”

Mike a ignorat comentariul incomod de precis al lui Sean. „Uite, Vince Mitchell e destul de supărat că am avut îndrăzneala să-l arestez pe Troy noaptea trecută. Nu-i pasă că fiul lui i-a doborât soţia pe scări şi i-a rupt braţul. Poţi paria că deja lucrează la restul consiliului municipal. Sunt surprins că primarul nu mi-a făcut încă o vizită ca să mă convingă să fac ca acuzaţiile să dispară ca prin magie. Vor fi pe fundul

meu ca o pereche de chiloţi strâmţi. Trebuie să merg pe linia asta. Un pas greşit şi sunt istorie.”

Mike a scos din sertar o sticlă de antiacide de dimensiuni economice şi a scuturat trei.

„Cumperi aceste lucruri în vrac acum?”

„Erau la reducere.” Mike le-a aruncat înapoi şi a mestecat, apoi a folosit ultima cafea pentru a-şi spăla gustul calcaros din gură.

„Eşti cronic suprasolicitat şi prost plătit. Arătaţi ca naiba. Spune-i consiliului municipal să te pupe în fundul tău alb ca pâinea de minune. Ştii că ai întotdeauna un loc de muncă în securitatea privată cu mine. Eu doar încerc să te angajez de ani de zile”.

„Uite, urăsc politica oraşelor mici, dar îmi place slujba mea. Sau cel puţin îmi plăcea înainte ca Vince Mitchell să fie ales în consiliu anul trecut.” Epuizarea lui Mike făcea oferta prietenului său mai tentantă decât de obicei, dar nu era pregătit să renunţe la oraşul său. Această slujbă îl scosese dintr-un loc adânc şi întunecat cu zece ani în urmă, iar locul spre care se îndrepta acum nu era tocmai luminos şi vesel. Timp liber pentru a se gândi la eşecurile sale ar fi echivalentul înghiţirii benzinei şi a unui chibrit aprins. „În plus, dacă voi fi concediat, nu va mai fi nimeni care să aibă grijă de Sarah Mitchell şi de sora ei sau de oricine altcineva.”

„Mike, munca non-stop nu va împiedica un alt criminal să găsească acest oraş.” Ca de obicei, prietenul său tăia minciunile ca un fierăstrău electric. Ochii lui Sean au căzut pe hârtiile de pe biroul lui Mike. „Un dosar teribil de gros pentru o singură noapte.”

„Cineva o hărţuieşte pe Rachel Parker de luni de zile. Trei incidente de graffiti urât.” Mike a răsfoit o jumătate de duzină de rapoarte. „Cauciucuri tăiate pe echipamente grele. Materiale de construcţie deteriorate. Materiale furate.”

Sean a ocolit biroul şi s-a uitat peste umărul lui Mike. „Se pare că e mult de lucru pentru Troy. E beat mai tot timpul şi leneş tot timpul.”

„Exact la asta mă gândeam şi eu. Oricât aş încerca, nu

pot să cred că Troy a orchestrat toate astea.”

„Nu”, a spus Sean. „Nu de unul singur.”

„Deci, fie Troy a fost ajutat, fie altcineva încearcă să îi facă rău lui Rachel Parker.”

Ultima dată când instinctele lui Mike au fluturat un steag roşu, o femeie a fost ucisă.

Rachel a scos un cui dintre dinţi, l-a ţinut în loc şi a ridicat ciocanul. Calul ăla cenuşiu şi enervant a ales o zi nepotrivită pentru a sparge gardul.

„Miss Parker?”

Ea a sărit. Ciocanul a alunecat şi i-a zdrobit degetul mare. Durerea i-a străbătut mâna. „Rahat.” Rachel şi-a scuturat pumnul palpitând, apoi a bătut ultimul cui în noua balustradă superioară şi s-a întors în faţa şefului poliţiei. Avea un dosar ascuns sub braţ.

„Îmi pare rău.” Faţa roşiatică a şefului O'Connell s-a încreţit de îngrijorare. „Nu am vrut să vă sperii.”

Ea a scanat peluza din spate, unde Emma şi Alex se jucau într-o cutie mare de carton. Legat de un copac din apropiere, Bandit a luat o pauză de la săpat şi a lătrat. Noroiul îi ascundea blana neagră şi cafeniu. Deasupra tuturor, un cer de un gri neîntrerupt ameninţa să arunce mai multă ploaie pe păşunile ei mlăştinoase.

„Am multe pe cap.” Rachel a testat placa. A ţinut. S-a uitat la el. Părul îi era încă umed, faţa proaspăt bărbierită, dar după pungile de sub ochi ar fi putut să-şi facă bagajele pentru weekend. Ea reuşise să tragă un pui de somn de două ore pe canapeaua doamnei Holloway. O'Connell arăta de parcă nici nu clipise. Chiar şi umflate de lipsa somnului, acele tristeţi de copil îi supraîncărcaseră circuitele creierului. Un bărbat He-Manly nu trebuia să aibă ochii atât de moi şi de frumoşi. Un ţipăt de fetiţă a plutit prin curte, iar Rachel a

profitat de ocazie pentru a se uita înapoi la nepoatele ei. Gata cu prostiile astea cu privirile încrucişate.

„Cred că da.” Ochii lui O'Connell s-au mutat la hambar. Gura i s-a strâns. Rachel i-a urmărit privirea. În lumina neiertătoare a zilei, latura hambarului ei putea la fel de bine să fie un marchiz profan. „Ameninţările par... personale. Şi urâte.”

„Sunt. Nepoatele mele nu ştiu încă să citească, dar să mă ocup de asta este pe lista mea de lucruri de făcut.” A ridicat un umăr greu. Durerea din articulaţia rănită i-a amintit că eşecul şi durerea fac parte din viaţă.

„Ai avut o mulţime de vandalism de când te-ai mutat aici. Eşti sigură că totul a fost Troy?”

„De ce?” Rachel a îngheţat. Un fior umed i-a urcat pe braţe. „Cine altcineva ar putea fi?”

„Nu ştiu. Când pui totul cap la cap, pare teribil de bine organizat pentru Troy. Eşti sigură că nimeni nu-ţi mai poartă pică?”

Întrebare dificilă. „Nu mă pot gândi la altcineva care ar face atâta efort ca să scape de mine.” A aruncat un deget spre hambar. „Graffiti-ul ăla sună exact ca el.”

Şeful a privit-o un minut în tăcere, ca şi cum ar fi contemplat comentariul ei. Apoi a dat din cap spre fetele de pe peluza din spate. „Cum sunt ele?”

„Mai bine decât aş fi prezis. Copiii sunt rezistenţi.” Ea a încercat să dea din umeri comentariul, dar interiorul i s-a înnodat.

Rachel s-a îndreptat spre hambar. Una dintre pisicile din hambar îi şerpuia în jurul gleznelor în timp ce ea se împingea spre uşile duble glisante. Un culoar larg de pământ separa două rânduri de grajduri. În timp ce lucra, avea o vedere clară asupra lui Alex şi a Emmei. A scos-o pe Lady din boxă şi a aşezat iapa pe legăturile încrucişate de pe culoar. O'Connell o însoţea. Corpul lui uriaş se mişca cu o graţie controlată care sugera aptitudini atletice. A sprijinit un umăr de peretele de lemn de parcă ar fi avut nevoie de sprijin. Scruta păşunea din depărtare, ca şi cum ar fi căutat o modalitate de

a spune ce avea pe suflet. Se îndoia că venise până aici doar să vadă ce fac fetele.

Rachel a aşteptat câteva secunde şi, când el nu a dat niciun semn că ar vrea să-şi dea vestea, a trecut la treabă cu o perie moale. Când a trecut-o peste partea strălucitoare a lui Lady, umflătura uşoară s-a deplasat. Rachel şi-a întins mâna pe burta iepei. Umflătura s-a mişcat sub palma ei. Copilul lui Fleet. Speranţa i-a înmugurit în piept. Şi-a smuls mâna de pe coasta iepei înainte ca optimismul să prindă rădăcini. Nu se putea ataşa prea mult. Soarta avea prostul obicei de a-i smulge fericirea de lângă ea de fiecare dată când aceasta atârna la îndemână.

„Când trebuie să nască?”

Rachel a înghiţit nodul din gât. „Februarie.”

Denimul a foşnit în spatele ei când O'Connell s-a apropiat, invadându-i spaţiul. Când s-a uitat peste umăr, el era chiar în spatele ei, mângâind gâtul lui Lady. Mâna lui lată a alunecat în jos pentru a mângâia umărul iepei. „E frumoasă.”

Aftershave-ul lui proaspăt cu miros de mosc îi furnica în nări – printre alte locuri. Bumbacul moale al bluzei lui se întindea peste muşchii grei ai trunchiului lui. La care *nu ar fi* trebuit să se holbeze ca o adolescentă excitată. Dar, la naiba, îi plăceau caii şi toate alea.

Şi-a desprins privirea de pe pieptul impresionant al şefului şi a mângâiat o pulpă strălucitoare de aramă. „Copilul ăsta al nostrum e primul, nu-i aşa, fetiţo?”

Urechile lui Lady tresăriră. De obicei, puţin din mulţumirea liniştită a calului se răsfrângea asupra lui Rachel, umplând-o cu pacea pe care îşi imagina că alţi oameni o obţin de la o oră de yoga sau de la un masaj. Dar nu şi astăzi.

Faţa lui O'Connell se desfăcu într-un jumătate de zâmbet trist, care îl recalifică de la bărbatul din vecini atractiv la comestibil. Inima lui Rachel făcu din nou chestia aia agitată, de parcă ar fi vrut să-şi bată genele la el. Ridicol.

Rachel s-a ferit de cutia de toaletă şi a ales o perie rigidă pentru coada lui Lady. „Deci, îţi plac caii?”

„Am avut unul când eram copil.” Vocea i s-a ascuţit. Când

Rachel s-a uitat înapoi la el, zâmbetul îi dispăruse de pe faţă şi ochii îi erau tulburi ca cerul. Cum putea un bărbat atât de mare să aibă o latură vulnerabilă? Şi de ce era mai atrăgător din cauza asta? Îşi curăţă gâtul. „Ai moştenit acest loc de la bunicul tău acum mai bine de zece ani. De ce te-ai mutat aici abia acum şase luni?”

„Călăream în competiţii, călătoream în majoritatea timpului.” Până când o alunecare a unei copite i-a pus capăt carierei – şi lui Fleet.

A trecut un braţ peste gâtul lui Lady şi şi-a aşezat fruntea pe creasta ei arcuită. Lady şi-a aplecat gâtul graţios într-o curbă elegantă şi i-a mângâiat talia blugilor. *Curvă neruşinată.* Dar Rachel era un pic geloasă.

„Deci, te-ai retras?”, a întrebat el.

O înţepătură i-a străbătut cicatricea din umăr.

„Da. Se poate spune şi aşa.”

„Toţi aceşti cai sunt ai tăi?”

„Mi-aş dori. Doar Lady. Ceilalţi sunt aici pentru antrenament.” Şi-a mutat privirea de la poliţist pentru a le verifica pe fete. Două perechi de picioare ieşeau din cutie. O vorbărie înăbuşită, copilărească, plutea prin umezeală. În regulă. Ajunge să pretindă că are un gram de răbdare. „Deci, ce te aduce aici în dimineaţa asta, şef O'Connell?”

„Spune-mi Mike.” Un suspin îi străbătu pieptul. Muşchii s-au strâns şi sau eliberat. „Te rog?”

„Bine, atunci e Rachel. Mike, ce te-a adus aici?”

„Am hârtii pe care trebuie să le semnezi.” Şi-a ridicat mâna şi şi-a lipit palma de ochi. „Şi trebuie să vorbim. Poţi să iei o pauză?”

Disconfortul i s-a instalat în burtă. Fără să întrebe, ştia că erau veşti proaste, ca un mesaj vag de la cabinetul medical prin care i se cerea să o sune înapoi. „Sigur. Lasă-mă un minut.”

A dus calul înapoi în boxa sa. De cealaltă parte a culoarului, şi-a scos briceagul, a tăiat sfoara de balotat şi a aruncat o bucată de fân proaspăt în boxa lui Lady. A împăturit cuţitul şi l-a întors în buzunarul de la blugi.

„Dacă vrei să vorbim, vino la mine acasă. Am nevoie de cafea.”

El a urmărit-o în timp ce ieşea din grajd şi păşea pe iarbă. Banditul lătra şi mârâia când Mike se apropia. Emma şi Alex s-au târât afară din cutia udă când s-au apropiat. Blugii lor erau uzi de la genunchi în jos. Labele câinelui erau învelite în noroi.

„Ne este foame.” Ca de obicei, Alex vorbea pentru amândouă.

„Mai încet, Bandit.” Rachel a dezlegat câinele irascibil, dar l-a ţinut bine în lesă. „Ce zici de prânz?”

Bandit a condus atacul în timp ce fetele au sărit la uşa din spate a casei, unde Rachel a şters labele şi burta corciturii înainte de a îi lăsa pe toţi în bucătărie. Câinele s-a zvârcolit în braţele ei, iar ea şi-a pierdut aderenţa la corpul lui ca un cârnat. El a căzut pe podea şi s-a îndreptat spre poliţist. Rahat. Mârâind, câinele s-a apropiat de Mike pe picioare înţepenite.

„Ai grijă.” Rachel s-a apucat de corpul lui blănos, dar câinele s-a ferit de mâna ei. A adulmecat suspicios picioarele lui Mike, apoi s-a târât înapoi să se aşeze lângă picioarele fetelor. Rachel s-a oprit la jumătatea plonjării.

„Puţin defensiv?” Mike şi-a aşezat dosarul pe masă.

„Doar un pic.” Ţinând un ochi neîncrezător asupra câinelui, Rachel a tras un scaun până la chiuvetă şi a deschis robinetul. Lui Bandit îi plăceau vizitatorii în muşcături mici şi suculente.

Alex, în vârstă de cinci ani, s-a scremut în picioare, a stropit săpun în palmă şi s-a săpunit. „Bandit e par-ti-cu-lar.” A scos cuvântul, enunţându-l cu grijă. „La muşcat pe tati.”

Emma şi-a mişcat pumnul spre faţă. Rachel i-a luat mâna mică şi a strâns- o uşor înainte ca degetul murdar să ajungă în gura copilului.

Mike s-a ghemuit şi a întins o mână. Bandit şi-a încreţit buza. „Ce fel de câine este?”

„De salvare”, a spus Rachel. „Sarah l-a luat de la adăpostul de animale. Trebuie să fie un fel de câine de

vânătoare. Nasul ăla al lui poate găsi o firimitură de chips de cartofi îngropată sub pernele canapelei.”

Alex a coborât şi şi-a uscat mâinile curate pe blugii murdari înainte ca Rachel să o poată opri. Rachel a ridicat-o pe Emma cea mică pe scaun şi i-a spălat mâinile între ale ei. În viziunea ei periferică, a văzut-o pe Alex înfăşurând un braţ în jurul gâtului câinelui mic. Bandit a întors capul şi i-a lins bărbia.

„Tati spune că e o corcitură inutilă.” Buza lui Alex a tremurat. „Nu-l lasă pe Bandit în casă. Uneori e frig afară.”

Pieptul lui Rachel s-a strâns când a lăsat-o pe Emma jos. Privirea lui Mike o prinse pe a lui Rachel. Prea multă simpatie acolo. Ochii ei au ars şi s-a întors să se adune. În spatele ei, l-a auzit pe Mike liniştindu-i nepoata. „Bandit are o grămadă de blană care îi ţine de cald.”

I-a blocat vocea profundă înainte ca aceasta să-i topească complet hotărârea. Rachel a lipit două sandvişuri cu unt de arahide şi jeleu, i-a dat câinelui un ronţăit şi i-a condus pe toţi trei în sufragerie. A pornit televizorul vechi înainte de a se retrage în bucătărie. Uşa batantă s-a închis, înăbuşind vocea scârţâitoare a lui SpongeBob.

„Copiii sunt rezistenţi. Vor fi bine”.

Vocea lui Mike a surprins-o. S-a uitat la el. Înţelegerea din ochii lui a făcut-o să se simtă prinsă în capcană. Ceva la el o tenta să renunţe, să îl lase să intre, să lase garda jos. Coloana ei vertebrală s-a întărit. Un moment de slăbiciune putea duce la mai multe. Atunci unde ar fi fost? Dependentă. Emoţională. *Vulnerabilă.*

Nu se va întâmpla.

„Dar tu?” Mike a făcut un pas spre ea. Camera s-a micşorat, spaţiul contractându-se în jurul lor.

„Bine.” Faţa plină de vânătăi îi pulsa, iar ea a căutat o sticlă de ibuprofen în dulap. După ce a înghiţit două tablete, i-a întors spatele, a măsurat cafeaua şi a umplut rezervorul cu apă. A apăsat butonul de pornire. Aparatul a gâlgâit.

Când s-a întors, el era acolo, la doar un braţ distanţă. Destul de aproape pentru a o atinge. Destul de aproape încât

să simtă căldura emanată de corpul lui şi să simtă mirosul afurisit de aftershave.

El a întins mâna şi i-a ridicat bărbia cu un deget. Atingerea lui blândă a trimis un fior direct până la degetele de la picioare. Bâzâitul s-a amplificat. „Cum te simţi?” O durea faţa, dar părţile ei feminine cântau „It's Raining Men”.

Nu că ar fi avut de gând să-i spună asta. Nu era destul de rău că bărbatul ăsta era plin de muşchi sexy şi ochi albaştri superbi. Trebuia să fie şi extrem de drăguţ. Avea mari probleme.

Rachel şi-a îndepărtat bărbia şi a făcut doi paşi grăbiţi înapoi. „Nu e rău.” He-Man era periculos.

El a ridicat o sprânceană neîncrezător. „Se pare că doare.”

Trebuia să stea departe de acest bărbat. El îi făcuse ceva. Nu numai că părea să vadă prin ea, dar o făcea să simtă lucruri care nu o interesau.

Rachel s-a retras la cafetieră pentru a turna două ceşti. Aburul îi încălzea faţa. Da, sigur. Era aburul. La naiba, trebuia să fi făcut cafea decofeinizată. I-a înmânat ceaşca lui. El încă îi arunca o privire foarte sexy. Ea a smuls o cutie de Pop-Tarts de pe tejghea şi a împins-o spre el. El a scuturat din cap.

„Asta e dezgustător.”

„Fiecare cu părerea lui.” Cu patiseria într-o mână şi cafeaua în cealaltă, a dat înapoi pentru a-şi sprijini şoldul pe masa din bucătărie. Pop-Tart-ul a dispărut în trei muşcături. În timp ce Mike privea, dezgustul a înlocuit focul aprins din ochii lui. Slavă Domnului. Ea s-a pregătit pentru veştile proaste pe care era sigură că el urma să i le împărtăşească.

„Să trecem la afaceri. Ai spus că trebuie să vorbeşti cu mine.”

Ochii lui albaştri expresivi s-au umplut de regret. „Troy va ieşi mâine pe
cauţiune.”

Picioarele lui Rachel au slăbit. Şi-a sprijinit greutatea cu o palmă pe masă şi s-a afundat într-un scaun de bucătărie. Nu

ştia de ce era atât de surprinsă. Ştia că se va întâmpla asta, dar realitatea întregii situaţii i-a măturat genunchii de sub ea. „Ştiam că tatăl lui nu va pierde timpul, dar am sperat…”

Ce? Un miracol? Nu există aşa ceva. Nu pentru tine.

„Dacă ar fi fost în stare să se prezinte astăzi în faţa unui judecător, ar fi ieşit deja.” Mike şi-a lăsat privirea la cafea. Faţa i se lăsase cu vinovăţie. „Aş fi vrut să-l pot ţine închis, dar nu are niciun dosar *oficial* de violenţă.”

Rachel şi-a scuturat încet capul. „Nu e vina ta. Întotdeauna a fost un bătăuş gălăgios, dar, din câte ştiu eu, nu a mai lovit-o niciodată.” Cafetiera a şuierat şi Rachel s-a holbat la ea, amorţită. Şi-a înfăşurat ambele mâini în jurul ceştii, recunoscătoare să simtă căldura răspândindu-se în palme. Şi-a ridicat bărbia. „Mă pot descurca cu Troy.”

I-a aruncat din nou privirea aceea, cea pe care ea o recunoştea acum ca fiind privirea „amândoi ştim că eşti plină de rahat”. A deschis dosarul de pe masă. „Vreau să-ţi semnezi declaraţia şi am adus copii ale rapoartelor poliţiei.” I-a dat instrucţiuni cum să solicite un ordin de restricţie temporară şi i -a recomandat lui Sarah să-şi ia un avocat bun cât mai curând posibil.

Rachel abia îl auzea. Noaptea trecută Troy fusese beat. Ea îl luase prin surprindere. Asta nu se va mai întâmpla. Degetele ei atingeau bandajul de pe obraz. Lăsând bravada la o parte, nu avea nicio idee cum avea de gând să le protejeze pe Sarah şi pe fete.

Şi dacă Mike avea dreptate şi toate problemele ei nu fuseseră cauzate de Troy? Dacă altcineva voia să o prindă? Cuvintele lui Mike îi răsunau în minte. *Eşti sigură că nimeni altcineva nu-ţi poartă pică?*

Dacă ar fi putut răspunde da.

$$$

Mike şi-a aşezat ceaşca pe tejghea. Nicio femeie nu avea

să mai fie rănită sub supravegherea lui. Abia putea trăi cu cea pe care o dezamăgise.

Curajul lui Rachel, deşi admirabil, nu îi va ţine pe toţi în siguranţă. Nu de Troy sau de oricine altcineva care era dispus să facă atâtea eforturi pentru a-i face rău.

Mike a traversat camera şi i-a deschis usa. Zăvorul şi feroneria noi şi strălucitoare erau toate foarte rezistente, la fel ca şi usa veche şi robustă. Nu avea geamuri. Dar urme de rangă marcau jamba. „Aici a încercat să intre?”

„Da. Cam la o săptămână după ce m-am mutat aici, am auzit un zgomot în toiul nopţii. A dispărut când am coborât. Tot ce am văzut a fost o umbră. Am sunat la poliţie, dar dispăruse de mult înainte ca ofiţerul să ajungă aici.” S-a încruntat. „Bine că instalasem deja noua încuietoare.”

Citise raportul, dar văzând dovezile tentativei de intrare – şi cât de aproape fusese hoţul de a intra nedetectat – îi demonstrase că ferma lui Rachel era prea îndepărtată pentru confortul lui Mike. Încuietoarea funcţiona fără probleme când el o răsuci. „Cel mai bun din linie. Te asteptai la probleme?”

„Troy a fost destul de clar cu privire la ceea ce simţea de la început. A făcut unele ameninţări”.

Încuietorile abia ar încetini un om hotărât.

„Uite, ai făcut tot posibilul să securizezi acest loc, dar ferestrele pot fi sparte, de Troy sau de altcineva. Chiar ai nevoie de un sistem de alarmă.”

Ochii i s-au îngustat, acea scânteie atrăgătoare de enervare revenind.

„E pe lista mea de dorinţe.”

Situaţia era inacceptabilă. Mike trebuia să *facă* ceva. Nu putea să o lase pe ea – pe ei – asa expusi. A pivotat, trecând prin bucătărie şi pe hol, trecând pe lângă ornamentele pline de lovituri şi fâsiile agăţate de tapet decolorat, spre partea din faţă a casei. Cu excepţia investiţiei în încuietori noi, Rachel îsi pusese evident toate resursele în renovarea hambarului. Vechea fermă avea nevoie să fie complet demolată.

Se întoarse şi aproape că se lovi de Rachel, care stătea în picioare, cu braţele încrucisate pe piept, în centrul holului.

„Unde te duci?”

Se uită în jos la ea. De ce flacăra de furie din ochii ei era atât de fierbinte? Ultima femeie temperamentală de care se îndrăgostise îi filetase inima ca un păstrăv.

„Vreau doar să vă verific usa din faţă.” A trecut pe lângă ea şi a iesit pe veranda largă din faţă. Protejată de prispă, usa era solidă, fără putregai sau geamuri vizibile. Zăvorul era nou şi aici. Mike a scos un carneţel şi a luat câteva notiţe despre aspectul general al casei în timp ce se întorcea spre bucătărie.

Ea s-a enervat, cu picioarele înţepenite. Faţa i s-a înrosit şi i-a barat calea
cu un braţ rigid.

„Ce faci?”

Mike s-a holbat la braţul de pe pieptul lui. Avea ea idee cât de mică era? Sau cât de vulnerabilă? Îşi ridică privirea spre faţa ei. Ea ştia. Dincolo de maxilarul încăpăţânat şi de obrazul bandajat şi vânăt, îndoiala se ascundea în spatele focului din ochii ei. Şi poate şi o teamă bine înăbuşită. El a suspinat. Ea tot nu avea de gând să facă asta uşor pentru niciunul dintre ei.

„Uite, chiar ai nevoie de un sistem de securitate. Ştiu un tip care îţi va face o ofertă bună. Rachel, lasă-mă să te ajut. Doar un pic.” A înclinat capul spre living. „Pentru binele lor. Te rog.”

Lupta ei interioară i se purta pe faţă. Dacă nu ar fi fost vorba de sora şi nepoatele ei, probabil că i-ar fi spus unde îşi poate băga ajutorul. Dar pentru protecţia fetelor, el ştia că va ceda. O cunoştea doar de o zi şi era deja sigur că va pune nevoile lor mai presus de propriile dorinţe.

„Cu o singură condiţie. Toate facturile vin la mine. Nu fac acte de caritate sau datorii personale.”

„Bine”, a fost de acord Mike. Sean ar fi făcut treaba indiferent cum sau când l-ar fi plătit ea. Femeile şi copiii erau slăbiciunea prietenului său super dur. I-ar fi oferit o afacere

bună. Unele dintre facturi se vor pierde probabil.

„Lasă-mă pe mine să sun.”

„Bine.” Ea a expirat puternic şi i-a întâlnit privirea. Înfrângerea din expresia ei a făcut ca pe Mike să-l doară şi mai tare ceva în stomac. El prefera ochii aceia căprui plini de energie. „Mulţumesc.”

Ştia că ar trebui să spună ceva, să-i recunoască recunoştinţa, dar tot ce a putut face a fost să dea din cap stânjenit. Ceva îl atrăgea la această femeie, şi nu era vorba doar de felul în care blugii ei ponosiţi îmbrăţişau un fund incredibil de strâmt. Nu, era vorba de loialitatea şi curajul ei feroce care îl atrăgeau, împreună cu dorinţa ei de a se umili pentru binele familiei sale.

Apoi mai era şi cealaltă mică problemă. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, ca acum, o senzaţie grea îi umplea pieptul. Masându-şi sternul, Mike a întrerupt contactul vizual. Probabil doar programul său de lucru de 24 de ore din 24 şi 7 zile îl prindea din urmă. Îngrijorarea lui era justificată. Troy avea să iasă mâine pe cauţiune, iar instinctele lui Mike erau sigure că cazul ei era mai complicat decât răzbunarea lui Troy. Mai era cineva implicat. Mike nu ar fi putut dormi dacă nu ar fi fost cât mai în siguranţă posibil. Nu trebuia să fie nimic mai mult decât atât.

Dar *să-mi spună Mike?* Ce-a fost în capul lui? Şi putea scuza duşul şi bărbieritul, dar aftershave-ul? Patetic.

Nu-şi putea permite să se implice personal. Trebuia să se întoarcă la secţie – departe de Rachel. Înainte să fie tentat să facă mai mult decât să o ajute să-şi securizeze casa. Înainte de a reacţiona la căldura arzătoare care îi umpluse ochii când el îi atinsese bărbia.

Dar Rachel a fost cea care s-a îndepărtat de el. Şi-a băgat capul în living şi a strigat: „Fetelor, e timpul să plecăm”.

Copiii şi câinele au început să tropăie. Rachel a ridicat-o pe Emma în poala ei şi a pus adidaşii murdari de noroi pe piciorul fetiţei. Alex a căzut pe podea şi şi-a mestecat buza de jos în timp ce se concentra pe legarea şireturilor.

Mike s-a îndepărtat de scena de familie sănătoasă care

ameninţa să îi facă o gaură în inimă. Îşi dorea copii. Fosta lui soţie nu voise să fie legată sau să-şi rişte silueta. Având în vedere cum decurseseră lucrurile între ei, ar fi *trebuit să se* bucure. „Îl voi aduce pe prietenul meu aici cât de curând posibil. Numele lui este Sean Wilson, în caz că sună.”

Rachel şi-a sprijinit un obraz pe creştetul capului Emmei şi s-a holbat la Mike. „Nu trebuie să faci toate astea.”

Dar el a făcut-o. „E treaba mea să mă asigur că eşti în siguranţă.” A scos o carte de vizită şi un pix, şi-a scris numărul de mobil pe ea şi a pus-o pe masă. „Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

Interesul său era pur profesional.

Mike a ieşit pe uşa din spate. Mirosul de bălegar şi de iarbă udă i-a atins nasul în timp ce mergea spre camionul său, care era parcat lângă hambar. S-a urcat la volan. Ochii lui s-au oprit pe partea laterală a clădirii. Graffiti-ul avea practic eticheta lui Troy pe el, dar restul? Chiar susţinut de furie şi alcool, Troy nu prea era genul harnic.

Dar, aşa cum spusese ea, cine altcineva s-ar mai fi chinuit atât de mult să scape de ea? Deşi ea nu răspunsese cu adevărat la întrebarea lui, nu-i aşa?

În timp ce Mike scotea un pachet de antiacide din consola centrală, se uita înapoi la vechea fermă. Două etaje de piatră solidă de câmp din Pennsylvania se înălţau deasupra peisajului rural. Ştia că ornamentele albe şi obloanele negre trebuiau înlocuite, la fel şi acoperişul. Dar, de la distanţă, vopseaua scorojită şi şindrile lipsă nu erau vizibile. Casa era impresionantă, iar slăbiciunile sale nu erau vizibile până la o inspecţie mai atentă.

Ca şi proprietarul său.

A ieşit pe drumul de ţară. Era o grămadă de nimic în toate direcţiile. Pădurile groase ofereau acoperire pe trei laturi ale terenului ei curăţat. Nu. Uşile rezistente şi încuietorile nu erau suficiente. Chiar şi o alarmă era doar un avertisment. Mâncărimea de pe ceafa lui Mike îi spunea că această fermă era prea izolată – şi, în spatele faţadei ei dure, Rachel era mult prea vulnerabilă. Nu ar fi permis ca o altă femeie să fie rănită pe tura lui dacă ar fi trebuit să lucreze 24

de ore pe zi.

Telefonul i-a bâzâit pe şold. S-a uitat la ecran. I s-au strâns maţele când a întors camionul şi a apăsat pedala de acceleraţie.

Capitolul 4

Observatorul se aplecase din spatele unui stejar gras de la marginea copacilor. Pârâul adânc până la glezne de la marginea proprietăţii se învârtea în jurul cizmelor sale impermeabile. A ridicat binoclul la deschiderea glugii de camuflaj şi a reglat focalizarea. Rachel a cărat copilul mic până la camionetă şi l-a fixat în partea din spate a cabinei extinse. Un alt copil a urmat-o, urcându- se singur în camionetă. Rachel s-a oprit şi a scanat pădurea. Postura i s-a înăsprit.

El şi-a coborât ochelarii de câmp şi s-a sprijinit de copac. Ea nu-l putea vedea. Nu era posibil. Nu la distanţa aceea. Nu îmbrăcat din cap până-n picioare în cea mai bună ţinută de toamnă, camuflată în pădure.

Ea s-a întors la treaba ei, iar el s-a relaxat. Dar nu va uita niciodată faptul că ea, şi numai ea, îl putea lega de o crimă.

Ucisese o singură persoană în viaţa lui. Deşi încă mai simţea arsura trădării până în adâncul sufletului, regreta reacţia sa din acea zi. Să scape de cadavru şi să distrugă dovezile fusese un chin. Sincer, se panicase şi stricase totul. Avusese noroc. Poliţiştii presupuseseră că Harry plecase. Nu au existat dovezi ale unei crime. Dar acum că *ea se* întorsese, ar fi putut exista.

Ea ar putea strica totul.

S-a întors să se uite la vechea fermă. Ce i-ar fi trebuit ca să scape de ea? Multe, se pare. Troy Mitchell sigur nu avea de gând să facă tr eaba. Era prea leneş şi indisciplinat pentru a fi util ca altceva decât ca pion.

Observatorul îşi concentrase binoclul asupra hambarului cu dezgust. Graffiti era tot ce putea face Troy? Chiar aşa? Ce amator.

Evident, era nevoie de mai multă asistenţă din partea Observatorului. Îi va lăsa tacticile juvenile lui Troy, în timp ce Observatorul se va ocupa de treburile serioase. Rachel se dovedise mai descurcăreaţă decât se aşteptase el. Ambele lui încercări de a pătrunde în casă eşuaseră. Cu mai mult timp, ar fi reuşit, dar Rachel nu era niciodată plecată suficient de mult. Dacă ar fi reuşit să intre, ar fi avut nevoie de câteva ore pentru a face ceea ce trebuia să facă. Nu putea risca să fie prins în flagrant.

Deci, dacă nu găsea o altă cale de a intra, Rachel trebuia să se mute. Dar cum?

Nimic din ce făcuse până atunci nu o convinsese că era angajată într-o luptă pierdută. Târfa încăpăţânată era o pacoste. Se străduise din greu să lase acea noapte în urmă. Nu voia să o lase să strice totul. Era timpul să ducă planul la nivelul următor, de la simple inconveniente şi greutăţi financiare la frică reală, ceea ce era mai uşor decât ar crede majoritatea oamenilor. Rachel nu era atât de dură pe cât părea. Unele terori personale erau profunde în suflet.

El ştia totul despre fobiile lui Rachel. O urmărea de mult timp. Se gândea să intre prin efracţie când ea era acasă, să stea deasupra patului ei în timp ce ea dormea, neştiind de prezenţa lui. Inghinalul i se strânse. Vederea lui în camera ei ar fi îngrozit-o. Ar ţipa. Ar fi trebuit să o facă să tacă înainte să o audă cineva. Înainte ca ea să poată spune.

Anticiparea se aprinse la gândul unei soluţii eterne la problema lui actuală, al acţiunii în loc să privească doar. Îşi putea înfăşura mâinile în jurul gâtului ei. Amintirea acelei singure şi unice crime îi reveni în minte. Sângele. Puterea. Fiorul. Nu se aşteptase să se simtă atât de… bine. Dependent. Ca şi cum ar fi fost amorţit până când actul l-ar fi inundat cu sentimente. Rece până când a simţit sângele fierbinte curgându-i pe piele. Nimic în viaţa lui nu se apropiase de cele câteva secunde ispititoare în care văzuse cum lumina,

sufletul, se scurge din ochii unui bărbat. Simţise mai mult în acel moment decât în întreaga sa viaţă. Uciderea a alimentat ceva în el. O dorinţă pe care privitul nu i-ar fi satisfăcut-o niciodată.

Dar încă plătea preţul pentru acel fior străvechi de moment. Scăparea de cadavrul lui Harry fusese mai dificilă decât îşi imaginase. Trecuse mult timp până să nu se mai trezească cu transpiraţii reci, aşteptând ca poliţia să apară la uşă. O clipă de plăcere nu meritase ani de anxietate. Dacă a învăţat ceva din acea experienţă, a fost importanţa de a-şi respecta planul. Disciplina era cheia.

Scopul său imediat a fost să o facă pe Rachel să plece.

Ploaia se înteţea, răsunând în interiorul capotei sale. Deocamdată, privitul era singura lui eliberare. Dar ar fi făcut mult mai mult dacă ea dădea semne că- şi aminteşte ce făcuse el.

Camionul ei a dispărut pe drumul îngust de ţară.

A ridicat geanta cu unelte pe umăr şi a traversat peluza udă. Un urmăritor decent i-ar fi văzut urma, dar iarba şi buruienile erau prea dese pentru ca cizmele lui să lase amprente vizibile. S-a uitat la încuietoarea uşii. Nici o problemă. Avea exact unealta potrivită pentru treaba asta. A băgat mâna în geantă. Mâna lui înmănuşată s-a oprit pe trusa lui.

Capitolul 5

„Eşti sigur că fetele sunt bine?”

Rachel îşi aşează sora pe canapeaua din sufragerie. Vocea lui Sarah abia se auzea, în ciuda buzei umflate. Braţul ei era în fular, iar vânătăile de pe faţă se coloraseră într-un curcubeu. Fizic, părea învinsă, dar maxilarul ei încăpăţânat şi strălucirea din ochii ei căprui îi dădeau lui Rachel speranţa că Sarah se săturase în sfârşit de Troy.

„Da. O iubesc pe doamna Holloway. Oricum vor fi acasă în curând. Filmul s-a terminat la trei.” Rachel se îndreptă. „Ţi-e foame?”

„Nu chiar, dar voi mânca oricum.”

„Ăsta e spiritul. Supă?” În ciuda noii tenacităţi a surorii sale, mestecarea alimentelor solide va fi o provocare în următoarele câteva zile.

„În regulă.” Sarah s-a mişcat pe canapea. „Rachel, îmi pare rău. Pentru tot.”

„Ţi-am spus. Totul va fi bine. O să am eu grijă de tot.”

„Dar nu vreau să te ocupi tu de toate.” Umezeala a strălucit în ochii lui Sarah. Ea s-a uitat în altă parte. „Căsătoria cu Troy a fost greşeala mea. A fost mereu temperamental, dar am crezut că atunci când va scăpa de tatăl său, se va schimba. Îl puteam face fericit. Obişnuiam să merg la toate meciurile lui de baseball. La început a fost bine. Era mult mai bine decât căsnicia mamei şi a tatei. Dar apoi a fost dat afară din ligile inferioare. Tocmai o avusesem pe Emma. Visul lui dispăruse. Avea o soţie şi doi copii de întreţinut. A început să meargă la bar în loc să vină acasă seara. Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai rău.” Sarah s-a întors, cu o scânteie de furie în ochi. „Dar nu m-a lovit niciodată înainte de această dată. Nu aş fi rămas cu el dacă ar fi făcut-o.”

„Ştiu.”

Sarah a răsuflat uşurată în timp ce îşi sprijinea capul pe spătarul canapelei. Orice hotărâre ar fi avut pentru drumul spre casă s-a spulberat. „Îţi promit că- ţi voi returna fiecare cent.”

„Şi o să te ţii de cuvânt.” Rachel nu ar fi făcut-o, dar Sarah avea nevoie de respect de sine.

În bucătărie, Rachel a ales o conservă de pui cu tăiţei din cămara ei sărăcăcioasă. A turnat bucata condensată într-o cratiţă.

Sarah avea nevoie de un avocat puternic. Banii tatălui lui Troy puteau cumpăra un avocat al naibii de bun. Şi ticălosul nu ar fi făcut-o pentru că voia fetele. Ar fi încercat să le ia

doar pentru a o răni şi controla pe Sarah. Nimic din toate astea nu conta. Sarah trebuia să îşi păstreze copiii. Indiferent de preţ.

Cu un sentiment de greaţă în stomac, a ridicat receptorul telefonului mobil. Numărul lui Blake era încă pe apelare rapidă, ca şi cum l-ar mai fi putut suna oricând pentru un sfat sau doar pentru a vorbi. Atât de mult pentru ea fiind peste ceea ce sa întâmplat între ei.

„Rachel?” Surpriza a colorat vocea lui Blake.

Nu putea face glume politicoase, nu cu Blake. Nu voia să-i dea speranţe false, dar avea nevoie de ajutorul lui. Ea a spus, „Am nevoie de o favoare.”

Ce era în neregulă cu ea? Nu putea nici măcar să răspundă la un simplu *salut, ce mai faci?*

„Ce se întâmplă, Rachel?” Tonul lui Blake s-a ascuţit. „Nu am mai auzit de tine de şase luni.”

„Ştiu. Imi pare rau. Pentru tot.” Extenuarea i-a netezit vocea. „Lasă-mă să încep din nou. Cum…”

„Mi-e dor de tine.” Aceste trei cuvinte erau pline de emoţie viscerală.

A închis ochii şi şi-a sprijinit telefonul de frunte pentru câteva secunde. Şi ei îi era dor de el, dar nu putea spune asta. El ar fi înţeles greşit, iar ea nu avea energia să se certe cu el. „Am nevoie de ajutorul tău. E pentru Sarah şi fete, altfel nu ţi l-aş cere.”

„Da. Doamne fereşte să ai nevoie de ceva de la mine.”

„Blake, te rog. Nu te duce acolo.”

„Tu pur şi simplu nu înţelegi.” El a suspinat. „Ştiu că nu-ţi vine să crezi, dar voi fi mereu aici pentru tine. Poţi avea încredere în mine.”

„Plecarea mea nu a avut nimic de-a face cu încrederea.” Şi totul avea de-a face cu lucruri pe care ea nu era capabilă să le simtă. Îl iubise în felul ei, dar nu era suficient. Nu putea egala emoţiile intense pe care el le simţise pentru ea.

Căsătoria cu Blake i-ar fi făcut să repete dezastrul care a fost căsătoria părinţilor ei.

Linia a rămas tăcută pentru câteva secunde lungi.

„Spune-mi doar ce vrei.”

Făcură aranjamentele cu câteva schimburi de replici energice şi de afaceri care alimentau durerea din inima lui Rachel. Degetele ei se strânseră pe marginea tejghelei. Alex şi Emma erau mai importante decât oricare dintre visele ei. Ar fi făcut tot ce era necesar.

Rachel s-a întors spre chiuvetă cu cutia de supă goală. A ridicat mânerul robinetului. Nu a ieşit nimic. Ce se întâmpla acum? A verificat robinetul de sub chiuvetă. Nicio problemă acolo. S-a furişat în sufragerie. Sarah îşi lăsase capul pe spate pe canapea. Ochii îi erau închişi.

Rachel a luat o lanternă. Poate era o siguranţă arsă sau altceva cu o reparaţie simplă. *Da, sigur.* Când a fost vreodată ceva simplu? După ce a încuiat bine uşa în urma ei, s-a îndreptat prin curtea plină de buruieni spre colţul îndepărtat, unde fântâna se ascundea în spatele garajului detaşat. Un fior rece i se încolăci în adâncul stomacului. Nu era singură. Pe braţe i s-a făcut pielea de găină. Oprindu-se în mijlocul peluzei, şi-a frecat bicepşii. A scanat clădirile şi copacii din faţă. Totul părea la fel. O pereche de păsăti albastre a ieşit din tufişul de la marginea copacilor, la o duzină de metri distanţă. Rachel a tresărit, apoi s-a forţat să respire. Păsări. Doar păsări.

O luase razna. Foarte mult.

Şi-a înghiţit paranoia şi şi-a reluat pasul. Evident, imaginaţia ei dăduse atenţie avertismentelor lui Mike. Amintirile s-au năpustit asupra ei, clipuri video cu diferite certuri pe care le avusese în ultimul an, toate îmbinate, un montaj al naturii ei dezagreabile. Erau destul de multe. Cele cu Blake erau cele mai lungi – şi cele mai dure. Într-o zi, avea să înveţe să gândească mai întâi şi să deschidă gura apoi. Să stea în preajma imperturbabilului He-Man ar putea să-i facă bine. Se opri la jumătatea drumului. De unde îi venise gândul ăsta?

Clădirea era mică, măsurând aproximativ doi metri pe trei metri. Deşi construite din piatră de câmp solidă de Pennsylvania, la fel ca şi casa principală, dependinţele nu

fuseseră întreţinute la fel de bine de-a lungul secolelor. Mortarul se prăbuşise şi iedera se căţăra pe peticele de pietre maro şi gri.

Uşa bătută de vreme se mişca în briză cu un scârţâit de balamale vechi. Lacătul pe care îl instalase zăcea în iarba de lângă scăriţă. *O, nu.*

Nu fântâna. Panica i-a înlăturat ezitările.

Rachel a împins uşa şi a păşit înăuntru. Privirea i-a căzut pe resturile împrăştiate pe podeaua murdară. A gâfâit. Înainte să se poată mişca, o împingere între omoplaţi a făcut-o să zboare în faţă. Mâinile i s-au ridicat instinctiv în faţa ei pentru a o proteja de cădere. Durerea i-a urcat pe antebraţe când palmele au lovit podeaua de pământ. Ceva s-a trântit în spatele ei şi totul s-a întunecat.

Mike a sărit de-a lungul drumului de pietriş care ducea la Lost Lake şi s-a apropiat de intersecţia pentru controversatul proiect de construcţie a caselor de vacanţă. Datorită exploziei de piatră de săptămâna trecută, intrarea în construcţie era flancată de protestatari înverşunaţi, chiar şi într-o duminică mohorâtă. Protestatarii erau prea împrăştiaţi pentru a-i putea surprinde cu camera de bord. A luat camera telefonului mobil de pe scaunul pasagerului şi a schimbat funcţia camerei pe video. Încetinind viteza camionului, a ocolit un tip bărbos care purta o pancartă cu litere de mână şi a navigat printre şanţurile noroioase lăsate de utilajele grele. În timp ce trecea prin mulţime, a ridicat telefonul şi a înregistrat mulţimea de pe ambele părţi ale vehiculului său. Acum avea două duzini de suspecţi de vandalism.

Intrarea plină de gropi se deschidea spre un spaţiu liber, plin de bălţi şi resturi de construcţii. Cauciucurile lui Mike au zdruncinat pe pietrişul unei parcări temporare. A oprit maşina cu faţa la lac. Dincolo de luminişul plin de cicatrici şi

de malul plin de buruieni, apa se unduia în briza după-amiezii târzii. Pitoresc, în ciuda buldozerului care era parcat în apele puţin adânci ale lacului, cu jumătatea superioară a formei sale galbene vizibilă deasupra suprafeţei apei.

În stânga sa, o porţiune de şase metri de gard din sârmă ghimpată care înconjura un echipament de construcţii era strivită la pământ. Într-o zonă împădurită de lângă incintă, două toalete portabile distruse zăceau pe o parte, zdrobite ca nişte cutii de conserve. Apă reziduală de culoare albastră se revărsa din găurile deschise. Un grup de muncitori din construcţii se adunaseră în jurul unui tip pe care Mike îl etichetase drept maistru, din postura sa de şef.

În dreapta lui, trei bărbaţi în jur de cincizeci de ani se strângeau într-un grup conspirativ: Primarul Fred Collins, Vince şi un tip înalt şi subţire, îmbrăcat în cele mai noi şi scumpe haine de exterior.

Mâinile lui Mike tremurau pe volan. Putea să se întoarcă şi să plece, să-i lase să-l concedieze, dar nu voia să-i ofere lui Vince satisfacţia de a fi câştigat. Deşi motivul pentru care Vince voia să scape de Mike era un mister. Vince se luase de Mike încă din prima zi a noului mandat de consilier. În plus, mai era şi responsabilitatea grea pe care Mike o simţea faţă de locuitorii din oraşul său natal. Îi dezamăgise o dată. Nu voia să o facă din nou.

Cu iritare, Mike a ieşit din SUV-ul său. Protestatarii care scandau „Salvaţi lacul nostru!” se întreceau cu ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor.

Primarul Fred şi-a croit drum în jurul unei bălţi. Costumul său gri şi cizmele lui erau stropite cu noroi. Vince era îmbrăcat mai practic, în blugi şi cizme de lucru. Stătea în spate, îşi încrucişa braţele pe piept şi se uita la Mike. Vince susţinea din toată inima proiectul Lost Lake. Vacanţele echivalau cu mai multe afaceri. Restul oraşului era împărţit. Locuitorii care urmau să beneficieze de pe urma proiectului, în special şomerii din domeniul construcţiilor, îl aclamau. Preocupările legate de mediu erau un lux pentru cei cu un loc de muncă stabil.

„Trebuie să faci ceva în legătură cu asta.” Vince a fluturat un braţ şubred. „Aceste farse îl costă pe dezvoltator timp şi bani.”

„Uşurel, Vince.” Fred a gesticulat spre Moneybags. „Mike, acesta este Lawrence Harmon, proprietarul Harmon Properties.”

Ei bine, asta explică scumpeţea hainelor. După cum scria clar pe afişul „În curând” din faţă, Harmon Properties deţinea Lost Lake Realty.

Harmon a întins o mână. Mike a strâns-o.

„Aşa cum a subliniat Vince, şef O'Connell, acest tip de activitate costă compania mea foarte mult. Am pierdut deja câteva săptămâni, iar proiectul se află încă în stadiu incipient.”

Mike a scanat malul împădurit. Lacul Lost nu fusese decât o groapă adâncă şi noroioasă până când dezvoltatorii au rămas fără proprietăţi la malul mării pe lacurile mai accesibile din zonă. În ultimele şase luni, loturile bine distanţate fuseseră curăţate de copaci cu buldozerul şi aşteptau construcţia unor McCabins de vacanţă supradimensionate. Exploziile periodice au avut grijă de zonele stâncoase. Un studiu subacvatic era în curs de desfăşurare pentru a draga lacul mlăştinos pentru canotaj şi pescuit. O parte din mal era curăţată. Nisipul urma să fie transportat pentru a crea plaje frumoase, false, pentru orăşenii care doreau să se retragă în natură la sfârşit de săptămână, fără toată mizeria şi agitaţia naturii reale. Westbury era la mai puţin de două ore de Philadelphia şi New York. În plus, Harmon Properties îşi anunţase recent dorinţa de a construi un hotel şi o staţiune pe malul sudic al lacului. Dezvoltatorul era programat să facă o prezentare în cadrul şedinţei de marţi a consiliului municipal, care, potrivit lui Mike, urma să fie un dezastru total.

A tras adânc aer în piept. Mirosurile de frunze în descompunere, de pământ umed şi de pin erau decimate de mirosurile neplăcute emanate de toaletele portabile aplatizate.

„Domnule Harmon, vă înţeleg frustrarea, dar am subliniat de mai multe ori că forţele de poliţie ale municipalităţii nu sunt echipate pentru a asigura securitatea douăzeci şi patru de ore pe zi a afacerilor private.”

Faţa subţire a lui Vince s-a înroşit până la rădăcina părului. „Nu am avut niciodată nevoie de securitate externă în trecut. Când Bart Howell era şef, nu am avut niciodată infracţiuni ca aceasta.”

„Lucrurile s-au schimbat în ultimul deceniu”, a spus Mike. „Având în vedere recenta creştere a criminalităţii, aş sugera să ne extindem forţele de poliţie. Câţiva ofiţeri în plus ne-ar ajuta foarte mult să asigurăm o mai bună acoperire.”

În ceea ce priveşte populaţia, Westbury era o comunitate mică, dar comuna cuprindea o mare parte din suprafaţa rurală. Forţa de cinci membri a lui Mike, redusă în prezent la patru ofiţeri, era insuficientă fără problemele de la Lost Lake. Sprijinul lor, forţele de ordine de stat şi judeţ, era la fel de dispersat.

„Ştii că nu este în buget, Mike”, a spus Fred. „Şi creşterea taxelor nu este o opţiune.”

Tonul condescendent al primarului i-a făcut dinţii lui Mike să îl doară.

Harmon a înclinat o faţă slabă. „Acest proiect este un impuls pentru economia locală. Angajăm muncitori în construcţii şi personal administrativ. Plătim impozite pe proprietate. Vânzarea acestor unităţi va creşte baza de contribuabili şi va spori veniturile pentru întreprinderile locale. Nu mi -ar plăcea să văd că totul eşuează.”

„Nu ne putem permite să pierdem locurile de muncă, Mike.” Capul lui Fred s-a clătinat ca o păpuşă bobblehead.

Mike şi-a pus o faţă serioasă, neutră. „Uite, mi-ar plăcea să vă ajut, domnule Harmon, dar nu am oamenii necesari. Am sugerat de mai multe ori ca firma dvs. să angajeze agenţi de securitate externi.” Mike s-a întors spre primar. „Fred, dacă ai o sugestie despre cum să acoperi această suprafaţă cu cinci ofiţeri şi fără ore suplimentare, sunt bucuros să te ascult.”

„Întotdeauna există un ofiţer în patrulă, nu?” a întrebat Fred.

„Da.” Mike s-a încordat.

„Nu văd de ce acel ofiţer nu poate parca pe acest drum în timpul turei de noapte.”

„Avem alte câteva mii de rezidenţi de protejat”, a spus Mike. „Harmon Properties nu poate monopoliza forţele de poliţie.”

Harmon şi-a încrucişat braţele pe piept şi a ridicat o sprânceană la Vince, nu la Fred, a observat Mike. Iar privirea care trecea între cei doi bărbaţi sugera că ţineau ceva important departe de conversaţie. O verificare completă a trecut pe lista de lucruri de făcut a lui Mike pentru Lawrence Harmon.

Telefonul lui Mike a bâzâit. L-a scos din buzunar. „Scuzaţi-mă. Trebuie să răspund la asta.” Le-a întors spatele şi s-a îndreptat spre camionul său.

„Te afli pe un teren şubred, O'Connell”, a strigat Vince. „Ai grijă pe unde calci.”

Mike s-a întors. S-a holbat la Fred. Primarul şi-a mutat privirea de la cea a lui Mike pentru a studia buldozerul scufundat. Hmm. Asta însemna că Fred era indecis ca de obicei sau că avea de gând să-l înjunghie pe Mike pe la spate? Consiliul era împărţit la jumătate în majoritatea chestiunilor, iar votul decisiv al lui Fred oscila în funcţie de opinia publică.

Telefonul mobil al lui Mike a bâzâit din nou, scutindu-l de necesitatea unui răspuns. S-a uitat la ecran. Sean, răspundea la apelul anterior al lui Mike.

Mike s-a retras în maşina sa înainte de a apăsa butonul de convorbire.

„Ai sunat?” a întrebat Sean.

„Da. Am nevoie de o favoare-”

„Spune tipul care mi-a refuzat invitaţia la un grătar şi mi-a enervat soţia”, a întrerupt Sean.

„Haide, Sean. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Vorbesc serios.”

„Şi eu. Ai nevoie de o favoare? Mişcă-ţi fundul şchiop

până aici şi cere- mi personal. Cât timp eşti aici, poţi obţine o masă decentă şi o poţi convinge pe soţia mea că eşti în viaţă. Apoi o să mă gândesc la favoarea de care ai atâta nevoie.”

„Eşti naşpa.” Mike a pornit motorul. „Nu am timp să petrec în după- amiaza asta.”

„Ce pot să spun? Soţie fericită, viaţă fericită. Dacă te grăbeşti, putem vorbi înainte să ajungă toţi ceilalţi aici.” Sean a închis.

Mike şi-a aruncat telefonul pe scaunul pasagerului şi şi-a reprimat un ţipăt primitiv. L-au prins toţi de părul scurt?

Teroarea i se ridică în gât lui Rachel. Sarah era singură sus în casă, iar doamna Holloway trebuia să se întoarcă cu fetele în orice moment. Rachel s-a ridicat în genunchi. Durerea i-a izbucnit în cap când s-a lovit cu el de o bucată de ţeavă. Puţină lumină pătrundea printr-o fereastră îngustă, înaltă pe un perete. Folosindu-se de o crăpătură din mortar ca punct de sprijin, s-a ridicat pentru a privi pe fereastră. O formă întunecată a dispărut în pădure.

Slavă Domnului că fugise în loc să urce în casă.

Şi-a luat lanterna de pe podea unde o scăpase şi a aprins-o. Fasciculul a luminat corpul maro al unui iepure sălbatic întins pe podeaua de pământ. O ţepuşă metalică de 15 centimetri ieşea din mijlocul corpului său. Balta de sânge care se prelingea în pământ în jurul lui părea mult prea mare pentru o creatură atât de mică.

Ameţită, şi-a întors privirea. Steluţe minuscule îi înotau prin faţa ochilor în timp ce privea interiorul fântânii sale.

A luminat interiorul întunecat; câteva ţevi rupte şi câteva cabluri electrice smulse erau împrăştiate pe podea, dar rezervorul de stocare din colţ era doar zgâriat. Se pare că îşi întrerupse vandalul înainte ca acesta să distrugă complet echipamentul mai mare.

Pe perete, cuvintele erau pictate cu o substanţă roşu închis, despre care se îndoia că era vopsea.

Trandafirii sunt roşii.
Violetele sunt albastre.

Eşti o curvă băgăcioasă,
Şi am de gând să te omor.

O imagine a străpuns ceaţa; o siluetă masivă acoperită de sânge. Genunchii îi tremurau. Îndreptându-se, a mers spre uşă, a răsucit mânerul şi a împins. Era blocat. A împins mai tare. Nu a cedat.

Era închisă înăuntru. *Prinsă în capcană.*

A închis ochii şi a respirat. Compoziţia, controlul şi o minte calmă erau cheile pentru a-şi învinge temerile. Totul va fi bine.

Şi-a pipăit buzunarul din spate. Era gol. Telefonul ei mobil era în bucătărie. Rachel s-a uitat spre fereastra mică. Bulgării de praf se învârteau în lumina care pătrundea prin geamul murdar. Chiar dacă s-ar fi putut căţăra până acolo, nu s-ar fi putut strecura niciodată. Uşa era singura ieşire.

Relaxează-te. Sarah sau doamna Holloway îi vor simţi lipsa până la urmă.

Cineva va veni s-o caute. Dar pereţii albi păreau că se apropie, aerul era mai dens.

A încercat să introducă lama briceagului între uşă şi montant, în poziţia aproximativă a mânerului uşii. Prea strâns. Lemnul era umflat de la ploile recente. Rachel a mişcat lama, pieptul i se strângea în timp ce vârful refuza să intre.

„Rachel?” Vocea doamnei Holloway era înăbuşită prin uşă.

„Aici”, a strigat Rachel. A bătut în uşă cu fundul lanternei. Câteva minute mai târziu, uşa a zăngănit.

„Lăsaţi-mă un minut”, a strigat doamna Holloway.

Secundele au trecut în tăcere, urmate de o bubuitură, câteva zgârieturi şi sunetul scârţâit al lemnului care era desprins. Uşa s-a deschis. Aerul proaspăt a suflat înăuntru, împreună cu doamna Holloway. Aceasta strângea o rangă într-o mână artrozică. Femeia mai în vârstă era roşie şi fără suflare.

„Dumnezeule.”

În spatele doamnei Holloway, o scândură groasă zăcea pe iarbă. „Asta a fost bătută în cuie peste uşă. Ce s-a întâmplat?”

„Cineva m-a încuiat aici. După ce a făcut asta.” Rachel s-a dat la o parte.

Doamna Holloway s-a uitat în încăpere. A scanat pagubele. Ochii i s-au mărit când a citit poemul ameninţător. Şi-a apăsat o palmă pe mijlocul pieptului ei fragil. „Oh, Doamne. Chiar acum?”

„Nu sunt sigură cu cât timp în urmă.” Rachel avea senzaţia că trecuseră ore de când fusese închisă înăuntru. Îşi înclină capul pentru a citi ceasul doamnei Holloway. Timpul nu zbura în timpul unui atac de panică. „Mai puţin de douăzeci de minute.”

„Asta e chiar mai rău decât ultima.” Roşeaţa de pe faţa vecinei ei a pălit.

„Credeam că Troy era încă în închisoare.”

„Este.”

„Oh.” Doamna Holloway şi-a şters o mână pe blugii negri călcaţi până la o încreţitură ascuţită. „Deci nu ştii cine a făcut asta?”

„Nu. Nu am apucat să mă uit la el.”

Doamna Holloway a aruncat o privire nervoasă spre linia copacilor, acum groasă, impenetrabilă cu umbrele începutului de seară.

„Ar trebui să ne întoarcem în casă.”

Şi să încuie uşa.

Piciorul lui Rachel a alunecat pe o bucată de iarbă udă. Doamna Holloway a redresat-o cu o mână pe antebraţul ei. În cealaltă mână, ţinea încă ranga. „Eşti bine?”

„Sunt bine.” Rachel îşi lipi un zâmbet pe faţă. Dar după încruntarea suspicioasă a vecinei, Rachel se îndoia că o păcălea pe doamna Holloway mai mult decât se păcălea pe ea însăşi. Transpiraţia i se adunase în partea de jos a spatelui, iar inima îi bătea ca şi cum ar fi fost distribuită în rolul principal din *Stomp.* Habar n-avea cine era în spatele farsei de azi. Pe Troy îl putea prevedea într-o oarecare măsură, dar asta...

Cum ar putea ea să evalueze un pericol pe care nu îl poate identifica?

Doamna Holloway a tras de braţul lui Rachel. „Nu atingeţi nimic. S-ar putea să fi lăsat amprente sau probe ADN.”

Draga ei vecină era un fan înrăit al serialelor poliţiste. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine. Rachel a urmat ascultătoare cum a fost condusă spre casă.

„Şi îl vom suna pe Michael”, a spus doamna Holloway.

„Michael?”

„Şeful poliţiei.”

Oh. Corect. *El.* Pulsul lui Rachel a făcut un rat-a-tat-tat rapid. La naiba. Trebuia să se controleze.

„Nu este necesar. Voi suna doar la secţie”, protestă Rachel. Şeful poliţiei era deja mult prea interesat de ea. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era focalizarea laser a ochilor lui albaştri care îi străpungeau şarada „pot să mă descurc”.

„Prostii. Am numărul lui de mobil. Îl cunosc de când era în clasa a patra. Sunt sigură că va dori să se ocupe personal de asta.” Doamna Holloway a condus-o pe Rachel prin iarbă până la scara din spate. Strânsoarea degetelor ei strâmbe era surprinzător de puternică. „Ar trebui să notezi detaliile înainte să uiţi ceva.”

Rachel îşi reprimă un fior. Oricât de mult ar fi încercat, existau unele lucruri pe care nu le va uita niciodată.

Capitolul 6

Pregătindu-se pentru inevitabilul al treilea grad, Mike a oprit în faţa casei lui Sean, o casă modernă cu două etaje şi pereţi din cedru, construită pe cinci acri de munte împădurit. Un colaj auriu şi roşu aprins de frunze întortocheate încadra structura. Minivan-ul lui Quinn era parcat în faţă. Nemaiavând chef de examinarea doctorului, Mike a ocolit uşa din faţă. Vâjâitul slab al camerelor de securitate discrete l-a urmărit în timp ce simţea mirosul de carne la grătar pe

terasa din spate.

„Aici erai.” Sean a ridicat capacul unui răcitor şi a scos o sticlă picurată. „Bere?”

„Nu, mulţumesc.”

Răsucind capacul de la bere, Sean i-a aruncat lui Mike o privire de peşte.

„Nu-mi spune că încă mai lucrezi.”

„Nu.” Cel puţin nu oficial. S-a servit cu un ceai cu gheaţă dintr-un ulcior de sticlă de pe masă.

„Prostii. Eşti îmbrăcat ca şeful poliţiei.” Prietenul său se încruntă în timp ce ridică capacul grătarului său enorm pentru a unge trei grătare de coaste. „Când a fost ultima dată când ţi-ai luat o vacanţă?”

Mirosul afumat de carne şi sos de grătar flutura pe punte.

Stomacul lui Mike a mârâit. „N-am nicio idee.”

„Arăţi de parcă ai fi fost aproape mort toată ziua. Ar fi bine să-ţi iei o pauză cât mai curând, altfel îl pun pe Quinn să se ocupe de tine.” Sean îşi sublinia punctul de vedere cu un cleşte uriaş.

„Îmi ţiuie urechile aici.” Quinn a păşit prin glisieră pe terasă. Uşa s-a închis, înăbuşind sunetele de copii şi agitaţia dinăuntru. I-a dat fratelui său o farfurie cu hamburgeri cruzi şi s-a îndreptat spre răcitor.

Amândoi fraţii erau înalţi şi blonzi, dar Quinn era doar un alergător în formă, în timp ce Sean arăta de parcă ar fi putut încă să coboare de pe un elicopter cu o sută de kilograme de echipament în spate.

„Comentam doar aspectul general de rahat al lui Mike.” Sean a mutat mâncarea pe grătar.

Răsturnând capacul de la o Bud Light, Quinn i-a aruncat lui Mike o privire. „Arăţi ca naiba.”

„Doamne, mulţumesc.” Mike a luat un covrig.

„Vorbesc serios. Eşti ca un peşte mort. Ştiu că de obicei

te cert să nu mai ridici greutăţi, dar nu şi azi. Ai slăbit. Partea bună e că, probabil, e prima dată în ani de zile când reuşeşti să-ţi prinzi gâtul la cămaşa aia." Quinn şi-a încrucişat braţele peste piept. „Obişnuiai să fii domnul Dezgustător de Sănătos. Ce naiba s-a întâmplat?"

Nici covrigul, nici ceaiul cu gheaţă, nici cicăleala prietenilor săi nu ajutau arsura care îşi făcea loc în pieptul lui Mike. „Iisuse. Voi doi aveţi de gând să faceţi echipă cu mine? Am destul stres."

Ochii lui Quinn s-au oprit asupra mâinii pe care Mike o apăsase inconştient pe sternul lui. *Rahat.* Mike îşi vârî mâna în buzunar. Adevărul era că situaţia se înrăutăţise atât de tare încât chiar se gândise să-l sune pe Quinn săptămâna trecută, şi asta înainte ca Troy Mitchell să o ia razna.

Quinn şi-a coborât vocea. „Nu ţi-am uitat, uhm, *aversiunea* faţă de spital. O să ne vedem în biroul lui Claire şi vom aranja testul într-o unitate din afara spitalului. Ai încredere în mine, nu?"

Mike se strâmbă. Era doar puţin mai puţin fobic să meargă la cabinetul de familie al soţiei lui Quinn.

„Îl voi duce acolo chiar dacă va trebui să-l prind într-o ambuscadă şi să-l droghez", s-a oferit Sean cu un zâmbet sălbatic care arăta că i-ar fi plăcut o răpire.

„Săptămâna asta." Quinn îi dădu din cap fratelui său mai mic înainte de a se întoarce la Mike. „Între timp, renunţă la cafea, mănâncă regulat şi încearcă să închizi ochii la un moment dat."

Suspinul lui Mike a fost recunoaşterea înfrângerii. Nici Quinn, nici Sean nu ar fi renunţat. Erau o pacoste în felul ăsta. Fraţii Wilson erau, de asemenea, cel mai apropiat lucru pe care îl avea de familie.

O femeie l-a strigat pe Quinn, iar el s-a întors în casă, lăsându-i pe Mike şi Sean singuri pe terasă. O briză foşnea

printre copaci. Frunzele se rostogoleau de-a lungul peluzei din spate.

„Acum spune-mi despre această favoare”, a spus Sean.

„Am nevoie de tine pentru a pune într-un sistem de securitate pentru Rachel Parker.”

„Nicio problemă.” Sean şi-a sorbit berea.

„Nu cred că are bani.”

Sean a ridicat din umeri. „Nici asta nu e o problemă. Vom găsi o soluţie.” „Şi audierea pentru cauţiune a lui Troy este mâine. Va ieşi până la prânz.” „Apoi voi schimba câteva lucruri dimineaţa şi voi fi la ea acasă după- amiază. Putem pune în funcţiune un sistem de bază în câteva zile.”

„Mulţumesc.”

Sunetul unei portiere de maşină care se trânteşte semnalează sosirea unui alt oaspete.

„Cine mai vine?” a întrebat Mike. „Doar Jack şi Beth şi copiii.”

Vina l-a inundat pe Mike. Prin ferestrele glisante, a urmărit haosul fericit în care intrau Jack şi noua lui familie. Beth, logodnica lui Jack, s-a ridicat pe vârfuri pentru a o săruta pe Quinn pe obraz. Era mică şi delicată, sarcina abia i se vedea pe trupul ei micuţ. Gândul că se aflase în mâinile unui ucigaş a fost un strop de vinovăţie care l-a înţepat pe Mike ca pe un kebab shish.

Jack s-a uitat în sus, i-a văzut pe Mike şi Sean şi s-a îndreptat spre terasă. Când a deschis uşa, ciobănescul său german, Henry, s-a năpustit prin deschizătură. Câinele mare l-a întâmpinat pe Mike cu entuziasmul obişnuit, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre mirosurile emanate de grătar.

„Nici să nu te gândeşti la asta, Henry”, a avertizat Sean, închizând capacul grătarului.

Sprijinindu-se pe baston, Jack a venit şchiopătând şi s-a aşezat cu o grimasă pe un scaun de terasă. „Ce-ai mai făcut,

Mike?”

„Bine. Tu?” Înainte ca Jack să poată răspunde, Mike şi-a băgat mâna în buzunar. „Scuzaţi-mă.” Şi-a scos telefonul care nu vibra. Prefacându-se că citeşte afişajul, s-a îndepărtat. „Trebuie să plec. Îmi pare rău.”

„Hei, nu ai mâncat încă”, strigă Sean, dar Mike alerga deja spre camionetă. Avea nevoie de câteva ore de somn, nu de amintirea vie a faptului că eşecul său de a-l prinde pe ucigaşul din Riverside aproape că o costase viaţa pe Beth.

Dar abia întorsese pe drumul principal care ducea spre mica lui casă din oraş când telefonul lui a vibrat cu adevărat. S-a uitat la ecran. Alarma îl străbătu. Minciuna avea preţul ei, iar soarta avea de gând să-l facă să plătească.

Rachel tremura în aerul umed al serii. Mike a terminat de scris declaraţia ei în carneţelul lui. Îl interpretase greşit în acea dimineaţă? Dumnezeu ştia că abilităţile ei cu oamenii puteau fi îmbunătăţite. Copiii şi animalele erau mult mai simpli.

Ea şi-a frecat braţele, apoi şi-a ridicat bărbia şi şi-a îndreptat coloana vertebrală. „M-a luat total prin surprindere.” Ceea ce *n-ar fi trebuit să se întâmple.* Dar nu se aşteptase ca cineva să fie în clădire. Nu când Troy era încă în închisoare. Sigur, Mike bănuise de la bun început că era implicată o altă persoană, dar Rachel nu voise să creadă asta. Acum nu mai putea evita adevărul.

Cineva, în afară de cumnatul ei, o ura suficient de mult

încât să depună eforturi serioase pentru a-i face rău. Teoria lui Sarah era că Rachel fusese atacată de unul dintre prietenii lui Troy. Acesta avea un întreg contingent de prieteni de pahar din care să aleagă. Pe lângă pagubele materiale imediate, Troy putea pretinde că fiicele lui nu erau în siguranţă în casa lui Rachel. Era o înscenare perfectă.

Mike s-a încruntat la notiţele sale. „Lasă-mă să înţeleg. Ai văzut că lacătul fusese tăiat, ai intrat oricum şi apoi ai fost surprinsă că era cineva înăuntru?”

Lui Rachel nu i-a scăpat tăişul din vocea poliţistului cel mare. Emoţiile lui erau controlate fără milă, dar ea a simţit furia care fierbea sub faţada lui calmă. El se plimba pe iarbă în amurgul ce se stingea. Corpul îi era rigid, iar mişcărilor le lipseau graţia atletică obişnuită. Şi într-adevăr, putea să-l învinovăţească că era frustrat de ea? Ea era frustrată cu ea însăşi. Să se grăbească în casa fântânii fusese mai mult decât o prostie.

„În retrospectivă, nu a fost cea mai bună decizie a mea.”

Mike s-a oprit din mers, şi-a încrucişat braţele pe piept şi a privit-o fix. Se pare că marele poliţist nu era atât de imperturbabil pe cât crezuse ea iniţial. Fusese în stare să-i provoace temperamentul. Dar ea era deosebit de pricepută în acest domeniu.

Un bliţ s-a declanşat în interiorul fântânii, unde Ethan strângea probe şi facea fotografii. Halogenul alb a conturat chipul lui Mike, adăugând umbre sub ochii lui epuizaţi. O înţepătură de îngrijorare o străbătu. Poliţistul avea nevoie de mai mult somn şi de mai puţină agitaţie. Pe scurt, avea nevoie de mai puţin de la ea. Ea şi impulsivitatea ei turbată îi adăugaseră din nou în seara asta la volumul de muncă.

„Dacă ne-ai fi sunat în loc să te grăbeşti, poate că l-am fi prins”, a subliniat el.

Şi nu-i aşa că a usturat? Şi-a frecat fruntea pulsând.

„Ştiu.”

„Eşti sigură că eşti bine?” Ochii lui s-au fixat pe ai ei. „Poate ar trebui să te duci la Urgenţe.”

Rachel şi-a lăsat mâna jos. Durerea ei de cap se diminuase la un zgomot surd. „E doar un cucui. Crede-mă. Capul meu este cea mai grea parte a corpului meu.” Gura lui a tremurat pentru o secundă înainte de a redeveni Domnul Serios.

Ethan scoase capul pe uşă. „Iepurele ăsta nu a murit imediat, dar e foarte mult sânge aici. Vrei să iau o mostră?”

„Da”, a răspuns Mike fără să se întoarcă de la ea. Un muşchi din maxilar i-a tremurat, iar emoţia din ochii lui s-a intensificat, ca şi cum ar fi putut să-i vadă suferinţa – ceea ce a înrăutăţit situaţia. Cum avea ea de gând să-şi păstreze toate problemele şi angoasele îngropate frumos şi adânc acolo unde le era locul dacă el avea de gând să se uite la ea aşa?

A înghiţit în sec şi şi-a îndepărtat privirea. Abilitatea lui de a o citi – şi incapacitatea ei de a-şi ascunde sentimentele de el – o făceau să se simtă prea expusă.

Rachel şi-a băgat o bucată de păr rătăcită după ureche. Când Ethan a ieşit din magazie, a mai aruncat o privire peste balta de sânge. Un sunet grăbit i -a răsunat în urechi, iar stelele i-au dansat în ochi. Şi-a smuls privirea. O mână pe trunchiul unui copac a sprijinit-o, sperând că înainte ca Mike să observe. Se făcuse deja de râs în faţa lui astăzi. De mai multe ori.

„Ar trebui să intri şi să stai jos.”

La naiba. A observat. Dar nu a făcut nicio mişcare spre ea. De ce nu-i invadase spaţiul aşa cum o făcuse în dimineaţa asta? Oare pentru că nu erau singuri? Lumina puternică a măturat pământul în timp ce celălalt ofiţer cerceta zona din jurul fântânii ei.

Rachel se uită în jos la blugii ei murdari. Arăta ca o figurantă dintr-un film de groază, dar cu o seară înainte şi ea fusese o epavă, iar asta nu-l împiedicase să pară şi să se comporte interesat. Era el. Ceva era diferit la el în seara asta. Poate că în sfârşit îşi dăduse seama că ea era fără speranţă. De asemenea, impulsivă şi la limita autodistructivităţii, conform terapeutului pe care îl lăsase pe Blake să o convingă să meargă la el. O dată. O singură vizită la psihiatrul ei fusese mai mult decât suficientă.

„Nu te poţi gândi la nimeni în afară de Troy care să-ţi poarte pică?" Neîncrederea a dantelat tonul tăios al lui Mike. „Tipul ăsta face multe eforturi ca să provoace probleme."

„Uite, nu sunt cea mai uşoară persoană cu care să te înţelegi, dar nu sunt chiar un fluture social. Mă ţin pentru mine. Sincer, nu sunt prea mulţi oameni implicaţi în viaţa mea."

„Rachel, am nevoie de mai mult dacă vreau să te ajut." Nu trebuia să vadă chipul lui Mike în întuneric pentru a-şi imagina expresia lui exasperată. „Un fost iubit? Asociaţi de afaceri nemulţumiţi? Ai tăiat calea cuiva pe autostradă? Trebuie să fie cineva pe care l-ai enervat, în afară de Troy, în trecutul recent."

Rachel a ezitat, gândindu-se. A clătinat din cap. „Nimic suficient de serios pentru toate astea."

„Ce se întâmplă cu această proprietate? Are vreo valoare?"

„Mă îndoiesc. Sunt destul de multe ferme pe piaţă care nu s-au vândut în ciuda reducerii preţurilor cerute. În general, proprietăţile imobiliare de aici sunt ieftine. Valorile proprietăţilor au scăzut, nu au crescut. În plus, locul ăsta a stat gol ani de zile. Nimeni nu s-a arătat interesat de el."

A tăcut un minut sau două, apoi a suspinat greu. „Data viitoare când se întâmplă ceva ciudat, încuie uşile şi sună la

poliţie. Nu investiga nimic de unul singur. Sean va fi aici mâine pentru a începe instalarea sistemului de alarmă.”

Rachel a încuviinţat din cap, stânjenită de privirea lui. Şi-a mutat privirea spre umbra masivă a hambarului din cealaltă parte a curţii. O briză îi atingea pielea. Norii s-au desprins şi lumina lunii a strălucit pe scânduril e albe, evidenţiind graffiti-ul ameninţător. Pielea de găină i s-a ridicat pe braţe. S-a uitat peste umăr la pădurea din spatele fântânii, unde umbrele ameninţau din adâncurile ei întunecate.

„Nu găsesc nimic aici, şefule.” Ethan a stins lampa cu halogen.

Lui Rachel i se strânse gâtul. Poliţiştii aveau să plece în curând. Cu siguranţă era pe cont propriu. Acestea fiind spuse, era timpul să îşi scurteze actul de autocompătimire şi să facă curat. „Pot să curăţ asta?”

„Da.” Mike s-a uitat la ea.

A luat o lopată, a adunat iepurele şi l-a îngropat în spatele clădirii. Câteva rotiri ale lopeţii au rezolvat problema petei de sânge de pe podeaua de pământ. După ce a scăpat de această corvoadă urâtă, s-a simţit întinerită. Nu se mai plângea. Putea să aibă grijă de ea însăşi foarte bine. Atunci de ce, cu trei oameni în plus care locuiau în casa ei, se simţea mai singură ca niciodată?

$$$

Mike şi-a băgat mâinile în buzunare ca să nu smulgă lopata din mâinile lui Rachel. Deşi ea nu a tresărit din cauza sarcinii, el o putea citi ca pe un panou publicitar. Ea radia de durere, care nu avea nimic de-a face cu lovitura de la cap.

În timp ce ea bătea pământul, el a aruncat o privire înapoi

la casa fântânii. Cum a ajuns atacatorul ei aici? Mike se îndoia că ciudatul a parcat în parcare. Nici nu a avut noroc că Rachel nu a fost acasă. Cel mai probabil a urmărit şi şi-a aşteptat ocazia. Dar de unde?

Mike a scanat zona. Aproximativ zece acri fuseseră curăţaţi pentru complexul agricol şi păşuni. Pădurea înconjura proprietatea pe trei laturi. Drumul constituia al patrulea picior al dreptunghiului. În spatele dependinţelor, un pârâu adânc până la glezne mărginea terenul defrişat şi dispărea în pădure. O mâncărime a apărut între omoplaţii lui Mike. Pădurea aceea era întunecată şi deasă. I-ar fi oferit o acoperire perfectă.

A aruncat raza lanternei sale pe solul dintre fântână şi copaci. Nimic. A mers spre pădure, dincolo de perimetrul stabilit de tehnicienii de la locul crimei. O potecă îngustă de vânat se îndepărta de şopron şi se îndrepta spre pârâul care şerpuia în pădure.

Rachel a aruncat lopata deoparte şi l-a urmat. „Unde te duci?”

„Doar verificam ceva.” El s-a încruntat la pădure şi apoi la ea. „Ar trebui să te întorci la casă.”

„Pe naiba.” Răspunsul ei nu a fost o mare surpriză. „Acesta este locul meu şi problema mea. Vreau să ştiu ce se întâmplă.”

Mike a strâns din dinţi. „Dacă ai de gând să mă urmezi, măcar mergi în spatele meu ca să lăsăm o singură urmă.”

„Oh, bine.” Ea a ezitat la jumătatea drumului, apoi a căzut la pas în spatele lui. Pe măsură ce se apropiau de pârâu, frunzişul se subţia. Lumina a căzut pe o impresie slabă. O urmă de picior?

„Opreşte-te”, a spus el, dar nu suficient de repede. Rachel s-a izbit de el sau, mai exact, corpul ei mult mai mic a ricoşat

în al lui.

„Oof. Scuze.” S-a împiedicat.

Mike a întins mâna, dar ea s-a oprit prinzându-l de umăr.

Mâna ei mică genera mai multă căldură decât ar fi trebuit, iar lui îi plăcea să se sprijine pe el mult prea mult. Dacă voia ca relaţia lor să rămână profesională, nu mai puteau exista atingeri. Ea şi-a regăsit echilibrul şi i-a dat drumul la braţ. El se aplecă să examineze amprenta. Nici o urmă vizibilă. Prea puţin adâncă şi murdară pentru a fi turnată. Mike l -a chemat pe Ethan să fotografieze şi să măsoare amprenta. După lungimea urmei, aceasta a fost lăsată de un bărbat mare.

El s-a îndreptat. „Nu te mişca.”

„Dar...” Rachel a protestat.

„Te rog.”

Ea a mormăit şi şi-a încrucişat braţele pe piept, dar a rămas pe loc în timp ce el mergea pe o potecă paralelă cu urma intrusului. El a măturat lumina înainte şi înapoi prin zona cu buruieni care ducea la malul pârâului. Sub un copac din apropiere, un petic de trei pe trei de iarbă înaltă era strivit.

Mâncărimea lui Mike a degenerat în paranoia. Întunericul îi apăsa. El s-a conectat la sunetele nopţii. Insectele bâzâiau. Broaştele croncăneau în pârâul din apropiere. Câţiva lilieci zburau deasupra capului cu o şoaptă de sunet. Nimic neobişnuit, dar Rachel trebuia să ştie cât de periculoasă devenise situaţia ei. Niciun fel de încăpăţânare nu o va face să fie în siguranţă.

Pădurea, pârâul, pericolul. Toate erau materia coşmarurilor sale.

I-a aprins lumina pe faţă şi a văzut-o cum păleşte pe măsură ce îşi dă seama ce tocmai văzuse.

„Acolo a stat şi te-a privit.” Când ea nu a răspuns, Mike a

continuat. „Nu sunt sigur că înţelegi gravitatea situaţiei. Vandalul vostru a trecut la urmărire şi agresiune, iar singurul lucru pe care îl ştim despre el este că îi place să privească lucrurile suferind.”

Capitolul 7

Într-o rază norocoasă de lună, Observatorul a navigat pe afluentul care facea legătura între Râul Albastru, care curgea lângă ferma lui Rachel, şi Lacul Pierdut. A traversat lacul liniştit, şi-a asigurat barca de aluminiu şi s-a grăbit să urce pe chei până la cabana sa. Totul era în regulă. Rachel nici măcar nu-l zărise. Chiar dacă s-ar fi întors la timp, umbra de sub gluga lui de camuflaj cu boruri îi ascundea toate trăsăturile. Planificarea lucrurilor până la cel mai mic detaliu era esenţială.

Ea nu ştia că era el.

Cu nervii întinşi, şi-a curătat cizmele cu furtunul înainte de a intra în debara. Şi-a scos salopeta uşoară, a împăturit-o şi a depozitat-o împreună cu celelalte echipamente de vânătoare. Punga cu unelte a fost pusă pe un raft, alături de celelalte unelte.

Voia să îşi verifice feed-urile, dar mai întâi lucrurile importante. Disciplina era cheia.

Abia după ce a făcut duş şi a îmbrăcat haine curate, a încuiat cabana şi a plecat spre mica lui casă din oraş. Drumul de zece minute până în oraş a fost agonizant de lent. A parcat pe alee şi s-a grăbit să urce pe jos. Odată înăuntru, a închis jaluzelele pentru noapte şi s-a îndreptat spre biroul său de

acasă. Şi-a aşezat greutatea în scaunul său preferat. Acest sentiment de nervozitate se agravase de la episodul de la ferma lui Rachel. Computerul său a pornit la apăsarea unui buton. Nervii se năpustiră asupra lui. Ea îl surprinsese, venind acasă mult mai repede decât se aşteptase el.

Ecranul s-a trezit la viaţă. Şi-a introdus parola şi a făcut clic pe o mică pictogramă din partea de jos a ecranului. A apărut o a doua fereastră de autentificare. Nu puteai avea prea multe straturi de securitate. Nu având în vedere ce făcea pe acest computer. Un fior l-a cuprins pe măsură ce fluxurile directe au apărut pe ecranul său. Mişcarea i-a atras atenţia. Camera numărul doi. Duşul. Favorita lui. A mărit fereastra la ecran complet şi a dat drumul la audio.

O persoană a intrat în calea camerei. Tanya. Dulcea Tanya. I-a pulsat erecţia. Ea a intrat în duş şi a dat drumul la jet, închizând uşa în timp ce apa se încălzea. Zgomotul apei pe gresie a răsunat în difuzoarele Observatorului.

A făcut clic pe *înregistrare.* Palma îi transpira deja pe mouse.

Mâinile ei s-au mutat la nasturii cămăşii ei confortabile. I-a deschis unul câte unul, dezvăluind pielea goală a pieptului ei, burta plată, inelul argintiu din buric. Sfârcurile i se vedeau prin dantela transparentă a sutienului. A aruncat cămaşa într-un coş de răchită. Ajungând cu ambele mâini în jurul ei, a desfăcut sutienul şi şi-a dezgolit sânii. Respiraţia Observatorului s-a accelerat şi pulsul i s-a accelerat când ea i-a desfăcut pantalonii. Ţesătura mătăsoasă i-a alunecat pe picioarele tonifiate. Chiloţii ei erau un tanga din dantelă, iar fesele erau netede şi rotunde.

Ea a fost perfectă.

Observatorul se lăsă pe spate în scaun şi îşi desfăcu fermoarul pantalonilor. Mădularul i s-a eliberat, ca şi cum şi el ar fi privit şi ar fi aşteptat.

Femeia a păşit în duş. Prin geamul aburit, părul ei blond se întunecă în timp ce ea se înclină pe spate pentru a-l înmuia bine. Apa se prelingea pe sânii ei perfect proiectaţi. A stors săpun lichid de corp într-o palmă şi i-a săpunit. Era doar imaginaţia lui, sau îşi petrecea mai mult timp frecându-şi sfârcurile roz? Şi-a săpunit picioarele, şi-a sprijinit un picior pe un mic scăunel din lemn de tec şi s-a aplecat să se radă pe picioare.

Obiectivul wide-angle a fost o alegere excelentă.

Imaginaţia lui şi inocenţa nesperată a Tanyei l-au adus la eliberare în câteva secunde. Tensiunea i-a ieşit din corp.

S-a clătit, apoi s-a sprijinit pe gresie. O lacrimă i-a curs pe faţă. A şters-o, dar au urmat altele. Câteva suspine au răsunat sub zgomotul duşului. Au trecut câteva minute până când a reuşit să se scuture de melancolia ei. Blonda a oprit apa şi şi-a uscat corpul cu prosopul. Nu a părăsit duşul până când faţa ei de joc, un zâmbet însorit, nu a fost bine fixată.

El era convins că ea plângea doar la duş, că îşi lăsa adevăratele emoţii să se vadă doar atunci când nimeni nu o putea vedea. Sau cel puţin aşa credea ea. Aceste momente cu Tanya erau preţioase. Doar el îi împărtăşea durerea, vulnerabilitatea. Secretele intime erau atât de interesante. Învăţa atât de multe observând oamenii în cele mai intime spaţii ale lor.

Ca şi cum ar fi văzut o altă femeie plângând cu mulţi ani în urmă.

Tanya a dispărut din peisaj. Baia s-a întunecat. El a mutat cursorul peste butonul de *încheiere a înregistrării* când lumina din baie s-a aprins din nou. *Căutând-o,* Observatorul şi-a concentrat atenţia asupra monitorului. Bătrânul Tanyei, Vince, a intrat în scenă, cu un telefon mobil lipit de ureche. Vince a verificat în secret holul, apoi a închis şi a încuiat uşa. A apăsat pe un întrerupător de pe perete. Ventilatorul de

ventilaţie a vâjâit. Observatorul a dat volumul mai tare. Vince punea ceva la cale, iar Observatorul nu voia să piardă niciun cuvânt.

„Ţi-am spus să nu mă suni”, a şuierat Vince în telefon. „Nu. Nu am spus nimic, dar asta depăşeşte cu mult înţelegerea noastră. Ai face bine să speri că nimeni nu mai ştie ce s-a furat şi ai face bine să angajezi nişte agenţi de pază. Nu ne putem permite alte dezastre.” Vince a făcut o pauză şi a ascultat. Transpiraţia îi sclipea pe frunte. A luat un prosop de mână de pe blatul de granit şi şi-a şters faţa. „Nu îţi face griji. O să am eu grijă de O'Connell.”

Capitolul 8

Lovituri înăbuşite pluteau prin ceaţa somnului. A ieşit la suprafaţă într-o cameră încă întunecată. Nu era încă dimineaţă. Închizând ochii, s-a cufundat mai adânc în pernă şi a aşteptat somnul. Dar somnul nu venea. Căldura creştea sub cuvertura grea. A dat pătura la o parte şi s-a ridicat din pat, strângându- şi ursuleţul de pluş preferat sub un braţ. Aerul rece i-a mângâiat pielea fierbinte şi umedă a feţei, dar şocul picioarelor goale care au lovit lemnul de esenţă tare rece a făcut-o să tremure prin membre. Şi-a dat o şuviţă de păr transpirat după o ureche în timp ce se îndrepta spre uşă.

Ceva a zgâriat în afara ferestrei ei. Pieleade pe braţe i s-a făcut de găină când s-a întors, cu ochii mari, căutând sursa în întunericul de dincolo de geam. O altă zgârietură. O creangă?

Groaza şi curiozitatea îi răsuceau măruntaiele. Gâtul i se

strânse, respiraţia îi intra şi ieşea ca un şmirghel. A înghiţit dureros într-un gât uscat. Trebuia *să ştie. De îndată ce va vedea că nu e nimic, se va putea întoarce la somn.*

Şi-a pus halatul şi papucii, apoi a ieşit în vârful picioarelor din dormitor, pe hol, până la uşa bucătăriei. Uşa s-a deschis uşor cu un scârţâit slab. Respiraţiile ei se înceţoşau, aerul rece – crăpând îi liniştea gâtul şi pielea febrilă. Fulgii de zăpadă pluteau în noaptea liniştită şi frumoasă. Totul era în regulă. Avusese un vis urât.

A deschis gura ca să prindă una pe limbă şi a îngheţat când a auzit zgârietura unei cizme pe pământul îngheţat. Maxilarul i s-a închis brusc, iar capul i s-a rotit spre zgomot.

O formă cu glugă stătea peste curtea îngheţată. Ceva întunecat şi roşu a căzut dintr-o mână mare, înmănuşată. Gros ca o jeleu de cireşe, a căzut într- o bucată umedă pe iarba albă şi prăfuită de lângă cizma lui. Pete umede, întunecate, de culoarea ruginei, împânzeau pământul din jurul lui.

A îngheţat, paralizată cu excepţia picioarelor tremurânde care ameninţau să se prăbuşească. Ţipătul i-a ieşit cu ghearele din piept şi i s-a înfipt în gât, sufocând-o.

Capul bărbatului s-a rotit spre ea. În loc de ochi, o gaură neagră îl privea înapoi. Nu-i putea vedea ochii, dar ştia că *o privea, simţea asta cu aceeaşi ştiinţă primitivă care avertizează un iepure de privirea flămândă a unui lup.*

Durerea i-a străbătut genunchii lui Rachel când a lovit podeaua de lemn. Şi-a îndreptat degetele, încă încleştate în jurul marginilor cearşafurilor pe care le târâse cu ea din pat. Cu o mână şi-a îndepărtat părul umed de pe faţă în timp ce inima îi bătea cu putere. A inspirat şi şi-a ţinut respiraţia câteva secunde pentru a-şi recăpăta controlul. S-a uitat la fereastră. O picătură de zori plutea la orizont.

Omul negru personal nu i-a mai vizitat visele de un

deceniu. Incidentul neplăcut de aseară din casa ei de fântână trebuie să fi declanşat o consecinţă a coşmarurilor ei din copilărie.

Dar la naiba. Era încă la fel de înspăimântător ca atunci când ea avea şase ani.

S-a îndreptat spre un duş fierbinte, într-o încercare patetică de a spăla orice urmă a visului urât. A băgat mâna şi a deschis robinetul înainte ca lipsa jetului să-i amintească că nu avea apă. Aseară, după ce Mike plecase, făcuse duş acasă la doamna Holloway şi acceptase cu recunoştinţă rezerva de urgenţă de apă îmbuteliată a vecinei sale.

Şi-a încrucişat degetele ca reparatorul de fântâni să vină la timp, aşa cum a promis, şi să poată repara pompa pe loc.

A făcut o cană de cafea. Bandit a intrat în bucătărie şi dăda impresia că este un băţ de pogo blănos. Ea l-a prins de zgardă şi a deschis uşa din spate. A tras înapoi. Pe aleea ei, Mike ieşea din SUV-ul său.

Ce...?

Banditul a scăpat din strânsoarea ei şi a fugit prin curte.

Mike a rămas nemişcat în timp ce câinele s-a oprit la câţiva metri distanţă. Cu capul plecat, Bandit s-a apropiat încet de el şi i-a mirosit pantofii. Mulţumită că câinele nu avea de gând să-i facă o mică gaură în gleznă, Rachel i-a turnat o ceaşcă de cafea înainte de a ieşi în dimineaţa răcoroasă. Ceaţa de
dinainte de răsărit plutea peste pajiştile din jur, un amestec ciudat de sinistru şi linişte.

I-a întins o mână căţelului şi a aşteptat răbdător în timp ce câinele şi-a pus labele pe genunchiul lui Mike şi şi-a întins nasul. Câinele îi lingea mâna când ea i-a înmânat cafeaua. Nu fusese deranjat de baia de scuipat a câinelui, ceea ce îl făcea şi mai atrăgător. La naiba. Dar faţa lui părea şi mai

posomorâtă decât fusese cu o seară înainte. „Bănuiesc că am trecut.”

„Se pare că da.”

Mike i-a dat câinelui o scărpinătură după urechi. Bandit a dat din coadă, apoi a adulmecat drumul spre copacul mare din centrul peluzei din spate. A ridicat un picior din spate.

Rachel îşi ţinea un ochi pe câine, dar celălalt era ocupat să-l privească pe Mike cum îşi întindea umerii. Doar pentru că nu se putea implica cu el, nu însemna că nu se putea bucura de spectacol. Fără uniformă în dimineaţ a asta. În schimb, un tricou albastru marin îi sublinia muşchii grei ai umerilor şi pieptului larg. Îşi frecă ceafa şi tresări ca şi cum ar fi fost înţepenit.

„Ai fost aici toată noaptea?”

O roşeaţă s-a răspândit pe maxilarul lui plin de barbă în timp ce el privea în altă parte, evitând atât întrebarea ei, cât şi privirea ei.

„Am fost îngrijorat de lipsa de securitate a casei tale.”

Aşa că, în ciuda iritării lui cu ea noaptea trecută, el era îngrijorat pentru ea.

Inima lui Rachel a bătut cu putere. „Deci, ai dormit pe aleea mea?”

A ridicat cana la buze şi a băut, fără îndoială că a tras de timp în timp ce încerca să formuleze un răspuns adecvat. Şeful poliţiei era un om atent, care se gândea la cuvintele sale la fel de mult ca şi la acţiunile sale. Spre deosebire de Rachel, *el* nu era predispus să acţioneze din impuls şi să regrete mai târziu. A trecut o clipă până când i-a întâlnit privirea, resemnarea de pe chipul lui fiind un semn că nu se putea gândi la o modalitate de a eluda întrebarea ei.

„Ei bine, nu am fost aici *toată* noaptea şi de fapt nu am dormit.”

„Nu era necesar.” Deşi poate că dacă ar fi ştiut că el era

aici, acţionând ca o santinelă, Omul Negru nu ar fi venit în vizită. I-a privit muşchii proeminenţi. Cu siguranţă arăta… *sexy?* Ack, nu. Capabil. Să rămână profesionistă. Frumuseţea poliţistului nu era în discuţie. Pentru că era de necontestat? Această discuţie mentală nu mergea aşa cum îşi dorea. Doamne, avea nevoie de mai multă cofeină. „Dar vă mulţumesc.”

„Mulţumesc pentru cafea.” Ochii îi erau umbriţi de umbrele celor două nopţi cu puţină odihnă, două nopţi de somn pe care le pierduse protejând-o pe ea şi familia ei. Un oftat greu i-a purtat prin pieptul larg în timp ce înghiţea.

„Măcar atât puteam să fac.”

El s-a aplecat mai aproape. O străfulgerare de dorinţă a tăiat oboseala din acei ochi frumoşi. Rachel şi-a simţit propriul corp atras în timp ce privirile lor se întâlneau. Căldura se grăbea spre sud. *Whoa, Nellie.* Mirosea bine.

Privirea lui a căzut la buzele ei. Dacă s-ar fi mişcat doar câţiva centimetri în faţă, el ar fi sărutat-o. Apoi ea şi-ar fi putut apăsa întregul corp pe tot acel corp musculos. El ar fi înfăşurat-o cu acele braţe musculoase. Mâinile acelea mari erau la fel de blânde pe cât erau de puternice. Ea ar simţi mai mult decât un contact sexual înflăcărat. S-ar simţi în siguranţă – şi ar fi fost tentată să rămână acolo. Îşi smulse atenţia. Cu greu.

Nemulţumirea îi străluci pe chip înainte de a se retrage şi de a împunge în sus.

El trezea prea multe sentimente în ea pentru o aventură. În plus, ochii aceia erau prea serioşi. Mike nu era genul de bărbat de o noapte, iar Rachel nu era pregătită pentru o altă relaţie. Mai ales cu un bărbat care nu se putea hotărî. De acord, ea îşi dădea seama că era o mare pacoste şi că putea cu uşurinţă să-l îndepărteze pe cel mai curajos dintre bărbaţi, dar totuşi. Noaptea trecută fusese supărat şi distant, iar în

dimineaţa asta era gata să o sărute. Ce era cu asta?

Rachel se întoarse spre grajd. Caii trebuiau hrăniţi. Nu avea timp să se ocupe de poliţistul înfierbântat. A fluierat pentru Bandit. Căţeluşul a tropăit alături de ea, apoi a luat-o la goană înainte. „Ar trebui să te duci acasă, HeMan. Chiar şi supereroii au nevoie de somn.”

S-a uitat peste umăr şi a fost răsplătită de un zâmbet sexy. S-a uitat în altă parte în timp ce faţa i se încălzea. Alte câteva părţi ale corpului au urcat la bord.

În spatele ei, motorul lui a pornit şi ea a auzit vehiculul lui săltând pe aleea ei dezastruoasă. Ea şi-a ridicat bărbia. Privirea i s-a fixat pe hambar, iar falca i-a căzut. Prelata neagră acoperea fiecare centimetru de graffiti. Poliţistul nu doar stătuse pe aleea ei toată noaptea. Îi salvase ore întregi de muncă în dimineaţa asta.

Era într-o mare, mare belea. Nu numai că He-Man îi făcea părţile feminine să fredoneze, dar o făcea să se simtă caldă şi blândă pe dinăuntru. Câteva partide fierbinţi şi transpirate de sex ar fi putut suporta, dar Rachel nu se simţea caldă şi blândă. Pur şi simplu nu merita riscul. În general, oamenii o dezamăgeau atunci când avea cea mai mare nevoie de ei.

Un zăngănit a scos-o din meditaţie. Bandit a ieşit în fugă din spatele garajului. Noroiul îi acoperea picioarele din faţă, iar din bot îi atârna un iepure mort, plin de noroi.

„Bandit!” Rachel a început să alerge după el. Câinele şi-a coborât pieptul la pământ. Cu fundul în aer, coada lui plină de blană se mişca înainte şi înapoi într-o mişcare de „vino şi ia-mă”.

„Bandit, fii un băiat cuminte.” Rachel a derapat până s-a oprit şi s-a apropiat încet de câine. „Aruncă-l. Îţi voi da o recompensă.”

Bucurându-se de joc, Bandit s-a dat înapoi câţiva metri.

„Haide, băiete”, a spus Rachel cu o voce joasă, liniştită. A

făcut un pas înainte. Câinele a pornit în jurul hambarului, cu urechile fluturând şi picioarele scurte mişcându-se într-o ceaţă maro. Rachel a fugit după el, încercând să-i taie calea făcând o buclă pe partea cealaltă a clădirii, dar Bandit s-a dovedit prea rapid pentru a fi prins. A simulat un viraj la stânga şi a luat-o la fugă în direcţia opusă. Rachel s-a învârtit în cerc. S-a ascuns în spatele uşii şi a aşteptat. Bandit i-a simţit prezenţa, a dat-o la o parte şi a zburat vesel în jurul grajdului. Rachel s-a oprit, cu mâinile în şolduri, şi a răsuflat greu.

Asta era ridicol. Nu avea nicio şansă să-l prindă pe micuţ.

Sperând că el se va plictisi, ea s-a pus pe treabă. Când a intrat în grajd, a fost întâmpinată cu pocnituri şi sforăituri prietenoase. S-a oprit la grajdul lui Lady şi a scos un morcov din buzunar. Iapa a ronţăit placidă în timp ce Rachel îi mângâia gâtul.

Ţinând un ochi la ieşire, a aprins luminile şi a început să măsoare grâul. Capul lui Bandit, cu tot cu animalul care atârna şi se descompunea, a tras cu ochiul pe după rama uşii. Rachel l-a ignorat. El a lăsat iepurele jos şi a lătrat. S-a mutat din staul în staul şi a aruncat cereale în găleţi. De fiecare dată când trecea la câţiva metri de el, el smulgea cadavrul şi se îndepărta dansând. În momentul în care a terminat de hrănit caii, căţeluşul zăcea într-o grămadă deprimată lângă premiul său dezgustător. Ea a trecut pe lângă el şi a ieşit pe uşă. Plăcuţele de identificare îi zăngăneau la călcâie. S-a uitat în jos. Cu gura goală, câinele tropăia lângă ea. Putea un câine să pară dezamăgit?

„Oh, nu.” Rachel s-a apucat repede de gulerul lui pe verandă. Nu era niciun centimetru pătrat de blană care să nu fi picurat noroi. L-a legat de copac. „Eşti un dezastru. Şi în niciun caz nu te las să lingi vreo faţă până nu te spăl pe dinţi.”

El s-a uitat la ea. Urechile i-au căzut şi şi-a folosit din plin ochii trişti de spaniel.

„Dar promit că ne vom juca mai târziu.” Rachel îl mângâie pe cap şi trecu *îmbăierea lui Bandit* pe lista ei de lucruri de făcut. Şi va trebui să îngroape din nou iepurele înainte ca fetele să-l vadă. Într-o groapă mult mai adâncă.

$$$

Cu o expresie atent şcolită, Mike a traversat holul cu gresie al micului

tribunal judeţean. Înăuntru, furia îi ardea o gaură în stomac. S-a întors pe holul care ducea spre parcarea din spate şi a văzut-o pe Rachel Parker plimbându-se prin faţa Biroului Administrativ al Tribunalului pentru Familie.

Yowza.

Uniforma ei obişnuită de blugi uzaţi şi coadă de cal erau destul de sexy, dar de la întâlnirea lor din zori, se schimbase într-o fustă subţire, o bluză de bumbac şi tocuri joase. Privirea lui Mike a căzut la picioarele ei goale. Mare greşeală. Erau la fel de subţiri şi de tonice cum bănuise el. Cu reticenţă, şi-a ridicat ochii spre faţa ei. Îşi micşorase bandajul de pe obraz, iar vânătaia de sub el era slabă. Şi gura ei... Buzele ei păreau moi şi coapte şi gustoase.

Sprâncenele i s-au ridicat şi un zâmbet uşor i-a schiţat un colţ al gurii. „Am curăţat bine?”

Mike a clipit şi şi-a curăţat gâtul. „Er, cum a mers? A primit ordinul temporar?”

„Nu ştiu încă. E acolo de ceva vreme. A vrut să facă asta singură.” Rachel şi-a ridicat bărbia ca şi cum ar fi fost

mândră de asta. „Presupun că a ieşit pe cauţiune?”

„Troy a fost eliberat pe propria răspundere”.

Fălcile lui Rachel s-au încleştat. Umorul i-a dispărut de pe faţă.

„Fără antecedente de violenţă, legături strânse cu comunitatea, etc.”, a spus Mike, deranjat că trebuia să facă eforturi pentru a-şi menţine vocea la acelaşi nivel. Da, era supărat pe judecător, dar nu avusese niciodată probleme cu controlul emoţional. Niciodată. Până când o cunoscuse pe Rachel.

„La naiba. Nu ştiu de ce e asta o surpriză. Ar fi trebuit să mă bazez pe Vince să joace murdar.” S-a încruntat, iar temperamentul care-i lumina ochii a făcut-o mai sexy. Ce era în neregulă cu el?

„Trebuie să se înscrie la Alcoolicii Anonimi, să participe la întâlniri de două ori pe săptămână şi, în general, să-şi păstreze nasul curat până la următoarea audiere.”

Râsul dezgustat al lui Rachel a fost ecoul opiniei lui Mike. Condiţiile erau pur şi simplu o manevră de acoperire a judecătorului, ca să nu pară că îl lasă pe ticălos să plece doar pentru a-i face pe plac unui vechi prieten, ceea ce era exact ceea ce făcea.

Rachel şi-a mestecat buza în tăcere. Mike i-a cercetat fata. Ceva la ea îl
deranja total. Îşi petrecuse jumătate din noapte capsând prelate peste graffiti- ul de pe hambarul ei. Trebuia să fie un motiv. Să fi fost din cauza felului în care emoţiile i se citeau atât de transparent pe faţă? Era incapabilă de înşelăciune. Sau felul în care părul ei negru îi cădea liber, în valuri strălucitoare, în jurul umerilor? Mirosea a... El s-a aplecat puţin mai aproape. Ochii ei s-au mărit, dar ea nu s-a dat înapoi. Nu, ea nu se va da niciodată înapoi. Ochii ei ardeau cu acel foc sexy. Mike a inhalat. Lămâi. Mirosea a lămâi,

proaspătă şi curată. Mirosul părului ei l-a făcut să se gândească la alte părţi ale corpului pe care i-ar fi plăcut să le miroasă.

În spatele lui Mike se auzeau paşi pe hol. El întoarse capul. Vince Mitchell venea pe hol, cu soţia lui trofeu atârnându-i de braţ. Pe tocurile ei foarte înalte, frumoasa tânără femeie de la braţul lui era mai înaltă decât soţul ei firav, cu părul cărunt. Tanya Mitchell îşi strânsese părul lung, blond platinat, într-un coc conservator, dar costumul ei era prea strâmt pentru ca ea să reuşească imaginea soţiei din suburbii. Cu sânii mult prea mari care îi forţau nasturii bluzei de mătase, costumul cu perle şi pantofi cu toc o făcea să arate ca alter ego -ul uşuratic al Donnei Reed. Machiajul ei puternic contrasta cu faţa curată şi proaspătă a lui Rachel.

Vince a îndrumat-o pe Tanya să treacă. Un braţ a alunecat în jurul corpului soţiei sale. Mâna lui îi strângea posesiv şoldul, dar ochii lui iscoditori se plimbau înainte şi înapoi între Mike şi Rachel. Mike şi-a dat seama prea târziu că stătea mai aproape de ea decât i-ar fi dictat interesul profesional. La naiba, faţa lui era la doar câţiva centimetri de capul ei. Da, chiar îi adulmecase părul pe holul clădirii municipale – în văzul consilierului municipal care încercase să-l concedieze în ultimul an.

Suspiciunea a luminat faţa subţire a lui Vince. Gura lui se răsuci într-un zâmbet malefic, satisfăcut. Mike a strâns din dinţi. Ştia dintotdeauna că interesul lui pentru Rachel avea să se întoarcă şi să-l muşte de fund. Acum că Vince ştia despre asta, era doar o chestiune de timp.

Rachel i-a simţit retragerea. Corpul lui Mike era încă suficient de aproape pentru ca ea să-i simtă mirosul afurisit de aftershave şi căldura emanată de corpul lui. Dar atenţia lui era fixată pe fundul blond al puicuţei care se retrăgea. Yup. Soţia lui Vince le avea pe toate. Picioare, fund, sâni, toate

Sports Illustrated Swimsuit Issue perfect. Oh, bine. Rachel nu putea să o ia personal.

Ochii lui Mike s-au închis în timp ce se îndepărta un pas de ea. „Nu pot să cred că tocmai am făcut asta.”

„Ce ai făcut? Te-ai uitat la fundul Taynei?” Rachel i-a mângâiat antebraţul. „Ia o pauză. Oameni mai puternici au căzut.”

Fruntea lui Mike s-a încreţit. „Nu. Nu e asta. Nu pot să cred că Vince a văzut... *asta*.” A făcut semn între ei cu o mână.

„Asta e o problemă?”

„Da.” S-a îndepărtat câţiva metri şi s-a întors. „Eşti o parte esenţială a unui
caz activ. Etica profesională dictează că nu pot fi implicat cu tine.”

„Oh.” Dezamăgirea s-a aşezat peste Rachel ca o ploaie îngheţată. Ea a respins-o şi şi-a ridicat bărbia. „Nu ştiam că suntem implicaţi.”

Mike şi-a ciupit podul nasului.

„Faţa ta se înroşeşte”, a spus Rachel. „Ti-ai verificat tensiunea în ultima vreme?”

„Nu am făcut niciodată aşa ceva înainte să te cunosc.” Vocea lui era tăioasă, iar muşchii maxilarului i se mişcau de parcă îşi scrâşnea dinţii. „Îmi distragi atenţia.”

„Distragere?” Rachel a simţit cum i se deschide gura. *Ea* distragea atenţia. Femeile ca Tanya distrageau atenţia. Nu şi Rachel.

„Îmi distrugi obiectivitatea.”

„Doamne, îmi pare rău.”

Ochii lui Mike s-au aprins. „Nu se poate întâmpla nimic între noi.”

„Eu sunt de acord.” Rachel şi-a încrucişat braţele pe

piept. „Tu eşti cel care are un atac de cord în legătură cu asta.”

„Accident vascular cerebral?”, s-a înecat el, cu ochii bulbucaţi.

Uşa din spatele ei s-a deschis, iar Sarah a ieşit, cu ochii strălucitori în spatele vânătăilor.

„Vreo problemă?” Tonul lui Mike a redevenit super-polit.

„Nu”, a răspuns Sarah, apoi s-a uitat la Rachel şi s-a încruntat. „E totul în regulă?”

„Da.” Rachel a forţat un zâmbet pe muşchii protestatari ai feţei ei. „Gata?”

Sarah a dat din cap. „Da. Nu a fost prea rău. Troy nu se poate apropia de mine sau de fete până la audiere, care va fi peste zece zile. Voi avea nevoie de un avocat pentru asta.”

„Deja lucrez la asta.” Rachel s-a îndepărtat de perete şi a pornit pe hol. „Hai să vorbim despre asta acasă.”

„În regulă.” Sarah îl urmă cu o privire confuză la Mike.

Rachel a încercat să reziste, dar ochii ei erau aţintiţi spre el, la naiba cu ei. Trădători.

Din fericire, se uita la Sarah. „Dacă ai vreo problemă, nu ezita să suni. Te rog să nu încerci să te descurci singură.” I-a aruncat lui Rachel o privire dezaprobatoare.

Rachel a îmbrăţişat muşcătura şi a ripostat. Furia izbucni, fierbinte, familiară şi cu siguranţă preferabilă autocompătimirii. A pornit pe călcâie. Câţiva paşi lungi mai târziu, uşa s-a deschis la lovitura palmei ei. O briză umedă i-a răcorit faţa. Ţinând uşa deschisă, a aşteptat-o pe Sarah.

„Mulţumesc pentru tot, şef O'Connell.” Tocurile de pisică ale lui Sarah au bătut pe podeaua de gresie în timp ce se grăbea să ajungă din urmă.

„Cu plăcere.”

Rachel nu s-a uitat înapoi când el a răspuns. Vocea aceea profundă era la fel de devastatoare ca şi ochii lui. A lăsat uşa

să se închidă. În parcare, Rachel nu şi-a permis să alerge spre camionetă. Sora ei încă mergea greu şi i-ar fi fost greu să ţină pasul. În plus, mândria nu ar fi lăsat-o să recunoască cât de mult o afectase dezaprobarea lui. A trântit portiera camionetei mai tare decât era necesar şi a băgat cheia în contact.

Sarah îşi lăsă corpul pe scaunul pasagerului. „Se întâmplă ceva între tine şi şeful O'Connell?”

„Nu.”

„Eşti sigură? Pentru că se uită la tine de parcă ai fi o costiţă suculentă şi mănâncă vegan de mult timp.”

Rachel a băgat brusc schimbătorul de viteze în viteză. „Soacra ta a fost cea care l-a făcut să saliveze pe podea. E veşnic supărat pe mine.”

„Serios? Nu asta e impresia pe care am avut-o.” Sarah şi-a sprijinit capul pe spătarul scaunului. „Ei bine, nu mai are noroc acolo. Tanya nu-l părăseşte pe Vince, cel puţin nu atâta timp cât el încă îi cumpără tot ce vrea ea. Ea nu renunţă la bani prea curând. Nu e atât de proastă pe cât pare.”

„Nu ar putea să fie şi să fie capabilă să se îmbrace singură.”

„Rachel, asta e rău.” Dar Sarah a râs în timp ce protesta. „Da, ei bine, eu nu sunt la fel de drăguţă ca tine.”

Sarah şi-a flexat degetele de la braţul în ghips şi a tresărit. „Încă mai cred că şeful poliţiei este interesat de tine.”

„În niciun caz. Îţi spun că se holba la Tanya. Poate că se întâmplă ceva între ei. Ea nu ar trebui să-l părăsească pe Vince, să ştii. Oamenii înşeală tot timpul.” Aşa cum bine ştia ea. Gâtul i se înfundase de amintirea trădării lui Blake. Nu. Nu avea de gând să se gândească la trecut. Ea îl respinsese, iar el se îndreptase spre altcineva. Sfârşitul poveştii.

Cu o respiraţie adâncă şi curată, Rachel a virat pe Main

Street. A apăsat pedala de acceleraţie, iar pick-up-ul a scuipat şi apoi a pornit în faţă. „Îl înnebunesc pe O'Connell. Îi înnebunesc pe majoritatea oamenilor, de aceea îmi place să fiu singură.”

„Asta pentru că nu laşi pe nimeni să te vadă cu adevărat.”

Exact. Îşi lăsase pentru scurt timp garda jos cu Blake, şi uite cum se terminase.

Rachel s-a oprit la semafor. „Ajunge cu Mike. Nu se întâmplă nimic între noi.”

Sprâncenele lui Sarah s-au ridicat. „Mike? Îl cunoşti pe şeful poliţiei?”

„Nu mai vorbesc despre asta.” Obrajii lui Rachel s-au încălzit. S-a uitat la sora ei.

Sarah îşi stăpânea clar un zâmbet. „În fine.”

E timpul pentru o schimbare de subiect. Deşi era plăcut să vadă simţul umorului demult uitat al surorii ei. „M-am gândit la ceva. Dacă tipul ăsta vandal nu vrea să mă prindă pe mine? Dacă vrea să pună mâna pe fermă? Nu am avut niciodată probleme până nu m-am mutat acolo, iar majoritatea eforturilor lui au vizat afacerea.”

Se gândise la întrebările lui Mike. Sincer, ar fi fost încântată dacă ameninţările nu ar fi fost un atac personal.

Sarah s-a încruntat. „Nu ştiu. Locul ăsta e un dezastru. Cu excepţia noului tău hambar, nimic altceva nu a mai fost renovat din anii '50.”

„Mă gândeam că poate e ceva ce nu ştim despre locul ăsta.”

„Ce, crezi că există un câmp petrolier sub pajişte?” Sarah a început să fredoneze tema din *Beverly Hillbillies.*

„Ceva de genul ăsta. Deşi nu sunt multe platforme petroliere în Poconos.” Rachel a râs, iar tensiunea din piept i s-a relaxat. „A fost ideea şefului O'Connell.”

„Nu te referi la Mike?” a tachinat Sarah. Zâmbetul i s-a

întins pe faţă. Şi- a cuprins obrazul vânăt. „Nu mă face să râd. Mă doare faţa.”

Rachel coti pe o străduţă lăturalnică. „Avem ceva timp până când doamna Holloway aduce fetele de la şcoală, iar tipul cu alarma nu vine până după prânz. Te superi dacă fac o oprire rapidă la bibliotecă?”

Sarah s-a oprit brusc din râs. „Nu atâta timp cât nu mă obligi să intru.”

În parcare, Sarah a alunecat pe scaunul pasagerului şi şi-a ascuns faţa vânătă cu o mână. Rachel a luat în viteză patru cărţi de la secţiunea de istorie locală. Sarah nu s-a mai aşezat până când camionul nu a fost în mişcare.

Zece minute mai târziu, Rachel a intrat pe aleea ei. Jos, lângă hambar, camionul Johnson's Well Service era încă parcat în acelaşi loc în care stătuse când plecaseră spre tribunal. Dar Rachel se holba la furgoneta comercială mare care ocupa parcarea din faţa casei. Pe acoperiş erau montate scări. Un bărbat uriaş se sprijinea de vehicul. Când s-au apropiat, s-a întors cu faţa la ei. David Gunner. O mică bulă de furie îngropată de mult timp a ieşit la suprafaţă. Şi trecutul pe care se străduise atât de mult să-l reprime a revenit în forţă, un baraj de imagini care a lăsat-o la fel de lovită şi vânătă ca oricare dintre loviturile lui Troy.

Sarah se uită pe fereastră.

Rachel a înghiţit gustul amar pe care o viaţă întreagă de gelozie i-l lăsase în gură. Nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese vina lui David. Cel puţin, nu direct.

Capitolul 9

„Ce face el aici?” Rachel îl privi pe bărbatul mare cu suspiciune.

Sarah a întredeschis ochii pe parbriz. „Nu ştiu. A lucrat pentru Vince cu ceva timp în urmă, dar nu l-am mai văzut în ultima vreme.”

„Nu l-am mai văzut de când tata i-a vândut compania.” Imediat după înmormântarea mamei lor. Desigur, Neil Parker nu a oferit afacerea familiei la oricare dintre fiicele sale. Nu, el ar fi adoptat practic copilul vecinului în schimb.

„Tata trebuia să se pensioneze”, a spus Sarah cu o voce tristă. „Nu mai putea funcţiona după moartea mamei.”

„Să se retragă? Asta numeşti tu a sta într-un fotoliu şi a bea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şapte zile pe săptămână?”

„Nu poţi să-i reproşezi asta lui David”, a răspuns Sarah cu o voce tristă. „El nu este responsabil pentru acţiunile tatei. Faptul că mama a murit aşa cum a făcut-o l-a afectat foarte mult.”

Şi pe fiicele ei.

„Ştiu.” Rachel a tras două respiraţii lente, deliberate. Nu au ajutat. „De asemenea, nu a fost vina lui David că tata a vrut băieţi, şi tot ce a obţinut am fost noi.”

Sau că mama lor instabilă îl târâse pe tatăl lor în epava ei emoţională cu mult înainte de a se îmbăta criţă şi de a intra cu maşina într-un copac.

Sarah nu a răspuns, iar Rachel s-a întrebat cât de mult poate sângera o rană veche de zeci de ani. Decizia tatei nu fusese vina lui David, dar el nu refuzase compania, nu-i aşa?

Rachel a parcat lângă dubiţa lui Sarah, pe care doamna Holloway o ajutase pe Rachel să o recupereze dimineaţa

devreme. Dubiţa lui David, care încă purta logo-ul Parker Construction, se afla la câţiva metri distanţă. Nu schimbase nici măcar numele companiei. Încă o dovadă a modului în care David se insinuase în familia lor. Ea a deschis uşa şi a sărit din cabină, apoi a băgat mâna în camion după teancul mare de cărţi de bibliotecă. Balamalele vechi au scârţâit când ea a folosit un şold pentru a închide uşa camionului.

„David.” Ea îşi întinse faţa într-un zâmbet. Pielea de pe obrajii ei se simţea destul de întinsă încât să crape, iar braţul încărcat cu cărţi era o scuză convenabilă pentru a nu-i strânge mâna întinsă. „Nu te-am mai văzut de ani de zile.”

David şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor. „Ştiu. Am auzit că voi două aveaţi probleme.” În vârstă de 40 de ani, corpul i se îngroşase odată cu înaintarea în vârstă, dar nu ajunsese la îngrăşare. Trupul lui impunător era solid. Părul şaten, tuns scurt, avea doar câteva şuviţe cărunte.

Sarah a trecut pe lângă Rachel şi s-a ridicat pe vârfuri pentru a-l îmbrăţişa pe David. „Mă bucur să te văd.”

Rachel îşi reprimă o încruntare. Sarah era cea mai bună persoană. Fără îndoială.

Faţa bronzată a lui David s-a înroşit şi el s-a crispat. Un braţ musculos s-a ridicat ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă cu el. Au trecut câteva secunde înainte ca el să-l coboare stângaci pentru a-i întoarce îmbrăţişarea. „Mulţumesc, Sarah.”

Sarah a făcut un pas înapoi. „De ce nu mergem înăuntru?”

Sigur, hai să prelungim acest festival ciudat. Ugh. Trebuia să fie Sarah *atât de* drăguţă?

David şi-a înfipt vârful bocancului de lucru în noroi, ca şi Rachel. Vinovăţia o cuprinsese. Mereu se gândea că ar trebui să fie mai plăcută, mai mult ca Sarah. Iată o şansă de a

exersa. „Intră. O să fac cafea.”

Şi-a croit drum prin peluza din spate până la uşa din spate. David şi Sarah au urmat-o. Bandit a lătrat şi a sărit la uşă. O albină plutea deasupra scărilor. Rachel a îngheţat. Şocul anafilactic nu ar fi un mod bun de a-şi încheia ziua.

„Ai grijă.” Sarah s-a mutat în faţa lui Rachel până când insecta s-a îndepărtat bâzâind. „Încă mai ai EpiPen-ul la tine, nu?”

„Întotdeauna. Mi-aş dori să se răcească deja afară.” Rachel a deblocat uşa. S-a întors spre David şi i-a aruncat teancul de cărţi în braţe. „Tu le iei pe astea. Eu iau câinele ucigaş.” L-a apucat pe Bandit şi i-a prins o mână peste botul care mârâia în timp ce îl scotea afară şi îl lega de copac. Bandit a continuat să protesteze în timp ce ea s-a întors la bucătărie. „Îmi pare rău pentru asta, David. Bandit nu are maniere.”

Sarah umplea deja ibricul de cafea dintr-un ulcior de un galon de pe tejghea. „A fost greu să-l obişnuiesc cu oamenii. Troy nu-l lăsa să intre în casă.”

Mulţumită că nu avea vecini apropiaţi, Rachel a închis uşa în faţa lătratului furios al câinelui. „Un caz grav de boală a câinilor mici.”

„E în regulă.” David a strecurat braţul plin de cărţi pe tejghea. „Studiezi?”

Sarah a aşezat cănile, smântâna şi zahărul la masă, apoi i-a făcut semn lui David să ia loc. „Rachel şi cu mine cercetăm istoria casei.”

„Oh. Sună interesant.” Dar tonul lui David *nu* spunea nimic. Şi-a coborât greutatea pe un scaun. Sarah s-a aşezat lângă el. Rachel a rămas în picioare, dar s-a sprijinit de tejghea. Începea cu politicos şi ajungea la prietenos.

Scaunul a scârţâit când David s-a mutat cu faţa la Rachel. „Uite, ştiu că nu prea mă placi. O parte din asta este vina

mea. Pe atunci, l-am lăsat pe tatăl tău să mă trateze mai bine decât pe tine şi pe Sarah. Ştiam asta şi am lăsat să se întâmple oricum."

Nodul din pieptul lui Rachel s-a desfăcut. „Erai doar un copil."

„Nu, tu şi Sarah eraţi copii. Eram destul de mare să ştiu ce se întâmplă. Am ales să ignor asta pentru că..." A făcut o grimasă ca şi cum cuvintele aveau să doară când le scuipa. „Pentru că viaţa mea era oribilă şi aveam nevoie de ceva care să mă ţină în viaţă. După accidentul tatălui meu..." David s-a uitat la fereastră, dar Rachel ştia că nu admira priveliştea senină a pajiştilor. Sarah i-a turnat o ceaşcă de cafea şi a pus-o pe masă, dar el a ignorat-o.

David trecuse de la stadiul de adolescent la cel de adult în intervalul de timp necesar unei remorci de tractor pentru a strivi maşina tatălui său – şi coloana vertebrală. Încă un pic de presiune a scăzut în interiorul ei. Era timpul să renunţe la unele dintre problemele ei din copilărie? Se putea simţi cu adevărat bine?

„Avea nevoie de îngrijire non-stop. Nu ne puteam permite ipoteca, darămite îngrijirea. Eu şi mama am făcut totul. Ea lucra noaptea. Eu lucram ziua. Tatăl tău mă plătea decent, iar noi nu prea aveam bani pe atunci. Medicamente. Proviziile. Facturi de spital. Nu ai idee de câte lucruri are nevoie un tetraplegic." David s-a întors spre ea. „Dar asta nu e o scuză. L-am luat pe tatăl tău pentru a-l înlocui pe al meu. Nu a fost corect faţă de tine sau Sarah."

„Nu poţi lua ceva ce nu am avut niciodată." Privirea lui Rachel a căzut pe mâinile uriaşe ale lui David, cicatrizate de muncă. „Tatăl nostru nu era interesat de noi cu mult înainte ca tu să începi să lucrezi pentru el. Nu este vina ta. Nu avea de gând să ne dea nici uneia dintre noi compania lui. Dacă nu aţi fi cumpărat-o voi, ar fi vândut-o altcuiva."

Tensiunea alunecă de pe gâtul lui Rachel. Chestia asta cu iertarea nu era atât de rea. Zâmbetul care i se întindea pe faţă nu era forţat. Vezi, putea interacţiona cu alţi oameni într-un mod matur. „Uite, David, toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Acum suntem cu toţii adulţi. Nu există niciun motiv pentru care să nu lăsăm asta în urmă.”

David s-a înviorat.

Alături de ea, Sarah a radiat. „Asta e tot ce te-a adus astăzi aici, David?”

„Nu. Am luat micul dejun la restaurant. Am auzit despre problemele pe care le-ai avut.” Privirea intensă a lui David a străpuns-o pe cea a lui Rachel.

Rachel se crispă şi îşi încrucişă braţele pe piept. Doar pentru că lăsase deoparte o problemă din trecut, nu însemna că voia să împărtăşească şi altceva cu el. Paşi mărunţi cu toată chestia asta cu bunăstarea emoţională şi managementul furiei. „Doar nişte vandalism juvenil.”

„Nu asta am auzit.” Ochii lui David au rămas fixaţi pe faţa ei. Îngrijorare? Sau altceva?

Scrutată ca un fluture prins, Rachel se împotrivi impulsului de a se zvârcoli. „Ei bine, bârfitorii trebuie să fi exagerat, ca de obicei. Restaurantul nu este chiar CNN.”

David s-a ridicat şi s-a îndreptat spre tejghea. O domina în timp ce se apleca în faţă pentru a-şi pune cana goală în chiuvetă. „Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Mulţumesc că m-ai ascultat. Şi pentru înţelegere.” Şi-a întors trupul robust. La uşa bucătăriei, s-a oprit şi s-a uitat la Sarah, cu o expresie blândă. „Şi dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă. Aş fi fericit să *vorbesc* cu Troy pentru tine.”

Sarah s-a holbat la podea pentru câteva bătăi de inimă. A ridicat capul. „Trebuie să mă ocup singură de asta, dar mulţumesc oricum.”

„Oferta rămâne valabilă.” El a dat din cap în semn de

aprobare şi a ieşit afară.

„Îl aduc pe Bandit înăuntru.” Rachel l-a urmat pe scăriţă şi a închis uşa în urma ei. „Îl cunoşti bine pe Troy?”

„Suficient cât să ştiu că e un măgar. Sarah merită mai mult.” David a făcut o pauză şi s-a uitat la ea în lateral. „Ştii, semeni mult cu mama ta.”

Tensiunea care se slăbise în pieptul lui Rachel s-a întors ca un arc. El îşi înclină capul. „Asta te deranjează?”

„Mama mea avea probleme”. Boala psihică a mamei sale a fost o pată pe amintirile ei din copilărie. *Iar eu am suficientă revărsare emoţională pentru ami face griji că afecţiunea este genetică.*

„Era frumoasă şi nu a fost întotdeauna aşa.”

Familiile lor au fost vecine de când s-a născut Rachel. Mai în vârstă, David îşi amintea de mama ei când era mult mai tânără. Înainte ca naşterea lui Sarah să-i agraveze boala mintală. Rachel nu avea prea multe amintiri de genul ăsta, deoarece pe atunci avea doar şase ani. Tot ce avea era un atac mental de plâns şi ţipete şi *„nu-ti supăra mama”.* „E bine de ştiut. Mulţumesc.”

Au stat unul lângă altul într-un minut de tăcere nu prea neplăcută. Un sunet de fâlfâit le-a atras atenţia asupra hambarului. Una dintre prelate se slăbise. Un colţ flutura în vânt, dezvăluind un verb ales.

David a gesticulat spre hambar. „Ce-ar fi să vopsesc eu asta pentru tine?

Zilele următoare se presupune că va fi uscat, iar eu am ceva timp liber înainte de începerea următoarei mele slujbe.”

Rachel s-a enervat automat. „Nu este necesar. O să ajung la ea în cele din urmă.”

„Haide, Rachel. Am echipamentul necesar pentru a face treaba asta rapid. Şi îţi sunt dator.”

[5] [5]

S-a forţat să se relaxeze. Jurase că se va gândi bine la lucruri. Fără alte decizii impulsive, şi de data asta vorbea serios. Avea scări şi alte chestii. Treaba i-ar fi luat câteva ore. La ea ar fi fost zile. El încerca doar să fie drăguţ. Nu era absolut niciun motiv să nu-l lase să facă asta pentru ea. Oamenii nu aveau întotdeauna motive ascunse.

„În regulă.” Rachel a făcut un pas înapoi. El era atât de înalt, dar ea ura să fie dominată. „Şi mulţumesc.”

David zâmbea şi părea foarte mulţumit de sine, ca o pisică de hambar care a devorat un şoarece de câmp gustos. Briza s-a schimbat, devenind rece şi umedă. Pielea de găină îi urca pe braţe lui Rachel.

A deschis gura să-i spună că s-a răzgândit, apoi s-a oprit. Era paranoică şi ridicolă. Ce motiv ar fi putut avea David să renunţe la o după-amiază pentru ai vopsi hambarul?

Lăsând deoparte gândurile ei de a accepta ajutorul lui David, Rachel a luat câinele şi s-a întors în bucătărie pentru a-şi termina cafeaua.

La masă, Sarah se aplecă asupra unuia dintre volumele din bibliotecă.

Stomacul lui Rachel a mârâit. A băgat mâna în dulap şi a scos o cutie de Pop-Tarts. „Ai avut noroc?”

„Încă nu e menţionat nimic despre fermă, dar abia am început.”

Uşa bucătăriei s-a deschis, iar doamna Holloway le-a condus pe fete înăuntru. A urmat o nouă rundă de lătrături fericite. Alex a ridicat o pungă mică de hârtie cu personaje de desene animate ştanţate pe exterior. „Doamna Holloway ne-a adus mâncare pentru copii. A mea a venit cu o maşină de curse. Emma a primit o păpuşă dinozaur.”

„Cum a fost la şcoală?” a întrebat Sarah.

„Prost. Sunt prea bătrână pentru grădiniţă.” Alex s-a

încruntat. Ratase cu o săptămână data limită pentru grădiniţă.

Sarah a suspinat, evident că nu avea chef să poarte din nou acea conversaţie. „Hai să vedem jucăriile alea.”

Alex s-a îndreptat spre un scaun din bucătărie. Emma şi-a pus geanta pe masă şi s-a urcat în poala mamei sale. Şi-a ridicat degetul arătător şi a mişcat jumătatea superioară a unui Tyrannosaurus în miniatură.

„Sper că nu vă deranjează.” Doamna Holloway a închis uşa şi şi-a agăţat jacheta pe un cuier de perete. A ridicat o pungă mai mare. Mirosuri atrăgătoare, unsuroase, au fluturat prin bucătărie. „M-am gândit că ne-ar prinde bine un pic de indulgenţă astăzi.”

„Nu mă deranjează deloc. Mulţumesc.” Sarah a deschis punga. „Asta miroase scârbos şi incredibil în acelaşi timp.”

„Scârbos? Miroase fantastic.” Rachel a inspirat adânc, a aruncat Pop-Tarts deoparte şi a adus şerveţele. „Sarah şi cu mine discutam despre istoria fermei. Crezi că ar putea avea vreo valoare despre care noi nu ştim?”

Doamna Holloway a împărţit burgeri şi cutii de cartofi prăjiţi. „Potrivit bunicului tău, casa a fost construită de strămoşii tăi quakeri la începutul secolului al XIX-lea. Am uitat data, dar el avea documente, cărţi şi jurnale pe această temă.”

„Singurele documente din biroul său erau extrase de cont, registre, chestii de genul acesta.”

„Aţi cercetat podul şi subsolul?” a întrebat doamna Holloway.

Salivând, Rachel şi-a desfăcut burgerul. „În mare parte le-am evitat pe amândouă. Sunt pline de cufere şi cutii şi mobilă. Trecerea prin toate va fi un proiect.”

Sarah a gesticulat cu braţul ei în ghips. „Mă pot apuca de asta în timpul somnului şi la grădiniţă. Trebuie să-mi găsesc

şi o slujbă, dar asta va trebui să aştepte câteva săptămâni.”

„Ar trebui să verificaţi cu Edna Kaiser.” Doamna Holloway a întins mâna după ketchup. „Ea a fost secretarul comunei dintotdeauna. S-ar putea să vă îndrume spre studii de terenuri sau înregistrări fiscale. Primăria ar putea avea nişte documente destul de vechi arhivate pe undeva.”

„Am fost deja la bibliotecă.” Uşa unei maşini s-a trântit afară. Rachel a sărit în picioare şi a traversat până la fereastră. Un sedan Mercedes era parcat lângă hambar. „La naiba. Lecţia mea de echitaţie a ajuns mai devreme. Trebuie să mă schimb.”

A făcut o pauză. Omul de serviciu mergea pe peluza din spate. Rachel a ridicat mânerul de la robinetul din bucătărie. Au trecut câteva secunde, aerul a ţâşnit, apa s-a stropit şi apoi a curs. Aleluia.

„Sarah, poţi să ai grijă de tipul cu fântâna? Spune-i că îi voi trimite un cec mâine.”

„Sigur”, a spus Sarah. „Dar de unde ai de gând să faci rost de bani?”

„Nu vă faceţi griji. Am rezolvat totul.” Rachel şi-a băgat restul burgerului în gură în timp ce alerga pe scări desculţă, cu pantofii atârnându-i de vârfurile degetelor. Un mic ghem de disconfort i se cuibărise în gât, şi nu doar ca răspuns la sursa ei de flux de numerar.

Îşi iubea elevii, dar unii dintre părinţi erau infernali, în special acest tată dominator. În timp ce îşi scotea fusta şi bluza, se pregătea mental pentru confruntarea inevitabilă.

Capitolul 10

Mike a parcat lângă hambarul lui Rachel, lângă un Mercedes sedan lung şi elegant. Geamurile întunecate ascundeau interiorul. Îşi notă numărul de înmatriculare în timp ce Sean îşi trase SUV-ul mamut în locul următor. Sunetul vocilor şi bătăile de copite i-au atras în cealaltă parte a hambarului, unde un cal şi un călăreţ mergeau în galop în jurul perimetrului unui ring de echitaţie împrejmuit. Rachel stătea în centru, cu atenţia fixată pe fata de vârstă şcolară şi pe calul ei gri. Rachel a strigat instrucţiuni, pivotând în timp ce calul înconjura ringul.

Doamne sfinte. Pantalonii ăia de călărie erau strâmţi.

În timp ce lui Mike i se făcea apă în gură, a observat că peticele de piele de pe genunchi erau aproape uzate, la fel şi cizmele negre înalte. În schimb, totul la studenta ei era nou, strălucitor şi scump.

Calul gri s-a întors spre una dintre săriturile de lemn amplasate în ring. Şinele erau aşezate la aproximativ un metru înălţime. Mike a aruncat o privire către singurul observator, un bărbat slab, brunet, în jur de treizeci de ani.

Îmbrăcat în pantaloni subţiri şi cămaşă neagră, el îşi sprijinea antebraţele bronzate pe gard.

„Greutatea înapoi”, a spus Rachel. „Călcâiele jos. Condu-l înainte.” Vocea ei se ridica şi se ascuţea cu fiecare comandă. Calul a dat din cap şi şi-a dat ochii peste cap în timp ce galopa până la baza săriturii, ap oi a ocolit obstacolul. Calul gri a profitat de echilibrul precar al fetei, şi-a aruncat capul în jos şi a luat-o la goană. Călăreţul a tras de frâie până când animalul a alunecat şi s-a oprit la poartă. Fata a căzut în faţă pe gâtul lui.

Rachel s-a apropiat de animal şi i-a vorbit fetei pe un ton scăzut. Faţa copilei pălise, iar Mike putea să-i vadă mâinile tremurând din partea cealaltă a ringului. Rachel şoptea, iar fata scutura din cap.

„Bine.” Rachel a ţinut frâiele în timp ce elevul ei a coborât.

Bărbatul sprijinit de gard s-a îndreptat şi s-a încordat. „Trebuia să antrenezi animalul ăla să sară cum trebuie”, a strigat el, înţepând aerul la Rachel cu un deget arătător.

Mike s-a apropiat de gard. Sean a virat şi s-a aşezat la câţiva metri distanţă, în partea opusă a bărbatului. Vizitatorul îi privea pe amândoi cu suspiciune.

Fără un cuvânt, Rachel a luat casca elevului ei şi şi-a pus-o pe cap. A încălecat calul gri într-o singură mişcare fluidă, ridicând stâlpii şi frâiele în timp ce calul pornea în tropăit. Trupul ei era liniştit şi nemişcat în timp ce făcea două ture în jurul ringului, uşurând griul într-un galop fluid. Muşchii lui Mike s-au încordat când ea s-a întors spre aceeaşi săritură pe care calul tocmai o refuzase, dar calul gri nu a arătat nicio ezitare. A depăşit obstacolul într-o singură mişcare lină. Au aterizat şi au pornit în galop. Rachel a întors capul. Mike a urmărit linia ei vizuală spre un alt obstacol, acesta înalt de patru sau cinci picioare. Urechile calului s-au ascuţit şi pasul i s-a lungit pe măsură ce se apropia de obstacol. Corpul lui Rachel se întinse de-a lungul gâtului animalului în timp ce se înălţau peste balustrada superioară.

Fata s-a oprit când Rachel a încetinit calul şi a mers lângă ea.

Rachel a descălecat şi i-a dat fetei frâiele. „Răcoreşte-l.”

Uitându-se cu atenţie la Mike şi Sean, bărbatul subţire s-a îndreptat spre intrare. S-a concentrat intens asupra lui Rachel în timp ce deschidea poarta. După ce fata şi calul au trecut şi s-au îndreptat spre grajd, bărbatul a păşit în spatele

lui Rachel.

„Trebuia să dresezi calul pentru ca fiica mea să-l poată călări”, a spus el încet. Vocea lui era accentuată cu o inflexiune sud-americană şi o nuanţă ameninţătoare. „Trebuie să stăpânească acel animal.”

„Am mai discutat despre asta.” Rachel s-a întors. Ochii îi sclipeau. „Calul este prea mult pentru ea. Are nevoie de o călărie mai calmă, mai blândă. Niciun antrenament nu va face calul acela docil.”

Gura bărbatului se strânse. „Animalul acela a costat o grămadă de bani. Este cel mai bun. Fiica mea merită doar ce e mai bun. Poate că nu se străduieşte suficient.” Ochii negri ai bărbatului s-au îngustat. Buzele i s-au comprimat în timp ce fata şi calul au dispărut în hambar.

„Se va răni. Lucia pur şi simplu nu are încă experienţa necesară pentru a mânui acel cal, iar animalul ştie asta. Eşti binevenit să găseşti pe altcineva care să-i antreneze pe amândoi.”

„Nu vreau ca altcineva să-i înveţe”, a spus el. „Lucia va învăţa.” Maxilarul lui Rachel s-a strâns ca şi cum ar fi muşcat o replică nepoliticoasă.

„Am de gând să-l încerc într-un pic mai puternic.”

„Cum doreşti.” A înclinat capul, cu o licărire de triumf în ochi.

Rachel i-a întors spatele şi s-a îndepărtat, frustrarea ei fiind evidentă în rigiditatea posturii sale.

Rachel a atras atenţia lui Mike şi şi-a înclinat capul spre casă. Mike a urmat-o pe peluza din spate.

Sean a făcut un pas lângă el şi s-a aplecat mai aproape. „Chiar îmi place de ea.”

„Ar putea fi un pic mai puţin abrazivă.” Mike îi aruncă o privire sud – americanului, care se uita fix la spatele lui

Rachel. Se mai certase cu cineva în ultima vreme?

$$$

Rachel străbătu peluza. Avea să vorbească cu poliţistul şi cu amicul lui blond imediat ce se răcorea. Umărul îi pulsa de la efortul de a pune calul peste sărituri. Atât despre jurământul ei anterior împotriva deciziilor impulsive.

Nici să-l superi din nou pe tatăl Luciei nu fusese înţelept. Da, Cristan Rojas era un ticălos arogant, dar era un ticălos arogant bogat. Ea nu-şi putea permite să-l enerveze. Nu cu atâţia bani cât îi dădea ca să o antreneze pe fiica lui şi să dreseze acel cal indisciplinat. Deşi era un mister de ce era dispus să-i plătească taxele considerabile de antrenament. Omul se agita de fiecare dată când îi dădea o părere sau răspundea la o întrebare.

Rachel a scrâşnit din dinţi. Nu conta. Trebuia să îşi spună părerea. După cum bine ştia, echitaţia era un sport periculos. Nu i-ar fi plăcut să vadă că tânăra fată se răneşte grav. În plus, Lucia s-ar fi distrat şi ar fi progresat mai repede pe o călărie mai potrivită. Impulsivă sau nu, Rachel luase decizia corectă spunându-i adevărul tatălui Luciei, deşi ar fi putut să mai lucreze la exprimare. Sarah ar fi fost în stare să îşi facă înţeles punctul de vedere fără o confruntare.

Rachel s-a oprit brusc când s-a apropiat de spatele casei. Sarah stătea la uşă. O scânteie de furie se ascundea în spatele ochiului ei vânăt.

Uh-oh. Sarah privea. Bandit a lătrat şi a sărit s-o salute pe Rachel. Ea l-a prins înainte ca el să-l vadă pe Rojas în hambar. O gleznă muşcată nu ar fi îmbunătăţit starea de spirit a clientului ei.

„Rachel, ai promis.” Sarah a blocat uşa cu corpul ei. „Gata cu săriturile.”

„Ştiu. Îmi pare rău.” Rachel s-a oprit pe verandă. „Nu ştiam ce altceva să fac. Tipul ăla trebuia să primească o lecţie.”

„Şi dacă ai fi căzut?” Sarah şi-a sprijinit mâna bună pe şold.

Da. Din păcate, această posibilitate nu-i trecuse niciodată prin minte lui Rachel.

Consecinţele rareori o făceau. „N-am făcut-o.”

„Dar dacă ai făcut-o? Aproape ai murit data trecută. Ştii ce a spus doctorul. Dacă mai cazi o dată…” Ochii lui Sarah nu se clintiră în timp ce făcea o pauză pentru a respira.

Rachel nu a răspuns. Era speriată de Humpty Dumpty. Toţi caii regelui şi aşa mai departe.

„Nu ar trebui să călăreşti deloc. Ştiu că nu vei fi niciodată de acord cu asta, dar săriturile sunt pur şi simplu o prostie. Trebuie să te pui înaintea cailor. Nu pot sta în altă terapie intensivă întrebându-mă dacă vei trăi. Vrei să plec de la Troy ca să nu mă rănesc, dar nu eşti dispusă să ai aceeaşi grijă de tine.”

Vinovăţia stătea ca un sac de nisip în burta lui Rachel. „Ai dreptate. Nu voi mai uita din nou.” Sarah nu avea nevoie de o altă îngrijorare. Fusese atât de bine dispusă la prânz, iar Rachel o dăduse în bară. Ca să nu mai vorbim de faptul că Rachel provocase furie în cea mai echilibrată persoană de pe pământ. Ochii lui Sarah trecură peste umărul lui Rachel. Rachel îngheţă. Tocmai îi oferiseră poliţistului şi amicului său o privelişte privilegiată a unei dispute private de familie.

Sarah s-a dat la o parte pentru a-i lăsa pe toţi să intre în bucătărie. Bandit a sărit din braţele lui Rachel, a mârâit la tipul blond, apoi l-a zărit pe Mike şi a început să se agite şi să sforăie. Îl fermecase chiar şi pe câine. Rachel se întoarse cu

faţa la bărbaţi.

I-a dat lui Mike un semn rece şi tăcut din cap când acesta i-a făcut cunoştinţă cu blondul superb. „Sean o să-ţi dea o estimare pentru un sistem de alarmă.”

„Mă bucur să te cunosc.” Sean i-a întins o mână. O emblemă de mărimea unui pumn pe pieptul tricoului său polo alb scria *Wilson Security.* Tipul era slab ca un decatlonist olimpic, iar în spatele zâmbetului prietenos se ascundea o strălucire ascuţită, de prădător. Ea ar fi pariat că Sean nu învăţase despre securitate dintr-un curs online.

„Apreciez că ne-ai primit atât de repede.” Rachel i-a strâns mâna. „De cât timp aveţi nevoie?”

„Câteva ore.” Ochii serioşi ai lui Sean au făcut o scanare critică a camerei. „Casele vechi pot fi o provocare.”

„Rachel, îţi poţi permite asta?” Sarah a umplut o pungă de sandvişuri c u gheaţă.

„Da, nu-ţi face griji pentru asta.”

Îndoiala a invadat noua atitudine autoritară a lui Sarah. „Nu vreau să faci datorii din cauza noastră.”

Rachel a atins braţul lui Sarah. „Am totul acoperit. Nu mă îndatorez, promit.” L-a înfruntat pe Sean. „Vreau ca familia mea să fie în siguranţă. Aşa că, orice este nevoie.”

Sean i-a dat un semn aprobator din cap. Rachel a luat câteva analgezice şi a luat punga cu gheaţă de la Sarah. Bandit a alergat-o pe Rachel la uşă. Ea la blocat cu piciorul. „Oh, nu. Nu fără lesă. Nu după dimineaţa asta.”

Mike a urmat-o afară. Tipul de la pază era chiar în spatele lui.

Mike a ajuns-o din urmă în câteva paşi. „Tatăl elevei tale părea furios.”

A apăsat punga cu gheaţă pe umărul ei. Ahhh. „Nu este obişnuit ca cineva să-i ţină piept.”

Ochii i-au căzut pe pachetul rece. „Eşti în regulă?”

„Da. O rană veche.”

„Ar trebui să fii mai atentă. Ce ştii despre el?”

Rachel s-a oprit. „Oh, nici nu te gândi la asta. Cristan Rojas nu s-ar coborî să scrie cuvinte obscene pe hambarul meu.”

„Totuşi, să înfurii oamenii nu este un lucru inteligent.”

„Probabil că nu”, a fost de acord Rachel. „Dar doar pentru că e sud – american nu înseamnă că e un lord al drogurilor.”

„Poate că nu, dar cât de bine îl cunoşti?”

„Nu atât de bine”, a recunoscut ea. Se îndoia că Rojas era periculos, dar cuvintele lui Mike îi dăduseră o fărâmă de îndoială. Cineva voia să o prindă. Putea să se înşele în privinţa lui Rojas?

Mike a oprit-o cu o mână pe braţul ei bun. „Nu eşti implicată cu el, nu-i aşa?”

„Ce vrei să spui prin *implicat?”* Rachel şi-a îngustat ochii la mâna lui.

Strânsoarea lui era blândă, dar suficient de fermă pentru a rezista smuciturii ei.

„Să te întâlneşti cu el. Să flirtezi cu el.” Ochii lui Mike s-au stins. „Să te culci cu el.”

„Uite, He-Man. Tu şi cu mine trebuie să lămurim ceva. Eu nu flirtez, nu mă întâlnesc şi nu mă culc cu *nimeni.”* Ea şi-a rotit braţul pentru a-i rupe strânsoarea, apoi l-a înjunghiat în centrul pieptului cu degetul arătător. „Şi chiar dacă aş face-o, nu ar fi treaba ta.”

„Încerc doar să elimin posibilii suspecţi.”

„Sigur că da.” Ţinând gheaţa ferm pe umărul ei din nou, s-a învârtit şi s-a îndreptat spre hambar.

În spatele ei, l-a auzit pe Sean spunând: „Ţi-am spus cât de mult îmi place de ea?”

$$$

„Taci din gură.” Râsul scurt pe care Mike nu l-a putut înăbuşi i-a luat răceala replicii. A văzut-o pe Rachel intrând în grajd, aruncându-şi punga cu gheaţă la gunoi şi conducându-şi frumoasa iapă pe culoar. Ea s-a sprijinit de gâtul calului, umerii ei prăbuşindu-se în faţă ca şi cum ar fi căutat alinare. Fusese el prea aspru cu ea? Nu. Stai. *Ea* fusese cea care *îl certase.*

Sean s-a dus la muncă. Mike s-a întors la zgomotul unui motor mare. O dubă albă cu cai a urcat pe aleea plină de gropi şi a parcat lângă hambar. Un bărbat subţire, blond-argintiu, în pantaloni scurţi, cizme şi un polo roşu, a sărit de pe scaunul de lângă şofer şi s-a îndreptat spre Rachel, care era încă pe culoarul hambarului cu calul ei. Şoferul a coborât, mergând pe partea laterală a vehiculului, desfacând zăvoarele şi coborând o rampă.

Sosesc cai noi?

În drum spre maşina sa, Mike s-a uitat la Rachel. Faţa ei devenise de piatră în timp ce conducea iapa în întâmpinarea blondului. El a deschis portiera, apoi a făcut o pauză, ascultând. Ceva se întâmplase.

Rachel s-a oprit la câţiva metri de tip. „Mulţumesc că ai venit, Blake.”

Blake Webb? Adică fostul ei şef şi proprietar al Fleet O' Feet?

Fostul ei şef şi-a comprimat culoarea de pe buze. Oh, da. Blake Webb avea mai mult decât interesul unui fost angajator pentru Rachel. Se p ărea că tabloidele aveau dreptate. Tensiunea care se adunase în intestinele lui Mike nu avea nimic de-a face cu o afecţiune medicală. Era gelozie, pură şi simplă, care îi urla prin sânge într-un mod pe care nu-l mai

experimentase niciodată. A învins-o cu bun simţ. Oricum nu se va întâmpla nimic între el şi Rachel. Aşa că ce mai conta dacă Blake Webb simţea ceva pentru ea?

Inima lui Mike a făcut un salt rapid când expresia lui Rachel nu a mai arătat niciun interes. Dar faţa ei era încordată şi alarmant de palidă. Ceva nu era în regulă. El a închis portiera maşinii.

„Nu trebuie să faci asta, Rachel. Îţi dau eu banii”, a spus Blake.

Încordată, Rachel şi-a scuturat rapid capul. „Nu, mulţumesc.” Totul s-a aşezat la locul lui şi, cu o constatare dureroasă, Mike a ştiut de ce Blake Webb era aici.

Capitolul 11

Rachel i-a înmânat frânghia lui Blake şi, cu acel singur gest, viitorul luminos pe care şi-l imaginase cu şase luni în urmă s-a întunecat. Îşi revizuise finanţele de zeci de ori. Nu exista nicio altă cale. Lady era singurul activ din bilanţul ei care valora suficient de mulţi bani pentru a face diferenţa. Pe de altă parte, Blake ar fi avut grijă de ea. Iubea caii la fel de mult ca şi ea, şi acesta era unul dintre motivele pentru care prietenia lor însemnase atât de mult pentru ea. Şi de ce pierderea ei o duruse atât de mult. Cu ochii arzând, îşi întoarse faţa spre pajişte.

„Rachel. Nu face asta. Îţi împrumut banii dacă nu vrei să-i iei”, a spus Blake.

Tranzacţie de afaceri sau nu, tristeţea îi sigilase gâtul,

înăbuşindu-i orice răspuns.

„Haide. Iubeşti calul ăsta. Nu vreau să renunţi la el pentru că o ajuţi pe sora ta.”

Lady i-a dat un ghiont în braţ. Rachel făcu un pas înapoi. Fără o bătaie de adio. Erau afaceri, doar afaceri.

„Amândoi ştim că nu este doar un cal pentru tine.”

„Nu am de ales, Blake. Pentru aceia dintre noi care nu au un fond fiduciar de miliarde de dolari, lumea e un loc dur.” Lovitura verbală a fost joasă, iar aruncarea ei asupra lui i-a agravat suferinţa. O durea capul, iar gâtul îi era înfundat.

Faţa lui Blake s-a înroşit. I-a dat calul şoferului. Furia i-a cuprins ochii când a scos un plic din buzunar şi i l-a înmânat. „Nu am vrut să te rănesc.”

„La fel. Dar oricum am făcut o treabă al naibii de bună.” Îşi închise degetele în jurul plicului şi aşteptă să simtă o oarecare uşurare. Aceşti bani urmau să o ţină departe de datorii şi să se asigure că Sarah nu-şi va pierde copiii. Dar presiunea nu a scăzut. S-a umflat, extinzându-se din gât în piept până când abia mai putea respira. Trebuia să scape. De viitorul pe care îl preda. De Blake şi de sentimentele pe care le mai avea pentru ea. De trecutul pe care nu-l putea lăsa în urmă, oricât de mult ar fi încercat. Rachel se răsuci pe un călcâi şi se îndreptă spre hambar. El a ajuns-o din urmă în câteva paşi lungi.

„Rachel. Opreşte-te. Te rog.” I-a atins umărul stâng. Durerea i-a străbătut braţul. Ea a tresărit, bucurându-se de capacitatea înţepăturii fierbinţi de a trece peste emoţiile ei. S-a întors cu faţa la el.

Blake se încruntă. „Asta nu ar fi trebuit să doară. Ce ţi-ai făcut?” Îngrijorarea a înlocuit furia în tonul lui. Rahat. Ura când era o scorpie şi oamenii erau oricum drăguţi cu ea.

„Lasă-mă în pace, Blake.” Rachel a pivotat şi a continuat să se îndepărteze.

„La naiba, Rachel.” Blake a alergat după ea. „Ţi-am spus că asta va fi prea
mult de muncă pentru tine.”

„Nu ţi-am cerut părerea”, a spus ea fără să se întoarcă.

„Ai angajat măcar un ajutor pentru a face lucrurile grele?” A coborât vocea. „Îmi fac griji pentru tine.”

Dacă i-ar fi privit chipul şi ar fi văzut emoţia care ştia că va fi încă acolo, chiar şi după tot ce se petrecuse între ei, oala sub presiune din interiorul ei avea să explodeze. Rachel se holbă câteva secunde la noroiul de pe cizme, în timp ce privirea lui Blake îi ardea faţa.

„Lady va fi la mine acasă când îţi vei reveni.” Părea dezgustat. „Şi când o vei lua, ai putea să-l vizitezi pe Fleet. I-a fost dor de tine.”

Şi-a ridicat bărbia şi l-a privit cum se întoarce la dubiţă şi urcă în spate pentru a verifica calul înainte de a fixa rampa şi uşa.

Rachel se întoarse spre grajd. Ar fi renunţat la Lady, dar să privească plecarea calului ei era prea mult. A păşit în umbra răcoroasă a hambarului.

„Chiar trebuia să faci asta?”

Ea a înţepenit. Mike. Era încă aici? Fan-frigging-tastic. Şi-a ridicat bărbia şi a adulmecat. „Sarah are nevoie ieri de un avocat. Troy nu poate obţine custodia acelor copii.”

Troy nu ar trebui să aibă voie să aibă animale de companie sau de curte, darămite copii. De ce să iubeşti oamenii atât de des încât să-ţi rupi sufletul complet?

Privirea ei s-a îndreptat spre stalul gol. A intrat înăuntru şi a stat în centru. Inima i se simţea goală, ca şi cum centrul ei ar fi fost tăiat şi aruncat la o parte ca un dovleac.

Căldura trupului lui plutea prin aerul umed de toamnă, mirosul aftershaveului lui străbătea praful de fân, iar inima ei goală se îndrepta spre ceva ce ar putea să o repare.

Mâinile lui erau pe talia ei. Uşor, cu grijă, evitându-i umărul dureros, a apropiat-o de el. Spatele ei s-a lovit de muşchii duri ai abdomenului şi pieptului lui. Braţele lui s-au strâns în jurul ei. Corpul ei s-a înţepenit pentru câteva secunde, protestând automat împotriva izolării. Căldura s-a infiltrat în pielea ei prin tricou. S-a întors şi şi-a lipit faţa de pieptul lui. Un fior a trecut prin ea, apoi un singur plâns, înăbuşit de tricoul lui. L-a respirat – şi a respirat o pace tulburătoare.

Bărbia lui a căzut pe creştetul capului ei. Palmele lui se flexau pe muşchii spatelui ei, mângâind-o şi calmând-o. A tras-o mai aproape. De data aceasta, ea a cedat imediat şi s-a sprijinit de el, lăsându-l să-i susţină o parte din greutate. Ceva s-a liniştit adânc în pieptul ei. Puterea senzaţiei era necunoscută, dădea dependenţă – şi tulburătoare. Ar fi putut rămâne acolo pentru mult timp.

Panica a ţâşnit peste ea ca un furtun rece. Ea a îngheţat şi s-a îndepărtat de abdomenul lui cu o mână.

***

„Nu pot să fac asta. Îmi pare rău.”

Mike i-a dat drumul. Braţele goale i-au căzut în lateral. „Bine.”

Şi-a trecut o mână peste faţă, ca şi cum ar fi şters urmele a ceea ce tocmai se întâmplase. În trei paşi, a lăsat în urmă staulul şi ceea ce se petrecuse între ei. „Blake îţi va spune. Eu nu sunt capabilă să...” A fluturat o mână înainte şi înapoi între ei. „De asta.”

Pentru câteva secunde, el a rămas uimit. Se aşteptase la un pumn de dorinţă atunci când ea era în braţele lui, dar

tandreţea pe care o evoca din partea lui era şocantă. Vânzarea acelui cal îi frângea inima, iar el simţea fiecare fisură ca şi cum i s-ar fi întâmplat lui.

Mike a păşit pe culoar. Privirea lui a căzut pe plicul din pumnul ei încleştat. Îl zdrobise. Rachel a clipit la hârtia mototolită. Un muşchi din maxilar i-a sărit când l-a netezit cu degetele şi l-a deschis.

Mike a aruncat o privire asupra cecului. Webb îi plătise treizeci de mii de dolari pentru acel cal. Deasupra cecului era o carte de vizită pentru Rising Star Farms. Un nume şi un număr erau scrise de mână în partea de jos. Lăsă deoparte senzaţia de disconfort care i se învârtea în stomac. Situaţia ei personală şi financiară nu era treaba lui. Nici starea ei emoţională. Treaba lui era să-i găsească urmăritorul şi s-o protejeze. Asta era tot. Dacă ea putea ignora legătura dintre ei, putea şi el. Pe bune. „Care e povestea cu Webb?”

„Blake a fost şeful şi prietenul meu.” Vocea ei era liniştită şi lipsită de obişnuita sa tentă dură.

„Părea mai mult decât un prieten.” Ceea ce încă îl deranja. Ea s-a uitat la cizmele ei. „Am fost împreună pentru o vreme.”

Felul în care a spus „împreună” l-a iritat şi mai tare.

„Ce s-a întâmplat între voi?”

„A vrut mai mult decât îi puteam oferi eu.” Rachel şi-a deplasat greutatea şi s-a concentrat pe peretele de deasupra umărului lui. În mod clar, nu-i spusese toată povestea. Era fostul ei atât de furios sau de disperat încât să încerce să facă ferma lui Rachel să eşueze, crezând că ea nu avea unde să se ducă decât înapoi la el? Cât de mult o dorea Webb înapoi?

„Ce-ai făcut?” O voce furioasă le-a atras atenţia spre uşă. Sarah a intrat în hambar. S-a uitat peste umăr la duba cu cai care pleca. Faţa ei s-a blocat în groază. „Nu ai vândut calul ăla, nu-i aşa?”

Privirea lui Rachel s-a abătut de la sora ei, o recunoaştere evidentă.

„Cumpărarea şi vânzarea de cai face parte din afacere.”

Sarah a pălit. „O, Doamne!” Vocea ei s-a ridicat, plină de furie şi insultă. „Ai făcut-o. De ce nu ai vorbit cu mine mai întâi?”

„Nu am vrut să te simţi presată să găseşti banii în altă parte.” Rachel şi-a băgat mâna în buzunarul de la spate şi a scos cartea de vizită. „Iată avocatul recomandat de Blake. Sună-l.”

„La naiba, Rachel. Ştiu că sunt la ananghie, dar nu poţi să-ţi distrugi viaţa ca să repari totul în viaţa mea. Nu te voi lăsa”, a protestat Sarah. Dar a smuls cartea din mâna lui Rachel înainte să iasă din hambar.

Rachel a rămas complet nemişcată timp de un minut întreg, apoi s-a întors şi l-a privit pe Mike. „Mai aveai nevoie de ceva? Trebuie să mă duc la bancă.”

El a scuturat din cap, iar ea s-a retras în casă.

Mike s-a întors la secţie şi s-a închis în biroul său pentru a se ocupa de hârtii, dar în timp ce revedea rapoartele şi semna formularele, mintea lui era fixată pe Rachel. Ea pretindea că este incapabilă să iubească pe cineva. Relaţia ei cu sora şi nepoatele ei spunea contrariul, la fel ca şi dorinţa ei de a da tot ce avea pentru familia ei. Era temperamentală, dar îşi stăpânea emoţiile profunde.

Cu excepţia acelui moment, când îl lăsase să intre. Acea scurtă renunţare, acele câteva secunde în care i-a permis să o aline, i-au intrat pe sub piele.

Ea a respins legătura dintre ei, dar ea a fost acolo. El o simţise, dar nu o învinovăţea pentru că fugise. Îl îngrozea şi pe el.

Capitolul 12

Ca de obicei, Rachel s-a trezit marţi dimineaţă cu mult înainte ca alarma să sune. Fără să aprindă lumina, a intrat într-o pereche de blugi şi un hanorac, apoi s-a dus la fereastră. Cu degetul arătător, a tras în jos o lamelă ruptă a miniorbului.

Yep. În mijlocul ceţii de toamnă de dinainte de răsărit, SUV-ul lui Mike stătea pe aleea ei.

Confuzia i-a înfundat gâtul lui Rachel. S-a îndepărtat de fereastră şi s-a aşezat pe marginea patului.

La naiba, voia o cafea şi un Pop-Tart. Dar dacă se ducea jos, Bandit s-ar fi trezit. Ar fi vrut micul dejun, iar apoi ar fi trebuit să iasă afară. Odată ce ar fi deschis uşa, ar fi trebuit să dea ochii cu Mike şi cu ceea ce se întâmplase între ei cu o zi înainte.

Atunci când ea a plâns pe el. Şi-a lăsat garda jos. Fusese tentată să renunţe complet la ziduri şi să lase pacea acelui moment în braţele lui să preia controlul.

Din nefericire, nu putea ascunde prea multe sub covorul ei emoţional. Căldura i-a inundat burta la amintirea braţelor poliţistului înfăşurate în jurul ei. Oricât de dur ar fi fost corpul lui, îmbrăţişarea lui fusese blândă, iar sinceritatea din spatele gestului o atinsese mai profund decât contactul fizic. Pentru acel minut, ea nu fusese singură. El îi împărtăşise de bunăvoie durerea şi se oferise să o ajute să ducă povara. Aşa că, desigur, ea îl respinsese. Dar cum ar fi putut ea să se deschidă asa? Chiar şi pentru o secundă? La naiba, se simţise bine, totuşi. Prea bine. Aşa trebuie să se fi simţit cocaina. O îmbrăţişare şi era dependentă.

În loc să-şi hrănească dependenţa de cofeină şi zahăr, s-a

dus în baie, şi-a stropit faţa cu apă rece şi şi-a schimbat bandajul de pe obraz. În afară de micul rând de copci şi de o vânătaie slab îngălbenită, faţa ei arăta normal. Pe dinăuntru, însă, tot ce se agita în ea era străin, ca şi cum corpul ei vorbea dintro dată fluent o limbă străină pe care creierul ei nu o învăţase încă.

Când a ieşit, dormitorul ei se luminase cu cenuşiul zorilor timpurii. S-a întors la fereastră şi a privit până când SUV-ul întunecat a pornit şi a plecat. Luând o pereche de şosete, a coborât scările pe vârfuri. Zăngănitul plăcuţelor de identificare a avertizat-o de intrarea lui Bandit. Câinele s-a oprit pentru o mângâiere pe cap înainte de a traversa spre uşă. A ridicat o lăbuţă şi a zgâriat mulajul. Odată ce lesa i-a fost prinsă de zgardă, ea a deschis uşa. Au ieşit pe verandă în dimineaţa răcoroasă.

Bandit a scanat aleea. Coada lui s-a oprit brusc din mişcat când s-a uitat la ea.

„Îmi pare rău. El a plecat. N-ar trebui să ne obişnuim prea mult să-l avem prin preajmă.”

Câinele a intrat în iarbă şi a ridicat un picior butucănos peste o buruiană înaltă. Pe drumul de întoarcere în bucătărie, i-a aruncat o privire acuzatoare din ochii trişti de spaniel.

„Va fi mai bine pentru noi pe termen lung. Ştiu că nu pare aşa, dar trebuie să ai încredere în mine de data asta.” Rachel a adăugat o lingură de crochete în bolul lui şi totul a fost iertat.

Dar câinele avea dreptate. Fără îndoială. Era o laşă.

$$$

De pe malul plin de buruieni al lacului Lost, Mike stătea

cu echipa de cercetare hidrografică şi privea doi scafandri ieşind din apa tulbure. Soarele de dimineaţă târziu strălucea pe apa liniştită. Ethan se îndrepta spre el, în timp ce pompierul care îl însoţise în lac se îndrepta spre echipa sa. În spatele lui Mike, câteva zeci de protestatari cu pancarte strigau: „Salvaţi Lacul Pierdut!”

Ethan şi-a scăpat lanterna subacvatică pe iarba înaltă şi şi-a aruncat rezervorul.

Mike a ignorat mulţimea. „Ei bine?”

Apa picura din spatele lui Ethan. „Nu văd nimic acolo jos. Tot ce pot spune este că este un SUV de vreun fel.”

„De cât timp este sub apă?”

„A trecut mult timp.” Ethan şi-a descheiat costumul scurt până la brâu. „O mulţime de sedimente acumulate. Vegetaţia e deasă în jurul lui.”

„Ceva înăuntru?” Mike i-a atras atenţia.

„Nu prea cred.” Ethan a scuturat din cap. „Dar vizibilitatea este de rahat, aşa că aş putea să mă înşel.”

„Atunci, mai bine o scoatem afară.” Mike s-a îndreptat spre mulţime şi lea făcut semn protestatarilor să se retragă. „Vreau ca toată lumea să dea înapoi până la drum. Să le lăsăm loc să lucreze.”

„Nu vrei să spui, să le lăsăm loc să ne distrugă lacul!” Un bărbat scund şi chel a scuturat pumnul. Pe pancarta pe care o ţinea deasupra capului scria.

Mike se uită la scandalagiu. „Înapoi, toată lumea. O maşină veche şi ruginită în apă cu siguranţă nu face niciun bine mediului. Oricum, nu este lacul vostru. Ai încălcat proprietatea privată.”

Shorty s-a înroşit până la rădăcina liniei părului. Murmurând, coroana s-a retras. Mike i-a făcut semn şoferului remorcherului. Cablul pe care Ethan îl legase de vehiculul scufundat a început să se retragă.

Troliul a vâjâit. Lăsându-l pe Ethan să supravegheze, Mike s-a întors la SUV-ul său oficial şi a băgat mâna prin geamul deschis în punga de delicatese care se afla pe scaunul pasagerului. Stomacul i-a zbârnâit când a desfăcut combinaţia de mic dejun târziu şi prânz devreme, un piept de pui de crescătorie şi roşii pe pâine de secară.

„Mike, te-am căutat.”

Cu un oftat, şi-a coborât sandvişul şi i-a acordat primarului Fred Collins întreaga sa atenţie.

„Sunteţi sigur că toate acestea sunt necesare?” Primarul şi-a înclinat capul cu dungi gri spre camionul de remorcare şi troliul său care gemea. „Echipa trebuie să termine de cartografiat fundul lacului pentru a putea fi dragat.”

„Ei bine, nu putem lăsa o maşină în lac. Un turist pe un ski-doo ar putea intra în el şi ar putea da în judecată municipalitatea.”

„Cred că da.” Fred se încruntă la vârfurile aripilor. „Dar hai să nu facem mare caz din asta, bine? Sunt o grămadă de bani implicaţi în acest proiect.” Fred voia să spună că Lawrence Harmon, Vince şi amicul lui Vince, colegul său consilier municipal Lee Jenkins, nu ar fi încântaţi de descoperirea a ceva ilicit în lac.

Nu numai că o investigaţie criminală ar putea descuraja cumpărătorii, dar proiectul ar putea fi întârziat. Doamne fereşte.

Mike a scos un sunet vag, neangajant.

„Consiliul este încă supărat din cauza tuturor actelor de vandalism de aici. Trebuie să faceţi mai mult pentru a proteja acest proiect”, a insistat Fred. „Cum ar fi să scapi de ei.” A făcut un gest către protestatari, care îşi fluturau acum pancartele de pe marginea drumului.

„Drumul este public. Au tot dreptul să fie acolo, cu excepţia cazului în care provoacă deranj. Am crescut

frecvenţa controalelor, dar am trecut prin asta în mod repetat, Fred. Oraşul nu are forţa de muncă necesară pentru ca un ofiţer să supravegheze acest loc toată noaptea, cu excepţia cazului în care poţi găsi loc în buget pentru nişte ore suplimentare uriaşe. Harmon Properties ar trebui să angajeze pază privată, aşa cum am sugerat zilele trecute."

Fred nu a răspuns. Evident, ştia că Mike avea dreptate. Primarul pur şi simplu nu voia să recunoască. „Ei bine, mai este un lucru pe care trebuie să îl discutăm."

Şi iată că vine.

„Am luat micul dejun cu Vince în dimineaţa asta."

Bingo.

„Vince susţine că ai un interes personal faţă de Rachel Parker, iar acest
lucru ţi-a influenţat decizia de a-l hărţui pe Troy."

„Hărţui?" Mike i-a aruncat primarului o privire ascuţită. „Troy era beat şi violent. Soţia lui era inconştientă. A atacat o femeie cu o bâtă de baseball.
Arestarea a fost justificată."

„Ar fi atacat o femeie cu o bâtă de baseball."

„L-am văzut cu bâta, Fred." Mike nu îl văzuse pe Troy lovind-o pe Rachel, dar nu văzuse nevoia să îi arate asta primarului. „În plus, soţia lui era în stare proastă."

Fred înghiţi în sec şi se uită în altă parte. „Troy avea o explicaţie foarte bună pentru rănile soţiei lui şi a spus că cumnata lui l-a atacat prima."

„Faci mişto de mine, nu? Alcoolemia lui Troy era de doi virgulă trei. Era încă pe jumătate încărcat şi îşi vomita creierii în dimineaţa următoare. Declaraţia lui nu valorează nimic, şi tu ştii asta. Şi ca să ştii, nu am cunoscut- o niciodată pe Rachel Parker înainte de sâmbătă seara."

Fred a avut decenţa să tragă apa. „Ai grijă de tine. Vince

te vânează. Dacă are restul consiliului de partea lui, nu-l voi putea opri. Vince a mai spus că ar trebui să te gândeşti să-ţi parchezi maşina aici noaptea, în loc să o parchezi acasă la domnişoara Parker."

Ei bine, la naiba. „Ce fac eu când nu sunt de serviciu e treaba mea."

„Vehiculul aparţine municipalităţii. Dacă veţi continua să o trataţi preferenţial pe domnişoara Parker, nu vă voi putea ajuta."

Ca şi cum ai încerca oricum.

Un geamăt şi un scârţâit metalic au întrerupt conversaţia.

Nu-i mai era foame, Mike şi-a împachetat din nou prânzul şi a aruncat punga pe scaunul pasagerului. Troliul camionului de remorcare a târât carcasa ruginită a unui Jeep Cherokee vechi pe malul lacului. Geamurile erau deschise. Apa se scurgea din vehicul.

Fred a zăbovit în timp ce Mike i s-a alăturat lui Ethan lângă vechiul Jeep şi s-a uitat înăuntru. Singurul ocupant era o pernă moartă. „E gol."

Vizibil uşurat, Fred se dădu înapoi. „Ei bine, atunci, voi pleca. Ne vedem diseară la întâlnire. Gândiţi-vă la ce v-am spus." Mike îi făcu semn primarului să plece.

Ethan şi-a încrucişat braţele peste pieptul gol. „Lasă-mă să ghicesc. Vince Mitchell a ajuns deja la primar."

Mike a suspinat şi a arătat spre Jeep-ul ruginit.

Ethan a înţeles aluzia şi s-a concentrat din nou pe vehicul. „Trebuie să aibă douăzeci de ani. Poate mai mult. Fără plăcuţe de înmatriculare."

„Încearcă să afli pe numele cui a fost înregistrată ultima dată." Mike s-a întors spre SUV-ul său. În timp ce se aşeza pe scaunul şoferului, a muşcat din sandviş, ceea ce nu i-a uşurat stomacul agitat. L-a pus deoparte.

Vandalism şi un Jeep scufundat la Lost Lake. Alte acte de

vandalism, ameninţări poetice şi o agresiune la ferma lui Rachel. Vince Mitchell îl supraveghea pe Mike. Care dintre aceste evenimente erau legate între ele şi care erau crime întâmplătoare?

Capitolul 13

Observatorul se uită în ambele părţi ale holului. Era singur. Folosind tivul cămăşii, a deschis uşa şi s-a strecurat în subsolul primăriei. A închis uşa grea de metal în urma lui, înăbuşind sunetele mulţimii din ce în ce mai numeroase de la primul etaj. Subsolul primăriei era prăfuit, întunecat – şi gol, dar el nu a riscat să aprindă o lumină. În schimb, a scos o lanternă mică din buzunar şi a forţat în câteva secunde lacătul camerei de depozitare a poliţiei. Înăuntru, clasoarele erau aliniate în rânduri ca nişte soldaţi.

Aici erau depozitate vechile dosare municipale, inclusiv cele pe care nu dorea să le citească poliţiştii curioşi. Nu după toţi aceşti ani. Cine ştia ce vor descoperi cercetările lui Rachel? Dacă avea noroc, putea distruge toate înregistrările istorice ale municipalităţii despre casa ei, împreună cu vechile dosare ale poliţiei. Casa lui Rachel avea secrete pe care trebuia să le păstreze.

A scos din buzunar o pereche de mănuşi de latex şi le-a tras pe el. Doar pentru orice eventualitate. A scanat etichetele de pe faţadele dulapurilor până când a găsit secţiunea care adăpostea înregistrări de acum douăzeci şi cinci de ani. Erau mai multe decât se aşteptase. Mult prea multe pentru a le căuta. A zgâlţâit sertarul de sus al celui mai

apropiat dulap. Era încuiat. A scos un briceag şi l-a băgat în fanta cheii. O rotire rapidă a mânerului a stricat mecanismul. Lucrând rapid şi în linişte, a murdărit podeaua cu hârtii, apoi a trecut la următoarele câteva dulapuri şi a aruncat sute de dosare de manila.

S-a retras în camera principală şi s-a uitat în căruciorul de curăţenie din colţ. După ce a ales câteva produse de curăţat inflamabile, le-a turnat abundent peste hârtiile împrăştiate. La ieşire, a aprins un chibrit şi l-a aruncat în centru.

Pulsul i s-a accelerat la zgomotul familiar.

S-a oprit în vârful treptelor, a ascultat şi apoi a întredeschis uşa pentru a se asigura că holul era gol înainte de a ieşi.

$$$

Rachel a desfăcut cutia de Pop-Tarts în parcarea de la Stop 'N Shop. A scos o prăjitură din punga de folie şi a muşcat din ea. Dulceaţa falsă de căpşuni şi glazura îşi disputau locul de frunte în gura ei. Şi-a ascuns restul cumpărăturilor în spatele scaunului. Pop -Tarts au mers în spate. Înainte de a porni maşina, s-a întins în jurul ei şi a scos o cutie de suc din punga maro.

Cinci minute mai târziu, zahărul de la trei prăjituri nu-i redase energia epuizată. Evenimentele din ultimele câteva zile o secaseră. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, îşi pierduse calul şi reuşise să îi înfurie pe Blake, Sarah *şi* Mike.

Sarah încă nu o iertase pentru că o vânduse pe Lady, iar ziua fusese plină de priviri furioase şi tensiune inconfortabilă. Menţinându-şi tendinţa de laşitate, Rachel rămăsese în

hambar cât de mult putuse. Partea bună era că era în avans cu treburile săptămânale. Lipsa prânzului era partea negativă. A băgat ultima îmbucătură în gură şi a dat-o pe gât cu restul de cola. O durere îi trecu prin umăr. Munca suplimentară o pusese la încercare, dar ocupaţia nu-i dădea timp să continue să disece tot ce se întâmplase sau reacţia ei la aceasta.

S-a uitat la tabloul de bord. Mai avea o oră de omorât până la ora mesei. La ora patru, biroul secretarului comunei trebuia să fie încă deschis. Dacă aducea acasă ceva interesant despre istoria casei, poate un studiu de teren sau o hartă aeriană, Sarah ar fi putut să o ierte. Rachel băgă în viteză camionul şi porni pe Main Street în direcţia primăriei.

Parcarea municipală era plină, la fel ca şi parcarea centrului de distracţii de alături. O maşină din primul rând a ieşit, iar Rachel a intrat în spaţiul liber. Înăuntru, holul era plin de oameni. Gesturi dure şi voci ridicate subliniau tensiunea. Un panou cu litere negre indica faptul că şedinţa consiliului local va începe la ora şase, ceea ce explica toată agitaţia. În această seară, un mare agent imobiliar trebuia să vorbească despre un hotel şi o staţiune propuse pe Lost Lake. Având în vedere că proiectul de construcţie a unei case de vacanţă era deja un subiect fierbinte la nivel local, reuniunea din seara asta ar putea avea ca rezultat o încăierare sau chiar trei. Stând pe vârfuri, a scanat mulţimea. Mike ar fi fost probabil aici, având în vedere agitaţia. Nu că ea l-ar fi căutat.

Sala de adunare şi birourile membrilor consiliului se aflau la parter, iar departamentele administrative la etaj. Ea s-a strecurat prin mulţime spre casa scărilor. Mulţimea s-a mişcat în jurul ei. Corpurile se apropiau. O mână i-a strâns braţul stâng şi a tras puternic. Durerea i-a sfâşiat umărul rănit. Cineva a lovit-o în spate. Deja dezechilibrată, a căzut în faţă pe spatele unui bărbat. Înainte de a se putea redresa, o

altă mână i-a pipăit între picioare. *Ow!* S-a agăţat de bicepşii din apropiere, şi-a aranjat picioarele şi s-a întors cu faţa spre agresor. Tot ce a văzut au fost piepturi şi umeri, în timp ce o grămadă de corpuri masculine o împingeau înapoi. Ce naiba?

Corpurile se mişcau. Un tip mare şi păros a rânjit la ea, cu ochii albastru marin îngustaţi de ostilitate. „Ai face bine să ai grijă pe unde calci."

La naiba. Paria că el era cel care tocmai o pipăise.

„Hei, dă-te înapoi." Rachel s-a enervat, temperamentul arzând după şoc şi umilinţă. A tras câteva coate osoase în coastele din apropiere. Bărbaţii au mormăit. Drumul ei s-a eliberat şi ea a fost liberă.

Idioţi.

S-a îndreptat spre trepte şi l-a zărit pe David mergând pe gresie spre ea. Deşi se despărtiseră în termeni decenţi cu o zi înainte, de data aceasta el nu i-a oferit mâna. „Rachel, eşti bine?"

Rachel şi-a netezit tricoul şi blugii zdrenţuiţi. „Mda. Doar nebunie aici. Ai 5 5 C? 5 5 venit pentru întâlnire?"

„Nu. Iau permisele pentru o slujbă." A dat din cap spre dosarul de manila pe care îl ţinea la piept. „Aş vrea să rămân, dar trebuie să mă întâlnesc cu un client. Tu?"

„Nu. Am trecut doar să văd ce fel de documente istorice păstrează oraşul."

Ceva a bâzâit în buzunarul jachetei sale şi a scos un telefon mobil. „Îmi pare rău, Rachel. Trebuie să răspund. Ne vedem mâine dimineaţă. Încrucişează degetele pentru încă o zi uscată." S-a întors şi şi-a lipit telefonul de ureche.

Transpirând, Rachel a alergat pe scări până la al doilea nivel, unde se aflau birourile administrative. Pe hol, i-a zărit pe primar şi pe patru membri ai consiliului discutând într-o sală de conferinţe. Un tip pe care Rachel nu-l recunoscuse,

dar care părea un om cu bani mulţi, vorbea cu ei. Dezvoltatorul? Niciunul dintre bărbaţi nu părea prea fericit. Vince i-a aruncat o privire urâtă prin geam când a trecut pe lângă uşa închisă. Uau. Ziua ei devenea din ce în ce mai bună.

Rachel s-a îndreptat spre biroul funcţionarului de la capătul holului. A închis uşa în urma ei împotriva zgomotului care se ridica de la primul etaj. În spatele tejghelei înalte până la brâu, Edna Kaiser stătea în spatele unui birou şi se uita încruntată prin ochelari groşi la un ecran de computer. Rachel o felicitase pe funcţionară pentru abilităţile tehnologice, având în vedere că avea undeva în jur de o sută cincizeci de ani. Edna s-a ridicat clătinându-se în picioare şi a întins mâna după baston în timp ce Rachel se apropia de tejghea. Înaltă de un metru patruzeci şi grăsuţă, Edna ar fi putut lucra ca pitic de grădină. Rachel a bătut din picior în timp ce funcţionara bătrână se strecura până la tejghea. Bastonul ei bătea şi pantofii ei ortopedici se zgâriau pe gresie cu fiecare mişcare înainte.

Edna şi-a scos ochelarii de pe nas şi s-a uitat la Rachel. „Pot să vă ajut cu ceva?”

„Bună. Caut nişte informaţii despre casa mea. Phyllis Holloway a spus că ar trebui să te văd.”

Funcţionara a radiat. Dinţii pătraţi şi albi îi străluceau. „Ce fel de informaţii căutaţi?”

„Nu sunt sigură. Am moştenit ferma de la bunicul meu. El susţinea că este un reper istoric.”

„Cine a fost bunicul tău, dragă?”

„Samuel Bishop.”

„Oamenii tăi au deţinut ferma aia dintotdeauna. Ştii că strămoşii tăi au fost

quakeri, nu?”

„Da, doamnă.”

„Hmmm. Dacă memoria mea nu mă înşeală, ferma a fost construită la începutul anilor 1800.” Funcţionara a bătut cu un deget noduros în vârful bastonului ei. În spatele acelor ochi reumatici se afla o minte ageră. „Nu este cel mai vechi punct de reper din Westbury. Avem câteva clădiri care datează din anii 1780. Orice documente ale municipalităţii atât de vechi vor fi probabil arhivate la parter. Societatea istorică ar putea fi de mai mult ajutor...”

Sunetul strident al unei alarme de incendiu i-a tăiat calea.

Rachel s-a repezit la uşă şi a deschis-o cu precauţie. Fum!

$$$

Mike a închis dosarul de pe birou. Rachel avea dreptate. Cristan Rojas nu era un lord al drogurilor, cel puţin nu oficial, deşi ocupaţia lui era puţin cam vagă pentru confortul lui Mike. Argentinian de origine, emigrat în SUA cu zece ani înainte, Cristan era directorul general al Rojas Corp, un conglomerat privat puternic investit în imobiliare şi cafea. În afară de o nepăsare generală faţă de regulile de viteză şi parcare, Mike nu reuşise să găsească nimic suspect în trecutul său.

Blake Webb era şi el destul de curat, cu excepţia câtorva indiscreţii ali-

mentate cu alcool din anii de fraternitate. Webb a gestionat un fond de încredere uriaş cu o diplomă Ivy League în afaceri. Richie Rich şi-a petrecut majoritatea timpului şi a banilor la Rising Star Farms.

Nici Webb, nici Rojas nu fuseseră condamnaţi vreodată

pentru o infracţiune violentă. Asta nu înseamnă că nu erau capabili de violenţă, totuşi. Oamenii bogaţi găseau adesea modalităţi de a-şi îngropa faptele murdare.

Verificarea trecutului lui Lawrence Harmon a dus la câteva investigaţii deschise pentru practici comerciale ilegale, dar nimic concret sau violent.

Mike avea nevoie de mai multe informaţii decât cele pe care le putea obţine prin canale oficiale. Situaţia era destul de uşor de remediat. Un apel rapid către Sean i-ar fi adus lui Mike tot ce avea nevoie. Disconfortul i-a înţepat conştiinţa. Sursele prietenului său erau discutabile din punct de vedere legal.

Mike era poliţist de douăzeci de ani, dintre care ultimii zece aici ca şef, şi nu mai ieşise niciodată din limitele legale. Nici măcar o dată. Ce era diferit la acest caz? Frustrarea lui? Lipsa lui de resurse şi forţă de muncă? Sau sentimentele lui pentru Rachel?

Şi acesta era motivul pentru care poliţiştii nu se implicau personal în cazuri.

Secretara lui, Nancy Whelan, a intrat în biroul lui cu o mână de fişe de mesaj roz. „Fred a sunat în timp ce tu vorbeai la telefon. A vrut să ştie unde eşti.”

Mike a răsfoit teancul. Nimic urgent.

„A sunat laboratorul. Proba pe care ai trimis-o era sânge de căprioară.” Nancy a aşezat un formular pe biroul lui şi a indicat linia de semnătură. Mike a semnat conştiincios.

„Sânge de căprioară?”

„Asta a spus el.” Ea s-a încruntat la el, picioarele ei de cioară încreţinduse ca nişte evantaie întredeschise. „Ai mâncat? Bineînţeles că nu ai mâncat. De ce nu iei ceva înainte de întâlnire? Îl pot trage de timp pe Fred.”

După treizeci de ani de muncă, Nancy se descurca foarte bine cu Fred. Sub deghizarea ei cu perle şi cardigan, ea era câinele de pază al lui Mike. Dar în acest caz, el a trebuit să o oprească. Erau prea multe în joc. „Nu. Mă voi duce acolo în câteva minute. Întâlnirea va deveni urâtă. „

Nancy a scuturat din cap când s-a întors. Cârlionţii albi, ca o pană, se ascuţiseră până la un punct deasupra cefei, ca partea din spate a unei gâşte. „Nu merită politeţea.”

„El este şeful.” Practic, era nevoie de un vot al primarului şi al consiliului local pentru a-l concedia pe Mike.

„Nu poţi lucra atât de mult la nesfârşit.” Nancy a fluturat un deget spre el şi i-a aruncat o privire de „ştiu eu mai bine” peste umăr în timp ce ieşea.

Mike scana dosarele de pe biroul său. În stânga, diferitele plângeri ale lui Rachel erau împrăştiate lângă rapoartele Lost Lake. Ce puteau avea cele două în comun? Nimic în comun. În afară de lipsa clară de dovezi la ambele locuri, nu putea găsi nicio legătură între Rachel şi proiect sau Harmon. Legătura cu vandalismul trebuie să fie o coincidenţă. Un protestatar era probabil vinovatul pentru distrugerea proiectului Lost Lake.

Dar cine voia să-i facă rău lui Rachel? Gândul că Rachel ar putea fi rănită l-a făcut să se întoarcă la computer, de data aceasta căutând *Rachel Parker, ecvestră.* A derulat numeroase articole din ziare locale şi reviste despre cai. În partea de jos a primei pagini, a dat clic pe un link YouTube etichetat cu numele ei şi cu *accidentul de la Tampa Cup.* Clipul a rulat.

Mike a dat clic pe link. Clipul arăta un cal mare cu o femeie mică la bord. Nu a putut vedea faţa lui Rachel din cauza distanţei şi a unghiului camerei, dar bărbia încăpăţânată de sub casca de catifea neagră era numai a ei. Un comentator i-a confirmat identitatea, remarcând

promisiunea excepţională a tinerei echipe de cal şi călăreţ. Perechea a trecut cu uşurinţă peste o săritură mare cât un minivan. Bucăţi de noroi au zburat din copitele animalului când Rachel l-a condus într-o curbă. Mike şi-a ţinut respiraţia când au sărit peste un bazin de apă de mică adâncime dintr-un singur salt uriaş. Calul galopa spre un zid de cărămidă uriaş, spera el fals. O alunecare a unui picior din faţă în noroi şi perechea a făcut un salt ameţitor, prăbuşindu-se printre blocurile false de cărămidă şi ajungând să se odihnească într-o învălmăşeală de resturi şi de membre de cal răsturnate şi zvâcnite. Cu Rachel îngropată undeva dedesubt. Comentatorul şi mulţimea au oftat la unison.

Calul s-a zvârcolit, s-a răsucit şi s-a redresat, plecând şchiopătând, cu frâiele lăsate peste forma umană nemişcată de moarte, întinsă în pământ ca o păpuşă ruptă. Ecranul a dispărut în momentul în care oficialii s-au grăbit să intre. Videoclipul s-a încheiat, îngheţat pe Rachel, întinsă în noroi, nemişcată.

Rănile calului s-au dovedit a fi şi cele care i-au pus capăt carierei. Webb îi purta pică lui Rachel? Un cal ca Fleet O' Feet trebuia să valoreze bani grei. Cu toate acestea, Webb a angajat-o pe Rachel timp de mai bine de doi ani după accident. De ce?

Greaţa l-a făcut pe Mike să se întindă după antiacidul pe care îl ascunsese în sertarul său. L-a scuturat şi a băut direct din sticlă.

„Mă bucur să văd că te simţi mai bine.” Sean stătea în pragul uşii.

Mike a suspinat şi a închis sticla. „Dă-mi o pauză. A fost o zi lungă şi nasoală, şi încă nu s-a terminat.”

Sean s-a lăsat pe un scaun şi a dat din cap spre monitorul computerului i. „La ce te uiţi?”

Mike a reluat înregistrarea video.

Sean a fluierat. „E norocoasă că e în viaţă.”

Mike înghiţi în sec. Vederea ei la pământ, nemişcată şi lipsită de viaţă, îl făcu să se agite mai tare. Nemişcată şi fără viaţă era o stare nefirească pentru Rachel.

„Ai mari probleme cu ea.”

„Nu se va întâmpla nimic între noi.”

Sean a pufnit. „Omule, presiunea care se creează între voi doi este ca ochiul unui uragan de categoria unu.”

„Nu contează.”

„De ce naiba nu?”

„Vince bănuieşte deja că se întâmplă ceva între noi. Probabil că mă urmăreşte pentru că ştia că am parcat pe aleea ei în ultimele două nopţi.”

Sean a ridicat o mână. „Ce ai făcut?”

„Trebuia să mă asigur că sunt în siguranţă.”

„Mike, nu poţi păzi personal fiecare locuitor din Westbury care este victima unei infracţiuni, chiar dacă ai sentimente personale pentru ea, ceea ce
pot înţelege perfect.”

Mike a ignorat întreruperea prietenului său. „Ea nu este genul meu. Am nevoie de cineva simplu, normal*. Sănătoasă.*”

„Recunoaşte. Ai o slăbiciune pentru ea.”

„Nu ştiu.”

„Mike, ai dormit pe aleea ei.” Sean a rânjit.

În ciuda iritării sale, Mike a râs. „Nu am timp să mă cert cu tine. Trebuie să merg la şedinţa consiliului local.”

„Clădirea municipală este deja plină.”

Mike a aruncat sticla de antiacid înapoi în birou. „Mă duc acolo în caz că cineva se hotărăşte să fie prost.”

„Nu vrei să spui când?” Sean şi-a încrucişat braţele pe piept. „Ăsta era un oraş atât de liniştit.”

„Nu-i aşa? Întâlnirea va deveni neplăcută. Ce ştii despre Lawrence Harmon?”

Sean a ridicat o sprânceană. „CEO al Harmon Properties?” „Da.”

„Nu prea mult, de ce?”

„Dosarele sale oficiale sunt destul de curate, dar este prea bogat pentru ca acestea să fie exacte. La fel cu Cristan Rojas şi Blake Webb.”

„Vrei să văd dacă pot dezgropa vreun schelet?” Sean a mişcat o sprânceană.

„Ai vrea?”

Sean se holba, cu gura căscată. „Ce?” „Vorbeşti serios? Arunci manualul cercetaşilor?” a întrebat Sean. „Nu ţi-e teamă că îţi vor lua o insignă de merit sau ceva de genul ăsta?”

Mike şi-a frecat tâmpla, unde bătăile inimii îi pulsau. „Te rog, Sean.”

„Hei. Nicio problemă. Spre deosebire de tine, mie îmi place să mă joc în pământ.” Sean şi-a scos telefonul şi a scris un mesaj rapid. „Îl pun pe unul dintre tehnicienii mei să se ocupe. Am informaţii pentru tine într-o zi sau două.”

„Apreciez asta.”

„Întotdeauna bucuros să ajut.”

Afară, claxoanele sunau. Cineva a ţipat. Mike s-a ridicat în picioare. Nancy a dat buzna pe uşa biroului său, cu ochii mari. „Primăria a luat foc.”

„Cheamă-i pe toţi înăuntru”, a strigat Mike peste umăr în timp ce el şi Sean ieşeau în fugă pe uşă. Secţia de poliţie era la doar o jumătate de stradă de clădirea municipală. Sirenele urlau. Oamenii strigau. Au ajuns la faţa locului exact când pompierii voluntari îşi întorceau maşina în parcare. Fumul şi oamenii se revărsau pe uşile din faţă. Mike a alergat prin parcare. A încetinit când a trecut pe lângă un pick-up negru. S-a uitat în geam. Părea că o cutie de Pop-Tarts explodase pe

scaunul pasagerului.

Rahat. Rahat. Rahat.

Aşa se pare. Oriunde se produceau probleme, Rachel era în mijlocul lor.

Mike şi-a ţinut respiraţia în timp ce scruta mulţimea care tuşea şi se agita şocată în jurul parcării. Nicio brunetă cunoscută.

Cu inima bătând cu putere, Mike a trecut pe lângă ultimii rătăciţi care ieşeau din clădire. Un bărbat cu părul alb a ţâşnit prin uşile de sticlă şi a căzut în genunchi pe trotuarul de beton. Mike l-a apucat şi l-a împins spre Sean. Un alt set de sirene a umplut aerul. „Paramedicii sunt aici.” El a dat din cap spre vehiculul care se apropia.

Sean l-a luat pe bătrân şi s-a întins cu mâna liberă spre umărul lui Mike. „Hei, pompierii sunt şi ei aici. Lasă-i pe ei să se ocupe de căutare.”

„Nu pot. Cred că Rachel e înăuntru.” Mike s-a smuls din strânsoarea prietenului său şi a plonjat în holul plin de fum.

Capitolul 14

La capătul treptelor, Rachel şi-a ajustat strânsoarea pe braţul Ednei. Fumul urca prin casa scării, dar până atunci nu se vedeau flăcări sau căldură. Rachel şi-a încordat urechile pentru a auzi pocnituri sau, te rog Doamne, sirene, dar a auzit doar sunetele înăbuşite ale agitaţiei de afară. Clădirea era sinistru de liniştită.

Trosnitură, zgârietură. Trosnitură, zgârietură.

„Putem merge un pic mai repede, Edna?”

Cadrul funcţionarei tremura în timp ce Rachel încerca să se mişte mai repede decât să se târască.

Sirenele au sunat afară. Edna şi-a bătut bastonul pe podea. „Plecaţi şi lăsaţi-mă aici.” *Oftat. Trosnitură, zgârietură.* „Pompierii vor veni în câteva minute.”

„Nu se va întâmpla, Edna.” Rachel a tuşit. Fumul se îngroşa. Edna s-ar putea să nu mai reziste câteva minute. Culoarea ei dispărea rapid şi se mişca mai încet cu fiecare respiraţie greoaie. „Dar ce-ar fi să te sprijini puţin pe mine? O să ieşim de aici imediat.”

Edna a dat din cap în semn de aprobare.

Rachel s-a băgat sub braţul Ednei şi i l-a pus pe umeri. Şi-a înfăşurat celălalt braţ în jurul taliei bătrânei. Umărul ei ţipa în timp ce o căra pe jumătate pe funcţionară pe scări. Poziţia era incomodă, iar Edna trebuia neapărat să renunţe la găluşte şi sos.

Slăbind, corpul ei devenea mai greu pe măsură ce ajungeau în hol. Rachel a încercat să mărească ritmul. Ar fi târât-o pe bătrână pe ultimii câţiva metri, dacă era necesar. O umbră uriaşă apăru în fum. Un pompier? Nu. Era Mike.

Uşurarea o inundă pe Rachel. Nu conta cine era acolo să o ajute, dar se bucura să îl vadă.

El a ridicat-o pe funcţionară de sub braţul lui Rachel. „Ai mai văzut pe cineva înăuntru?”

Rachel a scuturat din cap şi s-a înecat. Având-o în braţe pe Edna, Mike a împins-o pe Rachel în parcare. „Paramedicii sunt la dreapta ta.”

Aerul proaspăt i-a atins plămânii şi a declanşat o rundă de accese de tuse. Lucruri urâte i-au sărit în gură. Edna, pe de altă parte, era mult prea tăcută în timp ce Mike o ducea spre personalul de salvare care aştepta.

Rachel s-a oprit, s-a sprijinit pe genunchi şi a gâfâit. Gâtul îi era înfundat cu funingine şi fum. Lumea s-a înclinat când ea

a fost luată de pe picioare şi purtată pe asfalt. Mâna ei s-a aşezat pe un antebraţ imens, bronzat. Şi-a ridicat privirea. „David?”

A aşezat-o pe spatele unui camion şi s-a ghemuit lângă ea. „M-am întors să ajut când am văzut camioanele de pompieri.”

Un paramedic i-a pus o mască de oxigen pe faţă. Rachel a inhalat. Şi a mai tuşit. O umbră a căzut peste David. Mike stătea în spatele lui. În fundal, paramedicii lucrau la Edna. David s-a ridicat, întorcându-se în timp ce Mike întindea mâna şi se prezenta.

„David Gunner.” David a acceptat strângerea de mână.

„De unde o ştii pe Rachel?” Mike a respins oferta unei măşti. He- Man nici măcar nu respira greu. Dar apoi, el ar fi fost în clădire doar pentru câteva secunde. Să o grăbeşti pe Edna de un miliard de ani fusese ca şi cum ai biciui o broască ţestoasă. Rachel aspiră oxigen. Cineva i-a întins o sticlă de apă. Îşi clăti gura, îşi înclină capul şi îşi turnă lichidul rece pe faţă.

„Prieteni vechi”, a spus David. „O cunosc pe Rachel de când eram copii.”

Ceva a pâlpâit în ochii lui Mike. Sau poate că erau doar iritaţi de fum. S-a ghemuit în faţa lui Rachel. „Eşti în regulă?”

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ochii îi ardeau. Şi-a turnat mai multă apă pe faţă şi şi-a uscat-o pe mânecă. „Ca o piersică.”

Faţa lui era serioasă, dar ochii i s-au luminat. „Ai fost aici pentru întâlnire?”

Ea a scuturat din cap. „Nu. Am trecut doar s-o văd pe Edna.”

I-a digerat răspunsul, apoi i-a pus uşor masca pe faţă. Degetele lui au alunecat în spatele capului ei în timp ce ajusta banda elastică. Doamne ajută, voia să se aplece spre el şi să-l lase s-o aline aşa cum o făcuse cu o zi înainte. Practic,

putea simţi forţa şi căldura corpului lui.

„Trebuie să plec.” S-a ridicat în picioare. Capul i s-a rotit în timp ce scana scena haotică. Lumini stroboscopice se învârteau pe vehiculele de urgenţă. Pompierii se grăbeau cu echipamentul. Mulţimea plină de funingine se strângea în grupuri la periferie. Apa, fumul şi resturile erau împrăştiate prin parcare. Mike s-a întors spre David. „Poţi să stai cu ea?”

„Sigur”, a fost de acord David.

Mike a dispărut în mulţime. Ambulanţierul i-a adus mai multă apă şi apoi i-a sugerat să meargă la spital pentru a fi examinată. Rachel a refuzat.

„Eşti sigură?” David părea neîncrezător. „Nu arăţi prea bine.”

„Doamne. Mulţumesc.” Rachel şi-a clătit din nou gura. „Vreau să merg acasă. Este aproape timpul ca caii să fie hrăniţi, iar eu aş ucide pentru un duş.”

„Măcar lasă-mă să te conduc.”

„Nu. Am nevoie de camionul meu.” Rachel a răsturnat sticla şi a înghiţit lichidul rămas, dar gâtul încă i se mai simţea ca şi cum cineva i l-ar fi frecat cu brichete de cărbune.

David a suspinat. „Te voi urma până acasă.”

Rachel a mai luat câteva doze de oxigen înainte de a-şi testa picioarele. „Sunt gata.”

O tresărire de nervi îi mângâia coloana vertebrală. Rămăşiţe de adrenalină? S-a uitat peste scenă. Încă ieşea fum din clădirea de cărămidă. Sirenele fuseseră oprite. Radiourile vorbeau. Pompierii intrau şi ieşeau din clădire cu furtunuri şi alte echipamente. Două unităţi EMT evaluau câteva personae murdare de negru. Câteva maşini ale poliţiei de stat s-au alăturat mulţimii de vehicule de salvare.

De cealaltă parte a parcării, bărbatul voinic din mulţimea din foaier se afla în acelaşi grup de tipi cu aspect dur care o striviseră în holul municipalităţii. Ochii lui albastru marin s-

au fixat pe Rachel, iar rânjetul lui i-a trimis un nou val de greaţă prin stomac. A tuşit şi şi-a acoperit gura.

„Rachel?” David i-a sprijinit cotul.

„Cine este acela?” Ea a dat din cap spre grupul pestriţ. „Păr negru, ochi albastru închis.”

David a întors capul. „În tricoul negru?”

„Da.”

„Acela este Will Martin. Vrei să stai departe de el. E prieten cu Troy şi e periculos.”

Sarah s-a uitat prin fereastra bucătăriei. Rachel şi David traversau peluza de la hambar la casă. Ea le auzea vocile înăbuşite, dar nu le putea desluşi cuvintele. La picioarele lui Sarah, Bandit s-a enervat. Corpul i s-a încordat. Pentru că nu voia să le trezească pe fetele pe care tocmai le culcase, a luat un os de mestecat şi l-a închis cu el în sufragerie.

Faţa lui Rachel era mânjită de funingine, iar ochii îi erau roşii. „Voi face duş în următoarea jumătate de oră. Mulţumesc că m-ai ajutat, David. Ştiu că nu-ţi plac caii.”

„Nicio problemă.” David şi-a târşâit picioarele şi s-a uitat la cizmele sale de lucru. „Nu e nevoie de prea multă îndemânare ca să arunci cereale în găleţi.”

Avea David ceva pentru Rachel? Nu-l putea învinovăţi dacă avea. Sora ei era uimitoare, în timp ce Sarah era o imitaţie slabă. De ce nu putea fi şi ea pe jumătate la fel de puternică ca Rachel?

„Apreciez oricum ajutorul.” Rachel şi-a strâns puternic ochii şi i-a redeschis. Câteva lacrimi îi curgeau pe obraji. Probabil că erau doar lacrimi de la iritarea provocată de fum, dar părea şocant că Rachel plânsese. Sarah nu-şi putea aminti ultima dată când îşi văzuse sora plângând. Poate la înmormântarea mamei lor? Războinica interioară a lui Rachel nu lăsa garda jos prea des.

„Du-te şi fa un duş.” Sarah a deschis frigiderul. „O să-ţi

fac ceva de mâncare.”

„Nu mi-e foame.” Rachel s-a îndreptat spre hol. Câteva secunde mai târziu, scările de lemn scârţâiau şi duşul porni cu un scârţâit de ţevi vechi.

Sarah a scos caserola pe care o pregătise fetelor pentru cină.

Cizmele zgâriau pe podeaua bucătăriei. S-a uitat la David. Cu mărimea lui, cum ar fi putut să uite că era în cameră? „Ţi-e foame, David?”

„Ah. Sigur. Mulţumesc.”

„Ia loc.” Sarah a scos o porţie mare de tăiţei şi pui şi a băgat farfuria în cuptorul cu microunde.

David s-a dus la chiuvetă şi şi-a dat cu apă pe mâini şi antebraţe. „E rezistentă. Va fi bine.”

„Cineva trebuie să aibă grijă de ea. Dumnezeu ştie că nu va avea grijă de ea însăşi.” Doar Sarah şi doamna Holloway cunoşteau inima fragilă a persoanei de sub acel exterior înţepător. Ei bine, poate că şi David ştia. „Mulţumesc că ai ajutat-o în seara asta.”

„Am făcut cât de mult m-a lăsat.” S-a aşezat într-un scaun voluminos de căpitan. Sora ei nu prea era decoratoare. Masa, o monstruozitate uzată din pin închis, rămasă de la începutul anilor şaptezeci, era la fel de hidoasă. Dar Rachel nu dădea prioritate aparenţelor. Orice îi lăsase bunicul era suficient pentru ea.

Sarah se gândea la bucătăria frumoasă pe care o lăsase în urmă. Perdelele încreţite şi mobila lustruită nu acoperiseră adevărul urât. Se căsătorise cu Troy ca să scape din casa părinţilor ei. El spusese că o iubeşte. De fapt, voia doar să se culce cu ea. Ea a refuzat până când s-au căsătorit. Provenind dintr-o familie public disfuncţională, ea se străduise să fie fata cea bună. Întotdeauna făcea ceea ce părea corect pentru

ceilalţi. Acum a rămas cu consecinţele.

Cuptorul cu microunde a sunat. Sarah a scos farfuria aburindă şi a aşezat- o în faţa lui David. El a părut surprins când ea a pus argintăria şi un şerveţel lângă farfuria lui.

„Ai o prietenă, David?”

A coborât furculiţa de mâncare care se îndrepta spre gură şi s-a holbat la farfurie. „Nu în acest moment.”

O, nu. Întrebare greşită. Îl făcuse să se simtă şi mai stânjenit. Încercând să se gândească la un nou subiect de conversaţie, ea se îndreptă spre tejghea.

„Cafea?”

David îşi reluase mâncarea. A dat din cap la jumătatea mesei şi a înghiţit.

„Este incredibil.”

„Nu e mare lucru. Fetelor le place mâncarea simplă.” A adus o cană, a puso pe tejghea şi a turnat, fiecare sarcină luându-i mai mult timp cu o singură mână. Ceea ce i-a amintit. „Te-ar deranja să cari un cufăr vechi din pod când termini?”

„Deloc.” David a răzuit ultima bucăţică de mâncare din farfurie. „Să mergem acum. Oricum, cafeaua nu e gata încă.”

El a urmat-o la etaj. La etajul al doilea, Sarah s-a oprit să asculte la uşa dormitorului lui Rachel pentru câteva secunde. Sunetul apei care se scurgea era înăbuşit de uşa închisă. Scara îngustă spre pod se afla la capătul holului. Cu excepţia palierului liber şi a unui culoar central, mobila, cutiile şi alte mărunţişuri erau stivuite la întâmplare până la tavanul de doi metri.

„Ăsta?” A arătat spre micul cufăr negru din vârful treptelor. „Ăsta e. Cred că e cel pe care bunicul meu obişnuia să-l ţină în sufragerie.” Sarah a atins pielea neagră murdară şi zdrenţuită. „Poţi să te descurci singur? Mânerele au putrezit.”

„Mă ocup eu.” David a ridicat cufărul în braţe cu un mormăit. „Nu e prea greu.”

Se simţise greu când Sarah îl împinsese prin labirintul de dezordine. Dar David era de cel puţin două ori mai mare decât ea şi nu avea un braţ rupt.

La parter, David a întrebat: „Unde îl vrei?”

„În camera de zi.”

A făcut stânga şi a aşezat cutia în vechiul salon din faţa casei, gol în afară de câteva măsuţe. Mobila tapiţată nu supravieţuise anilor de neglijenţă ai casei. Sarah aprinse singura lampă.

David a pipăit lacătul. „Nu vreau să îl sparg. Cufărul în sine arată ca o antichitate. Ai o şurubelniţă mică?”

Sarah a adus una din bucătărie, apoi s-a retras să strângă două căni de cafea, pe care le-a adus pe rând. David a forţat încuietoarea şi a ridicat capacul.

Înăuntru era o amestecătură de hârtii şi cărţi îngălbenite. Aşezată pe marginea unei mese, Sarah a ridicat un jurnal legat în piele din grămadă. Legătura scârţâi când îl deschise. Scrisul decolorat avea nevoie de mai multă lumină decât singura lampă de la cotul ei.

David a răscolit câteva hârtii şi a ajuns la un plic de manila modern. A strecurat câteva hârtii din interior şi le-a scanat.

„Aici scrie că ferma este înscrisă în Registrul Naţional al Locurilor Istorice.”

„Lasă-mă să văd.”

Cu o expresie ciudată, David i-a înmânat paginile. „Nu ţi se pare ciudat că bunicul tău nu ţi-a spus niciodată?”

„Bunica mea a fost cea care a completat formularele. A murit înainte să mă nasc eu. Cred că nu era important pentru bunicul.” Sarah a scanat paginile. „Oh, aici scrie că această casă a făcut parte din calea ferată subterană.”

„Cum poate o cale ferată să meargă pe sub pământ?” Vocea somnoroasă a lui Alex venea de pe scări. Stătea pe treapta de jos, cu pătura sub braţ, uitându- se printre fusaiole.

Probabil că paşii lor au trezit-o.

„Scuză-mă, David. Lasă-mă să o pun înapoi în pat. Serveşte-te cu mai multă cafea.” Sarah s-a ridicat pentru a conduce copilul înapoi la etaj.

„Nu-i nimic. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru cină.”

„Aşteaptă aici, scumpo.” Sarah a bătut-o pe Alex pe obraz, apoi l-a urmat pe David până la uşa bucătăriei. „Mulţumesc că mi-ai adus sora în siguranţă acasă.”

„Cu plăcere. Noapte bună.” A ieşit pe furiş.

Sarah a încuiat uşa în urma lui şi s-a întors pentru a-şi conduce fiica pe scări. Ştiind că Alex nu va renunţa la o problemă mai uşor decât Bandit ar renunţa la un os, Sarah răspunse la întrebarea copilului. „Nu a fost o cale ferată adevărată. Cu mult timp în urmă, în timpul Războiului Civil, sclavii fugari obişnuiau să se ascundă aici.”

Oricât de mult ar fi înţeles fetiţa din explicaţie, datul din cap al copilului era prea serios pentru vârsta ei. Inima lui Sarah se strânse. Ar fi trebuit să-l părăsească pe Troy cu mult timp în urmă, dar tot sperase că se va maturiza.

„Unde s-au ascuns?”

Dorindu-şi să-şi poată ridica fiica, Sarah şi-a înfăşurat braţul în jurul umerilor lui Alex şi a condus-o pe hol. „Nu sunt sigură. Poate în pod sau la subsol. Va trebui să fac mai multe cercetări ca să aflu.”

Cu Alex băgată în pat, Sarah s-a oprit la uşa lui Rachel. Nu a auzit niciun sunet. A întors încet mânerul şi a deschis uşa puţin. Rachel dormea profund pe pat, cu faţa în jos şi învelită doar într-un prosop. Sarah a intrat pe vârfuri şi şi- a acoperit sora cu o pătură.

Sarah s-a aplecat mai aproape. Rachel respira uşor, dar părea mai marcată de luptă decât Sarah. Rachel nu-şi acoperise cusăturile de pe obraz, iar cicatricile încreţite de pe umăr şi braţ erau de un roşu intens după ceea ce trebuie să fi fost un duş lung şi înecăcios. Culoarea nervoasă avea să dispară, la fel cum avea să dispară şi tăietura de pe obraz. Rachel era o războinică înnăscută. Puterea ei nu era pusă la îndoială. Avea să facă faţă rănilor sale fizice.

Dar cicatricile de pe sufletul surorii ei erau o altă poveste.

Capitolul 15

La marginea oraşului, Observatorul a virat la stânga într-un mic cartier exclusivist. Drumul se curba graţios printre casele impunătoare. Felinarele intermitente luminau loturile foarte mari cu cercuri ambră difuze. Se uită în faţă. Coloniala înaltă din cărămidă de la capătul străzii era întunecată.

Ciudat. Tanya ţinea de obicei lumina de pe verandă aprinsă toată noaptea, mai ales când era singură. Observatorul a încetinit. Ceva nu era în regulă. A mers până la bordură şi a stins luminile.

Câteva secunde mai târziu, ceva s-a mişcat în spatele arbuştilor tăiaţi care delimitau peluza din faţă. A apărut o femeie. Chiar şi în jacheta cu glugă, a recunoscut-o după felul în care se mişca. Tanya. Mergând în vârful picioarelor pe tocuri foarte înalte, ea a alergat pe trotuar până la colţ, unde un camion staţiona.

Exista un singur motiv pentru care o femeie se furişa afară în miez de noapte.

Luminile de frână ale camionului au strălucit pentru scurt timp. Rulând pe întuneric, vehiculul a alunecat departe de bordură. Observatorul îl urmă la o distanţă discretă. Două străzi mai încolo, farurile camionului se aprinseră când iubitul Tanyei făcu la dreapta pe drumul principal.

Observatorul îşi păstrase farurile stinse.

De ce alegea întotdeauna femei care îl înşelau? O amintire a unei alte trădări se amestecă în gândurile lui.

Nu îţi face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Iţi promit.

Nu ar trebui să-i urmeze. Ar trebui să se întoarcă şi să meargă acasă. Lucrurile au mers prost când a acţionat fără un plan. Dar nu s-a putut abţine. Trebuia să vadă.

Tanya avea de gând să înşele. Avea de gând să îşi trădeze jurămintele, la fel cum făcuse o altă femeie cu atâţia ani în urmă.

Emoţia, teama şi groaza se amestecau în sângele său.

El nu ar face nimic. El doar ar privi. La urma urmei, privitul era chestia lui. Avea mai mult control acum decât data trecută.

Data trecută fusese o crimă.

$$$

„Eşti sigură că e ocupat?” Will a condus în spatele magazinului de furaje deţinut de tatăl său. După miezul nopţii, atât clădirea cu magazine, cât şi depozitul erau întunecate. Chiar în spatele parcării, în umbra adâncă a unui copac, Will a pus camionul în parcare şi a stins luminile. Cu depozitul în spate, nimeni nu-i va vedea camionul decât dacă

îl va căuta.

Erau două motive pentru care aducea femei aici pentru sex. Unu, un poliţist idiot nu-l putea aresta pentru sex în public sau expunere indecentă sau orice altă acuzaţie inventată, deoarece parcarea era proprietate privată. Doi, el nu lua niciodată femei acasă. Era prea greu să scape de ele. Nu era interesat de conversaţiile sau opiniile lor. În felul ăsta, trebuia doar să închidă fermoarul şi să le lase înapoi de unde le luase. Asta era simplu. Convenabil. Ca drive- through-ul de la un fast-food.

Cu greu se putea duce acasă la Tanya, iar acesta era un oraş mic. Dacă sar fi cazat la un motel, cineva ar fi observat.

La capătul pasagerului de pe banchetă, Tanya se dezbrăca deja. „Tocmai a sunat. Va fi ocupat ore întregi din cauza incendiului.”

Will a mutat scaunul complet înapoi. Urmărind-o cum îşi desface sutienul de lux şi cum scoate la suprafaţă sânii aceia uriaşi, el şi-a cuprins erecţia în creştere cu o mână. Nu avea să aibă nevoie de ore. La naiba, dacă ea continua să se zvârcolească aşa, el nu avea nevoie de minute. „Trebuie să fie tare să fii măritată cu un om atât de important.”

„Nu destul de tare.” Ea a chicotit. Goală, Tanya s-a aşezat în poala lui. „Vreau să mi-o tragi.”

„Nici o problemă.” Sânii ei erau chiar în faţa lui. El i-a apucat cu ambele mâini. Erau imenşi şi rotunzi şi perfecţi ca ai unui star porno. „Vince nu are grijă de tine?”

„Are destulă grijă de el.” Ea a făcut o faţă. „Mai mult decât mi-ar plăcea. La naiba cu Viagra.”

A supt un mamelon adânc în gură. Tanya a gemut. Mâinile ei exersate s – au dus la cureaua şi fermoarul lui. L-a eliberat în două secunde şi l-a acoperit în trei. Acesta era un alt lucru care i-a plăcut la Tanya. Ea nu era în preludiu. Trecea direct la treabă, ca şi cum şi-ar fi petrecut toată ziua

gândindu-se la penisul lui tare. Nu era interesată de nimic altceva în afară de sexul cu el.

Ca de obicei, ea l-a ridicat în picioare şi a alunecat de-a lungul penisului său până la bază. El a apucat-o de fund cu ambele mâini. Stele mici îi pâlpâiau în ochi. Sânii ei îi săltau în faţă în timp ce ea îl călărea cu putere. El abia a rezistat până când ea a explodat în jurul lui.

Nu că el ar fi fost atât de preocupat de plăcerea ei, dar o Tanya bine servită se întorcea pentru mai mult. Şi mai mult. Şi mai mult.

Era insatiabilă.

Ea a coborât din poala lui. Will a scos prezervativul şi l-a legat. Avea mai multe, ceea ce era bine, pentru că faţa Tanyei se îndrepta deja spre poala lui. Respiraţia ei îi încălzea capul, iar penisul îi furnica. Ştia deja ce poate face gura şi limba ei fierbinte. Avea talent. Nu avea nicio îndoială că a suflat în drumul ei spre o cerere în căsătorie din partea bătrânului ei.

„Oh, iubito.”

Ceva zăngănea afară. Paşii de alergare au răsunat pe pietriş.

Tanya a ridicat capul. „Ce-a fost asta?”

Un motor a pornit şi a dispărut.

„O, doamne. Cineva ne-a văzut.” Cu ochii mari, Tanya s-a târât din poala lui şi s-a ghemuit pe podeaua camionului. Şi-a luat puloverul, ţinându-l pe sânii ei glorioşi. Cu restul corpului ei complet gol, priveliştea îi făcea penisul lui Will să pulseze.

„Probabil doar copii. Poate că noi le-am luat locul.”

Tanya şi-a tras buza inferioară între dinţi. Will şi-a imaginat scula acolo, în schimb.

„Ei bine, au plecat acum.” El a apucat-o de talie şi a tras-o înapoi pe scaun. Tanyei îi plăcea să fie riscantă şi dură. Dar îi plăceau şi lucrurile strălucitoare pe care i le cumpăra

bătrânul ei soţ. Nu avea de gând să-şi asume riscul ca el să afle despre micul lor aranjament. „Relaxează-te. E întuneric. Nimeni care se uită nu ar putea şti că eşti tu.”

„Dar cineva privea.” Excitarea îi tachina vocea.

„Asta te excită?”

El şi-a înfăşurat mâna în părul ei lung şi blond.

Şi-a coborât capul în poala lui şi a respirat pe penisul lui. „Oh, da.” Şoldurile lui Will s-au ridicat. Murea să o aibă din nou.

$$$

Mike a intrat în garajul său şi a parcat. Extenuarea s-a târât în membre în timp ce trecea pe lângă carcasa spintecată a Mustangului decapotabil din 1970 care îi aştepta atenţia încă de la începutul verii. A împins uşa care dădea în casă. Sunetul gemetelor unei femei i-a răscolit firele de păr de pe ceafă. Şi-a scos arma din şold şi şi-a lipit umărul de tocul uşii. Ce naiba? Ce fel de intrus aprindea luminile?

„Pentru numele lui Dumnezeu. Pune arma deoparte.”

„Sean?” Mike a intrat în camera de zi. Sean stătea întins în fotoliu în faţa televizorului, care era sursa tuturor gemetelor feminine.

„Cine altcineva ar putea fi? Nu ai nimic care să merite furat în afară de ecranul mare.” Sean a sorbit din sticla de bere pe care o ţinea în mână. „Nu ai mai actualizat nimic în locul ăsta de când a murit mama ta. Asta a fost cu mult timp în urmă, Mike.”

Mike nu a argumentat. Cu excepţia transformării camerei ei în birou, casa era cam la fel. După ce şi-a aruncat cheile şi telefonul pe blatul din bucătărie, a mers în dormitor şi şi-a

încuiat arma în seiful din noptieră. În afară de somn, petrecea puţin timp aici. S-a strecurat în baie pentru a începe duşul în drum spre sufragerie.

„De ce te plângi? Vii aici doar ca să te uiţi la filmele tale porno.”

„Ei bine, nu prea pot să mă uit la ele acasă. Sunt copii acolo”, a spus Sean. „Nu te superi, nu-i aşa?”

„Nah. Nu e ca şi cum aş fi vreodată aici.” Mike a început să-şi descheie cămaşa de uniformă. „Nici măcar nu trebuie să intri prin efracţie. Ti-am oferit o cheie de zeci de ori.”

„Asta nu e distractiv.” Sean a dat volumul jos la televizor, s-a ridicat şi sa întins. „Amanda ţi-a trimis cina. O s-o bag în cuptorul cu microunde.”

„Mulţumesc. Trebuie să fac un duş rapid. Miros ca o scrumieră.” Pe drum, Mike şi-a scanat casa pentru orice semn al intrării lui Sean. Ca de obicei, Mike nu a văzut nimic. Într-o zi îşi va da seama cum intra şi ieşea prietenul său fără să lase nicio urmă. În seara asta, era prea obosit ca să îi pese.

Baia aburea când Mike s-a dezbrăcat şi s-a băgat sub jetul fierbinte. Apa ia bătut pe umeri în timp ce se săpunea. Căldura îi relaxa muşchii . Prea mult. Pleoapele îi căzură. Reuşise să ia exact o înghiţitură de cafea înainte ca stomacul său să-i spună fără echivoc că nu era o idee prea bună. Scuturând din cap, a dat drumul la apă rece şi şi-a băgat capul sub apă cu toată forţa. Şocul jetului îngheţat i-a limpezit capul. A închis robinetul şi s-a şters cu prosopul. Tremurând, a intrat într-o pereche de pantaloni de trening care păreau destul de curaţi. Chiar avea nevoie de o oră pentru a spăla nişte rufe. Mirosul de pui l-a atras înapoi în bucătărie, cu tricoul în mână. Plăcile ceramice erau reci sub picioarele lui goale.

Sean scotea un castron din cuptorul cu microunde. „Sunt doar resturi de pui şi găluşte.” S-a întors când Mike şi-a tras

cămaşa pe cap. „Sfinte Sisoe.”

„Ce?”

„Arăţi de parcă ai slăbit 15 kilograme.”

„Au fost câteva săptămâni grele.” De fapt, erau mai mult de douăzeci, dar Mike nu avea de gând să ofere voluntar această informaţie.

Sean a aşezat castronul pe tejgheaua care împărţea zona de gătit şi cea de luat masa. „Mănâncă.”

„Da, mamă.” Mike a alunecat pe un taburet de lemn şi a înghiţit. Stomacul său a protestat la primele muşcături. A făcut o pauză, mestecând încet, dar s-a liniştit suficient pentru a continua într-un ritm mai lent.

Sean s-a sprijinit de tejghea, cu braţele încrucişate pe piept, privind. Şi-a ţinut gura până când Mike a terminat cea mai mare parte a mâncării.

Mike şi-a îndepărtat farfuria. „Spune-i Amandei mulţumesc.”

„E îngrijorată pentru tine.”

„Apreciez asta.” Mike s-a ridicat, a trecut la frigider şi şi-a turnat un pahar cu lapte degresat organic. A ridicat o bere şi, sperând să îi distragă atenţia prietenului său, i-a făcut semn cu mâna lui Sean.

Nu a funcţionat. Sean a luat telecomanda televizorului de pe tejghea şi şi- a oprit filmul. Semn rău.

„Nu poţi continua aşa. Ai nevoie de ajutor.”

„Ştiu. De aceea te-am rugat să faci acele verificări.” Dacă pornografia nu îi distragea atenţia prietenului său fericit căsătorit, dar uşor pervers, nimic nu o făcea. Mike a renunţat la diversiune. „Îl cunoşti pe David Gunner?”

„Vag. Antreprenor local. Remodelează mai ales bucătării şi băi.”

„L-am văzut prin oraş, dar nu-mi amintesc unde sau când.”

„E de casă. De ce?”

„A stat pe lângă Rachel în seara asta, după incendiu.” Mike a băut nişte lapte. Îl bănuia pe David Gunner din motive întemeiate sau pentru că se purta familiar cu Rachel? Mike nu avea de ce să fie gelos. Ea nu era a lui, dar să fie al naibii dacă gândul ăsta nu-i făcea pieptul gol.

„Ea a fost acolo? E vreo şansă ca focul să fi fost un alt atac asupra ei?”

„Nu prea cred. A spus că doar s-a oprit la biroul funcţionarului municipal. Nu părea că a fost o călătorie planificată. La naiba, toată lumea din oraş a fost acolo în seara asta pentru întâlnire. Aş putea la fel de bine să folosesc listele electorale pentru lista mea de suspecţi.”

„Deci a fost cu siguranţă un incendiu provocat?” a întrebat Sean.

„Anchetatorul incendiilor provocate de poliţia statală nu a confirmat încă acest lucru, dar asta crede şeful pompierilor. S-au găsit urme de accelerant. Punctul de origine a fost subsolul, unde a fost reţinut incendiul.”

„Care sunt pagubele?”

„Tot ce este la subsol este istorie. La etaj a fost mai bine. Majoritatea pagubelor sunt cauzate de fum şi apă. Structural, clădirea pare intactă, dar vom avea nevoie de un inginer pentru a verifica acest lucru.”

„Ar fi putut fi mai rău. Noroc că nu a murit nimeni, având în vedere câţi oameni erau înăuntru.”

„Categoric.” Mike şi-a frecat o mână pe faţă. „Poliţia statală se va ocupa de ancheta incendiului provocat, dar focul trebuie să aibă legătură cu proiectul Lost Lake. Nu poate fi o coincidenţă că un piroman a ales seara asta pentru a incendia locul. Seara în care Lawrence Harmon este programat să facă o prezentare despre staţiunea propusă.”

Expresia lui Sean a devenit sumbră. „Nu-mi place asta,

Mike. Asta merge dincolo de vandalism. Să dai foc unei clădiri pline de oameni arată o lipsă de conştiinţă îngrijorătoare sau o intenţie criminală.”

„Ştiu”, a fost de acord Mike. „Ori avem de-a face cu un extremist ecologist, ori cu un sociopat. Nu-mi place niciuna dintre aceste opţiuni.”

„Sau cineva care are un interes personal ca proiectul Lost Lake să eşueze. Ai vreun suspect pentru plângerile anterioare de vandalism?”

„Rahat, da.” Cum ar fi putut uita? Mike îşi luă telefonul mobil de pe tejghea. A deschis aplicaţia video şi a redat scanarea mulţimii care protesta în faţa proiectului Lost Lake. „La naiba, imaginea e prea mică pentru a identifica pe cineva.”

„Trimite-mi-o. O voi mări pe computer şi voi imprima fotografii din fieca-
re cadru.”

Mike s-a gândit. Din punct de vedere tehnic, înregistrarea video era o probă. Dar municipalitatea nu avea capacitatea de a face ceea ce putea Sean. Consiliul municipal avea probabil de gând să-l concedieze oricum. Mike a apăsat pe tastele telefonului său.

„Uite-l că vine.”

„Bine. Voi fi la Rachel devreme pentru a lucra la sistemul ei de securitate. Ai de gând să dormi puţin, nu?”

„Nu ştiu. Sunt îngrijorat pentru Rachel şi sora ei. Focul m-a făcut să cred că se întâmplă ceva ce nu mi-am dat seama încă. Ce anume?”

Sean se holba la el. „Nu te-am văzut niciodată atât de obsedat de o femeie.”

Mike a suspinat. „Nici eu nu înţeleg.”

„Unele lucruri sfidează logica.” Sean a rânjit. „Dar dacă aş fi în locul tău, aş cumpăra nişte prezervative noi. Expiră pe

parcursul unui deceniu.”

„Ale mele nu sunt chiar atât de vechi.” Dar nu erau proaspete nici pe departe. „Şi cred că te grăbeşti cu lucrurile. Nu am de gând să mă culc cu ea.”

„Sigur că nu.” Sean nu părea convins în timp ce îşi clătea sticla de bere şi o punea în coşul de reciclare de sub chiuvetă. „Ai încredere în mine, nu?”

Mike şi-a dat ochii peste cap. „Sigur că da. Am fost cei mai buni prieteni încă din clasa a treia.”

„Voi trimite un om la ea acasă în treizeci de minute.” Mike nu ştia ce să spună.

„Înainte de a găsi un argument, nimeni nu trece de băieţii mei. Rachel şi sora ei vor fi în perfectă siguranţă. Dacă vrei, el poate fi invizibil. Nici nu vor şti că e acolo.”

Mike era atât de obosit, încât îi venea să-şi pună capul pe tejghea şi să închidă ochii. Drumul până în dormitor s-ar putea să nici nu fie necesar. Nu exista niciun motiv să nu-i accepte oferta lui Sean. Instinctul ciudat de om al cavernelor al lui Mike faţă de Rachel, că el ar trebui să fie cel care o păzeşte, era complet iraţional. Ceea ce conta era că ea – ei erau în siguranţă. În plus, să se urce la volan atât de obosit cum era el acum ar fi fost periculos şi stupid. „În regulă.”

„Nu vei valora nimic dacă nu dormi puţin şi trebuie să opreşti o serie de crime. În plus, Quinn este cu ochii pe fundul tău trist. Dacă începi să arăţi mai rău, vine după tine.” Sean s-a oprit. Fruntea i s-a încruntat. „Stai puţin. Ai fost de acord cu mine?”

„Da.”

„Ei bine, rahat. Nici măcar nu te-ai certat. Cred că te simţi mai rău decât am crezut.”

Mike nu a comentat.

Sean şi-a scos telefonul şi a trimis câteva mesaje. „Băiatul meu va rămâne până ajung eu acolo mâine, ca să încep să

lucrez la sistemul de securitate.”

„Mulţumesc, Sean. Încuie când pleci.” Mike s-a târât spre dormitor înainte să leşine în picioare. S-a prăbuşit cu faţa în jos peste cuvertură.

„Ştii, există o întrebare pe care nu ai pus-o.” Mike s-a rostogolit.

Sean stătea în pragul uşii. „De ce Vince te vânează de când a preluat funcţia. Există un singur motiv la care mă pot gândi pentru acţiunile lui Vince: vinovăţia.”

Capitolul 16

Rachel s-a dezbrăcat de hainele de curăţat hambarul şi a făcut un duş rapid înainte de a se îmbrăca în pantaloni de călărie şi un tricou curat. A coborât scările, a luat un Pop-Tart din bucătărie şi a ieşit în după-amiaza înnorată. Sean, tipul de la pază, şi asistenţii lui scoteau lucruri din spatele dubiţei lor. Un SUV alb gigantic era parcat lângă vehiculul comercial. Jos, lângă hambar, David îşi învârtea pulverizatorul comercial de vopsea spre camionul său.

Rachel a traversat peluza din spate, oprindu-se în dreptul copacului pentru a-i da unui Bandit frustrat o palmă şi un colţ din prăjitura ei. „Îmi pare rău, amice. Nu te pot lăsa să ciupeşti niciunul dintre muncitori.”

Rachel s-a apropiat de hambar. Vopseaua albă proaspătă strălucea.

„Mulţumesc, David. Nu pot să cred că un singur strat a acoperit toate astea, şi asta în doar câteva ore.”

„Echipamentul potrivit ajută.” David a roşit şi a ridicat

pistolul de vopsit din mână. „Am folosit un grund rezistent, astfel încât roşul să nu transpară. Stratul de acoperire va trebui să aştepte, totuşi. Raportul meteo de azi- dimineaţă arăta că urmează să plouă şi mai mult.”

În ciuda perspectivei unei furtuni iminente, Rachel radia. Absenţa înjurăturilor îi ridica moralul. În spatele ei, anvelopele scârţâiau pe pietrişul aleii. Rachel s-a întors când Sarah şi-a parcat dubiţa lângă camionul Wilson Security. Sora ei a coborât din dubiţă şi le-a scos pe fete din scaunele lor de maşină. Copiii au alergat să-l întâmpine pe Bandit, care sărea şi lătra vesel.

Ţinând o pungă de cumpărături în braţul bun, Sarah s-a îndreptat spre Rachel şi David. Mersul surorii ei era mai lin decât cu o zi înainte. „Ai timp pentru prânz, David?”

„Sigur.” David a dat din cap. „Lasă-mă câteva minute să mă spăl.” „Rachel, ţi-e foame?” A întrebat Sarah.

„Mai întâi am ceva treabă de făcut.” Pierduse prea mult timp în dimineaţa asta discutând cu Sean despre sistemul de alarmă propus. „Du-te tu.”

Rachel a intrat în hambar. O copită a bătut în lemn. Singurul cal din grajd, odiosul gri, şi-a scos capul peste jumătatea uşii şi a mârâit.

„Relaxează-te. Am un singur lucru de făcut. Apoi tu şi cu mine vom petrece ceva timp de calitate împreună.” Deşi problema calului era călăreţul său neexperimentat, Rachel ar fi făcut tot ce putea pentru a face din animal o călărie mai sigură. Chiar dacă asta însemna să-l călărească în fiecare zi pentru a-şi consuma excesul de energie înainte ca Lucia să sosească pentru lecţia ei.

În camera de furajare, a curăţat praful de pe fundul pubelei goale şi a luat un sac nou de 15 kg de peleţi de pe paleta ridicată din colţ. Încă dureroasă din noaptea precedentă, cicatricea veche din umăr o durea în timp ce târa

sacul pe podea. S-a oprit pentru a se odihni un minut, apoi s-a ghemuit şi a îmbrăţişat sacul. S-a ridicat în picioare şi a ridicat sacul pe marginea pubelei.

„Ce naiba faci?” O voce profundă şi enervată din uşă a surprins-o.

Se chinuia cu sacul. Mike a păşit prin uşă. A făcut doi paşi lungi şi l-a ridicat din strânsoarea ei cu o singură mână. Sub cămaşa de uniformă, bicepşii se umflau, dar faţa lui era înroşită de furie, nu de efort, în timp ce arunca granulele în recipient. „Asta e mult prea grea pentru tine.” S-a apropiat mai mult, ridicându-se deasupra ei.

Rachel nu se dădu înapoi. Faptul că ştia că el avea dreptate a provocat o iritaţie în ea. Nu era ca şi cum îi plăcea munca manuală istovitoare. De îndată ce bugetul i-ar fi permis, ar fi fost mai mult decât fericită să angajeze un ajutor mai tânăr şi mai puternic. Până atunci, treburile trebuiau să fie terminate.

„Uite, He-Man, apreciez grija ta, dar am o afacere de condus. Nu pot aştepta un om mare şi puternic de fiecare dată când trebuie să fac o treabă grea.”

Expresia lui a trecut la acea privire exasperată pe care ea părea să o cultive de la el. Albastrul ochilor lui s-a întunecat în timp ce o privea fix. Căldura i-a iradiat prin burtă, aproape făcând-o să uite de ce tocmai se enervase pe el.

„Ei bine, ar trebui. O să te răneşti.”

Oricât de mult ar fi urât să-şi recunoască slăbiciunea, umărul încă îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Expiră greu, frustrată. „Dacă tot eşti aici, poţi să mai arunci unul din sacii ăia acolo?”

Mike a ridicat sacul de 50 de kilograme şi a umplut pubela ca şi cum ar fi turnat un castron de cereale. Spectaculos.

„Mulţumesc.” Rachel a traversat coridorul până la camera

de tapiţerie, un spaţiu de zece pe zece care acumula praf indiferent de cât de des îl mătura. Mirosurile dulci de săpun de glicerină şi piele i-au umplut nasul când şi-a ridicat şaua. A aşezat-o pe un suport de pe culoar. O briză umedă flutura prin uşile duble.

Mike s-a sprijinit de peretele de lemn şi şi-a încrucişat braţele peste un acru de piept. „Chiar ar trebui să mai călăreşti?”

Rachel nu putea răspunde. Ochii îi ardeau, iar gâtul i se strângea. Dar nu iritarea provocată de fumul de aseară îi provoca disconfort. Era aceeaşi întrebare cu care se lupta de doi ani. Dacă nu putea călări, ce ar fi făcut? Nu avea contacte în afara afacerilor cu cai. Nu era o persoană sociabilă. Singurul moment în care nu se simţea ca un proscris era pe spatele unui cal. Acesta era locul ei. Evitându-i privirea, s-a întors în atelier după un frâu.

„Am văzut înregistrarea video a căzăturii tale.”

Furia şi ruşinea îi urcau pe faţă lui Rachel, concurând cu autocompătimirea pentru prima poziţie emoţională. Un moment, un reflex greşit fusese suficient pentru a-i ruina cariera şi picioarele unui cal incredibil. Făcând un pas înapoi pe culoar, l-a înfruntat şi a strâns din dinţi.

„Este pe YouTube.”

„Minunat.”

„Ceea ce vreau să spun este că nu ar trebui să faci lucruri de genul ăsta. Nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile. Ar trebui să-ţi găseşti altă meserie.”

A înfipt un deget în centrul pieptului lui lat şi tare. A fost ca şi cum ar fi înţepat un bolovan. „Cum ar fi ce? În caz că nu ai observat, nu sunt chiar o persoană sociabilă.”

Simpatia i-a traversat faţa. Rachel a închis ochii. Mike nu era de vină pentru situaţia ei dificilă. Căderea fusese din vina

ei. Şi-a revenit în fire şi a numărat până la zece. El nu a întrerupt-o, doar a stat acolo cu toată înţelegerea aia blestemată în ochi. „Uite, e singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată să îl fac.” Vocea i s-a clătinat şi a regretat că şi-a recunoscut vulnerabilitatea în secunda în care i-a ieşit din gură. Gândeşte mai întâi, vorbeşte apoi. Un concept atât de simplu nu ar trebui să fie atât de greu de implementat.

Ochii lui Mike s-au înmuiat. „N-aş vrea să te mai văd rănită aşa.”

„Mă descurc singură.”

„Spune-mi despre noaptea trecută. Eşti sigură că nimeni nu ştia că vei fi la clădirea municipală?”

„Nici măcar nu ştiam că voi fi acolo.” Rachel i-a făcut un rezumat rapid al opririi ei improvizate la biroul funcţionarului.

„De unde ai vânătăile astea?” Ochii lui s-au oprit pe antebraţul ei, unde bătăuşul de aseară lăsase urme de degete furioase.

I-a povestit despre bărbaţii din mulţime. Pentru a evita privirile lui şi umilinţa ei, când a ajuns la partea cu apucăturile urâte, s-a ascuns înapoi în camera de tapiţerie pentru o şa. „David a spus că numele liderului era Will Martin. De fapt, nu l-am văzut făcând-o, dar sunt destul de sigură că el a fost.
Un tip mare, cu ochi albastru închis, păros, cu un semn pe umăr de mărimea lui Jupiter.”

Când ea s-a întors, el o urmase în spaţiul mic, mărimea lui eclipsând camera. Apropiindu-se, suficient de aproape încât ea să-i simtă mirosul apetisant de aftershave, el a îngrădit-o de perete şi i-a întins mâna goală, cu palma în sus. Pulsul lui Rachel tremura. Degetele i s-au strâns pe tamponul de fleece din mâinile ei. S-a uitat în sus, aşteptându-se la căldură. Dar

faţa lui devenise dură, ochii lui reci ca un cer senin de iarnă.

„Lasă-mă să văd.”

„Nu doare.”

El a înclinat capul într-o parte şi i-a aruncat o privire care spunea că nu o crede. Ea a clipit prima.

„Lasă-mă s-o văd”, a repetat el mai deliberat.

Ar fi trebuit să protesteze, să se mişte, să facă ceva pentru a pune ceva spaţiu între ei. Nu permitea nimănui să o încolţească. Dar Mike i-a copleşit simţurile, i-a oprit reacţiile defensive înrădăcinate. „Nu-i mare lucru.”

Un muşchi din maxilar i s-a contractat. „Te rog.”

Ea nu era pregătită pentru cererea lui blândă. Braţul ei s-a mişcat fără nici o consultare cu creierul ei. S-a predat fără nici măcar pretenţia de rezistenţă. Şeaua a alunecat din strânsoarea ei şi a aterizat pe podea. Manierele ciudat de politicoase ale lui Mike o scoseseră din ritm. Rachel era mai confortabilă cu ostilitatea şi confruntarea decât cu rutina lui calmă şi rezonabilă.

Mike şi-a strâns degetele în jurul încheieturii subţiri şi a examinat vânătăile din ce în ce mai întunecate.

Rachel îşi dorea ca inima să îşi încetinească contracţiile maniacale, dar aceasta o sfidase. Pulsul îi bătea în degetul mare de parcă ar fi încercat să îi atragă atenţia. El i-a rotit braţul pentru a se uita la semne. Un deget uşor ca o pană i-a mângâiat pielea, iar bătăile inimii ei au sărit de bucurie.

Ea a tras de braţ, dar el nu a renunţat, reuşind să-şi ţină degetele închise fără să exercite o presiune suplimentară pe pielea ei. Prinderea lui era ca o menghină capitonată. În mod ciudat, nu constrângerea o deranja, ci reacţia ei la ea. Corpul ei flutura un steag alb. Un fior ciudat a bubuit în interiorul ei în timp ce un gând înspăimântător îi trecea prin minte: în acest moment, ea ar face orice i-ar cere. Şi probabil că i-ar plăcea. Foarte mult. El ar fi blând – şi răbdător, genul de

răbdare care ar putea mânca o noapte întreagă. Fiorul care îi străbătu şira spinării şi îi pătrunse în burtă era tot lichid fierbinte.

Intensitatea şi foamea de pe chipul lui Mike au făcut ca întregul corp al lui Rachel să se înroşească. Când mâna lui s-a strecurat şi a prins-o de ceafă, ea nu s-a împotrivit prea tare. El i-a înclinat faţa în sus şi şi-a strivit gura pe a ei.

Gura lui era fierbinte şi solicitantă. Sângele ei a răbufnit, iar corpul ei a răspuns de la sine, apăsându-se pe fiecare centimetru de oţel al lui. Camera mică şi prăfuită a dispărut. El avea gust de mentă. Tot ce simţea ea era parfumul cald care o înnebunea. El îşi îndepărtă capul, dar ea nu avusese destul. Nici pe departe suficient. Sărutul acela fusese un aperitiv când ei îi era foame de o masă. Degetele ei au strâns poalele cămăşii lui de uniformă şi i-a tras gura înapoi spre a ei. Voia să se înfăşoare în jurul lui. Îl voia lipit de fiecare centimetru al pielii ei. Îl voia sub ea, deasupra ei, în ea. Piele pe piele.

Voia totul.

Mike şi-a întors capul, înclinându-şi gura pentru a pătrunde mai adânc. Limba lui a alunecat peste a ei, iar mâinile lui au coborât spre corpul ei, luându- i fundul şi strângându-l. Palmele ei s-au întins pe pectoralii lui. S-a aplecat şi mai aproape, până când trupurile lor au fost în contact de la gură la şold şi ea a putut simţi erecţia masivă care îi forţa partea din faţă a pantalonilor. Oh, baby. Toate părţile corpului lui erau proporţionale. Un picior s-a agăţat de coapsa lui, trăgându-i erecţia exact unde voia ea. El a apăsat în ea. *Da. Oh, Doamne. Da. Chiar acolo.*

Ochii i s-au închis şi tot ce putea face era să simtă. Căldura şi puterea brută de sub mâinile ei, împotriva corpului ei, presându-i miezul, i-au făcut membrele să tremure.

O flacără lichidă se aprinsese adânc în burta ei. Dar asta

nu era singura parte din ea care se încălzea. Îmbrăţişarea lui Mike a stârnit o dorinţă, ceva ce ea nu mai experimentase până atunci şi nu ar fi ratat niciodată dacă nu ar fi simţit-o. Ceva s-a mişcat în interiorul ei pe măsură ce acest bărbat înmuia învelişul dur din jurul inimii ei.

Ce naiba s-a întâmplat?

Ea a deschis ochii. El şi-a ridicat gura la un centimetru de a ei. Îi cerceta chipul ca şi cum ar fi căutat răspunsul la aceeaşi întrebare.

„Nu-mi place gândul că mâinile altui bărbat sunt pe tine. Mă înnebuneşte. Mă face să vreau să-l rup în bucăţi.” El a suflat cuvintele împotriva gurii ei. Plămânii îi zvâcneau şi sudoarea îi izbucnise pe frunte. Albastrul ochilor lui era aproape negru de dorinţă. Autocontrolul de fier al lui He-Man îi scăpa, totul din cauza ei. „Ce mi-ai făcut?”

Rachel a îngheţat. Chiar dacă sărutul nu o lăsase fără suflare, nu avea un răspuns pentru el. Declaraţia lui avea o tentă posesivă care făcea ca toate părţile ei topite să se tensioneze din nou. Îşi lăsă piciorul să alunece încet înapoi pe pământ, îi aranjă cămaşa de uniformă la locul ei şi îi netezise ridurile. Pentru prima dată în viaţa ei, rămăsese fără cuvinte. Creierul ei reflecta întrebarea lui. Ce *îi* făcuse *el*?

Ochii lui s-au fixat pe ai ei. „Ce e cu tine? Eşti înţepătoare, încăpăţânată şi nesăbuită. Şi totuşi, se pare că nu mă pot sătura.” Şi-a lipit fruntea de a ei într- un gest surprinzător şi nefamiliar, care sublinia trecerea de la dorinţa sexuală la ceva mai intim.

O, nu. Nu putea suporta mai mult. Uite ce-i făcuse lui Blake.

Şi ce îi făcuse mama ei tatălui ei.

S-a aplecat în altă parte. Un fior a cuprins-o la pierderea contactului – şi la pierderea controlului. Era doar o altă decizie impulsivă? Ceva alimentat de tensiunea acumulată în

ultimele câteva zile?

Incapacitatea ei de a se angaja faţă de Blake distrusese cea mai bună, singura prietenie adevărată din viaţa ei. Nu putea trece din nou prin asta. Miza era mai mare de data asta. Mike a cultivat speranţa în ea. El umplea spaţiul gol şi singuratic de sub osul pieptului ei. Dar ce se va întâmpla când îşi va da seama că ea nu era capabilă să-i ofere acelaşi lucru? Panica rece i s-a infiltrat prin piele şi i s-a înfipt în inimă. Transpiraţia îi umezea palmele. Era fără suflare şi ameţită, deşi plămânii îi funcţionau ca burduful unui şemineu.

Avea nevoie de aer. Şi-a pus ambele mâini pe pieptul lui şi l-a îndepărtat. „Nu pot să fac asta.”

Căldura din ochii lui se stinse ca şi cum ea ar fi stins un foc.

„Destul de corect.” Vocea lui Mike s-a stins. A făcut un pas uriaş înapoi. Mâinile i s-au încleştat o dată, apoi au căzut în lateral. „Comportamentul meu a fost neprofesional şi îmi cer scuze.”

Rachel s-a aplecat şi a luat şeaua. A tinut-o în fata ei ca pe un scut. „Îmi 1 5 5 5 5 1 pare rău. Nu e vina ta. E vina mea. Nu sunt pregătită pentru asta. Sunt obişnuită să pierd controlul, să-mi las emoţiile să fugă cu mine şi să regret ce se întâmplă. Nu vreau să te regret pe tine.”

$$$

Dezamăgirea îl inundă pe Mike. Ea se gândea deja că îl va regreta. Cu un minut în urmă, fusese gata să îşi rişte slujba, întreaga viată, pentru a duce la pasul următor ceea ce se

înfiripa între ei.

Era obişnuită să piardă controlul? Ei bine, el nu era.

Pe cine păcălea el? Încă un minut sau două şi ar fi făcut dragoste cu ea chiar lângă acel perete. O imagine a trupului ei gol înfăşurat în jurul lui a trimis un curent de dorintă prin el.

Poate că ea avea dreptate. Nu înţelegea efectul pe care ea îl avea asupra lui. Chiar şi după respingerea ei, corpul lui încă o dorea. De fiecare dată când ea era în preajmă, controlul său atent perfectionat îl părăsea ca un laş care fuge de luptă. Divortul lui lăsase cicatrici adânci, dar nu-şi pierduse niciodată controlul emoţional cu Laura. Nici măcar o dată. Sigur, corpul lui a poftit după al ei. Fosta lui soţie modela lenjerie intimă. Ea păcătuia pe tocuri. Dar inima lui nu a fost niciodată în pericol.

S-a holbat la Rachel. Ea era pe punctul de a hiperventila. Avea ochii mari, fata palidă. Mâinile care strângeau pătura de şa încă tremurau. Ceea ce se întâmplase între ei o zguduise la fel de tare ca pe el.

Ea nu semăna deloc cu Laura. Viata cu fosta lui soţie era plină de melodramă, dar era una intentionată. Niciodată nu se uitase la el ca şi cum el tocmai i-ar fi zguduit trupul şi sufletul cu un sărut. Laura l-ar fi folosit bine înainte de a-l îndepărta, iar apoi ar fi încercat să-l ţină pe o sfoară.

Nu, Rachel nu îl manipula. Era îngrozită. Mai speriată decât atunci când Troy s-a dus după ea cu o bâtă de baseball. Fusese rănită la un moment dat în viaţa ei. Oricare ar fi fost bagajul pe care îl purta, era mult mai greu decât al lui şi, din reacţia ei, nu avea niciun interes să-l lase să împartă povara. Oricât de diferită ar fi fost Rachel de Laura, faptul că el încă mai voia să o ajute în ciuda respingerii ei dovedea că era un preş în ceea ce priveşte femeile.

Mike îşi smulse ochii de la ea şi se întoarse. Durerea din

piept i se va diminua cu siguranţă în cele din urmă. Şi-a ajustat pantalonii şi a vrut să-şi supună erecţia furibundă. N-a avut noroc.

Mergem mai departe...

Incidentul cu Will Martin, cel care îl făcuse pe Mike să o revendice pe Rachel în primul rând, trebuia abordat.

„Nu poţi depune mărturie că Will a fost cel care te-a apucat?" El a aruncat o privire peste umăr pentru a surprinde scuturarea aşteptată a capului ei. Ochii ei erau întunecaţi şi plini de tristeţe. „Trebuie să vorbesc cu Sean."

A lăsat-o în hambar. Fiecare pas pe care îl făcea spre casă îi alimenta arsura din stomac. Asta era ridicol. Nu avea niciun motiv să se simtă vinovat, ca şi cum ar fi abandonat-o. *Ea îl* respinsese.

Dar să fie al naibii dacă tot nu voia să ştie ce o făcuse să fie aşa – şi dacă răul era permanent.

$$$

Rachel a pus şaua pe calul gri şi l-a condus în grajd. Genunchii ei nu erau atât de fermi pe cât şi-ar fi dorit, dar nimic nu ar fi putut să o liniştească mai repede decât un galop puternic – ceva ce şi calului neliniştit i-ar fi prins bine. Simţindu-i emoţiile turbulente, calul gri a început să ţopăie înainte ca piciorul ei să atingă stavila. A luat frâiele şi a ocolit ringul, alergând în schimb spre
pajiştea care mărginea drumul. Atât ea, cât şi calul aveau nevoie să plece din acel spaţiu mic şi închis şi să iasă în aer liber. Calul gri a tras de muşcătură. La ţinut la trot, dar i-a prelungit pasul în timp ce făceau de două ori o buclă pe câmpul mare, ca încălzire, apoi l-a antrenat în câteva

serpentine.

S-a aşezat frumos sub şaua ei, corpul lui suplu flexându-se şi cedând la indicaţiile ei. Poate că săriturile nu erau sportul potrivit pentru acest animal. El părea mai cooperant în timp ce ea îl ajuta să treacă prin câteva manevre de dresaj de bază decât atunci când îl pusese să treacă peste garduri.

Călcâiul lui din spate a dat un scurt săltat, amintindu-i că era plin de energie acumulată. Ea şi-a înmuiat mâinile. Calul a răspuns imediat, ieşind în faţă în galop. Rachel şi-a mutat greutatea înainte şi l-a lăsat să se întindă. Dar nici măcar vântul din faţa ei sau fluxul de muşchi de sub ea nu i-au putut şterge amintirea sărutului lui Mike. Chiar şi cu ochii deschişi, nu putea să uite imaginea durerii din ochii lui când ea îl îndepărtase.

O nouă presiune i se acumula în piept. Ochii îi ardeau, iar câteva lacrimi îi scăpau.

Înainte nu ştia ce pierde. Dar acum...

O tragere de frâie a readus atenţia lui Rachel asupra calului ei. Calul cenuşiu încetinise când au luat curba spre grajd. Se îndrepta spre grajd. Rachel i-a întors capul şi a exercitat presiune cu gambele pentru a-i menţine avântul. Calul gri a tras mai tare, iar umărul lui Rachel, deja epuizat, a avut crampe. Ea a renunţat la frâu. Cu o mişcare a cozii, calul a virat şi şi-a aplecat umărul.

Rachel şi-a lăsat călcâiele şi fundul jos. „Îmi pare rău, amice. Nu scapi de mine aşa uşor.” Şaua asigurată, ea a luat frâul care atârna şi a întors calul cu fermitate dinspre hambar.

Totul sub ea s-a desprins. Rachel a sărit din spatele calului. Iarba s-a repezit în sus. Corpul ei s-a izbit de pământ. Durerea i-a sfâşiat umărul şi braţul. În interiorul căştii de călărie, capul i-a sunat la impactul cu pământul.

$$$

După ce Mike s-a asigurat că erecţia lui s-a dezumflat suficient pentru o companie mixtă, s-a îndreptat spre casă pentru a vorbi cu Sean. A bătut la uşa din spate. Sarah l-a lăsat să intre.

„Îl caut pe Sean.”

„Lucrează în sufragerie.”

Mike a trecut prin bucătărie. La masa acoperită cu ziare, fetele spintecau un dovleac cu linguri mari de plastic. Tipul de aseară, *vechiul prieten al* lui Rachel, era la chiuvetă şi clătea o cană.

„David, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre noaptea trecută.”

„Uhm. Sigur.” Tipul avea 1,95 m, 115 kg, şi era solid ca un frigider. Păr şi ochi căprui. Tuns scurt. Nu avea cicatrici sau tatuaje vizibile. Dar modul în care David a refuzat să-i întâlnească privirea lui Mike i-a trezit suspiciunea.

„Puteţi folosi camera de zi.” Sarah a dat din cap spre hol.

Camera era aproape goală, cu excepţia câtorva măsuţe, a unei lămpi şi a unui cufăr vechi.

Mike şi-a scos caietul din buzunarul de la piept. David s-a încruntat la teancul de hârtii învechite şi îngălbenite de pe cea mai apropiată masă. „De cât timp o cunoşti pe Rachel?”

David şi-a mutat privirea spre peretele de deasupra umărului drept al lui Mike. „Am fost vecini când eram copii.”

„Când a fost ultima dată când ai văzut-o înainte de săptămâna asta?”

„Când a venit acasă pentru înmormântarea mamei ei.” Expresia sumbră a lui David i-a dat lui Mike impresia că în spatele acestei afirmaţii se afla o poveste lungă. Una pe care Rachel nu ar fi împărtăşit-o fără lumini strălucitoare, şuruburi cu degetul mare şi tortură cu apă.

„Şi ai apărut săptămâna asta ca să o ajuţi?”

„De fapt, am venit s-o văd pe Sarah.” David nu a detaliat, dar Mike şi-a dat seama după roşeaţa aprinsă care s-a răspândit pe faţa antreprenorului.

„De ce ai fost la primărie aseară?”

„Trebuia să iau nişte autorizaţii de construcţie pentru o lucrare.” Privirea lui David a căzut pe lemnul de esenţă tare. Oare tipul era doar foarte ciudat din punct de vedere social? Sau jenat de faptul că îi plăcea o femeie măritată şi sărea la primul semn că ea ar putea fi disponibilă?

„Deci, nu ai fost acolo la întâlnire?” Mike şi-a notat să îşi verifice cererea la departamentul de construcţii al municipalităţii.

„Nu.”

„Aţi văzut ceva neobişnuit?”

„Locul era plin. Mi-am luat permisele şi am plecat de acolo. Nu prea îmi plac mulţimile.” Evident inconfortabil, David şi-a deplasat greutatea şi şi-a prins mâinile în faţa cataramei de la curea. „Ieşeam din parcare când am auzit alarma şi alte chestii. M-am întors să văd dacă pot ajuta.”

„Ce te aduce astăzi aici, David?”

Şi-a încrucişat braţele peste logo-ul magazinului de hardware de pe piept.

„Am vopsit hambarul pentru Rachel.”

„Ea te-a angajat să faci asta?” Mike voia să ştie cât de apropiat era David de Rachel. Din motive pur profesionale. David fusese la clădirea municipală când locul a luat foc.

Asta nu avea nimic de-a face cu gelozia sau cu faptul că Mike nu şi-o putea scoate pe Rachel din cap nici măcar după ce ea îi ridicase în faţă marele semn roşu de stop. Era un idiot, gândindu-se la acel sărut fumegând şi la felul în care corpul ei se simţea sub mâinile lui. Fundul ei strâmt se

potrivise perfect în palmele lui. El ar fi vrut să o ridice şi *Iertaţi-mă, părinte.* Când a *fost* ultima lui spovedanie? Îşi aduna păcatele ca vânzările de Crăciun de la mall.

David a scuturat din cap. „Nu. Am câteva zile între slujbe. Merge repede cu echipamentul potrivit. M-am gândit să o ajut.”

„Frumos din partea ta.”

„Cred că da.”

„Mulţumesc pentru cooperare, David. Asta e tot pentru moment, dar s-ar putea să mai am întrebări mai târziu. Uite cartea mea de vizită. Sună-mă dacă te mai gândeşti la ceva.” Mike îşi închise carneţelul. Nu-i plăcea tipul ăsta. Era gelozie? Stupid dacă era. Mike nu ajungea nicăieri cu Rachel. Nu era nimic suspicios în faptul că un vechi prieten de familie le ajuta pe surori.

S-au întors în bucătărie. David s-a îndreptat spre ieşire, în timp ce Mike a împins uşa batantă în camera lui Rachel. Spre deosebire de bucătărie, care fusese urâţită cândva în anii şaptezeci, această cameră era un ecou al frumuseţii originale a casei. Podeaua cu scânduri late de sub picioare era întunecată şi uzată de două secole de trafic pietonal. Camera era dominată de un şemineu uriaş, ale cărui pietre de câmp erau încă superbe, în ciuda necesităţii unor reparaţii la zidărie.

Sean făcea o gaură mică în rama ferestrei. A ridicat privirea şi a redus la tăcere unealta când Mike s-a apropiat.

„Nu-mi plac ferestrele joase de aici. Mai ales după ce Will Martin a ameninţat-o pe Rachel noaptea trecută.” Mike îi dădu lui Sean detalii despre confruntarea de la primărie.

„Asta s-a întâmplat chiar înainte de incendiu?” Ochii lui Sean au devenit mari, albi şi reci. „Care este poziţia lui Will cu privire la proiectul Lost Lake?”

„Probabil pentru asta, având în vedere că este atât de

prieten cu Troy, al cărui tată a adus Harmon Properties în oraş în primul rând.”

„Deci, nu ar fi niciun motiv pentru Will să pună focul.”

„Sunt sigur că nu mă pot gândi la unul”, a spus Mike. „Mă îndoiesc că ar da foc întregii clădiri, ar opri prezentarea lui Harmon şi şi -ar risca gâtul doar pentru a ajunge la Rachel.”

„Probabil că nu. Will este mult mai deştept decât restul mulţimii lui Troy.” „El este cu siguranţă cel mai periculos, dar cine ştie ce au plănuit ceilalţi prieteni de joasă speţă ai lui Troy. Casa asta trebuie să fie o fortăreaţă.”

Sean şi-a scărpinat bărbia. „Când voi termina, nici Will, nici Troy nu vor putea intra aici. Geamuri sparte, detectoare de mişcare, două camere exterioare.”

Uşa batantă s-a deschis cu un scârţâit. Sarah şi-a băgat capul prin deschizătură. „Le-ai văzut pe fete?”

„Nu. De ce?” a întrebat Mike.

Sarah şi-a muşcat buza. „M-am dus în spălătorie să încep să spăl rufe. Ele erau în bucătărie şi îşi curăţau dovleceii. Acum au dispărut. Am dispărut din vedere doar un minut sau două.”

„Atunci nu se poate să fi mers departe.” Mike a scanat curtea din spate prin fereastră. „S-ar fi putut duce la hambar s-o vadă pe Rachel?”

„Nu am auzit uşa deschizându-se.” Sarah a privit prin ferestrele care dădeau spre curtea din spate.

Sean a trecut pe lângă Mike. „Mă duc să verific.” A trecut pe lângă ei în drum spre ieşire.

„De ce nu cauţi din nou la etaj?” a sugerat Mike. Paşii repezi ai lui Sarah au bătut pe scări. El a intrat în bucătărie. Masa era încă plină de măruntaie de dovleac, scaunele împinse înapoi şi lăsate aşa. S-a aplecat şi a adunat câteva seminţe vâscoase de pe jos. Fetele plecaseră în grabă.

Dar unde s-au dus?

Uşa s-a deschis şi a intrat Rachel, încă îmbrăcată în haine de călărie. „Vreun semn de la ele?” Faţa ei era palidă, pielea trasă strâns ca o tobă.

Sărutul lui o tulburase atât de tare? Sau era îngrijorată de nepoatele ei?

„Nu”, a spus el.

„Sean şi băieţii lui verifică curtea şi dependinţele.” Ea a trecut pe lângă el spre hol. Mike a urmat-o, neplăcându-i rigiditatea mersului ei. O uşă de la capătul holului era întredeschisă. „Unde duce uşa aia?”, a întrebat el.

„Subsolul.” Vocea ei era plină de alarmă.

El a urmat-o până la uşă. Pe montant, la 30 de centimetri de partea de sus a uşii, un cârlig mare atârna liber de ochiul său de închidere. O măsuţă fusese târâtă pe podeaua de pin ca o scară improvizată. Cam atât cu eforturile lui Rachel de a proteja copiii.

„Micuţi deştepţi”, a spus Mike ironic.

„Am pus lacătul ăla pe uşă cu un motiv.” Ea s-a întors spre el cu ochi mai mult decât îngrijoraţi. „Ar putea să cadă pe scările alea şi să-şi rupă gâtul.”

„Adevărat.” A deschis uşa subsolului complet şi s-a uitat în jos. Niciun cadavru nu zăcea la picioarele treptelor. „Dar nu au făcut-o. Există vreo altă cale de ieşire de acolo?”

„Nu.”

„Atunci sunt acolo jos. Trebuie doar să le găsim.”

„Sunt tot felul de unelte şi cine ştie ce altceva depozitate acolo jos.” Vocea lui Rachel a cedat. „Nimic nu a fost sortat de când bunicul meu a murit acum zece ani.”

„Le vom găsi. Va fi bine.”

Rachel a luat o lanternă din dulap. Scândurile scârţâiau sub picioare în timp ce străbăteau scara abruptă şi îngustă în şir indian, coborând într-o încăpere cu podea de pământ care se întindea pe lăţimea casei, dar numai pe jumătate din

adâncimea ei. Ea a tras de un lanţ scurt. Becuri goale înşirate de – a lungul grinzilor suspendate luminau zona. Pereţii exteriori erau tăcuţi din piatră de câmp brută, la fel ca fundaţia casei. Pereţii interiori erau o amestecătură de tencuială şi cărămidă. Bancurile de lucru şi uneltele atârnate erau aliniate pe un perete al spaţiului principal mare. În atelierul deschis nu aveau unde să se ascundă, dar partea din spate a pivniţei era împărţită în mai multe încăperi, într-un fel de „labirint de iepure” care vorbea despre adăugirile mai multor generaţii cu accent pe funcţionalitate, nu pe estetică.

Mike a evitat o grindă groasă. „Cât de veche este casa asta?”

Au trecut prin prima zonă, prevăzută cu rafturi pentru depozitarea pe termen lung a conservelor şi a echipamentului de bucătărie rar folosit. Mike a scanat spaţiul în căutarea fetelor. Nici urmă de ele. Cutiile de pe pereţi aveau toate un strat gros şi netulburat de praf.

„Peste două sute de ani.” Rachel s-a ghemuit pentru a privi în spatele unei cutii mari pe care scria *Christmas Decorations* cu litere de tipar decolorate. „Ar putea fi oriunde aici jos.”

„Am o idee.” Mike a alergat înapoi pe scări şi a ieşit din casă. În curte, l-a luat pe un Bandit extaziat. Când s-a întors, l-a aşezat jos pe câinele care se agita. „Are un nas grozav, nu?”

„Sigur, pentru mâncare. Dar merită să încerci.” Rachel l-a încurajat pe căţel. „Unde e Alex, Banditule? Unde e Em?”

Bandit sforăia pe podea. Mike şi Rachel l-au urmat spre o altă uşă din spatele camerei. Rachel s-a avântat înainte într-un alt spaţiu, mai mic, înţesat de vechituri. Ea a arătat spre un cufăr prăfuit marcat de mici urme de mâini pe suprafaţa sa prăfuită. „Probabil că sunt acolo.”

Bandit a fost de acord, punându-şi nasul la crăpătura

trunchiului şi dând din coadă.

Mike şi-a aplecat gâtul pentru a evita tavanul jos. Peretele din spatele trunchiului era din piatră, ca şi fundaţia, dar nu arăta exact la fel. Nici proporţiile camerei nu păreau tocmai potrivite.

Rachel a încercat capacul. „E încuiat.” Vocea ei s-a ridicat de nervi. Mike s-a apropiat.

„Îl vom deschide. Relaxează-te.”

„Dar ele nu pot respira.”

„O mulţime de aer pentru cele cinci minute în care au lipsit.” Ceva s-a mişcat în spatele portbagajului. Mike s-a aplecat în jos. „Nu sunt în el. Sunt în spatele lui.”

„Alex? Em? Te rog să ieşi afară.”

Ţesătura a foşnit şi o faţă mică şi albă s-a ivit din spaţiul întunecat dintre cufăr şi perete. Respiraţia a ieşit din Rachel, iar ea s-a clătinat lângă el.

„Haide, iubito.” Rachel a îngenuncheat în pământ şi i-a întins o mână.

Cel mai mic copil s-a târât afară şi s-a urcat în poala lui Rachel. „I-am spus lui Awex că nu trebuie să ne ascundem. Tu ne vei proteja.”

„De cine, Em?”

„De tati.”

Lui Mike i-a căzut inima în stomac. Auziseră conversaţia lui cu Sean.

Rachel şterse o dâră de pământ de pe obrazul copilului, apoi se întoarse spre întuneric. „Unde e Alex?”

Capul lui Alex a ieşit din spaţiu. „Am găsit o ascunzătoare bună de data asta. Ca sclavii din trenul subteran.”

„Ce?” a întrebat Mike.

„Sarah a găsit nişte documente care susţin că această

casă a făcut parte din calea ferată subterană”, a explicat Rachel. „Doar ieşi de acolo, Alex.”

Alex s-a oprit la jumătatea drumului. Fruntea ei mică s-a încreţit. „Sunt blocată.”

Mike a tras de cufăr, făcându-l să alunece de la perete. Tivul blugilor lui Alex s-a prins de o piatră proeminentă. Fetiţa a tras. Mortarul sfărâmat a plouat. Pietrele se mişcau.

Mike s-a întins după umerii ei. „Nu te mişca.”

Dar ochii lui Alex s-au făcut mari şi ea s-a agitat, smulgându-şi piciorul. Mike şi-a aruncat corpul peste al ei şi a aşteptat ca zidul să se prăbuşească peste ei. Nu a coborât decât un mic nor de pământ şi praf.

Praful s-a risipit când Mike s-a ridicat. „Ce…?”

O secţiune pătrată de un metru şi jumătate din perete se deschisese spre ei ca o uşă mică. După ce a ridicat-o pe copilă în picioare şi a şters-o de praf, Mike s-a târât până la deschizătura întunecată şi a îndreptat raza lanternei în jurul spaţiului ascuns. În centrul camerei era o adâncitură lungă şi îngustă în pământ, de mărimea aproximativă a unui mormânt vechi.

Capitolul 17

Rachel s-a concentrat asupra expresiei ciudate de pe faţa lui Mike. „Ce este?” El a scuturat din cap.

„Este cineva acolo jos?” Vocea lui Sarah a coborât scările.

„Le-am găsit”, a strigat Rachel înapoi. „De ce nu mergeţi voi doi la mama voastră?”

Fetele s-au târât în picioare. Durerea s-a înteţit când

Rachel s-a ridicat şi le-a condus înapoi la baza scărilor. „Îţi voi explica mai târziu”, i-a spus surorii ei.

Sarah, care cobora deja, le-a îmbrăţişat puternic pe fete înainte de a le aduna înapoi pe scări. Rachel o auzea pe Sarah punând întrebări blânde pe măsură ce vocile se stingeau.

Uşurarea de a le găsi pe fete a tăiat din supraîncărcarea de adrenalină a lui Rachel.

Instabilă, s-a aşezat pe ultima treaptă. „Eşti bine?”

Ea şi-a ridicat capul. Mike era ghemuit în faţa ei. Va trebui să-i spună ce se întâmplase. Dar mai întâi... „Ce ai văzut acolo?”

„Nu vreau să spun până nu verific. Ar putea să nu fie nimic.” Rachel s-a încruntat la el. „Nu am nevoie să fiu protejată, He-Man.”

Mike a suspinat. „Cred că ar putea fi un mormânt acolo.”

„Asta e absurd.”

„S-ar putea să mă înşel.” Mike s-a încruntat şi i-a luminat braţul cu lanterna. „Sângerezi. De ce sângerezi mereu?”

„E doar o zgârietură. Trebuie să mă fi lovit de o piatră sau ceva când am căzut.”

„De ce ai căzut?”

„Calul gri.”

„Ai căzut de pe un cal?” Vocea lui a căpătat o tentă urgentă şi a început să-şi treacă mâinile peste picioarele ei.

„Picioarele mele sunt bine. Am venit pe jos până aici, îţi aminteşti?”

„Eşti destul de încăpăţânată să mergi pe un os rupt.” Rachel nu putea contrazice asta.

Mâinile lui au urcat spre şoldurile şi spatele ei. „Cu ce te-ai lovit?”

„Am aterizat pe spate.”

Degetele lui au alunecat prin părul ei în timp ce îi înţepa scalpul.

Rachel i-a îndepărtat mâna. „Capul meu este în regulă. Purtam casca.”

„Lucru bun.” Aerul rece a trecut peste pielea ei în timp ce el i-a ridicat tricoul şi i-a luminat cu lanterna coastele şi spatele. „Trebuie să mergi la Urgenţe.”

„Nu.” Ea a scuturat din cap. „O să pun gheaţă. Va fi bine.”

„Ai deja nişte umflături. S-ar putea să-ţi fi rupt ceva.”

„Ştiu foarte bine cum se simt oasele rupte. Ale mele sunt intacte.” Dar cum s-au descurcat părţile ei Cyborg? Fusese avertizată că bucăţile ei de titan se pot mişca şi că nu ar fi un lucru bun. „Nici măcar nu poţi sta în picioare.”

Genunchii îi erau puţin şubrezi, dar cu siguranţă se putea ţine pe picioare foarte bine. A început să se ridice.

Mâna lui pe coapsa ei a oprit-o. „Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu a fost o provocare.”

Paşii de pe treptele de deasupra le-au întrerupt discuţia. „E sigur să coborâm? Sau voi doi sunteţi… ocupaţi?”

„Vrei te rog să cobori aici, Sean?” a strigat Mike urcând treptele.

„Care-i treaba?” Vocea lui Sean a devenit serioasă în timp ce cizmele lui băteau pe treptele împădurite.

Mike arătă spre camera din spate. „Există o cameră ascunsă acolo în spate cu o depresiune puţin adâncă care arată suspect de mult ca un mormânt, iar Rachel are nevoie de o plimbare la Urgenţe.”

„Eu nu.” Umărul o durea, desigur, dar nu *atât de* tare. Se întorsese la hambar, se răcise şi dezlegase calul înainte ca strigătul lui Sean despre fetele dispărute să o întrerupă. Dar acum, că fetele fuseseră găsite şi erau bine, trunchiul ei bătut se înăsprise.

Sean era lângă ea, verificându-i spatele gol în raza lanternei lui Mike. „Te superi?” Rachel a tras de tricoul ei.

Sean i-a ignorat protestul. „El are dreptate. Eşti un dezastru. Ce naiba s-a întâmplat?”

„A căzut de pe un cal”, a explicat Mike.

„Nu chiar. Şi probabil sunt doar zgârieturi şi vânătăi.” Dar ea nu era sigură ce *s-a* întâmplat exact. Într-un minut fusese sigură pe ea şi stăpână pe situaţie, iar în clipa următoare alunecase pe iarba umedă ca pe un tobogan. „Mike exagerează.”

„Uhm, Mike.” Sean a gesticulat spre uşa care ducea în spatele subsolului.

Rachel a urmărit degetul arătat de Sean. Bandit stătea în spatele lui Mike. Un os lung era încleştat între fălcile lui de câine, labele îi erau pline de murdărie, iar fundul îi zvâcnea.

Mike s-a întors. „Uh-oh.”

„Nu-l urmări”, a avertizat Rachel. Prea târziu. Mike se năpustise deja asupra câinelui. Cu o mişcare veselă, Bandit a sărit departe şi a ieşit prin uşă.

„Vino aici, băiete.” Mike l-a urmat, dispărând în camera alăturată. Rachel a ascultat sunetele cutiilor care cădeau şi ale picioarelor care răzbăteau, iar Mike striga după câine. „Aw, asta nu e frumos, Bandit.”

Între timp, Sean a urcat treptele şi a coborât un minut mai târziu cu o felie de carne de prânz în mână.

Bandit a ieşit înapoi în câmp deschis. Urechile căţeluşului erau agitate şi picioarele lui butucănoase se agitau. Murdăria a zburat în timp ce el a luat un viraj în stilul *Fast and Furious.* Mike a apărut în uşă o secundă mai târziu. Poliţistul era acoperit de praf şi respira greu.

Sean s-a ghemuit şi a fluturat puiul. Banditul a derapat până s-a oprit în faţa lui şi şi-a scuipat premiul în schimbul cărnii. Osul a căzut pe pământul tare cu o *lovitură* goală. „Ţi-a spus să nu-l urmăreşti”. A luat câinele care încă mesteca şi s-a uitat în jos la osul aruncat. „Femur. Cred că ai avut

dreptate în legătură cu mormântul.”

„Viaţa mea obişnuia să fie glorios de lipsită de evenimente.” Mike a făcut o grimasă în timp ce Sean i l-a dat pe Bandit. Câinele a înghiţit puiul, a dat din coadă şi i-a lins faţa lui Mike. „Trebuie să sun la medicul legist.”

„O voi duce la spital. Quinn e acolo astăzi.” Sean s-a învârtit în jurul părţii ei neînfrânte. „Poţi să te ridici sau trebuie să chemăm o ambulanţă?”

Drept răspuns, Rachel se împinse în picioare. „I-am spus deja poliţistului că sunt bine.” Mike i-a ridicat bărbia. „Te rog să mergi cu Sean.”

Privirea lui Rachel s-a topit. Te *rog* îi făcea asta de fiecare dată. Slăbind, ea a pufnit. „Nu e nimic stricat.”

„Aşa că fă-mi pe plac. Am multe de făcut şi nu mă voi putea concentra dacă îmi fac griji pentru tine.”

„Îţi faci griji pentru mine?” Poate că era rănită mai grav decât bănuia. Ameţeala de şcolăriţă care îi vâjâia în burtă nu era normală.

„Ai un talent în a te răni. Sora ta pare să creadă că o cădere ar putea fi periculoasă.”

Ea nu a negat riscul. „Nu am căzut chiar. Mi-a căzut şaua”.

Nu avusese ocazia să îşi inspecteze şaua, dar nu vedea cum s-ar fi putut întâmpla asta fără un fel de sabotaj.

***

Mike se ghemuise pe podea în afara camerei secrete din subsol. În interiorul fără ferestre, medicul legist doctor Gregory Campbell lucra la lumina unei lămpi portabile. Cu trupul său slab şi părul lung până la umeri, tânărul doctor

semăna mai degrabă cu un drogat de colegiu decât cu un medic legist. „Proprietarul casei tocmai a descoperit că această casă ar fi putut fi o oprire pe calea ferată subterană.”

„Îmi pare rău, Mike.” Vocea emoţionată a lui Greg a răsunat în spaţiul gol. Zona ascunsă avea aproximativ doi metri lăţime şi se întindea pe toată lungimea casei. „Ştiu că ţi-ar plăcea să fie rămăşiţe din epoca Războiului Civil, dar acest schelet nu este atât de vechi.”

„Îţi poţi da seama deja?”

„Marele indiciu este folia de plastic de dedesubt.” Cu un deget înmănuşat, Greg a îndepărtat puţină murdărie de pe rămăşiţele acum expuse. Lumina se reflecta pe o suprafaţă lucioasă. „Nu ştiu data exactă la care a fost inventată folia de plastic transparentă, dar este clar că nu este material din Războiul Civil.”

„Ştii cât de recent?” a întrebat Mike. Nu avea niciun rost să speculeze cu privire la originea rămăşiţelor până când nu avea cel puţin un interval de timp aproximativ.

Greg s-a aşezat pe coapse şi a contemplat scheletul. Din mormântul puţin adânc, un craniu se uita la ei cu o atenţie batjocoritoare, cavităţile oculare goale şi maxilarul deconectat dându-i o expresie cu ochii larg deschişi, permanent surprinsă.

„Rămăşiţele sunt complet scheletizate. Există câteva haine parţial deteriorate, pare a fi un fel de amestec de bumbac şi poli. Mai mult de zece ani – cel mai probabil aceste oase au fost aici mai mult de atât. S-ar putea să pot reduce estimarea când voi duce totul înapoi la laborator, dar va trebui să trimitem rămăşiţele la un antropolog legist.” Greg şi-a îndreptat cadrul slab. ıı /-i w w /v „ ıı
„Sună-mă mâine.”

Mike şi-a frecat faţa. Cazurile proaspete se deteriorau

după patruzeci şi opt de ore. Aceste rămăşiţe erau probabil vechi de cel puţin un deceniu. Nu erau doar reci; erau glaciare. Dacă ar fi avut noroc, ar fi putut identifica victima. Era puţin probabil să determine vreodată cauza morţii. De fapt, rezolvarea unui caz atât de vechi ar necesita un miracol.

L-a lăsat pe Greg să-şi facă treaba şi a ieşit afară în căutarea unui aer care să nu fie prăfuit şi umed. Mike a trecut pe lângă asistenţii lui Sean, care instalau ceva sub streaşina care atârna peste scara din spate a lui Rachel. De ce nu sunase Sean? Rănile lui Rachel erau mai grave decât credeau? Bandit se ridică în picioare şi îşi puse ambele labe pe genunchi. Mike stătea pe peluza din spate, scărpinându-şi câinele după urechi şi uitându-se la verdele ondulat al păşunilor lui Rachel.

Ploile abundente din ultima vreme au făcut ca Pennsylvania să semene cu Irlanda. Caii păşteau sub un cer acoperit de nori. Muntele care se ridica în spatele fermei era un fundal dramatic. Copacii care înconjurau spaţiul deschis se întorceau, cu frunzele lor aprinse de roşu şi auriu. Era linişte aici. Sau cel puţin aşa ar fi fost fără atâtea acte de vandalism. Mike s-ar fi descurcat şi fără schelet. Dar ferma lui Rachel avea ceva ce mica lui casă din oraş nu avea. Linişte. Solitudine. Intimitate. Ştiinţa că vecinilor nu le păsa dacă îţi scoţi pubelele înainte de lăsarea întunericului. Faptul că nimeni nu ar fi sunat, ei bine, pe el, dacă câinele lătra. Acesta era genul de loc în care câinii şi copiii puteau face cât de mult zgomot doreau. Unde un scaun confortabil şi o ceaşcă de cafea erau tot ce avea nevoie seara.

Ca şi casa în care crescuse Mike, înainte ca tatăl său să moară. După aceea, mama lui Mike nu-şi putuse permite decât o casă mică în oraş. Acea casă simboliza tot ce pierduse. Reprezenta mulţumirea pentru mai puţin decât îşi dorea. Atunci de ce naiba o păstrase Mike? Îi plăcea să-şi

bage nasul în nenorocirile lui?

Nu avea timp să se plângă. În loc de o seară relaxantă la ţară, diseară avea de-a face cu primarul, incendiul, vandalismul galopant şi, ca să se distreze, acum avea un schelet pe mâini. Va trebui să strecoare un interviu cu Blake Webb. Urmăritorul lui Rachel era încă în libertate şi devenea din ce în ce mai serios. Vremuri bune...

Mike s-a îndreptat spre hambar. Un motor toarcea. Un Mercedes cunoscut a virat pe aleea lui Rachel.

Cristan Rojas.

Mike a continuat să meargă în timp ce argentinianul a coborât din maşină. Fiica adolescentă a coborât din spate şi s-a prăbuşit nefericită spre hambar.

Rojas a căzut în pas alături de Mike. A aruncat o privire în lateral, ochii scanând cu suspiciune uniforma lui Mike. „Este totul în regulă? Unde este domnişoara Parker?”

„Domnişoara Parker nu va putea să predea lecţia ei astăzi. Este la spital pentru că a căzut mai devreme de pe calul *tău.”* Mike a aşteptat reacţia lui Rojas.

„Asta este absurd”, a spus Rojas într-o engleză accentuată, dar precisă. „Domnişoara Parker nu cade pur şi simplu de pe cai. Ea este una dintre cele mai bune călăreţe din lume. Shadow Dancer este o provocare pentru fiica mea, dar pentru Miss Parker, el nu este nimic, un ponei de carusel.”

Lauda l-a luat prin surprindere pe Mike. „Ciudat, aveam impresia că nu prea îţi place de ea.”

Rojas a râs. Amuzamentul îi strălucea în ochii negri. „Oh, nu. Îmi place de ea foarte mult.”

Mike nu aprecia modul în care Rojas sublinia *„foarte”.* „Dar te certai cu ea pentru dresajul calului fiicei tale.”

„Ah, da. Lupta cu domnişoara Parker este foarte stimulantă. Ea este... Cum se spune?” Rojas făcu o pauză,

gesticulând ca şi cum ar fi căutat traducerea corectă. Mike avea sentimentul că argentinianul nu avea nevoie de atât de mult ajutor cu limba pe cât pretindea. „Este o femeie pasională. Ochii ei strălucesc când este furioasă, nu?”

Faptul că Mike o găsea sexy şi când era supărată era deranjant.

„Domnişoara Parker şi cu mine nu suntem de acord cu privire la cel mai bun mod de a-mi creşte fiica. Eu cred că un copil trebuie să fie provocat pentru a nu deveni slab. Domnişoara Parker preferă o abordare mai blândă şi nu îi este teamă să îşi exprime opinia. Dar mă îndoiesc foarte tare că domnişoara Parker a devenit o călăreaţă atât de pricepută călărind animale îmblânzite.” Rojas a zâmbit. „Vreau ca fiica mea să fie puternică, să caute o provocare mai degrabă decât să o ia pe calea uşoară, să fie cea mai bună în ceea ce alege să fie. Nu trebuie să-ţi fie teamă să-ţi asumi riscuri.”

Rachel a fost o persoană care şi-a asumat riscuri. Fără îndoială.

Faţa lui Rojas s-a încruntat. „Sper că este bine. Rănile ei sunt grave?”

Lui Mike i s-au strâmbat maţele. „Nu am auzit, dar mergea singură.” Mike nu intenţiona ca vocea lui să fie colorată cu respect.

„Ah, înţeleg.” Accentul lui Rojas se adâncise odată cu înţelegerea. Despre ce, Mike nu era sigur. Dar tonul de atotştiutor al tipului era iritant. „Asta nu înseamnă că nu este rănită. Este o femeie puternică. Foarte mândră. Ar merge până la patul de moarte.”

„Da.” Mike se gândise la acelaşi lucru şi nu era liniştitor. Şi-a verificat mobilul pentru mesaje de la Sean. Două mesaje şi trei apeluri pierdute de la primar, pe care Mike le-a ignorat. Nu era nimic de la prietenul său. Mike a scos numărul lui Sean, a tastat un semn de întrebare şi a apăsat

tasta de trimitere.

Probabil că urma să fie concediat, dar cu fiecare secundă care trecea, lui Mike îi păsa mai puţin de politica micului oraş şi mai mult de siguranţa lui Rachel. Îi va fi dor de slujba lui şi nu-şi putea imagina să rămână în Westbury fără ea. Putea să lase totul în urmă? Locuise în Philadelphia pentru câţiva ani, când era căsătorit cu Laura, dar oraşul nu fusese niciodată acasă.

Rojas s-a uitat înainte. Privirea i s-a fixat pe şaua atârnată peste gardul corralului. Ochii i s-au stins, ca ai unui poliţist – sau ai unui criminal – şi Mike s-a întrebat ce avea să descopere Sean în trecutul argentinianului. Comportamentul lui nu striga chiar executiv plictisitor. Ucigaş plătit era o posibilitate mai bună.

Rojas a arătat spre curelele subţiri încă legate de cureaua care înconjoară burta calului şi ţine şaua în loc. „Acestea au fost tăiate cu un cuţit foarte ascuţit.”

Mike bănuise asta de la început, dar văzând dovezile i se intensificase senzaţia de rău în stomac. „De ce nu ar fi văzut asta când a pus şaua pe cal?”

Rojas a reasamblat piesele. „Pentru că partea care a fost tăiată era ascunsă sub clapă.” El a băgat capetele tăiate sub clapa mare de piele care cuprindea partea laterală a şeii. „S-ar putea să nu fi observat decât dacă o curăţa.”

Fusese distrasă chiar înainte de căderea ei din cauza sărutului lor. „Nu contează cum priveşti lucrurile, cineva a intenţionat să-i facă rău.”

„Numai laşii atacă femeile”. Fata lui Rojas s-a întunecat. Durerea şi furia au înlocuit amuzamentul rece.

Mike a întins o carte de vizită. „Sună-mă dacă vezi ceva sau pe cineva suspect cât timp eşti aici.”

Rojas a luat cardul. „Spune-i domnişoarei Parker să mă contacteze dacă pot fi de ajutor. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi ajut fiica.” A plecat.

Mike a ascuns şaua, devenită probă, în spatele SUV-ului său. Fără să se grăbească să se ocupe de primar, a făcut un ocol pe la spital pe drumul de întoarcere la secţie.

Sean stătea de pază în faţa unei săli de examinare cu pereţi de sticlă din Urgenţe. „Quinn tocmai a intrat acolo cu radiografiile ei.”

Mike a bătut în prag şi a intrat pe uşa deschisă. „Rachel?”

„Aici”, a răspuns ea.

S-a ferit în jurul cortinei de la podea la tavan. Rachel era înclinată pe o targă. Încă mai purta pantalonii şi cizmele de călărie, dar cămaşa pătată de iarbă fusese înlocuită de o bluză de spital.

În cealaltă parte a cabinei, Quinn a aprins o cutie luminoasă şi i-a luminat radiografiile. „Braţul ăsta arată ca ceva ce băieţii mei au construit cu setul lor erector. Dar, din câte pot spune, tija şi şuruburile sunt încă la locul lor, ceea ce este un miracol medical. Nu pot să spun cum s-a descurcat ţesutul moale din jurul tuturor acestor piese. Eşti sigură că nu te pot convinge să faci un RMN?”

„Pozitiv.”

Mike i-a aruncat o privire „ce naiba”.

Ea i-a răspuns cu o privire încruntată. „Maşina lor este un tub închis. Eu nu stau în spaţii mici.”

„De ce nu?” a întrebat Mike.

„Pentru că nu vreau.” Rachel s-a uitat la perete şi a respirat adânc. „Când aveam şase ani, am fost închisă într-un container de depozitare într-un joc dea v-aţi ascunselea care a mers prost.” Maxilarul i s-a încleştat. Un fior ia trecut prin corp. „Nimeni nu m-a găsit timp de optsprezece ore. Era mijlocul verii. Aproape am murit.” Vocea i s-a frânt. Şi-a

strâns ochii.

I s-a strâns pieptul. Fusese singură, mică şi speriată, nu cu mult diferită de situaţia ei actuală. Mike îşi dorea să o poată lua în braţe şi să o tină până când amintirea, şi durerea care venea odată cu ea, treceau. Rachel avusese parte de prea multe situaţii limită.

Pixul lui Quinn a zgâriat pe fişa ei. „Vânătăile ar trebui să se amelioreze în câteva zile. Dacă nu, ar trebui să te întorci la spitalul universitar şi să-l vezi pe chirurgul ortoped care a făcut operaţiile iniţiale. Îngheţaţi şi odihniţi braţul în următoarea săptămână. Nu plecaţi nicăieri încă. Îţi vom scoate copcile cât timp eşti aici.” Doctorul a plecat.

Mike s-a apropiat de pat. „Curelele şeii tale au fost tăiate.”

Asta i-a deschis ochii, dar mai degrabă resemnarea decât şocul i -au traversat faţa. „Ar fi trebuit să văd asta.”

„Tăieturile erau în partea de sus, sub clapetă. Când ai folosit şaua aia ultima oară?”

„Cu vremea şi toate celelalte, au trecut câteva zile, dar o curăţ la fiecare săptămână sau cam aşa ceva. Aş fi observat dacă ceva nu era în regulă.”

„O ţii mereu în camera de pilotaj?” a întrebat Mike.

„Da.”

„Şi camera nu este încuiată noaptea.” Ştia deja răspunsul, dar trebuia să întrebe oricum.

„Cred că aşa va fi de acum încolo.”

„Câţi vizitatori şi studenţi au intrat şi au ieşit în ultimele zile?”

„Nu atât de mulţi. Mai puţin de zece.”

„Poţi să-mi dai o listă?”

Ea a dat din cap. „Sigur.”

„Trebuie să plec. Sean o să te ducă acasă.”

„Nu este necesar. O pot ruga pe doamna Holloway să vină să mă ia.”

„M-aş simţi mai bine dacă ai fi cu Sean.” Mike era destul de sigur că dna Holloway nu purta un pistol de nouă milimetri sub haină.

Expresia lui Rachel s-a schimbat, ca şi cum gravitatea situaţiei ar fi prins în sfârşit contur. „Cineva a încercat să-mi facă rău. Intenţionat.”

„Sean se va asigura că eşti în siguranţă.”

Ea s-a uitat în ochii lui şi a dat din cap. „Mulţumesc.” Pe lângă aprehensi-

A, une, mai era ceva în ochii ei. Încredere. În el. Pieptul i s-a umflat. Inima ei putea fi închisă, dar ea credea că el o va ţine în siguranţă.

„Voi încerca să vin mai târziu, dar nu promit nimic. Am multe pe cap.” Ea nu i-a spus să nu vină. Dimpotrivă, ochii ei erau înceţoşaţi.

Recunoştinţă? Nu îndrăznea să spere la mai mult.

Mike s-a îndreptat spre uşă, cu paşii mai uşori.

„Hei, He-Man.”

S-a întors.

„Ţi-am spus că nu s-a stricat nimic.” Rachel se simţea destul de îndrăzneaţă încât să vorbească deştept cu el. La naiba dacă asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

A ieşit afară. Sean era agăţat pe hol.

„Te superi dacă stai cu ea şi o conduci acasă?”

„Deloc”, a spus Sean. „Alarma ei va fi pornită şi va funcţiona diseară.” „Mulţumesc. Apreciez totul.” Mike s-a întors.

„Unde te duci?”

„Mă duc să-l intervievez pe Blake Webb înainte să fiu concediat”, a spus Mike peste umăr.

„Fidiots.”

Mike a auzit replica dezgustată a lui Sean în spatele lui în timp ce mergea pe hol. Buzunarul i-a sunat şi el şi-a verificat telefonul. Era un nou mesaj vocal de la Fred, care îi spunea că prezenţa lui este obligatorie la o întâlnire de urgenţă a membrilor consiliului în două ore. Mike se îndreptă spre ieşire.

Quinn l-a prins când trecea pe lângă birou. „Ai un minut, Maalox Man?” „La naiba cu Sean”, a mormăit Mike.

„Fratele meu spune că bei rahatul ăla ca un băiat de frăţie care bea bere.” Mike a dat înapoi spre uşă. „A fost o săptămână grea.”

Quinn i-a aruncat o privire păroasă şi a arătat spre el cu ochelarii de citit pliaţi. „Azi e miercuri. Ai timp până la sfârşitul săptămânii. Nu mă face să-l trimit pe Sean după tine.”

Urma să fie şi mai nasol.

Rising Star Farms se afla la treizeci de minute de mers cu maşina pe Prelungirea de Nord-Est. Mike a virat pe o alee lungă de un kilometru, flancată de păşuni cu garduri albe. De o parte şi de alta a drumului, cai eleganţi păşteau în lumina stinsă. Hambarul care se înălţa în spatele conacului de tip Tara îl facea pe cel al lui Rachel să pară o versiune de casă de păpuşi.

Mike a parcat în faţa uriaşei case georgiene albe, cu un portic circular şi coloane cu două etaje. Se aştepta ca un majordom să răspundă la sonerie, dar Blake Webb deschise uşa. Hainele sale de călărie aveau urme de murdărie, iar luciul cizmelor sale înalte până la genunchi era estompat de câteva pete de noroi. Era întruchiparea gentlemanului bine crescut de la ţară. Dar sub tunsoarea scumpă, ochii lui Webb erau obosiţi. Forma gurii şi liniile proaspete de pe faţă sugerau că nu dormise bine în ultima vreme. Un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului îi atârna de vârful

degetelor.

„Şeful poliţiei O'cumva, nu?” Blake a privit insigna de pe pieptul lui Mike. „Sunteţi aici în calitate profesională sau personală?”

„Sunt O'Connell şi aş vrea să vă pun câteva întrebări despre relaţia dumneavoastră cu Rachel.”

„Ăsta nu e un răspuns.” Blake nu era intimidat de uniformă. Oamenii bogaţi cu avocaţi scumpi rareori erau. A făcut un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Mike să intre într-un foaier flancat de scări curbate. „Ei bine, intră. Tatăl meu ar fi îngrozit să vadă un poliţist în uniformă în faţa uşii.”

Au trecut pe sub un candelabru de cristal mai mare decât un Buick, iar Mike l-a urmat pe Blake pe un hol din lemn de esenţă tare strălucitor până în bibliotecă. Rafturile de la podea la tavan conţineau probabil mai multe cărţi decât clădirea publică din Westbury.

„Tatăl tău este încă activ în afacere?” Mike s-a aşezat într-un fotoliu din piele, şi-a scos carneţelul şi l-a urmărit pe Blake.

„Nu. Din păcate, tatăl meu a suferit un atac cerebral acum câţiva ani, iar eu am fost nevoit să preiau conducerea.”

„Nu ai vrut slujba?”

„Obişnuiam să călătoresc cu Rachel oriunde concura. După ce am preluat frâiele, a trebuit să renunţ la călătoriile prin lume, ca să spun aşa.” S-a aşezat pe scaunul opus. Blake îşi sorbea băutura şi se uita pe peretele din spate alăturat de ferestre. Afară, burniţa păta o terasă pavată şi tulbura suprafaţa piscinei în formă de lagună. „În mod ironic, Fleet trebuia să fie calul meu. Dar odată ce tata a văzut-o pe Rachel că îl călăreşte, asta a fost tot.”

Blake a aruncat o privire. „Ştiu la ce te gândeşti, dar nu sunt supărat pe decizia tatei. A avut dreptate. Oricine cu doi ochi o putea vedea, iar eu eram deja îndrăgostit de ea. I-aş fi

dat orice.” A făcut o pauză, învârtind lichidul şi gheaţa din pahar.

„Ţi-a spus Rachel că cineva încearcă în mod activ să îi distrugă ferma?”

Blake s-a încordat. „Nu. Cu excepţia acelui telefon în care m-a rugat să-i cumpăr calul, nu am mai ţinut legătura de când ne-am… despărţit. Cred că ar trebui să mă bucur că încă mai are încredere în mine cu calul ei.”

„Totul a început cu vandalism şi pagube materiale, dar cineva i-a tăiat cureaua de la şa în această dimineaţă, iar ea a căzut greu.”

„E în regulă?” Faţa lui Blake a devenit mai palidă decât covorul cremos de sub picioare.

„Da. Doar vânătăi.”

„Nu am fost acolo când a căzut în Tampa. Mi-a luat şase ore să ajung la ea.” Emoţia i-a încordat vocea lui Blake. S-a ridicat brusc în picioare şi şi-a trecut o mână frustrată peste capul blond. „La naiba. I-am spus că nu are voie să călărească din nou.”

Mike ştia deja că a-i da un ordin lui Rachel era la fel de eficient ca salvarea Titanicului cu o lingură. „Nu ai avut nimic de-a face cu asta?”

„Nu i-aş face rău niciodată lui Rachel.”

„Eşti sigur că nu o vrei înapoi suficient de mult încât să încerci să-i distrugi ferma, astfel încât să se întoarcă la tine?”

„Nu o cunoşti prea bine pe Rachel dacă crezi că asta ar funcţiona.” Blake se îndreptă spre un cărucior plin cu carafe şi cristale strălucitoare. „Ceva de băut, Şef O'Connell?”

„Nu, mulţumesc. Sunt de serviciu.”

„Ah, un om de principiu. Tu şi Rachel aveţi multe în comun.” Blake a turnat cinci centimetri de băutură în paharul său. Amărăciunea i-a măturat faţa. A dat pe gât jumătate din

pahar. „Ceea ce este probabil o parte din motivul pentru care nu a fost niciodată îndrăgostită de mine. Rachel nu poate iubi un bărbat pe care nu-l respectă. Am fost prieteni buni, totuşi, până când am *dat-o* în bară cerând-o în căsătorie.”

Pixul lui Mike a îngheţat deasupra paginii.

Blake a astupat carafa cu un *clinchet* moale. „Şi, culmea, în noaptea în care mi-a refuzat propunerea, m-am consolat cu o sticlă şi cu o blondă uşuratică pe care am agăţat-o într-un club de noapte. Rachel a venit devreme în dimineaţa următoare pentru a-şi cere scuze şi ne-a găsit în pat. Doamne, chiar a crezut că comportamentul meu dezgustător a fost vina ei. Fiind laşul care sunt, am lăsat- o.”

Blake s-a întors la scaun şi s-a aşezat. Şi-a îndreptat privirea roşie spre Mike. „Dacă aş putea să mă întorc în timp şi să anulez un singur lucru din întreaga mea viaţă, ar fi prima dată când am sărutat-o. Ea era aici, încă se recupera după accident. Tocmai aflase că cariera ei s-a terminat şi se afla în cel mai jos punct din viaţa ei. Nu aveam de ce să profit de ea. Era vulnerabilă, dar am vrut-o atât de mult încât am făcut-o oricum. Sunt un ticălos egoist. Am trădat-o şi am aruncat în aer o prietenie de zece ani. Ştiam al naibii de bine că ea nu simţea pentru mine ceea ce simţeam eu pentru ea.”

„A trebuit să doară, totuşi, că Rachel nu ţi-a răspuns la sentimente”, a insistat Mike.

„Rachel nu este capabilă să se îndrăgostească.” Ceea ce nu era chiar un răspuns. Blake era din nou în picioare şi se îndrepta spre căruciorul cu băuturi. Bine că îşi putea permite un ficat nou.

„Nu înţeleg.”

Îşi turnă un pahar dublu şi împrospătă gheaţa din pahar. „L-ai cunoscut pe tatăl lui Rachel?”

„Nu.”

„Dacă o faci, vei înţelege de ce este aşa cum este.” Blake

înghiţi restul de băutură şi îşi reumplu paharul, evident aplecat spre o beţie serioasă. „Ea nu ar vorbi prea mult despre trecutul ei, dar cinci minute cu tatăl ei şi orice idiot poate vedea că copilăria ei a lăsat nişte cicatrici destul de adânci. Unele răni pur şi simplu nu se vindecă.”

„Ea nu a avut încredere în tine?”

„Nu are nimic de-a face cu încrederea în alţii. Rachel nu are încredere în ea însăşi. Îi este atât de frică să nu rănească oamenii. Nu se va lăsa niciodată să se îndrăgostească”, a mormăit Blake în timp ce se afunda în scaunul din piele. „Inima ei a fost închisă atât de mult timp, încât a pierdut cheia.”

„Sună-mă dacă îţi mai aminteşti ceva care m-ar putea ajuta să o protejez pe Rachel.” Mike a aruncat o carte de vizită pe măsuţa de cafea. Blake nu răspunse, iar Mike plecă.

În timp ce se îndrepta spre Westbury, se întreba dacă Blake avea dreptate. Era Rachel prea afectată pentru a-şi reveni?

Capitolul 18

Rachel a împins uşa camionului.

„Stai aşa.” Sean a alergat în jurul vehiculului şi a apucat-o de cotul bun. „Un lovire a feţei nu ar ajuta lucrurile.”

A alunecat de pe scaunul pasagerului şi s-a holbat la Mercedesul argintiu parcat la câţiva metri distanţă. Rojas! Aşteaptă o clipă. Amurgul cobora peste fermă, ceea ce însemna că era undeva în jurul orei şase. Lecţia Luciei fusese acum câteva ore.

Rachel a gemut. „Am uitat să-mi sun lecţia şi să anulez.”

„Cred că vei fi iertată.” Sean a escortat-o peste iarbă. „Muncitorii tăi sunt încă aici?”

„Ar fi bine să fie. De fapt, sistemul ar trebui să fie gata de testare.” Rachel i-a zărit pe cei doi asistenţi făcând ceva în spatele casei. O unealtă electrică funcţiona, dar în acest moment era atât de obosită, încât nu prea îi păsa ce se întâmplă. Urcatul pe veranda din spate necesita o cantitate enormă de energie. Rachel a păşit în bucătărie, visând la pantalonii de trening şi la perna ei. Voia să-şi scoată cizmele de călărie şi să intre într-un duş fierbinte. Mirosul de mâncare i-a atins nasul. Stomacul îi mârâia la gândul că sora ei gătea. Poate mâncare, apoi pat.

Sean s-a oprit brusc şi i-a şoptit la ureche. „Îl cunoşti?”

Rachel şi-a ridicat privirea. Cristan Rojas stătea la masa din bucătăria ei. Hainele lui scumpe, croite la comandă, erau incongruente cu bucătăria ei veche şi urâtă. Un aristocrat în vizită la fermierul său chiriaş. Sarah îi turna o ceaşcă de cafea.

Nu mai fusese niciodată în casa ei. Nu exprimase niciodată decât animozitate faţă de ea.

„Domnule Rojas. Aceasta este o surpriză.”

Rojas s-a ridicat. El şi Sean au schimbat priviri reci, ca şi cum ar fi fost pistolari la capetele opuse ale străzii, la OK Corral. În timp ce se evaluau reciproc, Rachel şi-a dat ochii peste cap mental şi i-a prezentat.

„Te rog, spune-mi Cristan.” Ochii lui întunecaţi erau plini de îngrijorare şi compasiune în timp ce îi cercetau corpul din cap până în picioare. Hmmm. Poate că nu-i displăcea atât de mult pe cât credea ea.

„Îmi pare rău că nu am sunat să anulez lecţia Luciei”, a spus Rachel.

„Omisiunea dvs. este de înţeles în aceste circumstanţe.” Cristan a dat din cap. „Seara nu a fost o pierdere totală. Sora ta a fost destul de amabilă să ne ofere mie şi Luciei cina.”

Sunetul vocii fetei mai în vârstă abia se auzea prin uşile batante. Părea că citeşte o poveste.

„Nu a fost mare lucru. Doar paste.” Sarah s-a înroşit la Cristan, apoi a privit-o pe Rachel. „Poţi să mănânci?”

„Doamne, da.” Rachel şi-a coborât trupul dureros pe un scaun. „Am ratat prânzul.”

Sarah s-a dus la aragaz, a scos un capac de pe o oală şi a am estecat ceva. „Dar tu, Sean?”

El a clătinat din cap. „Nu, mulţumesc. Mă duc să vorbesc cu oamenii mei. Scuzaţi-mă. Vom testa sistemul. Nu vă alarmaţi când va suna alarma.”

Sarah a pus o farfurie cu paste în faţa lui Rachel, iar ea s-a concentrat să mănânce cu o oarecare aparenţă de maniere la masă.

„Mai bine îi anunţ pe copii despre alarmă.” Sarah a intrat în sufragerie. Chicoteli uşoare au pătruns în bucătărie în timp ce uşa se deschidea şi se închidea. Rachel nu a ratat privirea persistentă a lui Cristan când sora ei a ieşit din cameră.

Interesant.

„Mă bucur să văd că eşti bine.” Cristan îşi sorbi cafeaua.

„O, doamne.” Rachel a pus o palmă pe masă şi şi-a deplasat greutatea pentru a se ridica. „Vorbind despre ceaţă cerebrală. Aproape că am uitat să hrănesc caii.”

Cristan s-a aplecat peste masă şi i-a pus o mână pe braţ. Ochii lui negri scânteiau. „Am hrănit caii acum o oră, conform graficului tău *foarte* detaliat din grajd.”

Îşi bătea joc de ea? Rachel a decis că nu-i pasă. „Mulţumesc.”

„Cu plăcere.” Ochii lui au căzut la picioarele ei, încă îmbrăcate în cizme de călărie înalte până la genunchi. „Pot să

vă ajut?”

„Îl pot lua eu. E un trăgător în debara.”

Dar Cristan pur şi simplu s-a întors, i-a încălecat picioarele şi, cu o mână fermă care îi mângâia călcâiul, i-a scos cizmele una câte una, ca un profesionist.

„Ai mai făcut asta înainte.”

„Am jucat mult polo în Argentina.” I-a pus cizmele lângă uşă şi s-a întors la locul lui.

Argentina găzduia cei mai buni jucători de polo din lume, iar Cristan avea corpul slab şi dur al unui atlet.

„Atunci de ce mă plăteşti să o învăţ pe fiica ta să călărească?”

„Fiicele nu învaţă întotdeauna bine de la taţii lor.” Cristan a zâmbit obosit la uşa sufrageriei. Prin ea, Rachel le auzea pe Alex şi Em chicotind. „Mama Luciei a murit când ea era mică. Ea are nevoie de un model feminin puternic.
Nu este uşor pentru o fată să fie crescută fără influenţa unei femei.”

Durerea sa a lăsat o amprentă de neşters pe chipul său.

„Pot să înţeleg asta. Mama mea a fost... foarte bolnavă.”

„Îmi pare rău”, a compătimit el.

„Şi mie.”

O alarmă a răsunat, întrerupându-le momentul emoţionant. Sunetul a încetat la fel de brusc cum a început.

Cristan şi-a terminat cafeaua. S-a ridicat şi a dus ceaşca şi farfurioara la
chiuvetă. De când avea ea farfurioare? Sau cești decente? „Vei fi în stare să urci scările singură?”

Ea a dat din cap. „Sunt doar câteva vânătăi. Am avut şi mai rele.”

„Dacă nu mai pot face nimic pentru tine, atunci îţi voi ura noapte bună.” A strigat-o uşor pe fiica sa. Sarah şi cei trei

copii au intrat. Lucia a salutat-o politicos pe Rachel şi şi-a urmat tatăl pe uşă. „Sarah, îţi mulţumesc pentru cină. Compania şi mâncarea au fost foarte plăcute.”

Sarah s-a înroşit. Din nou. Ei bine, bine. Chiar şi după tot prin ce trecuse cu Troy, sora ei nu era imună la farmecul şi aspectul latin al lui Cristan. Rachel trebuia să recunoască, accentul era mortal.

Două luni de când îi dădea lecţii de echitaţie Luciei, iar Rachel nu ştia nimic despre acest bărbat. Practic, se certau de două ori pe săptămână. Părea că nu era un măgar complet. Sub acel strat de aroganţă, Rojas era fin – prea fin. Era atras de Sarah? Sau exista vreun alt motiv pentru interesul lui brusc faţă de ei? Tipul arăta mult prea bine pentru binele oricui.

Sean s-a întors şi a intrat în cămară. S-au auzit o serie de bipuri moi. El şi- a aplecat capul afară. „Am terminat. Putem să recapitulăm cum funcţionează toate astea?”

„Sigur”, a spus Rachel.

Sarah le-a dat fetelor câte o prăjitură. Le-a aruncat o privire ascuţită. „Staţi la masă pentru câteva minute.”

Peretele din stânga din interiorul cămării fusese transformat în centru de comandă. Un panou de control digital şi un monitor alb-negru fuseseră montate la nivelul ochilor. „Este cămara Liliacului.”

„Oh, uite.” Sarah a arătat peste umărul lui Rachel. „Putem vedea veranda din faţă şi scara din spate.”

„Trebuie să alegeţi un cod de acces din patru cifre”, a explicat Sean şi a demonstrat operaţiunile de bază ale sistemului.

„Aveţi o notă de plată pentru mine?”, a întrebat ea când a terminat.

„O am.” I-a înmânat clipboard-ul, iar Rachel a citit factura. Totalul de jos era absurd de mic.

„Glumeşti, nu? Unde e restul facturii?”

„Ţi-am dat totul la preţ.” Sean a rupt foaia de deasupra şi a pus-o pe masă. „Dacă nu-ţi place, vorbeşte cu Mike.” A ieşit afară.

A plănuit să o facă. Indiferent cât de mult îl îndepărta pe Mike, el revenea cu o hotărâre necruţătoare. Ea refuza. El spunea te rog. Ea era nepoliticoasă. El era foarte politicos. Era enervant. Şi dulce. Bah!

Rachel s-a dus în cămară şi a introdus codul de acces în panoul de alarmă.

Sarah privea. „Luminiţa verde e aprinsă.”

„Cred că asta e, atunci.” Ea a tresărit. Umărul i se întărea cu fiecare secundă. Ibuprofenul nu făcea niciun efect. S-a dus la congelator după o pungă de gheaţă.

„S-ar putea să vrei să iei ceva mai puternic pentru asta.”

„Poate. Voi încerca mai întâi gheaţa.”

Sarah le-a îndreptat pe fete spre hol. „E timpul pentru baie.”

Încet, Rachel şi-a urmărit sora, nepoatele şi câinele pe hol. Un duş îi făcea semn. „Hei, de unde am luat farfuriile?”

„Le-am găsit în pod. Trebuie să fi fost ale bunicii.” Sarah s-a oprit pe palierul de la etajul al doilea. „M-am gândit. Ar trebui să punem un anticar să verifice podul şi subsolul. Unele dintre lucruri par foarte vechi.”

„Bună idee.” Cupe chinezeşti şi schelete. Ce alte surprize mai persistau?

***

Mike şi-a petrecut ora în biroul său, semnând documente şi încercând să se ocupe de cel puţin câteva dintre sarcinile administrative stivuite în coşul său. Cineva a bătut la uşa lui.

„Intră.”

Ethan a intrat. „Nu am avut noroc în identificarea proprietarului acelui Jeep. Numărul VIN a fost şters.”

„Probabil furat, atunci. Las-o pe planul doi.” Telefonul lui Mike a semnalat că era timpul să meargă la centrul comunitar, unde membrii consiliului îşi stabiliseră temporar birourile.

A ieşit în aerul proaspăt şi umed şi a scanat strada. Dovlecii împodobeau pragurile uşilor, fantomele gonflabile ocupau peluzele, iar luminile portocalii luminau tufişurile. Mai erau doar două săptămâni până la Halloween.

Cei patru consilieri şi primarul erau deja adunaţi la o masă lungă în sala mare de şedinţe a centrului comunitar. Vince şi Lee Jenkins, conspirau cu primarul Fred la un capăt. Vizavi, farmacistul Frank Bent şi Herb Duncan, proprietarul Main Street Inn, păreau îngrijoraţi.

Mike s-a aşezat pe un scaun din centru. Şi-a deschis carneţelul şi a scos o pereche de ochelari de citit din buzunarul de la piept. A sărit cu agenda sa. „Toţi ofiţerii sunt programaţi atât pentru Halloween, cât şi pentru Noaptea Ticăloşiei.” Mike a trecut rapid în revistă planurile care fuseseră finalizate de la ultima întâlnire, inclusiv patrulele suplimentare, detaliile paradei şi orele de stingere. Nimeni nu a obiectat.

„Următorul punct de pe agenda mea este potenţialul de inundaţii în acest weekend. După cum ştiţi cu toţii, cursurile de apă locale sunt deja acoperite de ploile abundente din ultima perioadă. Sunt câteva poduri care mă îngrijorează în mod deosebit. Ar trebui să ne pregătim să evacuăm zonele predispuse la inundaţii şi să deschidem adăposturi, dacă este necesar.”

„Nu crezi că e un pic cam prematur?” Tonul condescendent al lui Vince îl enerva.

„Nu, nu ştiu”, a răspuns Mike. „Există puncte joase care sunt deja aproape de inundaţii, iar unii dintre aceşti locuitori sunt al naibii de încăpăţânaţi să plece. Nu putem face prea multe pentru a preveni pagubele materiale, dar pierderea de vieţi omeneşti este inacceptabilă.”

„Nu îi putem obliga să îşi părăsească locuinţele.”

Mike şi-a mestecat molarii. „Nu, dar putem da de veste.”

„Dar dacă ploaia nu face probleme, arătăm ca nişte proşti.” Vince se uită la Mike.

„Imaginea noastră publică nu este la fel de importantă ca salvarea de vieţi”, a replicat Mike. „Şi să nu uităm de echipajele noastre de urgenţă. Ei îşi riscă viaţa de fiecare dată când răspund la o salvare în apă.”

Vince a deschis gura, dar peste masă, Herb şi-a curăţat gâtul. Într-un pulover de caşmir şi pantaloni casual, fostul bucătar şef arăta ca proprietarul unui han de ţară. „Ai noutăţi despre incendiu, Mike?”

Mike îşi consultă notiţele. „Am vorbit cu investigatorul incendiilor provocate de stat. Impresia sa iniţială este că incendiul a fost provocat. Erau urme de ceea ce par a fi acceleranţi în apropierea punctului de origine, care era subsolul. Testele de laborator şi raportul oficial vor dura însă ceva timp.”

„Arson?” Vince a lovit masa.

Sub părul său alb şi des, Herb a pălit. „Cineva a pus focul ăla? Cu toţi oamenii ăia înăuntru?”

„Mă tem că da.” Mike şi-a închis caietul. „Ca o notă pozitivă, aspersoarele au pornit imediat. Lucrurile care erau depozitate pe termen lung în subsol sunt distruse. La etaj, majoritatea pagubelor sunt cauzate de fum. Ai vorbit cu inginerul de structuri, Fred?”

Primarul îşi curăţă gâtul. „Da. A spus că va face inspecţia până la sfârşitul săptămânii.”

„Evident, incendiul a fost o încercare de a-l împiedica pe Lawrence Harmon să îşi facă prezentarea.” Vince i-a înfipt un creion lui Mike. „Ar trebui să investighezi fiecare protestatar în parte. Este clar că unul dintre ei se află în spatele incendiului şi al vandalismului de la locul proiectului.”

„Protestatarii au respectat întocmai cerinţele legii. Nu există nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu incendiul.” Mike a bătut cu degetul pe cartea sa închisă.

„Ai măcar vreo pistă?” a rânjit Vince. „Ai avut măcar o şansă să lucrezi la caz? Am auzit că ţi-ai petrecut cea mai mare parte a zilei cu Rachel Parker şi că avea un cadavru ascuns în subsolul ei. A fost acolo şi noaptea trecută. Nu-i aşa?”

„Da. Domnişoara Parker a fost la clădirea municipală noaptea trecută. La fel şi jumătate din oraş, Vince. Şi am găsit un schelet în subsolul ei, nu un cadavru. Aştept veşti de la medicul legist, dar persoana nu a fost ucisă recent.”

Fata lui Vince s-a înroşit. „Nu eşti în stare să opreşti criminalitatea galopantă din oraşul nostru. Nu ştii nimic despre incendiu. Nu ştii mare lucru despre rămăşitele din subsolul prietenei tale. De ce să nu te concediem?”

„Stai puţin, Vince”, l-a întrerupt Herb. „Nimeni nu vrea să-l concedieze pe Mike.”

„Serios?” Vince s-a ridicat şi s-a sprijinit de masă. „Nu a reuşit să prindă un criminal în serie care opera chiar sub nasul lui. Moartea unei femei este pe capul lui. Poate că avem nevoie de un nou şef al poliţiei.”

Lui Mike îi ardeau maţele. Ar fi trebuit să ştie că Vince va încerca să folosească asta împotriva lui.

Herb i-a făcut lui Vince un gest de a vorbi cu mâna. „Mike lucrează practic douăzeci şi patru de ore pe zi, Vince. La ce

te aştepţi mai mult? Nici FBI-ul nu l-a prins pe acel criminal. Mike nu este responsabil”.

Vince a lovit masa cu un deget arătător. „Mă aştept ca el să menţină acest oraş în siguranţă. Să protejeze afacerile. Să fie profesionist. Să nu aibă relaţii personale cu cei implicaţi în cazurile sale. Ca domnişoara Parker.”

Mike a deschis gura să nege, dar nu a putut. Avea într-adevăr sentimente personale pentru Rachel, iar acestea stricau totul.

Herb a sărit în locul lui. „Destul, Vince. Ştim cu toţii că o urăşti pe femeia Parker pentru că este de partea opusă a cazului de abuz domestic al băiatului tău.”

„Nora mea a căzut pe scări. Şeful nostru de poliţie este părtinitor împotriva fiului meu. Are un conflict de interese cu acest caz.” Fierbinte, Vince a strâns din dinţi. „Vorbeşte cu procurorul şi obţine retragerea acuzaţiilor de agresiune împotriva lui Troy sau eşti concediat.”

„Şi presupun că asta nu este un conflict de interese?” Herb şi-a dat ochii peste cap. „Nu poţi face asta fără un vot, Vince.”

Mike s-a uitat în jurul mesei. Prietenul lui Vince, Lee, jubila deschis. Fred îşi studia notiţele. Cred că Vince avea voturile. Mike şi-a apăsat ambele palme pe masa de lucru. Ascultându-l pe un tip de şaptezeci de ani cum îl apăra, ceva se rupse în el. Trebuia să iasă din camera asta înainte să-i sucească gâtul lui Vince.

Herb a făcut ochii mari de şoc. S-a holbat la primar. „Fred, nu poţi fi de acord cu asta. Mike este un poliţist al naibii de bun şi tu ştii asta. Nu avem pe
nimeni care să-l înlocuiască”.

Fred nu s-a uitat în sus, dar faţa i s-a înroşit. Se părea că Vince avea majoritatea lui.

„Mulţumesc, Herb, dar mă ocup eu de asta.” Mike s-a ridicat în picioare. Vince s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe pieptul osos.

Mike s-a holbat la faţa îngâmfată a consilierului şi toate argumentele sale raţionale i-au zburat din cap. Gura lui a început să se mişte fără nicio consultare cu creierul său. „Ştii ce, Vince? M-am săturat de prostiile astea. Mi-ai stat în faţă în ultimul an. Dar nu am de gând să încetez să-mi fac treaba. Vrei să scapi de mine? Va trebui să mă concediezi. Dar ţine minte, singurii oameni pe care îi răneşti sunt locuitorii acestui oraş.”

Cei cinci bărbaţi care stăteau la masă se uitau la Mike, dar el îşi ţinea ochii pe Vince. Furia rece pâlpâia în ochii lui de vultur.

Mike nu se putea opri. „Eşti pe urmele mele de când ai fost ales.” Întrebarea lui Sean se auzea iar şi iar în capul lui Mike în timp ce acesta se sprijinea de masă şi îl privea pe Vince. „Nu pot să nu mă întreb de ce. Ai ceva de ascuns?”

Capitolul 19

Rachel s-a trezit dintr-un somn agitat. Durerea din umăr îi făcea ecou bătăilor inimii. Camera era întunecată, casa veche tăcută, patul ei rece. S-a uitat la ceasul de lângă pat. Nu era nici măcar miezul nopţii. Noaptea lungă şi pustie se profila în faţă. Lacrimile îi ardeau în ochi. Deşi nu era nimeni care să le vadă căzând, ea a clipit totuşi. Să te complaci în slăbiciune era o pantă la fel de alunecoasă ca pastilele pentru durere.

Dar, în ciuda faptului că alte trei persoane dormeau în

capătul holului, singurătatea era la fel de neplăcută ca şi durerea profundă din umărul ei. Dar dacă recurgea acum la medicamente, ce ar fi suprimat?

S-a rostogolit pe o parte, dar poziţia confortabilă i-a scăpat. Gheaţă.

Va încerca un pachet de gheaţă proaspătă.

Prin fereastra închisă se auzea toarcerea înăbuşită a unui motor.

S-a dat uşor jos din pat şi s-a târât până la fereastră. Vederea SUV-ului lui Mike pe alee a deschis un potop de dorinţă. Amintirile braţelor lui în jurul ei şi ale acelui sărut arzător, cel care îi încălzise sufletul îngheţat. Capul îi spunea să aştepte, să se gândească bine, să nu mai ia nici o decizie impulsivă.

Sunetul unghiilor pe lemnul de esenţă tare a stimulat-o să treacă la acţiune. A coborât scările la timp pentru a-l prinde de zgardă pe Bandit, alertat. La parter, i-a pus o lesă câinelui şi a dezactivat alarma înainte de a ieşi pe uşă. Pantalonii de trening, tricoul şi picioarele goale nu s-au potrivit cu aerul nopţii de toamnă. Tremurând, ea şi-a strâns braţele şi s-a grăbit spre maşina lui. El coborâse deja când ea a ajuns la el.

„Ce faci? E frig afară.” Ignorând câinele care îl pipăia la genunchi, el şi-a scos hanoracul cu fermoar, l-a înfăşurat în jurul ei şi a condus-o spre casă. „Îţi clănţăne dinţii.”

„Tocmai vroiam să-ţi spun să intri.”

„Puteai să faci cu mâna.”

În bucătărie, ea s-a ascuns în jacheta lui. Mirosea ca aftershave-ul lui, ca el, şi purta căldura din corpul lui.

„Nu te-am trezit, nu-i aşa?” Mike a încuiat uşa.

„Nu. Eram trează.” Rachel s-a dus în cămară să reseteze alarma. În timp ce era acolo, a luat un ronţăit şi i l-a aruncat lui Bandit. Câinele l-a prins din zbor. Mike a urmat-o şi a rămas în pragul uşii. Corpul lui mai mare o înghesuia, dar ea

nu se supăra.

„Totul funcţionează?” El a scanat panoul de control intermitent.

„Se pare că da.” Ea s-a întors cu faţa la el. Tricoul strâmt îi contura pieptul greu şi muşchii umerilor.

„Pari obosită. Cum e umărul?”

„Aveam de gând să îl pun la rece pentru o vreme. Nu eşti chiar proaspăt ca o margaretă.”

„Ăsta nu e un răspuns.” El s-a încruntat. I-a ridicat bărbia cu un deget şi ia întors faţa pentru a-i scruta obrazul. „Chirurgul plastician a făcut o treabă bună. Dacă ai grijă de asta cum trebuie, abia se va vedea.”

„Ştiu. Quinn a revăzut instrucţiunile cu mine de două ori.”

„Ce-o să mă fac cu tine?” El s-a aplecat mai aproape şi a murmurat ceva care suna ca „doar un gust” înainte ca buzele lui să se aşeze pe ale ei. Caldă şi moale, gura lui avea un gust slab de mentă. Nu era nimic din exigenţa primului lor sărut, ci o blândeţe care îi făcea inima să ceară mai mult. Mâna lui i-a cuprins faţa, iar degetul mare i-a mângâiat maxilarul într-un arc lent. Ceva ce fusese strâns încleştat s-a desfăşurat în interiorul ei, ca un pumn care se deschide. Nu a avut puterea – sau dorinţa – de a se împotrivi. A închis ochii şi l-a lăsat să intre. Un sentiment de unitate, împlinire, apartenenţă, a inundat spaţiul gol din interiorul ei.

El şi-a ridicat capul câţiva centimetri. Pleoapele i-au fluturat deschise. Şocul întuneca albastrul moale al ochilor lui. Şi-a imaginat că propria ei privire era la fel de uimită.

„De ce ai venit?” i-a şoptit ea împotriva maxilarului lui.

„Nu ştiu. Nu am putut dormi.” El a spus că ea părea obosită, dar semicercurile mov îi subliniau ochii superbi. He-Man avusese o zi grea. Un val de protecţie a trecut prin ea. Era plină de dorinţa de a afla cine era responsabil şi de a-l mustra.

„Ai fost concediat?”

„Nu încă.” Dar tonul lui sugera că terminarea era iminentă.

„Ai mâncat?”

El a clătinat din cap. Rachel s-a îndepărtat cu reticenţă de el şi a deschis frigiderul. „Ai noroc. Sarah găteşte când e supărată. Sunt nişte resturi de paste şi legume într-un fel de sos alb, cu brânză. E bun. Vrei şi tu?” A băgat mâna şi a scos un recipient Tupperware.

Şoldul lui s-a lovit de al ei. „Mă pot ajuta singur. Ia-ţi punga cu gheaţă. Tu vrei ceva?”

„Nişte lapte ar fi grozav.” Şi-a strecurat braţele în jacheta lui. Ceva a căzut din buzunar. Umărul ei a protestat când ea s-a aplecat şi a luat sulul de antiacide. Cu aromă de mentă. Rachel s-a aşezat pe un scaun de bucătărie, cu un pachet rece pe umăr. A aşezat antiacidele în mijlocul mesei. „Te simţi bine?”

Mike s-a aşezat vizavi de ea cu un castron de resturi reci şi două pahare de lapte. El a strecurat un pahar în faţa ei. „Bine.”

„Poate că nu suntem atât de diferiţi pe cât am crezut.”

Mestecând, Mike i-a aruncat un zâmbet ironic în timp ce înfulecă pastele. Ea l-a lăsat să mănânce. O linişte confortabilă s-a aşternut peste bucătărie. El a terminat, apoi şi-a clătit castronul şi l-a pus în maşina de spălat vase. „Mulţumesc.”

Durerea a înjunghiat-o când a mutat punga de gheaţă, aşezând-o pe umăr. Amorţeala nu era de ajuns. Cu un oftat greu, s-a dus după o pastilă.

„Nu eşti un fan?” Mike se lăsă pe spate în scaun în timp ce ea privea medicamentul în jos.

„Nu chiar. Mama mea era maniaco-depresivă. Abuza de alcool şi de medicamente pe bază de reţetă.” Ea nu a detaliat,

iar el nu a insistat. Dar ochii aceia ai lui… Ştiau. „Dar dacă nu dorm puţin, voi fi şi mai irascibilă decât de obicei.”

El nu a reacţionat la glumă. Privirea lui reflecta durerea mărturisirii ei.

„Nu ţi se va întâmpla ţie.”

Cum a făcut asta? De unde ştia el ce se întâmplă în capul ei?

„Să sperăm.” A spălat pastila cu restul de lapte. „Să mergem în sufragerie.”

„Dacă te dai la mine”, a rezistat Mike, „femeile drogate care suferă nu sunt pe lista mea de excitante.”

„Scoate-ţi mintea din canalizare, He-Man. Eşti sexy şi toate cele, dar sexul este ultimul lucru la care mă gândesc în seara asta.” Ea se opri în faţa scaunului lui. Gândul că va fi din nou singură era o minge de un gol insuportabil în spatele sternului ei.

„Crezi că sunt sexy.” El a zâmbit la ea.

Faţa ei s-a încins. „Nu lăsa să ţi se urce la cap.”

„Prea târziu.”

Ea i-a luat mâna şi a tras de ea. El a ezitat, aşa că ea a folosit propria lui tactică împotriva lui. Pe stomacul ei gol, medicamentul îşi făcea efectul rapid – şi îi scădea inhibiţiile. Ar fi trebuit să se ducă la culcare înainte să înceapă să bolborosească. „Te rog. Poţi dormi pe canapea.”

„Canapeaua?”

„Îmi pare rău. Copiii sunt sus.”

„Ah, copii.” S-a ridicat şi şi-a scos arma din toc, apoi a descărcat-o şi a băgat încărcătorul în buzunar. A ridicat arma goală. „Aveţi ceva care se încuie?”

L-a condus în sufragerie, a luat cheia mică de la biroul ei şi i-a înmânat-o. „Sertarul de jos.”

Ea a adus o pernă şi o pătură din dulap în timp ce Mike a închis perdelele. El a testat canapeaua. Gheaţa de pe umărul

ei a făcut-o să tremure, iar ea i-a închis geaca.

A mângâiat perna de lângă el. „Vino aici.”

„Doar pentru un minut.” Ea s-a lăsat pe canapea şi s-a sprijinit de el. Braţul lui s-a înfăşurat în jurul ei. Faţa ei s-a lipit de planurile dure ale pieptului lui. Mâna ei se odihnea pe stomacul lui, cu muşchii încreţiţi şi încordaţi. Ştia că era uriaş şi în formă, dar muşchii abdominali de sub palma ei erau rupţi ca nişte bomboane pentru bărbaţi. Cum ar fi fost să se cuibărească lângă el goală?

Poate că sexul nu era ultimul lucru la care se gândea. „Ce mai fac Sarah şi fetele?” a întrebat el.

„Cât de bine se poate aştepta. M-aş simţi mai bine dacă ar avea un alt loc unde să stea.” Deşi urmăritorul părea mai interesat de ea, ura gândul că sora sau nepoatele ei îi vor sta în cale sau vor fi rănite din cauza ei.

„Nu mai ai familie care să te ajute?”

Pe naiba, nu. În niciun caz Sarah nu şi-ar fi dus vreodată copiii în casa tatălui lor. Tata îl făcea pe Troy să arate ca un abstinent. „Familiile pot fi complicate.”

„N-aş şti.”

„Fără familie?”

„Nici pe aproape.” Şi-a lăsat capul să cadă pe spate. „Sunt singurul copil a doi copii unici.”

„Părinţi?”

„Au plecat amândoi.” Vocea i-a devenit răguşită.

„Îmi pare rău.” Ea nu a mai pus nici o întrebare, iar el nu a mai oferit nici o explicaţie. Tristeţea din tonul lui a fost suficientă.

În liniştea calmă, trunchiul lui Mike s-a relaxat sub ea. Ea şi-a ridicat capul. Ochii lui erau închişi. Pieptul lui lat se ridica şi cobora într-un ritm uniform.

Chiar şi în somn, faţa lui era încordată de îngrijorare. Era

genul ăla de om. Somnul nu ar fi o scuză pentru a renunţa la responsabilităţile sale.

Ar trebui să meargă la culcare. Să rupă această legătură pe care oboseala şi stresul îi făceau pe amândoi incapabili să o nege. Dar nu o putea face. S-a cuibărit mai adânc, muşchii i s-au înmuiat, durerea şi apărarea ei au dispărut. El o făcea să se simtă în siguranţă, şi nu doar într-un mod fizic. A acceptat-o pentru ceea ce era.

Nu mulţi oameni au făcut-o.

$$$

Ceaţa de dinainte de răsărit învăluia pădurea. Pădurea mirosea a pământ, frunze putrezite şi fum de lemn. Muşcătura răcoroasă a toamnei era suficient de rece pentru a revigora fără a fi inconfortabilă, ceea ce era un lucru bun. Odată ce se aşezase, avea să stea nemişcat o bună bucată de vreme. Vara indiană era o binecuvântare. Ziua era prognozată a fi caldă.

Vânătoarea necesita răbdare şi, la fel ca orice altceva în viaţă, disciplina era cheia succesului.

Copacul, cercetat în prealabil, era perfect. Trunchi de mărime medie.

Partea inferioară liberă de crengi. Suficient frunziş deasupra pentru ascundere. Şi cel mai bun dintre toate: o linie de vedere perfectă pentru observaţia de azi. Trebuia s-o vadă pe Rachel descoperind cadoul pe care i-l lăsase.

Observatorul şi-a ridicat genunchii şi a tras în sus platforma inferioară a suportului său de căţărat. Împingând cu picioarele în jos, a sprijinit platforma de trunchi. Bara din spate a săpat în scoarţă. Repetând procesul, a urcat în copac

picior cu picior, ca un vierme vertical.

La şase metri de sol, a ajuns la ramurile inferioare şi a lăsat frunzişul de toamnă să se aşeze în jurul său. Vânzătorul de la magazinul de articole outdoor avusese dreptate. Acest imprimeu de camuflaj era perfect pentru vânătoarea de toamnă. De la cincizeci de metri distanţă, ar fi fost practic invizibil. Nimeni nu-l putea vedea de la o distanţă de două sute de metri.

A ridicat aparatul foto de pe piept şi a reglat focalizarea până când a putut vedea pietrele individuale din vechea fermă. Rachel avea să aibă o mare surpriză, iar el avea de gând să prindă fiecare cadru.

Capitolul 20

Respiraţia de câine înfierbântat îi flutura pe faţă lui Rachel. Ea a crăpat o pleoapă. Cu coada mişcând, cu limba scoasă, Bandit stătea pe pat, cu botul mascat la câţiva centimetri de nasul ei.

Rachel s-a gândit la trei lucruri în timp ce scărpina câinele după urechi. Unu, dormitorul ei era complet luminat, ceea ce înseamnă că dormise prea mult. Doi, încă purta jacheta lui Mike. A lipit materialul moale de faţa ei şi a inhalat mirosul lui reconfortant. El trebuie să o fi cărat în pat la un moment dat în timpul nopţii şi, la naiba, îi lipsise. Şi trei, nu o durea nici pe departe atât de tare pe cât se aşteptase. Cu gura căscată, s-a uitat la ceasul de lângă pat. Nu-i de mirare. Era nenorocita de ora zece. Dormise nouă ore la rând.

Şi-a ridicat ceasul şi l-a inspectat. Cineva oprise alarma. Mike. Grrr. Vor fi schimbate cuvinte pe această temă mai târziu. Dar deocamdată, era treabă de făcut. Doamne, caii nu fuseseră hrăniţi sau adăpaţi.

S-a târât în baie. Apa rece de pe faţă a ajutat-o cu durerea mahmurelii, dar rigiditatea a făcut ca îmbrăcatul să fie o provocare. Ceva a bubuit de la parter. Bandit a sărit din pat şi a plecat tropăind. Unghiile de câine au bătut pe treptele de lemn şi au dispărut. Până când picioarele ei goale au traversat cusătura lipită cu bandă adezivă a podelei bucătăriei, umărul i se slăbise până la o durere surdă tolerabilă. Atâta timp cât nu făcea nimic prea stupid astăzi, ar fi trebuit să continue să se amelioreze.

„Oh, te-ai trezit. Bună sincronizare.” Sarah a deschis cuptorul. Uşa metalică veche scârţâia. Folosind un prosop de vase pe post de mănuşă de cuptor, a scos o tavă cu brioşe şi le-a aşezat pe arzătorul de deasupra aragazului pentru a se răci. La picioarele ei, Bandit se uita speriat în sus.

Mirosul i-a făcut gura apă lui Rachel. „Merişor?”

„Uh-huh.”

Snap!

Sarah a scos o cană din dulap. „Cafea? Tocmai am făcut o cană proaspătă.” Rachel a scuturat din cap. „Nu am timp. Trebuie să cobor la hambar.” „Uhm.” Sarah şi-a ales ghipsul. „Nu te grăbi cu asta.”

„Cum adică, fără grabă?” Suspiciunea a răbufnit. „Caii nu au fost hrăniţi.” „Da. De fapt, au fost.”

„Ce?” Rachel şi-a băgat picioarele într-o pereche de adidaşi lângă uşă. „Cine? Mike?”

„Nu chiar. A plecat foarte devreme. A fost aici toată noaptea?” Sarah îşi flutură sprâncenele în mod comic.

„Oh, Doamne. Nu s-a întâmplat nimic. Era parcat pe alee pe la miezul nopţii. Am crezut că e o prostie şi l-am lăsat să

doarmă pe canapea.” Rachel sa întins după buton. „Cum adică, nu chiar?”

„Nu mă bag în asta.” Sarah a apucat zgarda lui Bandit.

Rachel a închis uşa în urma comentariului. Cerul era de un azur fără nori. Aerul, nefiresc de cald şi liniştit pentru acest anotimp, avea un vuiet straniu care prevestea o schimbare a vremii. Razele soarelui îi încălzeau spatele în timp ce traversa peluza din spate. În schimb, hambarul era rece, întunecat şi gol. Toţi caii fuseseră scoşi afară. Culoarul era proaspăt greblat. Şi-a băgat capul în prima boxă. Curată şi acoperită cu paie mirositoare. Umărul îi cânta practic de uşurare. Hrănirea nu avea să fie prea dificilă, dar nu îşi dăduse seama cum avea să mânuiască furca cu o singură mână.

„Oh, bună.” Un tânăr slab şi zvelt îi împingea căruciorul prin uşa din spate. După liniile dure din jurul ochilor, avea probabil peste optsprezece ani, dar cu toţi pistruii ăia, puştiul ar fi avut până la treizeci şi cinci de ani.

„Cine eşti tu?”

„Eu sunt Brandon.” Şi-a şters mâna pe blugi şi a întins-o. „Brandon Sandler.”

Rachel a scuturat-o. „Cine te-a trimis aici, Brandon?”

„Şeful O'Connell, doamnă. A spus că ar trebui să fac totul pentru dvs.” „Serios?”

„Da, doamnă. Caii sunt hrăniţi şi adăpaţi.” Brandon a parcat căruciorul în faţa unei boxe. A luat furca sprijinită de perete şi a intrat înăuntru. O furcă de bălegar a aterizat în tava ruginită. „Mai am câteva grajduri de curăţat. Apoi va trebui să-mi spui ce altceva mai ai de făcut.”

Ce naiba? Cât de îndrăzneţ urma să devină poliţistul? Chiar şi cu vânzarea lui Lady, fluxul de numerar al lui Rachel nu justifica angajarea de personal. Onorariul pentru avocatul lui Sarah era scadent în acea după-amiază. Proprietatea îi

aparţinea gratis, dar trebuia să plătească impozitele, asigurările, utilităţile şi cheltuielile de exploatare. Camionul ei era un MacGyver special. În plus, trebuia să le întreţină pe Sarah şi pe fete. Copiii în creştere nu puteau trăi cu Pop-Tarts şi tăiţei Ramen. „Brandon, îmi pare rău. Nu-mi pot permite. O să te plătesc pentru orele pe care le-ai făcut în dimineaţa asta, dar va trebui să pleci acasă.”

„Nu pot face asta, doamnă. I-am promis şefului că voi rămâne.” Mai multe paie murdare au lovit căruciorul. „M-a plătit deja pentru săptămâna asta. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta.”

„Faci tot ce spune şeful?” Rachel era sfâşiată de imixtiunea lui Mike. Pe de o parte, era autoritar, prezumţios şi autoritar, trei trăsături de personalitate pe care le găsea extrem de enervante. Şi da, era perfect conştientă că manifesta toate aceste trei comportamente în mod regulat. Pe de altă parte, faptul că ştia că lui îi pasă îi trezea sentimentul acela plăcut.

La naiba.

„Da, doamnă.” S-a oprit, a înfipt dinţii furcii în pământul de la picioarele sale şi s-a sprijinit de mâner. A îndreptat spre ea ochii căprui, calzi şi sinceri. Privirea era prea tristă şi bătrână pentru faţa lui tânără. „Am avut nişte probleme anul trecut. Am dat-o în bară rău de tot. Am renunţat la şcoală şi am făcut alte lucruri de care nu sunt mândru.” Şi-a privit Timberlands-ul uzat pentru câteva secunde. „Dacă nu era şeful, aş fi fost la închisoare acum. Aşa că dacă îmi cere să rămân aici, rămân.” S-a întors să cureţe taraba.

Orice iritare pe care o simţise pentru Mike se scurgea ca apa dintr-o cadă.

Brandon a împins roaba plină în spatele hambarului şi a adus-o înapoi goală un minut mai târziu. „Ce ar trebui să fac după ce termin cu grajdurile?”

Stomacul lui Rachel bubuia. Brioşele cu afine ale lui Sarah şi o ceaşcă de
cafea îi strigau numele. „Poţi să călăreşti?”

„Da, doamnă.”

„Cât de bine?”

Brandon s-a oprit şi şi-a şters sudoarea de pe frunte cu mâneca tricoului său cu mâneci lungi. „Destul de bine.” Ochii i s-au aprins cu interes – şi regret. „Obişnuiam să creştem cai de rasă quarter, înainte să ne pierdem ferma. Am făcut o mulţime de reining şi roping”

„Îţi lipsesc caii?”

„În fiecare zi.” Şi-a băgat degetul mare în buzunarele din faţă ale blugilor săi ponosiţi.

„Crezi că poţi face trecerea la o şa englezească?”

„Nu văd de ce nu. Am crescut călărind fără şa deloc.”

La naiba. Dacă puştiul avea de gând să muncească pe brânci făcând toate treburile murdare de la fermă, Rachel avea de gând să se asigure că ziua lui era echilibrată. Îi era dor de cai? Avea de gând să se umple de ei.

„În cazul ăsta, am câţiva cai care trebuie exersaţi. Mă duc să iau micul dejun în timp ce tu termini aici.” Rachel a rânjit. „Apoi ne vom distra puţin.”

Sarah nu era în bucătărie când Rachel a turnat cafea şi a luat o brioşă încă caldă. S-a aşezat pe un scaun. Bandit şi-a pus labele păroase pe genunchiul ei şi a implorat-o. Cât timp trecuse de când nu mai avea o listă de lucruri de făcut lungă de un kilometru?

Sarah avea poşeta pe umăr şi cheile în mână când s-a întors în bucătărie. „Trebuie să plec.”

„A, aşa este. Te întâlneşti cu avocatul în dimineaţa asta. Vrei să merg cu tine?”

„Nu. Trebuie să mă descurc singură. Avocatul lui Blake

părea destul de isteţ la telefon.” Cu excepţia ghipsului de pe braţ, Sarah arăta aproape normal. Umflătura de pe faţă se retrăsese şi îşi acoperise vânătăile cu machiaj. „Fetele sunt încă la grădiniţă. Doamna Holloway le va aduce acasă la prânz. A sunat Betty de la King's Saddle Shop. A venit muşchiul pe care l-ai comandat. Cum ţi-e umărul?”

„Nu-i rău.” Nouă ore de somn au făcut minuni.

Sarah a plecat. Fără tot zgomotul instalatorilor de alarme, casa era inconfortabil de liniştită. Rachel a băut cafea şi a mai mâncat o brioşă. S-a uitat
la Bandit, care lingea o firimitură de pe podea. „Sunt plictisită.”

Nepăsător, Bandit s-a întins la soare şi a închis ochii. Ar fi trebuit să-l imite pe câine, dar odihna şi relaxarea nu erau punctele ei forte. Brandon nu avea să termine decât peste cel puţin o oră. O grămadă de timp să dea o fugă până la King's şi să ia bucata aia. Se opri la hambar pentru a-l anunţa pe Brandon că se va întoarce peste o jumătate de oră.

„Aş putea face asta pentru tine mai târziu”, s-a oferit el.

„Nu, mulţumesc.” S-a întors spre camion. „Aş putea la fel de bine să mă fac utilă.”

„Dar...”

Rachel a ignorat protestul lui, a condus până în oraş şi a coborât pe strada principală. S-a uitat în oglinda retrovizoare. Un monster truck era chiar în bara ei de protecţie. Soarele se reflecta în parbrizul camionului, întunecându-i vederea şoferului. A frânat brusc, dar camionul nu a dat înapoi. A făcut rapid stânga pe strada Fourth. Camionul a continuat să coboare pe Main cu zgomotul unui V8 puternic.

Rachel a trecut pe lângă marile case coloniale restaurate din apropierea secţiunii comerciale minuscule din Westbury. Casele erau mai puţin luxoase pe măsură ce se îndepărta de

centrul oraşului. A mai făcut câteva viraje pe o stradă laterală pustie. Magazinul ocupa primul etaj al unei case înalte, înguste, cu două etaje, care avea nevoie de o renovare completă. La periferia mai puţin bogată a oraşului, terenurile erau prea mici şi casele prea apropiate pentru a permite accesul cu maşina. Vehiculele erau aliniate pe stradă. A parcat la bordură, la o jumătate de stradă mai jos, şi s-a întors la magazin. Mai puţin de zece minute mai târziu, se întorcea la camionetă, cu un baton în mână.

Şi-a căutat cheile în geantă. O mână pe braţul ei a întors-o. „Ow.” Durerea i-a trecut prin umăr.

„Bună, căţea.”

Replica ei inteligentă nu i-a părăsit buzele. Spatele lui Rachel s-a izbit de partea laterală a camionului. Respiraţia i-a părăsit plămânii într-un suflu puternic. Poşeta ei de piele a lovit asfaltul cu un clinchet.

„Hei”, a ţipat ea. „Dă-te jos de pe mine.”

Un corp masculin dur a presat-o de metalul rece. Ochii albaştri marini ai lui Will Martin o priveau furioşi. Şi-a lipit palmele de acoperişul camionului de fiecare parte a capului ei şi şi-a folosit şoldurile pentru a o imobiliza.

Un val de furie a ajutat-o pe Rachel să-şi recapete capacitatea de a respira.

„Ce doreşti?”

„Transmitem doar un mesaj.” Buza superioară a lui Will s-a încreţit ca o versiune supărată şi urâtă a lui Elvis. „Te pui cu amicul meu. Tu te pui cu mine.”

„Serios?” Rachel s-a zvârcolit, încercând să deschidă un spaţiu de manevră între trupurile lor. S-a uitat în jur, dar străduţa era pustie. Nimeni nu o auzise strigând.

„Serios.” Will şi-a înfipt erecţia în burta ei. A privit-o, cu ochii albaştri întunecaţi plini de răutate şi excitare. „O să-ţi pară rău pentru ce i-ai făcut lui Troy.”

Mike şi-a parcat camionul în faţa morgii judeţene. S-a încruntat împotriva soarelui de dimineaţă care strălucea pe uşile de sticlă ale Complexului Municipal Lark County. Chiar ura să viziteze morga. Locul îi dădea fiori, ducând fobia sa faţă de toate lucrurile medicale la un nivel exponenţial.

Greg era deja în sala de autopsie. Mike şi-a pus halatul, cizmele şi masca, apoi a trecut prin uşa de sticlă. Scheletul era gol, dar mirosul de carne crudă persista în sala de autopsie, amestecat cu înţepătura ascuţită a formolului, care nu dădea greş niciodată când îi făcea stomacul lui Mike să tremure. El nu venise niciodată aici cu burta plină. Nici măcar nu riscase să bea apă în dimineaţa asta.

Mike nu-şi lua ochii de la gama de instrumente morbide din spatele dulapurilor cu geamuri. Oasele erau aşezate într-o formă umană dezarticulată pe o masă din oţel inoxidabil. Câteva goluri reprezentau bucăţi nerecuperate. Stând deasupra rămăşiţelor cu un clipboard, Greg părea mai mult om de ştiinţă nebun decât doctor în spatele unui ecran facial din plastic.

„Hei, Greg.”

„Mike.” Greg s-a dat înapoi şi a făcut o notă. „Am găsit cam nouăzeci şi cinci la sută din el. Lipsesc câteva oase mici. Nu e rău, având în vedere dovezile de activitate a rozătoarelor din zonă.”

Mike şi-a alungat din cap viziunile şoarecilor care îi furau degetele de la mâini şi de la picioare. De asemenea, îşi făcu o notă mentală să pună nişte capcane pentru şoareci în subsolul lui Rachel. „Deci, ce poţi să-mi spui?”

Greg a îndreptat un deget înmănuşat spre cavitatea pelviană. „Victima este un bărbat adult, după cum arată pelvisul îngust şi craniul gros, fără joc de cuvinte. Joncţiunea pubiană se îndreaptă odată cu vârsta. După gradul de curbură, aş spune că are în jur de cincizeci de ani, probabil

un pic mai puţin.” Greg a bătut pe craniu. „Caucazian. A avut o cantitate decentă de lucrări dentare, aşa că probabil nu e fără adăpost.”

A coborât mai jos, la femur, şi a indicat capătul inferior al osului coapsei.

„Plăcile de creştere sunt complet închise şi, având în vedere gropile de pe coaste, avea cel puţin treizeci de ani la momentul morţii. Are o fractură vindecată a tibiei stângi.”

„Avea în jur de 1,75 m, mai mult sau mai puţin un centimetru.” Medicul legist a scanat scheletul. „Oasele de pe partea dreaptă sunt puţin mai groase, aşa că era probabil dreptaci. De statură uşoară spre medie. Probabil că ai femurele de mărimea unor trunchiuri de copac.” Sub masca de plastic transparent, ochii lui Greg râdeau. „Nu că aş vrea să aflu vreodată.”

Mike şi-a şters palmele şi şi-a reprimat imaginea lui pe masa lui Greg.

„Poţi să-mi mai spui ceva despre rămăşiţe?”

Greg a arătat spre o crestătură în una dintre coastele inferioare. „Această crestătură de aici ar putea fi rana fatală. Cuţit în burtă. Sau nu. Este cu adevărat imposibil de spus. Nu văd alte semne de traume nevindecate pe oase. Trimit oasele la Dr. McCall, antropologul legist de la universitate. Va putea să vă dea mai multe informaţii şi o estimare mult mai bună a duratei de timp cât a stat acolo jos. O să vă anunţ când vine raportul sau dacă obţin vreun rezultat în urma testării foliei de plastic sau a probelor de sol şi de insecte.”

Aceste rapoarte ar putea veni peste o lună sau un an. Rămăşiţele atât de vechi nu aveau prioritate maximă la laboratoarele supraîncărcate şi subfinanţate fără speranţă. „Cum rămâne cu identificarea lui?”

„Am radiografii la dosar, dacă puteţi veni cu vreo înregistrare dentară care să se potrivească. Dinţii şi oasele

mari sunt într-o formă excelentă, aşa că ADNul mitocondrial este o altă posibilitate, dar din nou, trebuie să aveţi ceva care să se potrivească. Dacă orice altceva eşuează, avem reconstrucţia facială, reală şi virtuală.”

„Deci m-ai târât până aici ca să-mi spui că victima mea a fost un tip alb de vârstă mijlocie, de talie medie, care a murit de un număr nespecificat de ani?”

Greg i-a arătat un zâmbet răutăcios. „Ei bine, asta ar putea fi utilă.” Medicul legist a scos o pungă pentru probe. Înăuntru era aşezat un inel.

Mike s-a aplecat mai aproape şi a întrezărit cuvintele gravate în jurul unei pietre de un roşu intens. Ei bine, asta restrângea lucrurile semnificativ. Îşi scoase telefonul mobil şi făcu o poză inelului.

Liceul Westbury. Promoţia 1973.

Victima sa era un localnic.

Capitolul 21

Înapoi în maşină, Mike s-a întors spre Westbury. La câţiva kilometri de oraş, telefonul i-a bâzâit în buzunar. Numărul de pe ecran era cel de unică folosinţă pe care i-l dăduse lui Brandon în acea dimineaţă.

„Care-i treaba?”

„Şefule, îmi pare rău.” Brandon a ezitat, iar inima lui Mike a tresărit. „Ea a plecat. „

„Cum adică a plecat? Ţi-am spus să o ţii acolo.”

„Ea face cam ce vrea, domnule.”

„Nu glumesc.” Mike a apăsat pedala de acceleraţie.

„Unde s-a dus?”

Cinci minute mai târziu, a frânat în faţa magazinului de accesorii. Camioneta supradimensionată a lui Will Martin era parcată la bordură. Mike a coborât strada şi i-a zărit în faţă. Will o prinsese pe Rachel de partea laterală a camionetei. Mâinile lui o ţineau în cuşcă. Picioarele ei erau prinse între cizmele lui largi de cowboy. Rachel avea ceva argintiu şi strălucitor într-o mână. Will îşi freca în mod obscen pântecele în sus şi în jos de stomacul ei.

Furia, proaspătă şi fierbinte, se adunase în pieptul lui Mike. În sfârşit, el era martor la crima ciudatului. Dacă Will îi făcea rău...

Mike a frânat SUV-ul şi a chemat întăriri. Maimuţa mare a mişcat o mână

păroasă pentru a strânge sânul lui Rachel. Vederea cu margini roşii a lui Mike a coborât până la cele două siluete. A întins mâna spre sirenă în momentul în care Rachel a lovit cu un croşeu de dreapta. Argintul îi strălucea în mână. Will şi-a strâns capul şi a dat doi paşi înapoi. Lovitura ei frontală l-a prins chiar între picioare. Will a căzut la pământ ca un sac de nisip păros. Mâinile i-au căzut de la cap la inghinali.

Mike a călcat pe frână şi a băgat schimbătorul de viteze în parcare. A sărit din camion. Propriile testicule i s-au târât în interiorul corpului în timp ce privea un Will cu faţa cenuşie care se zbătea pe beton.

„Târfa nenorocită!” Will a scos un sunet bolnav de vomă. „O să te prind eu. Ştiu unde locuieşti.”

Rachel s-a sprijinit de camionul ei. Pistruii ieşeau în evidenţă pe o faţă palidă ca laptele degresat, dar ochii aceia erau plini de foc.

Mike i-a pus cătuşele bărbatului care gemea în stradă, apoi s-a apropiat de Rachel. Voia să o tragă în braţe. Dar nu

putea, nu în public, mai ales nu cu Will ca public.

„Eşti în regulă?”

„Da.” În ciuda bărbiei proeminente şi a privirii aprinse, vocea ei tremura.

„Ţi-a făcut rău?” Mike s-a uitat înapoi la Will, care nu se mişcase din poziţia fetală.

Avea de gând să spună că e bine. El ştia asta. „Lasă-mă să reformulez asta. Trebuie să mergi la Urgenţe?” Ea a scuturat din cap.

„Ai fi dispusă să depui plângere împotriva lui?”

Luptătoare până la capăt, ea s-a îndepărtat de camion şi şi-a îndreptat coloana vertebrală. „Desigur.”

Satisfacţia îl cuprinse când îi luă declaraţia. Mike încerca de ani de zile să îl acuze pe Will de agresiune sexuală. Ca un adevărat prădător, Will îşi alegea bine victimele, alegând de obicei femei care erau prea timide pentru a-l înfrunta. Până astăzi.

S-a întors spre maşina ei. Mike nu s-a putut abţine să nu admire atât potrivirea blugilor ei decoloraţi peste picioarele ei musculoase, cât şi curajul cu care îşi revenise. Cu un oftat, s-a întors spre Will, care se afla în stare de prosternare, şi l-a ridicat în picioare chiar în momentul în care Ethan a apărut cu maşina lui.

Mike l-a urcat pe Will în spatele maşinii poliţiei.

„Ai ales greşit femeia pe care să o ataci.”

„Asta este o ameninţare?”

Mike a închis uşa. „Du-l înăuntru, Ethan.”

Rachel s-a urcat pe scaunul şoferului. Adrenalina a scăzut, iar umărul ei, uitat în acel moment, a pulsat din nou. S-a întors la fermă pe pilot automat, dând drumul la căldură pentru a alunga tremuratul.

S-a îndepărtat de oraş, izolarea şi liniştea verde din jurul ei fiind liniştitoare. Nu era menită să trăiască atât de aproape

de alţi oameni. Avea nevoie de spaţiu. O mulţime de spaţiu. Nu doar fizic.

Camionul a parcat lângă casă. Minivan-ul lui Sarah nu se întorsese. O privire pe mobil îi spuse că fetele nu trebuiau să vină decât peste o oră. Munca era cea mai bună terapie.

Brandon terminase de curăţat grajdurile şi repara o secţiune ruptă a gardului.

Rachel a arătat un castan castaniu elegant care păştea în păşune. „De ce nu începi cu el?”

Calul castaniu bine temperat l-a salutat pe puşti cu o ciocnire prietenoasă de nas înainte de a-l urma până la poartă. Rachel a inspectat fiecare centimetru de echipament, apoi s-a aşezat pe un balot de paie de pe culoar, în timp ce Brandon peria şi înşeua calul cu o eficienţă exersată. A urmat perechea afară şi s-a sprijinit de o balustradă a gardului. Odată urcat la bord, postura relaxată a lui Brandon şi şezutul echilibrat au mărturisit experienţa şi abilitatea înnăscută. Arăta aşa cum se simţea ea pe spatele unui cal. Ca şi cum acolo era locul lui şi tot ce făcea în rest era doar o trecere de timp. Ca şi cum urcatul pe spinarea acelui cal făcea ca toate mizeriile din viaţa lui să dispară. Un mic fior de pierdere a străbătut-o. Nu avea să mai experimenteze niciodată acea uşurinţă. Pentru ea, călăria era marcată de durere, vinovăţie şi îngrijorare şi, pentru câteva secunde, aproape că şi-a dorit să nu se fi urcat niciodată pe primul ei ponei.

Pentru că nu-ţi putea lipsi ceea ce nu ai avut niciodată.

Ceea ce a făcut-o să se gândească la Mike şi la felul în care prezenţa şi atingerea lui făceau totul mai uşor de suportat.

Rachel s-a scuturat. Nouăzeci la sută din amintirile frumoase din viaţa ei erau legate de cai. Fără ei, tinereţea ei

ar fi fost mult mai mizerabilă.

Rachel l-a trimis pe Brandon să se plimbe de câteva ori pe pajişte şi să se adapteze la noua şa. Nu trebuia să se deranjeze. Puştiul arăta de parcă s-ar fi simţit bine cu capul în jos sau în lateral deasupra unui cal.

Ar putea face ceva cu acest copil. Aşadar, nu va mai sări niciodată. Fiorul şi graba erau un lucru din trecutul ei. Încă mai ştia ce are de făcut. Lucrul cu un elev talentat ar putea fi răspunsul. Nu era ca şi cum nu ar mai fi putut sta niciodată pe un cal. Trebuia doar să fie sensibilă în privinţa asta.

La naiba, ura să fie sensibilă.

Brandon a terminat cu castaniul şi l-a scos pe gri la o plimbare. Rachel nu- şi făcea griji că calul ar putea scăpa cu toate şmecheriile lui. Shadow Dancer a simţit că a fost învins în timp ce era îngrijit pe atelajele încrucişate. Cu Brandon pe spate, calul de obicei gălăgios s-a comportat ca un ponei de şcoală. Până când Rachel l-a lăsat pe Brandon să răcorească calul, satisfacţia ştersese amintirea atacului lui Will.

Mâine avea să vadă cum se descurcă puştiul cu nişte sărituri joase. Dacă se descurca bine, Brandon avea să primească o şansă mare.

Sunetul unui vehicul care se apropia a semnalat întoarcerea lui Sarah. Dubiţa surorii ei a intrat pe alee şi a parcat lângă casă. Stomacul lui Rachel mârâia. Şi-a verificat telefonul mobil. Ora prânzului trecuse repede. Nici Brandon nu mâncase.

„Când ai terminat de răcit, vino în casă pentru un sandviş.”

„Da, doamnă.”

„Şi apreciez cu adevărat tot ajutorul.”

Brandon s-a înroşit. „Îmi place să lucrez cu caii. Programul meu este liber până în weekend. Casa pe care o închiriază familia mea este pe un teren jos. Vom sta la nişte

rude până trece riscul de inundaţii.”

Amândoi se uitau la orizontul care se întuneca. Norii care coborau din munte marcau sfârşitul soarelui. O briză umedă foşnea prin pădurea din jur. Tremurând, Rachel şi-a închis fermoarul în timp ce mergea pe alee până la cutia poştală. A deschis capacul metalic. Ceva a bâzâit, iar Rachel a încremenit.

Un roi de albine supărate a ieşit din cutia poştală şi a planat în jurul ei.

Fundul lui Mike nici măcar nu atinsese scaunul când Nancy apăru în uşă cu o chiflă integrală într-o mână şi o sticlă de apă în cealaltă.

„M-am gândit că nu ai mâncat înainte să mergi la morgă.”

„Mulţumesc.” Stomacul lui Mike gemea, iar capul îl durea din cauza lipsei de somn. Se tot uita la uşă, aşteptându-se să-l vadă pe Fred intrând cu un bilet roz. „Este cafea?”

„Nu şi pentru tine.” Secretara lui a luat o grămadă de formulare semnate din cutia lui de ieşire. „Crezi că nu am observat galonul de antiacid din sertarul tău?”

Mike a oftat şi a răsucit capacul de la sticla de apă. „S-a întâmplat ceva important în dimineaţa asta?”

„Nu. A fost un accident minor pe Main Street, doi copii de zece ani au aprins petarde în spatele şcolii şi am avut o plângere legată de lătratul unui câine. Ai acaparat tot entuziasmul. Mi-aş fi dorit să o văd pe domnişoara Parker cum îl întinde pe Will.” A făcut un gest de lovire cu un pumn pătat de ficat.

„A fost o privelişte”. Dar Mike se temea că ego-ul lui Will

l-ar putea determina să caute răzbunare.

Nancy şi-a înclinat capul şi s-a holbat la el ca şi cum ar fi lucrat la rebusul zilnic.

„Ce?”

„Fred e bine?” a întrebat ea. „Se întâmplă ceva cu ea?”

Era o întrebare al naibii de bună, iar el nu a întrebat-o de unde ştia despre şedinţa clandestină a consiliului. Nancy ştia totul. Fusese secretara şefului poliţiei timp de aproape treizeci de ani, iar Mike era convins că organizaţia doamnelor din biserică din care făcea parte era mai eficientă decât o agenţie secretă de informaţii.

„Nu sunt sigur.”

„Ar fi bine să te gândeşti la asta. Nu întinereşti deloc.”

„Mulţumesc că ai subliniat asta.”

„Oh, încetează.” Ea a ignorat comentariul lui. „Eşti prea mult singur. Un bărbat de vârsta ta ar trebui să aibă ceva în viaţă în afară de muncă.”

Mike nu putea contrazice asta. „Rachel este… dificilă.”

„Uşor este plictisitor. Orice femeie care aplatizează bijuteriile familiei lui Will Martin primeşte votul meu. Mama ta nu a fost deloc uşoară.”

„Nu, nu a fost.” Mama lui a rezistat până la sfârşit.

„Doamne, dacă ai de gând să ai copii, ar fi bine să te grăbeşti.” Nancy a punctat afirmaţia cu un semn emfatic din cap. „Nu întinereşti”.

Mike s-a înecat cu apă.

Ethan apăru cu capul înăuntru, strălucitor şi nerăbdător ca un căţeluş cu o minge. „Este o zi bună când ajungem să-l arestăm pe Will Martin.”

„Nu te entuziasma prea tare. Sunt sigur că va fi eliberat pe cauţiune destul de repede”, a avertizat Mike.

Entuziasmul lui Ethan nu putea fi diminuat. „Deci, ce a spus medicul legist?”

Mike îi făcu semn lui Ethan să se îndrepte spre un scaun şi scoase pe telefon fotografia cu inelul de la liceu. „Au găsit asta sub cadavru.”

Ethan s-a uitat la poză, apoi a dat telefonul înapoi. „Asta ar trebui să restrângă lucrurile.”

„O să am nevoie de tine să începi să scoţi rapoartele persoanelor dispărute. Vom începe cu 1980 până în 1990. Faceţi referinţe încrucişate cu promoţia din 1973. Presupunând că inelul a aparţinut victimei, asta nu poate fi atât de greu. Liceul Westbury absolvă doar o sută de copii pe an.” Mike a ridicat covrigul. „Majoritatea persoanelor noastre dispărute sunt fugari. Cu excepţia soţului rătăcitor ocazional, nu mulţi adulţi de vârstă mijlocie dispar.”

„Ah, şefule?” îl întrerupse Ethan, cu zelul vizibil diminuat. „Documentele de dinainte de 1990 erau depozitate în subsolul clădirii municipale.”

„Ugh.” Mike uitase. Totul în subsolul primăriei era prăjit. Soggy pâine prăjită. Ceea ce focul nu a ars, apa a distrus.

„De fapt, numai cazurile închise erau păstrate acolo”, a corectat Nancy. „Dacă cadavrul tocmai a apărut, acest caz este tehnic rece, nu închis. *Ar trebui să* avem dosarul în camera din spate.”

Ethan s-a ridicat.

„Ai spus anii 1980?” Nancy s-a aplecat peste umărul lui Mike. „Ce a avut Greg de spus?”

„Victima a fost un bărbat caucazian de vârstă mijlocie.”

Nancy s-a holbat la fotografia inelului. „O, Doamne. Pun pariu că l-ai găsit pe tâmplarul dispărut.”

„Poftim?”

„Numele lui era...” Nancy şi-a pus o mână pe şold, cealaltă pe bărbie şi a privit în sus ca şi cum răspunsul ar fi fost scris pe plăcile de tavan căzute. „Boyle. Harry Boyle. A dispărut la sfârşitul anilor optzeci. Phil Bitten tocmai fusese

angajat ca şef. A fost primul său caz important, iar cazul în sine a fost foarte ciudat. Boyle a dispărut în circumstanţe foarte neobişnuite. Phil a lucrat la acest caz luni de zile, dar nu a ajuns nicăieri."

„Mă duc să caut dosarul ăla." Ethan s-a îndreptat spre uşă.

În biroul exterior, a sunat un telefon. Nancy îl urmă pe Ethan afară. „Dosarele din anii '80 sunt depozitate în dulapurile de pe peretele din extrema stângă. Sunt clar etichetate."

Bineînţeles că erau.

Ethan s-a întors câteva minute mai târziu, fluturând un dosar de manila într-o mână.

I-a înmânat dosarul lui Mike. „L-am luat."

Mike a scanat raportul iniţial. Harry Boyle era un bărbat caucazian de înălţime medie.

„Dă un telefon la medicul legist. Să vedem dacă putem confirma identitatea victimei noastre."

După ce Ethan s-a ocupat de următoarea sa corvoadă, Mike a răsfoit paginile, instinctele sale trezindu-se la ciudăţeniile cazului.

Harry a dispărut în februarie 1987. În noaptea dispariţiei sale, casa sa a ars din temelii. Cauza incendiului a fost catalogată oficial drept accidentală. Harry renovase casa. Casa era plină de containere cu substanţe chimice inflamabile, iar Harry Boyle era fumător. Fără vecini apropiaţi, până în momentul în care pompierii au răspuns la apelul unui automobilist care trecea prin zonă, întregul loc era aproape mistuit. Abia după ce investigatorii pompierilor au trecut prin moloz şi-au dat seama că trupul lui Harry nu se afla înăuntru.

În lipsa unui cadavru, nu se presupunea o crimă, deşi poliţia nu găsise niciun motiv pentru care un tâmplar cu un

loc de muncă remunerat, care se declara mulţumit, ar fi abandonat tot ce avea şi ar fi fugit. Cu excepţia unei ipoteci rezonabile asupra casei sale, Harry nu avea nicio datorie. Plăţile la casă erau la zi. Nu fuseseră descoperite dovezi ale unor datorii la jocurile de noroc sau ale consumului de droguri, iar Jeep-ul său lipsea din garajul detaşat, care nu fusese avariat.

Ar putea fi acelaşi Jeep pe care îl scoseseră din Lost Lake? Mike a notat să îl pună pe Ethan să afle.

Mike a răsfoit câteva pagini de notiţe. Neliniştea care i se cuibărea în stomac a luat amploare.

Nu avea cum să fie o coincidenţă.

Capitolul 22

Mike şi-a ridicat privirea când Nancy şi-a băgat capul prin uşă. Îngrijorarea i-a subţiat buzele, iar furia i-a întărit ochii. S-a întâmplat ceva. Ceva rău. „Fred a venit să te vadă.”

Ea s-a dat la o parte, iar primarul a întunecat uşa lui Mike. Fred a intrat în birou, închizând uşa în urma lui. Mike a închis dosarul Boyle şi l-a pus deoparte.

Fred stătea de cealaltă parte a biroului lui Mike. „Will Martin susţine că lai bruscat şi l-ai ameninţat. Te dă în judecată pe tine şi pe oraş.”

„Îl crezi pe Will Martin?”

„Ce cred eu nu este important. Ai arătat deja că judecata ta în acest caz este întunecată de sentimentele tale personale pentru domnişoara Parker. Dacă îi ceri scuze lui Will Martin şi o faci să renunţe la acuzaţiile împotriva lui, el îşi va retrage

procesul.”

„În primul rând, nu-mi cer scuze faţă de Martin. Asta ar însemna vinovăţie, iar eu nu am făcut nimic.” Mike a ţinut privirea primarului. „În al doilea rând, acesta este departamentul meu. Nu numai că o vom încuraja pe domnişoara Parker să depună plângere, dar vom continua să o protejăm. Ea este în pericol. Ultima dată când am avut un prădător violent în libertate, o femeie a murit. Vă amintiţi?”

Fred şi-a mutat privirea spre peretele de deasupra capului lui Mike. „Atunci nu avem de ales decât să te suspendăm până când consiliul poate face o analiză amănunţită a acţiunilor tale.”

Mike nu s-a mişcat timp de un minut, aşteptând ca vestea să îl lovească, dar momentul a fost suprarealist. Chiar dacă ştia că se va întâmpla asta, nu a fost capabil să proceseze realitatea. Mike s-a ridicat. S-a întins la şold, scoţându-şi arma din toc. A descărcat arma şi a aşezat-o pe birou. Şi-a lăsat insigna lângă ea, pe şerveţel.

„Ai renunţa la slujba ta pentru ea?”

Se pare că ar face-o. Fără ezitare. „Sunt dezamăgit de tine, Fred.”

Primarul a roşit. „Tu eşti cel care a încălcat regulile.”

„Serios? Eşti sigur de asta? Sau Vince se foloseşte de tine? Te-ai întrebat de ce mă vrea atât de mult afară din acest birou?”

Faţa osoasă a lui Fred s-a înroşit. Îşi strânse maxilarul căzut şi se uită pe fereastră.

Mike şi-a luat geaca şi s-a îndreptat spre uşă. Ignorând SUV-ul emis de oraş, a mers pe jos cele câteva zeci de străzi până la casa sa. Soarele încă îi încălzea spatele, dar o briză

umedă îl avertiza de venirea ploii. A intrat pe uşa din faţă direct în dormitor şi a renunţat la uniformă în schimbul blugilor şi a unui tricou. Apoi a deschis seiful cu arme din dulapul său. Arma sa personală, un Glock de nouă milimetri aproape identic cu arma sa de serviciu, a umplut holsterul gol de la curea. Un hanorac larg ascundea arma. Doar pentru că fusese suspendat nu însemna că nu avea de gând să o protejeze pe Rachel. Întotdeauna urmase regulile, şi uite unde îl adusese asta. Fusese suspendat în timp ce tipul care era dispus să lupte murdar încă făcea parte din consiliul municipal. Vince punea ceva la cale. Sean avea dreptate. Dar ce anume? Şi de ce era atât de important să-l scoată pe Mike din peisaj?

Există o singură cale de a afla. La naiba cu regulile. A tastat un mesaj rapid către Sean.

Răspunsul a venit aproape imediat.

Următoarea întrebare. Ce legătură avea Rachel cu o crimă veche de douăzeci şi cinci de ani? Dacă datele dispariţiei lui Harry erau corecte, ea avea în jur de şase ani când acesta a fost ucis. Dacă numai Mike ar fi avut timp să revizuiască complet dosarul.

Telefonul lui Mike a bâzâit. Nancy. Mike şi-a dus mobilul la ureche.

„Tocmai am primit un telefon de la ferma Parker. M-am gândit că ai vrea să ştii. Pete e la datorie, dar face un drive-by la Lost Lake. Ordinele lui Fred. O să-i ia ceva timp să ajungă acolo.”

„Mulţumesc, Nancy.” Mike a luat o jachetă, a alergat în garaj şi s-a oprit la vederea Mustangului său dezasamblat. „Rahat!”

„Ce s-a întâmplat?”

„Nancy, nu vreau să faci nimic care să-ţi pericliteze

slujba.”

„Mă gândesc să mă retrag oricum. Aş putea la fel de bine să încep o revoltă pe drumul meu de ieşire. Nu lucrez pentru Fred. Asta e sigur. Ce-ţi trebuie?”

„O maşină.”

„Am ştiut că nu vei pleca pur şi simplu.” Mândria îi pătrundea prin voce. „Voi fi acolo în câteva minute.”

„Mulţumesc. Eşti cea mai bună.”

„Ştiu.” Nancy a chicotit.

LeSabre-ul ei alb a ajuns în faţa casei lui Mike în şase minute.

Nancy a coborât. „Să nu se întâmple nimic cu fata ta.”

A deschis gura să nege că era a lui, dar cuvintele nu i-au ieşit. Mike a alunecat la volan.

Ea a păşit pe trotuar. „Acum du-te. Eu mă întorc pe jos.”

Mike s-a îndepărtat de bordură. Suspendare pe naiba. Va fi concediat înainte de sfârşitul săptămânii. Simţea asta cu aceeaşi siguranţă cu care pata verde de pe harta meteo însemna că inundaţiile erau pe drum. La colţ, a virat la stânga, departe de oraş şi spre ferma lui Rachel.

Era cu adevărat bine? Şi cum va reacţiona ea când el va lansa bomba

despre identitatea scheletului?

$$$

Rachel s-a îndepărtat centimetru cu centimetru. Inima îi galopase în ritmul în care picioarele ei voiau să o urmeze.

„Nu am numărul lui Mike, aşa că am sunat la secţia de poliţie.” Sarah a

ieşit din minivan. „Rămâneţi înăuntru, fetelor.” A închis uşa vehiculului.

Rachel nu a răspuns. Era ocupată să se lupte cu instinctul ei de a fugi ca naiba. Picioarele îi tremurau de efortul de a merge încet. Norodul se învârtea în cerc. Pielea o mânca pe măsură ce bâzâitul nebunesc devenea tot mai puternic. Pulsul îi bătea cu putere, a alunecat un adidaş cu încă cinci centimetri în spate pe iarbă. Chiar şi cu EpiPen-ul ei, o înţepătură o putea trimite la urgenţe.

Câte albine erau în roi? O sută. Mai mult decât suficiente pentru a o ucide înainte de a ajunge la spital, asta era sigur.

Rachel a continuat să dea înapoi cu super încetinitorul. Albinele nu păreau să o observe, dar Rachel era transpirată când a ajuns la maşina surorii sale.

„Eşti în regulă?” În interiorul dubiţei, cu uşa bine închisă, Sarah a scanat faţa şi braţele lui Rachel.

„Sunt bine.”

„Fără înţepături?”

Rachel a făcut bilanţul. „Niciuna.”

„Slavă Domnului”, a exalat Sarah.

„Unde te duci?”

„Nu ştiu, dar nu poţi fi aici.”

„Asta e ridicol. Nici măcar nu sunt lângă casă.” Rachel a fost inundată în egală măsură de uşurare şi greaţă. Şi-a sprijinit capul de fereastră. O bătaie slabă a speriat-o. S-a ridicat brusc în picioare şi s-a întors. De cealaltă parte a geamului, două albine pluteau la câţiva centimetri de faţa ei.

„În niciun caz. Prea riscant.” Sarah a pornit motorul.

Insectele bâzâiau în jurul oglinzii laterale, iar Rachel îşi ştergea palmele transpirate pe blugi.

O maşină albă cu patru uşi a intrat pe alee. Mike era la volan. A coborât geamul. Sarah a scuturat din cap. Rachel şi-a scos mobilul din buzunar şi a format numărul lui Mike.

El a răspuns la apel. „Ce s-a întâmplat?”

Prin geamul lateral al dubiţei, Rachel a văzut cum liniile din jurul gurii lui se adânceau în timp ce ea îi explica situaţia.

„Cât de alergică eşti?”

„Destul de alergică.”

„Eşti sigură că nu ai fost înţepată?” Îngrijorarea i-a încreţit faţa.

„Pozitiv. Încă respir.”

Rândurile de îngrijorare s-au adâncit în şanţuri pentru un minut înainte ca faţa lui Mike să se netezească. „Minunat. O să chem pe cineva să adune albinele alea. Ai idee cum au ajuns acolo?”

„Presupun că cineva le-a lăsat pentru mine.” O maşină de poliţie a intrat pe alee.

„Te sun eu.” Mike a închis. Maşina de patrulare a oprit lângă el şi ambii bărbaţi au coborât din maşină. Locotenentul, cu trupul său scund şi pătrat, era partenerul supereroului Mike.

Aşteaptă. Mike nu era în uniformă. Şi de ce nu conducea SUV-ul municipalităţii? Trebuie să fi fost concediat din cauza ei.

Sarah a întors minivan-ul spre casa doamnei Holloway. Rachel s-a scufundat pe scaunul pasagerului cu conştiinţa că mai rănise încă un om bun. Viaţa ei se scufunda rapid. Nu avea de ce să-l tragă în jos cu ea.

Mike stătea lângă locotenentul său şi îl privea pe apicultorul în vârstă îmbrăcând o salopetă albă de protecţie la câţiva metri distanţă.

„Deci vrei să spui că cel care a lăsat cutia aici a făcut-o intenţionat, ştiind că domnişoara Parker era alergică la albine.” Pete şi-a sprijinit mâinile pe şolduri.

„Singurul lucru care are sens.”

„Asta e înfiorător.” Buzele lui Pete tremurau în timp ce îşi

scutura capul. Apicultorul şi-a închis fermoarul costumului şi s-a îndreptat spre albine.

Într-o mână avea o sticlă cu spray şi în cealaltă o cutie albă. A aşezat cutia pe pământ, apoi s-a îndepărtat câţiva metri şi a pulverizat în aer, lăsând ceaţa să treacă peste albine, purtată de vânt. Câteva minute mai târziu, tipul cu albinele s-a întors pe alee. Şi-a dat jos capota mare, dezvăluind o faţă ridată şi pătată de soare. „Se pare că cineva a rupt o bucată dintr-un stup şi a băgat-o în cutia poştală. Ce fel de persoană ar face aşa ceva?”

„Nu ştiu.” Instinctele lui Mike se încolăceau din ce în ce mai tare.

„Un bolnav, asta e.” Pete şi-a ajustat cureaua sub burtă.

Cineva încercase să o ucidă pe Rachel într-un mod foarte viclean. Dacă ar fi fost înţepată de mai multe ori? Ar fi supravieţuit?

Apicultorul a dat serios din cap. „Este îngrozitor. Atât de aproape de iarnă, întregul stup va muri probabil. Acele albine nu vor avea timp să repare pagubele.”

Mike nu avea cuvinte. Pete a tuşit.

Apicultorul a coborât ecranul de plasă peste faţă. „Nu ar trebui să îmi ia prea mult timp să capturez aceste albine. Sunt dezorientate şi, să sperăm, se vor duce imediat după mâncare. Voi salva cât de multe pot”.

„Vă lăsăm să vă ocupaţi de asta, atunci.” Mike se întoarse şi făcu câţiva paşi. Vederea Buick-ului lui Nancy şi golul din piept i-au amintit că nu el mai era şeful. „Îmi pare rău, Pete.”

„E în regulă. Mie nu-mi place asta mai mult decât ţie. Primarul ar face bine să se gândească bine la asta. Nancy e supărată.” Pete şi-a scărpinat gâtul. „Mă duc s-o interoghez pe domnişoara Parker acum. Vrei să vii şi tu? Am citit dosarul zilele trecute, dar tu cunoşti situaţia mult mai bine decât mine.”

Mike a rânjit. „Eşti sigur că vrei să rişti să-l enervezi pe Fred?”

„Nu ne poate concedia pe toţi.”

Pete l-a urmat pe Mike la ferma doamnei Holloway. Au urcat treptele largi până la veranda proaspăt măturată. Doamna Holloway a deschis uşa înainte ca Mike să poată bate.

„Michael, te rog să intri.” Femeia mai în vârstă s-a dat la o parte şi i-a condus în hol. La mai puţin de un metru şi jumătate înălţime, era la fel de impunătoare ca atunci când îl învăţase în clasa a patra. Pe atunci, buclele ei erau mai mult castanii decât gri, iar trupul ei era mai consistent.

„Rachel e în bucătărie.” Mâna venoasă a doamnei Holloway îl apucă pe Mike de antebraţ. „Ai de gând să o ţii în siguranţă, nu?”

„Da, doamnă”, a răspuns Mike.

Femeia mai în vârstă a dat din cap, uşurată. „Bine.” L-a mângâiat pe braţ şi i-a şoptit: „Ştiu că pare bruscă, dar, în adâncul sufletului, Rachel este o adevărată înmuiată.”

Pete şi-a zgâriat cizmele pe covor. Au trecut prin sufragerie, unde Sarah şi fetele ei lucrau la un puzzle. În bucătărie, Rachel stătea la masa lungă a fermei. Strângea o cană în mâini.

„Vrea vreunul dintre voi ceai?” a întrebat doamna Holloway.

„Nu, doamnă”, au răspuns Mike şi Pete la unison.

„Atunci, te voi lăsa să te ocupi de asta.” Doamna Holloway a ieşit din cameră.

Mike a luat loc lângă Rachel. „Trebuie să-ţi spun că am fost suspendat. Locotenentul Winters preia cazul tău.”

Evident inconfortabil, Pete a ales să stea în spatele unuia dintre scaunele cu spătar cu scară. „Domnişoară Parker.”

Rachel şi-a ridicat privirea, cu faţa posomorâtă, în timp ce

dădea din cap în semn de recunoaştere.

Pete a continuat. „Cauţiunea lui Will nu a fost încă procesată. Nu a lăsat
albinele în cutia ta poştală.”

„Dar Troy?” Vocea ei era îndepărtată.

„Nu cred că a fost el. Am sunat la magazin. O duzină de oameni îl pot plasa acolo toată dimineaţa. Nu doar familia lui. Oameni obişnuiti.”

„Oh.” Şi-a sorbit băutura.

La privirea lui Pete, Mike a intervenit. „Hai să vorbim despre urmăritorul tău. Câţi oameni ştiu că eşti alergică la albine?”

„Habar nu am.”

„David?” a întrebat Mike.

Ea a ridicat din umeri. „Probabil că da. Am fost alergică de când eram copil, iar familia lui locuia alături de a mea.”

„Ce zici de Blake Webb?”

„Categoric.”

Răspunsul ei rapid i-a provocat lui Mike o tresărire de gelozie. Ea şi Blake fuseseră apropiaţi. Blake ştia lucruri personale despre ea. Lucruri pe care Mike nu le ştia. „Cristan Rojas?”

„Puţin probabil.” Şi-a încreţit nasul. „Abia îl cunosc pe om.”

Dar asta nu însemna că Rojas nu-şi făcuse o meserie din a afla totul despre Rachel. Asta făceau urmăritorii.

„Mai este cineva care ar putea să-ţi poarte pică?”

„Nu.” Desigur, mai spusese asta şi înainte şi uite ce se întâmplase.

Mike a schimbat tactica. „Numele Harry Boyle îţi spune ceva?”

„Poate.” Fruntea lui Rachel se încreţi în timp ce se concentra. „Sună familiar, dar nu sunt sigură de unde.”

„Harry Boyle a fost tâmplar.”

„De ce ar trebui să-i ştiu numele?”

„Pentru că eu cred că scheletul din pivniţa ta este Harry Boyle, şi el a lucrat pentru tatăl tău.”

Rachel a pălit. „Nu înţeleg.”

„Nu am apucat să citesc întregul dosar, dar Harry Boyle a lucrat ca tâmplar pentru Parker Construction. În 1987, casa lui a ars şi Harry a dispărut.”

„Ştii cum a murit?” Vocea ei s-a redus la o şoaptă.

„Nu, dar dacă nu s-a târât în acea cameră, nu s-a înfăşurat într-o prelată de plastic şi nu a sigilat intrarea din exterior, Harry a fost ucis.”

Capitolul 23

Phyllis Holloway privea Buick-ul ieşind de pe aleea ei. Sedanul nici măcar nu trecuse de pietre înainte ca ea să se întindă după agenda ei de adrese. Degetul ei a alunecat pe indexul alfabetic de-a lungul marginii cărţii. A ajuns la litera W. Whelan. Nancy Whelan. Phyllis conducea Cercul Femeilor Prezbiteriene. Nancy era omologul ei de la biserica catolică. Cele două se asociau ocazional pentru a organiza o bancă de alimente sau o colecţie de haine. Nancy era tot ceea ce un organism şi-ar putea dori de la un partener pentru o campanie de caritate: eficientă, organizată şi nemilos de determinată. Putea stoarce o donaţie din cele mai strâmte vagoane. Era un veritabil ciocan pneumatic pentru portofelele cu pumn de fier. Între slujba ei de secretară a şefului poliţiei şi activităţile ei bisericeşti, Nancy cunoştea

fiecare bucăţică de pământ adunată vreodată de fiecare familie din oraş.

Oamenii de la ţară erau o mulţime de oameni care mergeau la biserică. Între Nancy şi Phyllis, aveau urechile a trei sferturi din locuitorii micului oraş, ca să nu mai vorbim de un pastor şi doi preoţi. Fred Collins avea să regrete că l-a concediat pe Michael, la fel şi restul membrilor consiliului.

Telefonul a sunat o singură dată înainte de a fi răspuns.

„Phyllis, tocmai vroiam să te sun”, a spus Nancy. „Trebuie să facem ceva în legătură cu Fred şi Vince.”

„Cu siguranţă”, a fost de acord Phyllis. „Nu-l putem lăsa să scape cu asta. La ce te-ai gândit?”

$$$

„De ce merg iar cu tine?” Nu că Rachel s-ar fi supărat. Se simţea în siguranţă cu Mike într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Episodul cu albinele o speriase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Încercarea de a o ucide cu insecte era înfiorătoare la puterea a zecea. Urmăritorul ei ştia totul despre ea, lucruri pe care numai cineva apropiat le-ar fi ştiut. I se făcuse pielea de găină pe braţe şi îşi dorea să fi purtat o jachetă mai călduroasă. Hanoracul ei cu glugă nu făcea faţă temperaturii scăzute.

„Pentru că locuinţa ta este interzisă până când albinele alea dispar, nu am nicio idee cine încearcă să-ţi facă rău, iar Pete nu are personalul necesar pentru a pune un paznic să te supravegheze 24 de ore din 24.” Mike a deschis portiera pasagerului de la Buick.

„Oh.” Rachel a alunecat în scaun, iar Mike a închis portiera.

După un scurt schimb de replici cu locotenentul Winters, Mike s-a urcat la volan. „Sincer, eşti un pericol pentru toţi cei

din jurul tău.”

„Nu ţi-e frică să fii cu mine?”

A pornit motorul. „Mi-e mai frică să te scap din ochi.” Ea a încercat să se oprească, dar măruntaiele i s-au înmuiat.

„Cred că există mai puţine şanse ca cineva să încerce să te omoare cât timp eşti cu mine”, a spus el, sec.

Avea dreptate.

„Unde mergem?”

„La mine acasă. Pete va lăsa mai târziu o copie a dosarului lui Harry Boyle şi trebuie să aranjez o maşină. Secretara mea va avea nevoie de a ei înapoi, iar a mea nu este în prezent rulează.”

„De ce nu luăm camionul meu?”

„Ar fi mai bine să folosim un vehicul pe care nu-l recunoaşte nimeni.”

Ignorând sprânceana ei ridicată, el a luat-o pe un drum secundar spre oraş. A făcut câteva viraje şi a oprit în faţa unei case îngrijite cu un etaj, din cărămidă. După ce a coborât să deschidă uşa, Mike a tras maşina înăuntru şi a închis garajul în spatele ei. Chiar şi cu o decapotabilă veche dezasamblată pe o parte pe placa de beton, garajul său era îngrijit. Piesele de motor erau aliniate pe prelate albastre. Uneltele atârnau pe panouri. Au trecut printr-o spălătorie şi au ajuns într-o cameră de zi cu sufragerie. O masă mică cu piedestal din stejar de ţară şi patru scaune ocupau zona de lângă bucătărie. Un televizor cu ecran plat şi o pereche de fotolii uriaşe din piele ocupau cea mai mare parte a spaţiului rămas.

Mike şi-a scos jacheta şi a aruncat-o pe un cuier din colţ. S-a oprit şi s-a uitat în jur, ca şi cum tocmai îşi dădea seama de starea spartană a casei sale. „Nu petrec prea mult timp aici.”

Rachel a ridicat din umeri. „Cel puţin nu ai nevoie de

bandă adezivă pentru a-ţi ţine podeaua jos.”

Telefonul lui a bâzâit. Îşi plimbă degetul mare pe ecran, derulând mesajele. „Sean va lăsa o maşină aici la ora trei, iar Pete va lăsa şi dosarul cam tot atunci. Cât e ceasul?”

„Unu.” Se plimba prin sufrageria lui mică. Stomacul ei mârâia. „Îmi pare rău. Am ratat prânzul.”

„Nu am făcut cumpărături săptămâna asta, dar probabil că pot face rost de ceva mâncare.” S-a dus în bucătărie. Camera era prea mică pentru o masă, dar avea un blat cu scaune ascunse sub streaşină. Dulapurile erau din stejar, iar electrocasnicele din gama low-end, simplu vanilie. Învechită, dar în comparaţie cu lucrurile urâte pe care le avea casa ei, bucătăria lui era ca o *casă frumoasă.*

„Nu sunt pretenţioasă la mâncare.” Ea a ocolit scaunele şi l-a urmat înăuntru. Muşchii spatelui său lat se mişcau pe sub tricoul marinăresc confortabil, stârnind o foame pe care mâncarea singură nu i-ar fi satisfăcut-o.

„Nu glumesc.” A aprins un arzător sub o tigaie şi a început să scoată lucruri din frigider. Un carton de ouă de găină brune crescute în aer liber. Brânză organică cu conţinut scăzut de grăsime. Un pachet de ceva congelat şi o pâine integrală au ieşit din congelator. Chestia congelată era verde.

„Este spanac?”

„Da. Nu te uita aşa la ea. E bun pentru tine. Spanacul conţine vitamine şi fier.”

„La fel şi un Pop-Tart, şi nu este verde sau vâscos.”

A adăugat ulei de măsline în tigaie şi a aruncat o mână de spanac. În timp ce chestia congelată se scuipa, el a spart ouăle cu o singură mână, apoi le-a bătut cu o eficienţă exersată. Ouăle au intrat cu un scârţâit impresionant. Le lăsă să bolborosească în timp ce râdea brânza şi băga patru felii de pâine în toaster. La naiba. Chiar mirosea bine.

El a scuturat şi a rostogolit tigaia, apoi a adăugat brânza. O mişcare rapidă a spatulei a rezultat un semicerc mare şi perfect, pe care l-a împărţit în două. Două felii de pâine prăjită au mers pe fiecare farfurie. „Paharele sunt acolo. Serveşte-te cu ceva din frigider.”

Rachel deschise dulapul. „Să vedem, îţi iei antiacidul cu gheaţă sau pur?” „Un dulap mai încolo.”

„Eşti sigur că eşti bine?” Ea a găsit paharele şi le-a umplut pe amândouă cu lapte organic, degresat. Ewww. Cel puţin el avea unt normal.

Mike a luat furculiţele şi s-au aşezat la masă. „Nu-i nimic.”

„Ai destulă mizerie albă ca să repari o piscină.”

Mike a suspinat. „Mănâncă-ţi omleta.”

Şi-a dus puţin la nas şi a mirosit-o cu suspiciune. Mirosea bine. A luat o gură investigativă.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu, doar mănâncă.” El i-a acoperit mâna cu a lui şi i-a împins amestecul de ouă în gură. Ouăle erau pufoase şi brânza lipicioasă. Nu erau lipicioase.

„E bună.” A uns generos cu unt o bucată de pâine prăjită şi a ronţăit-o. Cerealele integrale nu erau genul ei, dar murea de foame. Cu suficient unt, putea să mascheze textura de carton. A pus mai mult unt pentru felia numărul doi.

„Nu părea atât de surprinsă.” Mike a luat o muşcătură. „Oh, Doamne, ai terminat deja?”

Rachel a clătit a doua felie de pâine prăjită cu lapte. „Ce? Mi-a plăcut. Pot să mai iau pâine prăjită?”

Mike a scuturat din cap. „Sigur. Există unt de arahide, dacă vrei.”

Bineînţeles că era porcăria aia naturală cu un strat uleios dezgustător deasupra. Rachel o amesteca cu o grimasă. Nu părea mai apetisantă. A înşurubat capacul la loc fără să-l

guste. Existau limite.

„Mănânci aşa tot timpul?”

„Am încercat.”

„De ce?” Scotocind în frigider, a găsit conserve de căpşuni. Toate naturale, dar comestibile. „Pot să mănânc asta?”

„Dă-i drumul.” A înfulecat ouă pe pâinea prăjită uscată. Scârbos. „Obicei. Am fost wrestler în facultate. Am jucat şi ceva fotbal. Nu poţi alimenta performanţele atletice cu Pop-Tarts. Mâncarea adevărată îţi dă mai multă energie. Cu excepţia ultimelor zile, de obicei sunt destul de atent la dieta mea. Ar trebui să încerci asta în mod regulat.”

„Paşi mici.” Rachel şi-a mâncat sandvişul cu conserve. Nu era la fel de
bun ca un Pop-Tart, dar avea să supravieţuiască. Când în Roma şi toate cele. „Ce facem acum?”

„Acum aşteptăm.”

Neputând să stea locului, ea a încărcat maşina de spălat vase în timp ce el spăla tigaia. Bucătăria minusculă era foarte apropiată. Şoldurile lor s-au frecat. Coapsa lui s-a ciocnit de a ei. Ea a închis maşina de spălat vase şi s-a întors.

Pieptul lui era la doar câţiva centimetri de nasul ei. Şi la naiba, mirosea bine. Destul de bine încât să-i facă toate părţile feminine să freamăte. Acel aftershave o făcea să se gândească la modalităţi interesante de a petrece următoarea oră sau cam aşa ceva.

„Am multă energie.”

Ochii lui albaştri s-au intensificat şi s-au întunecat. „Chiar aşa?”

El era mult mai mare decât ea, încât bloca lumina de la plafon. Şi-a pus o mână pe mijlocul pieptului, chiar deasupra inimii. Zgomotul bătăilor regulate ale acesteia a atras-o mai

aproape. Rachel a făcut un pas înainte, până când doar câţiva milimetri le-au despărţit trupurile. Muşchii calzi şi solizi de sub palma ei au făcut-o să-şi dorească să-i dezbrace cămaşa de pe corp şi să se înfăşoare în jurul lui. Piele pe piele ar face băşici.

El i-a acoperit mâna cu a lui. „N-ar trebui.”

Probabil că el avea dreptate, dar ea se săturase să se abţină. Putea fi el într- adevăr doar un impuls? Dorinţa ei pentru el nu încetase niciodată. Bănuia că şi el simţea la fel. În ciuda protestului lui, albastrul bebeluş al ochilor lui devenise intens şi sexy.

Nici măcar vinovăţia nu era suficientă pentru a-i opri pulsul care îi pulsa între picioare. Era o persoană îngrozitoare pentru că îl dorea indiferent de costuri? O singură dată. O singură dată. L-ar fi scos din sistem şi ar fi putut să meargă mai departe. „Ai fost concediat din cauza mea?”

„Suspendat. Dar nu a fost din cauza ta. Ai fost o scuză convenabilă. Vince pune ceva la cale. Doar că încă nu mi-am dat seama ce este. Sau dacă e legat de urmăritorul tău.”

„O vei face.” Ea s-a apropiat de el, micşorând distanţa dintre trupurile lor. Degetul ei arătător a urmărit decolteul tricoului lui.

„Îmi întuneci judecata.”

„Da?”

„Nu pot gândi corect când mă atingi.”

„Bine.” Nu voia să se gândească. Nu voia să îşi amintească că cineva tocmai încercase să o omoare sau de ce nu ar trebui să acţioneze pe baza durerii goale din adâncul pântecelui. Voia să simtă. Voia ca căldura care se afla sub palma ei să se răspândească în tot corpul ei.

Privirea lui a căzut la gura ei. S-a aplecat asupra ei, căldura respiraţiei lui trecând peste obrazul ei. Anticiparea

bâzâia în sângele ei în timp ce buzele lui zăboveau. Ea ştia deja cum sărutul va face ca totul, în afară de trupurile lor, să dispară în fundal.

Ea nu putea aştepta. Îl voia acum. Înainte ca el să aibă ocazia să se gândească la toate lipsurile ei. La toate motivele pentru care nu ar trebui să facă asta.

Nerăbdătoare, ea s-a ridicat pe vârfuri pentru a-i întâlni gura. Căldura contactului a fost la fel de arzătoare ca în amintirile ei. Pulsul îi bătea cu putere, dorinţa fiind un drog care îi pompa prin vene. Mâinile lui nu s-au mişcat, ci au rămas pe lângă el, în timp ce ale ei se plimbau pe pieptul lui lat. Piele. Nu voia să existe bariere între ei.

Mâinile lui Mike erau tăcute, dar buzele lui făceau destule, călătorind într- o călătorie înfometată de-a lungul maxilarului ei până la carnea sensibilă a gâtului ei. Limba lui i-a urmărit golul gâtului şi i-a străbătut clavicula. Dorinţa a străpuns-o până în adâncul sufletului. Rachel a tresărit, iar din gâtul lui a răsunat un geamăt masculin adânc.

I-a ridicat tivul tricoului şi – Sfinte Sisoe.

De ce purta omul ăsta o cămaşă? I-a tras bumbacul peste cap şi l-a aruncat la o parte. Trunchiul lui gol era ondulat cu straturi de muşchi bine definiţi. Dacă cineva ar fi făcut un calendar al celui mai tare şef de poliţie pentru strângerea de fonduri, fotografia lui fără cămaşă ar fi trebuit să fie în centrul paginii. Umerii uriaşi se îmbinau cu un piept lat. Abdomenii lui erau creste dure care se conturau într-un V apetisant până la şoldurile puternice. Degetele ei au urmărit valea din centrul trunchiului până la burta lui plată. Când a mângâiat linia de păr care dispărea în pantalonii lui, el a tresărit. Gura lui s-a lipit din nou de a ei, limba lui pătrunzând în gura ei, corpul lui vibrând. Mâinile pe care le ţinea pe lângă el s-au strâns suficient de tare încât să albească încheieturile degetelor.

He-Man se abţinea, dar era pe punctul de a-şi pierde controlul. De ce ar fi nevoie pentru a-l face să treacă peste limită?

$$$

Gura ei avea gust de căpşuni în timp ce Mike îşi linsese drumul înăuntru. Doamne, era fierbinte şi dulce şi voia să guste mult mai mult din ea.

Mâinile lui Rachel i-au explorat muşchii pieptului, vârfurile delicate ale degetelor mângâindu-i pielea. Se simţea ca un armăsar preţios şi era puţin deranjat de cât de mult îl excita asta. Dar mâinile ei nerăbdătoare şi micile zgomote de apreciere pe care le făcea în timp ce îl dezbrăca îl duceau la limită.

A vrut să o tragă în jos pe podeaua de gresie, să-i dezbrace fiecare cusătură de îmbrăcăminte de pe corp. Violenţa pură a dorinţei sale îl reţinea. Îi văzuse vânătăile şi radiografiile. Era jumătate din mărimea lui. Îi privea mâna subţire care aluneca pe burta lui. Poate mai puţin. „Nu vreau să te rănesc.”

Ea nu a ezitat. „Nu o vei face.”

Inima lui a tresărit la certitudinea din vocea ei.

Mâinile ei erau deja la fermoarul blugilor lui. Dornic de atingerea ei, şoldurile lui au înaintat. El i-a oprit mâna. „Whoa, mai încet.”

„Nu vreau.” Ea s-a lipit de el, petele ei moi legănând unghiurile de mână ale corpului lui într-un contur perfect.

Inima bubuind, Mike şi-a desfăcut pumnii şi a apucat-o de şolduri. O mână a alunecat pe spatele ei şi a împins-o uşor mai aproape, creând o presiune mai dulce împotriva erecţiei

lui.

Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare. Avea un picior ridicat şi înfăşurat în jurul coapsei lui. Practic se mişca pe corpul lui.

S-a uitat în jur. Blat, gresie, perete. Toate suprafeţele dure. *Nu în bucătărie, idiotule.*

Mike şi-a înfăşurat mâinile în jurul coapselor ei şi a ridicat-o. Ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui. El şi-a lipit buzele de ale ei. Cu gurile lipite, a dus-o în dormitor. Lumina zilei se filtra prin miniblinduri, brăzdând patul cu lumină.

În secunda în care el a aşezat-o lângă el, mâinile ei nerăbdătoare au ajuns din nou la pantalonii lui. De parcă abia aştepta să pună mâna pe el. Dar el ar fi vrut ca acest eveniment să dureze mai mult decât o gură de mentă, iar ea încă purta toate hainele ei.

El şi-a ridicat capul. „O, nu. E rândul tău.”

I-a desfăcut fermoarul hanoracului, i l-a dat jos de pe umeri şi l-a aruncat. Degetele lui Mike s-au dus la nasturii cămăşii ei. A desfăcut materialul. Pe dedesubt purta un maiou închis la culoare în loc de sutien. Materialul era subţire, iar sfârcurile îi răsăreau prin el. Îi trecu degetul mare peste sâni, dar fu distras de cicatricile lungi care îi urcau pe bicepşi şi pe umeri. Durerea pe care trebuie să o fi îndurat-o l-a răsucit pe dinăuntru şi i-a dat de gândit. Nu era de mirare că nu era impresionată de simple vânătăi. Îşi apăsă gura pe semne, întorcând-o pentru a vedea petele purpurii lăsate de căderea de ieri. Era dură pe dinafară, dar moale şi surprinzător de vulnerabilă atunci când straturile acelea erau îndepărtate.

Respirând greu şi evident iritată, ea s-a îndepărtat. „Ai putea să te întorci
la program aici? Eu sunt bine.”

Ea s-a îndepărtat şi, stăpânindu-şi o tresărire, a ridicat maioul deasupra capului ei. A lovit miniblindurile cu un clinchet metalic. Sânii ei erau mici, dar perfect formaţi, cu vârfurile rozalii înmugurite de dorinţă. Şi-a scos blugii şi chiloţii în secunda următoare.

Oh, Doamne.

Revenind la program, Mike s-a descotorosit de blugii şi boxerii lui într-o viteză record şi s-a întins spre ea cu intenţia de a o culca uşor pe pat, ţinând cont de culoarea mov pe care o purta. Dar ea îl împinse în jos şi se urcă peste el în toată splendoarea ei goală. Gura ei era peste tot. Într-o frenezie de mâini, buze şi limbă, ea a urcat pe corpul lui. Mike avea pielea moale sub mâini şi sânii în faţă şi căldura exact acolo unde o dorea.

Whoa! A alunecat înapoi câţiva centimetri. „Stai... prezervativ.”

A scotocit frenetic prin sertarul noptierei. Oh, rahat.

Când *a cumpărat* ultima dată prezervative? *Te rog să nu fie expirate.*

Mâna lui s-a închis în jurul unei cutii. A scos un pachet nou-nouţ. Pe un bileţel Post-it de deasupra scria: „Îmi eşti dator”, cu caracterele pătrate ale lui Sean.

Mike a desfăcut cutia şi a scos un pătrat de folie. Rachel era călare pe picioarele lui şi, oh, Doamne, l-a luat în gură.

Plăcerea l-a străbătut şi l-a apucat de ouă. Nu, stai puţin.

Era mâna ei. El s-a ridicat de pe pat.

A tras jucăuş de coada ei de cal şi a desfăcut banda elastică.

Părul negru şi mătăsos i se revărsa în jurul umerilor.

„Ridică-te aici”, a spus el cu o voce răguşită pe care abia o recunoştea. Ea şi-a ridicat capul. O sclipire malefică a aprins acei ochi de chihlimbar în timp ce se târa din nou pe corpul lui.

Ea i-a luat pachetul de folie din mână şi l-a desfăcut cu dinţii. În timp ce ea se concentra să îl rostogolească pe el, Mike a profitat de scurtul moment de linişte pentru a-şi strecura o mână între picioarele ei. Atingerea lui a fost întâmpinată de o moliciune alunecoasă. Rachel a făcut o pauză pentru a-şi arunca capul pe spate şi a se legăna de mâna lui. Erecţia învelită a lui Mike zvâcni.

Într-o secundă era pe el.

O parte din Mike a vrut să spună: „Stai. Asta e prea repede”. Dar nu partea cea mai puternică, evident, pentru că protestul i-a murit în gât. El era doar un om, iar ea era goală şi se ridica deasupra lui. Capacitatea lui de a gândi raţional a luat-o la fugă. Mike a apucat-o de şolduri pentru a o stabiliza în timp ce ea îl lua în corpul ei. Ea a făcut o pauză, diferenţa de mărime dintre ei fiind extrem de evidentă.

Mike a luptat pentru control. Braţele îi tremurau, nu din cauza efortului de a o ţine în aer, ci din cauza efortului de a se reţine. Corpul lui striga să o întoarcă şi să o ia. Gândul că o va răni îl ţinea nemişcat.

Ea a tresărit în timp ce se concentra pe coborârea corpului ei pe al lui. Capul dat pe spate, ochii închişi, ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Corpul ei s-a adaptat şi ea a alunecat în jos, închizându-se în jurul lui ca o menghină aproape insuportabil de strânsă şi fierbinte. Vederea i s-a înceţoşat, iar aerul i-a părăsit plămânii. Senzaţiile l-au copleşit.

Niciodată în viaţa lui…

Mike ar fi savurat momentul, dar Rachel nu şi-a luat nici măcar o secundă să respire. Strălucind de transpiraţie, ea se mişca într-un ritm care nu avea să dureze mult pentru niciunul dintre ei. Se mişca mai repede. Mult prea repede, Mike şi-a simţit propria eliberare încolăcindu-se.

A încercat să încetinească pomparea furioasă a şoldurilor ei. Mike intenţiona să aibă mai mult decât o partidă rapidă cu această femeie, dar nu avea cum să o încetinească. Oh, bine. Va trebui să o facă din nou. Poate că după ce îşi va reveni, va putea să facă dragoste cu ea cum trebuie. În ciuda ritmului maniac pe care ea îl impunea, el se putea asigura că ea ştia că era mai mult decât sex.

„Rachel.” I-a mângâiat o mână pe flancul ei elegant. Palma lui a alunecat pe lângă cutia toracică, peste sânul ei şi i-a atins obrazul. „Uită-te la mine.”

Ochii ei s-au deschis. Profunzimile lor de chihlimbar erau vălurite de plăcere şi de o emoţie pe care Mike nu o putea verbaliza, dar cu care se putea identifica, o imagine în oglindă a sentimentului care se acumula în pieptul lui.
Acesta umplea spaţiile goale din el cu o viteză înspăimântătoare. Respiraţia i s-a oprit. Pleoapele îi fluturau.

„Nu. Nu închide ochii.” I-a ţinut privirea în timp ce ea se zvârcolea de eliberare şi îl trăgea cu ea. Plăcerea orbitoare a trecut prin el. După ce vederea i s-a limpezit şi şi-a recăpătat capacitatea de a respira, el s-a ridicat şi i-a sărutat uşor gura, cu ambele mâini aşezate pe spatele ei.

Şocul i-a întunecat ochii, iar vulnerabilitatea pură îi strălucea pe faţă. S-a îndepărtat de el. Un fior a înlocuit căldura din locul în care trupurile lor fuseseră unite.

I-a trecut degetele pe şira spinării. „Bună.”

Ceva nu era în regulă. Oh, se simţise minunat. Fără îndoială. Cel mai intens – deşi rapid – sex din viaţa lui de adult. Energetic nici măcar nu era pe- aproape să-l descrie. Dar reacţia ei i-a trimis un nou val de foc prin intestine. Retragerea ei nu era doar fizică.

„Pot să folosesc duşul tău?”

„Uhm. Sigur. Dar nu am terminat cu tine încă.” Mike s-a apucat de ea, dar ea era deja jos din pat. Şi-a adunat hainele

şi a fugit în baia principală.

„Ce s-a întâmplat?” Mike s-a năpustit după ea. Uşa s-a închis şi încuietoarea a pocnit înainte ca el să ajungă la ea. A bătut cu pumnul în uşă. „Rachel?”

Robinetul duşului a scârţâit şi apa a curs pe gresie. Rachel nu a răspuns.

„Rahat.” A făcut un pas înapoi. A păşit gol în baia de pe hol. Un duş rapid şi haine noi nu l-au făcut să se simtă mai bine. În bucătărie, a înghiţit direct din sticla cu antiacid. Nici asta nu a ajutat, nici nu putea ajuta. Pentru că această problemă nu era o problemă medicală. Se îndrăgostise de Rachel.

S-a întors în dormitor şi s-a holbat la uşa de la baie. Dacă nu l-ar fi încuiat afară, ar fi fost în duş cu ea. Cuvintele lui Blake Webb răsunau în capul lui Mike. *Rachel nu este capabilă să se îndrăgostească.*

Duşul s-a oprit. În ciuda rezervelor sale cu privire la disponibilitatea ei emoţională, Mike şi-a imaginat-o pe Rachel udă şi goală.

O bătaie uşoară la uşa din faţă i-a întrerupt şirul gândurilor. Mike a ieşit din cameră, trăgând uşa în urma lui. A aruncat o privire prin fereastra laterală înainte de a-i deschide uşa lui Sean. Un SUV supradimensionat stătea pe alee, altul la bordură. Prin geamul fumuriu, Mike îl putea vedea la volan pe unul dintre oamenii lui Sean. O maşină de patrulare era parcată la bordură. În spatele prietenului său, Pete mergea pe alee. Un dosar era ascuns sub braţ.

Pete l-a urmat pe Sean în casă. „Am copiat dosarul vechi pentru tine.” Pete şi-a aruncat pălăria pe masă şi a tras un scaun.

„Grozav.” Sean a ridicat un plic bombat cu fermoar auriu. „Am şi celelalte informaţii pe care le-ai cerut. Poate că între noi trei, putem identifica hărţuitorul lui Rachel şi ucigaşul lui

Harry.”

$$$

Observatorul a introdus cardul SD în locaşul computerului său. Noile imagini s-au încărcat automat. Una câte una, imaginile au apărut pe ecranul său. Rachel mergând pe peluza ei. Rachel lucrând. Rachel scăpând de albinele pe care el le adunase pentru ea. Cum a evitat să fie înţepată? Îşi scărpină o vânătaie de pe braţ. El nu fusese atât de norocos.

A încărcat hârtie foto în imprimantă şi a apăsat pe buton. Imprimanta a intrat în acţiune cu un bip şi un vâjâit uşor. Imaginile au ieşit încet din aparat. Le-a aliniat pe birou. Într-o poză, ea se uita direct la aparat. La el. Ca şi cum ar fi ştiut.

A deschis sertarul, a scos un album foto vechi şi l-a deschis. Fotografiile cu Barbara i-au tăiat răsuflarea. Ea fusese singura care îl înţelesese. Singura femeie pe care o iubise vreodată. Faptul că plecase pentru totdeauna îi făcuse o gaură în suflet. A ridicat o fotografie a lui Rachel. Asemănarea era stranie, suficient cât să-i facă stomacul să tremure.

Nu conta.

Rachel trebuia să plece. Ea era singura care ştia ce făcuse el.

S-a întors la album. Un deget a urmărit poza Barbarei. Atât de frumoasă. Atât de vulnerabilă. Şi el a distrus-o. Ea nu mai fusese niciodată la fel. Harry a fost cel pe care l-a iubit. Durerea i-a răsturnat echilibrul precar pe care îl avea asupra vieţii. Ca apa care se revarsă din gura unui ulcior, interesul Barbarei pentru viaţă s-a revărsat.

Când îl omorâse pe Harry, o omorâse pe Barbara la fel de sigur ca şi cum ar fi ucis-o cu mâna lui. Inima îi zvâcnea în piept, durerea îi era crudă ca o rană proaspătă. Timp de două decenii şi jumătate îşi îngropase vina. Apoi Rachel se întorsese şi dezgropase totul.

Ea ştia. Ea ştia totul. Trebuia să fie eliminată.

Capitolul 24

Nici măcar apa fierbinte care curgea din capul duşului nu putea şterge furnicăturile de pe tot corpul lui Rachel. Rahat. Rahat. Rahat. Cum lăsase să se întâmple asta?

Nu avea cum să-l scoată din organismul ei. În orice caz, sexul îl înrădăcinase şi mai adânc în inima ei. Chiar mirosea ca el. A luat gelul de duş şi s-a dat cu el. Mirosul s-a intensificat. Şi-a dus sticla la nas. O aromă familiară i-a infuzat nările. Aftershave-ul muscat al lui Mike nu era aftershave. Era săpunul lui nenorocit.

Şi-a sprijinit fruntea de gresia rece. Tocmai îşi acoperise întregul corp cu chestia pe care încerca să o spele. Urma să poarte mirosul lui He-Man cu ea pentru tot restul zilei şi, oricât de mult ar fi încercat să nu-i placă acest fapt, nu putea. În orice caz, aburul parfumat care se ridica în jurul ei era liniştitor. Îi făcea inima să o doară şi corpul să îl dorească din nou. Nu intenţionase niciodată ca partida lor rapidă să fie ceva mai mult decât sex, dar era clar că el făcea dragoste cu ea. Emoţia din ochii lui, felul în care o atingea cu o blândeţe minuţioasă, erau inconfundabile.

Prima ei impresie despre el fusese corectă. El nu era

genul de bărbat care să facă sex ocazional, iar ea îi călcase pe inimă. După cum i-a confirmat dulapul plin de antiacide, faptul că era mare şi puternic ca un supererou nu-l făcea invulnerabil.

Cinci minute de apă fierbinte pulsând nu i-au slăbit muşchii dureroşi ai spatelui. A renunţat şi a oprit apa. Baia lui Mike era la fel de sărăcăcioasă ca şi restul casei, dar ea găsise prosoape curate stivuite în dulapul de sub chiuvetă. A stors apa din păr, s-a uscat şi s-a îmbrăcat. Împrumută pieptenele lui Mike. Căutând un produs de păr de orice fel, nu a găsit nimic. Evident, el nu avea mulţi oaspeţi peste noapte, o observaţie care nu trebuia să o mulţumească.

Cum avea de gând să gestioneze ceea ce se întâmplase între ei? Să fugă în baie la o secundă după ce făcuseră dragoste fusese de-a dreptul nepoliticos. Mike merita mai mult decât atât. El merita mai mult decât pe ea. Îi datora cel puţin o scuză. O explicaţie ar fi fost mai bine, dar nu era sigură că ar fi putut scoate cuvintele.

Sunt îngrozită pentru că şi eu simt la fel. Dar nu pot fi cu tine pentru că mi-e teamă că voi înnebuni în orice moment.

Suna penibil, cel puţin pentru cineva care nu fusese martor la dezastrul căsătoriei părinţilor ei.

Neavând altceva de făcut, a descuiat uşa şi s-a pregătit să-l înfrunte. Dormitorul era gol. A păşit în sufragerie şi s-a oprit la vederea lui Mike, Sean şi a locotenentului Winters strânşi în jurul mesei din sufragerie. Toţi cei trei bărbaţi şi-au ridicat privirea când ea a intrat.

Faţa locotenentului s-a înroşit şi gura i s-a deschis în şoc. A clipit la ea pentru câteva secunde, apoi furia i-a alunecat pe faţa uluită. A întors capul pentru a-l privi pe Mike: *„Eşti* implicat cu ea. Vince avea dreptate.”

Mike s-a întors spre locotenent. „Pete-”

Încă cu gura căscată, Pete s-a ridicat în picioare. „Nu pot

să cred. Am fost la consiliu pentru tine. Le-am spus că în niciun caz nu ai compromite un caz sau departamentul. Te-am apărat. Mi-am riscat gâtul pentru tine.”

„Nu e ceea ce pare.” Mike s-a ridicat şi a făcut un pas spre Pete. Pete s-a dat înapoi. Şi-a îndesat pălăria pe cap şi a ieşit afară, lăsând-o pe Rachel la o parte. Uşa s-a trântit în urma lui.

„Mike, nu ai compromis nimic”, a spus Sean liniştit. „Dacă e ceva, ai
muncit de două ori mai mult.”

Mike s-a lăsat pe scaun şi şi-a frecat faţa cu o mână. „Nu, are dreptate. Am încălcat regulile şi am plătit preţul.”

Pieptul lui Rachel se strânse. Mike nu era de vină. Ea îşi propusese în mod egoist să-l seducă astăzi şi reuşise. Una era să îşi rişte propria inimă. Dar a cântărit ce i-ar fi făcut lui, personal şi profesional, aprofundarea implicării lor? Nu. Nu a făcut-o. Încă o dată, a acţionat fără să gândească. La fel ca mama ei.

„E numai vina mea.”

„Deci, amândoi sunteţi oameni. Treci peste asta.” Sean a aruncat un dosar peste masă. „Acum să trecem la treabă. Maşina mea aşteaptă afară.”

Evitând contactul vizual, Rachel a alunecat pe scaunul din faţa lui Mike.

„Mi-ai cerut să aflu lucruri murdare despre Lawrence Harmon, Vince, Blake Webb şi Cristan Rojas. Să începem cu Vince A cheltuit foarte mulţi bani pentru un proprietar unic al unui mic magazin. De când a achiziţionat-o pe Tanya, Vince şi-a renovat întreaga casă în valoare de două sute de mii de dolari. A angajat o duzină de antreprenori diferiţi, inclusiv pe amicul tău, David Gunner.” Sean s-a uitat la Rachel. „Deşi nu am găsit nimic incriminator în trecutul lui David Gunner, cu excepţia câtorva amenzi pentru viteză.”

„David a lucrat pentru Vince?” De ce nu menţionase asta?

„A fost anul trecut, şi jumătate din antreprenorii din oraş au lucrat pentru Vince. Totuşi, te face să te întrebi ce altceva nu ţi-a mai spus David, nu-i aşa?” Sean a împrăştiat fotografii pe masă. „Cum ar fi de ce a protestat împotriva proiectului de la Lost Lake.”

Imaginile erau puţin neclare, dar David, care stătea cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi, era suficient de clar pentru a fi recunoscut chiar şi în spatele mulţimii. „De ce s-ar opune un antreprenor unui proiect imobiliar?” Sean a bătut pe faţa lui David. „De asemenea, este interesant că Vince s-a împrietenit atât de bine cu Lawrence Harmon în aceeaşi perioadă. Lawrence Harmon a fost investigat de mai multe ori pentru diverse practici de afaceri dubioase, dar nimeni nu a reuşit să facă ca vreuna dintre acuzaţii să se adevereasc[5]ă.”

Rachel şi-a frecat fruntea. Vince nu punea nimic bun la cale. Nu era niciun şoc. Şi David lucrase pentru el cu câţiva ani în urmă. „Ce legătură ar putea avea toate astea cu mine?”

„Nu suntem siguri.” Mike a ridicat fotografia lui David şi a pus-o deoparte. „Poate că nimic. Dar Vince şi Harmon sunt implicaţi în proiectul Lost Lake, care a fost vandalizat în mod repetat, la fel ca ferma ta.”

„De asemenea, Vince a încercat să-l concedieze pe Mike în ultimul an. Aş vrea să-i pun ceva în cârcă”, a adăugat Sean. „Pune ceva la cale şi se teme că Mike îşi va da seama.”

„Dar de ce ar încerca să mă omoare?” a întrebat Rachel. „Pare extrem.”

„Pare”, a fost de acord Mike. „Ce ai aflat despre Rojas?”

„Absolut nimic.” Sean a înţepat o hârtie de pe masă cu un deget arătător. „Ceea ce mă face să-l suspectez şi mai mult. Nu am nevoie de un raport care să-mi spună că e un criminal.”

Ochii lui Sean au devenit siberieni, iar Rachel s-a bucurat că era de partea ei.

Ar putea Rojas să fie într-adevăr urmăritorul ei? Avuseseră neînţelegerile lor, dar el nu o speriase niciodată. Pielea de găină i s-a ridicat pe braţe. Şi-a frecat bicepşii. Petrecuseră multe ore împreună, majoritatea certându-se. Apoi el îşi schimbase brusc atitudinea. Fusese în casa ei, cu fetele şi cu Sarah.

„Ai găsit ceva despre Blake Webb?” a întrebat Mike.

Răspunsul lui Rachel a fost un reflex. „Blake nu mi-ar face niciodată rău.” „E încă îndrăgostit de tine.” Tonul lui Mike – şi ochii lui – au devenit îngheţaţi. „Cât de departe ar merge pentru a te avea înapoi?”

Rachel îşi mesteca unghia de la degetul mare. Blake o rănise, dar nu fizic.

„Băieţii bogaţi răsfaţaţi sunt obişnuiţi să obţină ceea ce vor. În plus, are un cazier închis la şcoala de corecţie.” Sean a scos un set de chei din buzunar şi i l-a înmânat lui Mike. „Mai e cineva pe care vrei să îl verific?”

Blake a avut cazier?

Rachel şi-a înclinat capul înainte pe podul palmelor. Minciuni şi omisiuni se învârteau prin capul ei. Era cineva complet sincer? De cealaltă parte a mesei, Mike îşi studia rapoartele. Da, He-Man era ultimul cercetaş.

„Nu, mulţumesc, Sean.” Mike l-a urmat pe Sean până la uşă.

Sean a păşit pe scăriţă. „Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Oricând.”

Mike a închis uşa, iar liniştea s-a aşternut peste casă cu subtilitatea unei goarne de ceaţă.

„Şi acum?” Degetele goale ale lui Rachel se încreţeau în

covor.

„Acum mergem să-l vedem pe David şi să vedem dacă ne poate explica ce facea la Lost Lake. Apoi îl vizităm pe tatăl tău.” Mike s-a întors la masă, a sortat hârtiile şi fotografiile şi le-a strecurat pe toate înapoi în plic. „În plus faţă de toate persoanele despre care am discutat cu Sean, mai există o posibilitate. Urmăritorul tău ar putea fi aceeaşi persoană care l-a ucis pe Harry Boyle. Numi plac coincidenţele. Tipul ăsta a încearcat din răsputeri să te alunge de la fermă, dar după ce scheletul a fost descoperit, a escaladat. Acum te vrea moartă.”

„Eu nu înţeleg. Eram doar un copil când a murit tipul ăsta. De ce i-ar păsa ucigaşului lui de mine?”

„Există un singur motiv la care mă pot gândi.” Privirea lui Mike s-a fixat pe cea a lui Rachel. „Pentru că el crede că îl poţi lega de crimă.”

***

Birourile Parker Construction ocupau o suită de camere închiriate într-o casă transformată cu două etaje de pe strada Şapte. Mike a virat pe aleea îngustă care ducea la o mică parcare din spatele clădirii. În dreptunghiul de asfalt din spate, trei vehicule comerciale albe inscripţionate cu logo-ul Parker Construction erau parcate în faţa unui garaj detaşat mare. Mike a ocupat un loc aproape de casă, între un minivan şi un sedan.

Rachel se holbă la intrarea din spate. „Arată exact la fel.”

După expresia sumbră de pe faţa ei, Mike credea că nu era un lucru bun. Arăta de parcă se îndrepta spre un tratament de obturare de canal. „Eşti în regulă?”

„Da. Bine.” Ea a deschis portiera şi a coborât din SUV.

Mike a urmat-o pe scări până la uşa din spate, care fusese modificată ca intrare principală. Parker Construction împărţea clădirea cu o firmă de avocatură şi un contabil. Rachel i-a condus pe un hol îngust până la o uşă pe jumătate din sticlă, pe care numele firmei era scris cu litere de tipar negre. Ea a bătut cu pumnii în uşă şi a deschis- o.

Biroul fusese cândva salonul formal al casei. O fereastră în formă de golf încadra o vedere spre stradă. Mostre de faianţă erau stivuite una câte una pe covorul comercial din colţ. Un şir de uşi de dulapuri în diferite stiluri şi finisaje era sprijinit de peretele îndepărtat. Un birou vechi din lemn ocupa centrul camerei, suprafaţa sa fiind plină de teancuri de hârtii şi plicuri. Pitit pe scaunul de birou, David şi-a ridicat privirea de la laptopul deschis pe bloter. Surpriza i-a lărgit ochii şi a închis brusc computerul. „Rachel, ce faci aici?”

Nu a fost cea mai prietenoasă primire. Mike se întreabă ce navigase Hulk pe PC-ul său. Pornografie pe internet?

„Bună, David. Ţi-l aminteşti pe Mike?” Rachel se dădu înapoi, iar Mike observă că se oprise chiar la braţul lui.

„Sigur.” David s-a ridicat şi i-a strâns mâna lui Mike cu o mână de mărimea unei bile de bowling. „Am auzit despre suspendarea ta. Asta e nasol. Will Martin e un măgar.”

Ugh. Probabil că tot oraşul ştia până acum. Cum s-a putut întâmpla asta? Privirea lui Mike fu trasă spre Rachel. A, da. Aşa s-a întâmplat.

„Te superi dacă răspunzi la câteva întrebări pentru mine?” întrebă Mike, faptul că nu mai era şeful poliţiei aşezându-se pe pieptul lui ca un bloc de ciment. „Încă încerc să aflu cine încearcă să-i facă rău lui Rachel.”

„Cred că nu. Ia loc.” David s-a aşezat din nou în scaunul mare din piele din spatele biroului.

Mike şi Rachel au ocupat cele două scaune metalice din faţa biroului.

Rachel şi-a întors gâtul pentru a privi în camera alăturată. „Nici o secretară?”

„A demisionat acum câteva săptămâni. Nu am avut timp să o înlocuiesc.” David se îndreptă. „Crezi că Sarah ar putea dori postul? Sunt îngropat aici.”

„Nu ştiu. Poate.” Rachel a ridicat din umeri, privindu-l precaută pe David.

Mike a scos o fotografie din buzunar şi i-a înmânat-o lui David. „Ăsta eşti tu?”

Ceva pâlpâi în ochii lui David înainte ca pleoapele să coboare din nou. Iritare? Sau anxietate. „Da. De ce?”

„Mă întrebam de ce un antreprenor ar protesta împotriva unui nou proiect. Sunteţi specializat în bucătării şi băi de lux, nu? Aceste case noi nu ar însemna mai multă muncă pentru tine?” Mike încercuia subiectele. Odată ce ar fi adus vorba despre crimă, David ar fi putut fi mult mai puţin cooperant.

„Da.” David a scrutat din nou fotografia. „Am o cabană de vânătoare la capătul opus al lacului. Când eram copil, eu şi tata obişnuiam să ne petrecem weekendurile pescuind şi vânând acolo, înainte să fie paralizat. Nu prea o mai folosesc acum. Nu am prea mult timp liber, dar cred că ataşamentul meu faţă de Lost Lake este mai mult sentimental decât practic. Dar nu sunt cu acei oameni. M-am dus acolo în acea dimineaţă să văd ce se întâmplă. Am auzit că au fost explozii de piatră. E un iad pentru peşti”.

„Aveţi vreo idee cine a vandalizat site-ul?”

„Nu. Îmi pare rău.” David a aruncat fotografia pe biroul din faţa lui Mike. „Asta e tot?”

„Nu chiar.” Mike a băgat poza înapoi în buzunar. „L-ai cunoscut pe Harry Boyle?”

„Sigur.” David a dat din cap. „A lucrat pentru Parker Construction cu mult timp în urmă. S-a ridicat şi a plecat într-o zi.”

„Harry nu a plecat.” Mike a făcut o pauză de o secundă, până când a prins privirea lui David. „A fost ucis.”

Faţa lui David a căzut într-o încruntare confuză. „Cum ai…?” Ochii i s-au deschis. „Oh, scheletul din subsolul lui Rachel.”

„Noi – poliţia”, a corectat Mike, „aşteptăm confirmarea ADN-ului, dar ei cred că este el.”

„Asta e ciudat.” David s-a sprijinit de spătarul scaunului. S-a întors spre Rachel. „Cum naiba a ajuns în pivniţa bunicului tău?”

„Nu am nici o idee. Eram mică.” Degetele ei răsuciră cureaua de umăr a poşetei.

David şi-a încrucişat braţele pe piept. „Ştii, iarna în care Harry a dispărut a fost aceeaşi iarnă în care bunicul tău a avut un atac de cord. A petrecut mult timp în spital. Tatăl lui Rachel a ţinut ferma în funcţiune. Obişnuia să trimită echipe acolo să facă lucruri în fiecare zi. Rahat, toată lumea avea o cheie. Chiar şi eu.”

$$$

„Ce s-a întâmplat cu tatăl lui David?” Mike i-a aruncat o privire lui Rachel, care se afla la volan.

„Paralizat într-un accident de maşină. David şi-a petrecut cea mai mare parte a adolescenţei muncind sau având grijă de tatăl său. Nu a ieşit prea mult.”

Mike a tras camionul până la bordură şi a privit la Cape Cod-ul dărăpănat. Un sedan vechi stătea pe alee. În jurul anvelopelor sale, buruienile creşteau în crăpăturile dintre plăcile de ciment, însă gazonul fusese tuns. Casa avea nevoie de un strat de vopsea, dar coşurile de gunoi erau aliniate

ordonat lângă garaj. „Aici ai crescut?”

„Da.” Rachel a arătat spre o casă galbenă cu un etaj de alături. „Acolo au locuit Gunners. Mama lui David a vândut casa după moartea tatălui său. S-a mutat în Florida să locuiască cu sora ei.”

Rachel nu a făcut nici o mişcare pentru a ieşi din maşină. „Am avut o pasiune adolescentină pentru David. Avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Camera lui era vizavi de a mea. Prietenele mele şi cu mine obişnuiam să ne uităm pe fereastră şi să încercăm să-l zărim.”

„A fost mereu ciudat?”

„A petrecut mult prea mult timp închis în casa aia, având grijă de tatăl lui.” S-a uitat pe fereastră.

„Vrei să aştepţi în camion?”

„Probabil că nu va răspunde la uşă.” A băgat mâna în poşetă şi a scos un inel cu chei. „Ai face bine să speri că nu a schimbat încuietorile.”

Cu o respiraţie resemnată, a deschis uşa şi a coborât. Şi-a ridicat gluga împotriva ploii torenţiale. Mike a urmat-o pe alee. Arbuştii erau crescuţi în exces, umbrind aleea şi permiţând muşchiului să acopere betonul acolo unde razele soarelui nu ajungeau. Ea a stat nemişcată un minut la umbra unei frontoane, a închis ochii şi a tras adânc aer în piept. Postura şi maxilarul i s-au înăsprit când a întins mâna spre sonerie. Clopoţeii înăbuşiţi au răsunat în spatele uşii. Aerul rămăsese greu şi nemişcat, fără nici un zgomot de mişcare din interior. A apăsat din nou pe sonerie. Nici un răspuns.

Rachel a coborât de pe verandă, s-a strecurat în spatele arbuştilor zdrenţuiţi şi a aruncat o privire prin fereastra care dădea spre casă.

Alăturându-se lui pe verandă, ea şi-a băgat cheia în încuietoare. Zăvorul s-a deschis. „Pregăteşte-te.”

Mike a apucat-o de mână. „Nu trebuie să faci asta.”

Aparent, a făcut-o. Maxilarul i s-a încordat suficient cât să spargă o plombă. Fără un cuvânt, a împins uşa din faţă. Rachel nu se speriase. Mike o pusese la curent cu puţinele fapte legate de dispariţia lui Harry pe drum, dar tăcerea ei îi declanşase instinctele. Nu avea să-i placă ce va găsi în casa asta.

Uşa de la intrare dădea direct într-o cameră de zi mică. O fereastră largă permitea pătrunderea luminii naturale, dar spaţiul nu era luminat. Un sentiment predominant de tristeţe absorbea lumina zilei. Mike a ocolit spre o bibliotecă din pin închis la culoare. Fotografiile de familie acoperite de praf erau aliniate ca soldaţii pe rafturi. A luat o fotografie a unei femei cu părul negru care semăna foarte mult cu Rachel. Mama ei. Mike a scanat restul fotografiilor. Câteva erau ale lui Rachel şi Sarah în copilărie, toate cu părul negru şi zâmbete forţate, dar majoritatea erau ale mamei lor. Toate erau mai vechi de zece ani. Ca şi cum timpul s-ar fi oprit în casa asta şi cineva ar fi construit un altar.

„Tată”, a strigat Rachel.

Mike şi-a reţinut un strănut. Casa avea un miros de mucegai, ca şi cum ar fi fost închisă pentru o perioadă lungă de timp. A urmat-o pe Rachel printr-o bucătărie mică. Chiuveta era goală. Mike a aruncat o privire în maşina de spălat vase. Era încărcată îngrijit. Lipsa mirosului i-a spus că fusese folosită recent. Frigiderul era aproape gol. Mayo, unt, bologna, brânză. Pe tejghea, un litru de gin ieftin era intercalat între o pâine albă şi o cutie de fulgi de porumb. Nu era chiar micul dejun al campionilor. Mike se aşteptase la un dezastru, dar asta era mult mai înfiorător. Tatăl lui Rachel abia îşi ducea traiul de zi cu zi. Fără gânduri pe termen lung aici.

Rachel s-a îndreptat spre o uşă întunecată. Lumina a pâlpâit. Mike s-a grăbit după ea. Ea s-a oprit imediat după ce

a trecut pragul şi a încrucişat ochii în spaţiul întunecat. Fata ei era o mască conflictuală de reticentă şi resemnare, ca a unui pacient care aşteaptă rezultatele unui test când ştia deja că tumoarea era malignă. „Tată?”

„Barbara?” Vocea unui bărbat, profundă şi plină de ostilitate, se stingea.

Mike a rămas aproape când au păşit într-o cameră mică. Un şemineu pătat de funingine era centrat pe peretele cel mai îndepărtat. În dreapta, o uşă dădea spre curtea din spate. Jaluzelele din lemn de la un trio de ferestre blocau pătrunderea zilei. Lumina de la televizorul cu consolă veche se răsfrângea asupra unui bărbat subţire care stătea în faţa unui fotoliu extensibil. Postura lui era aplecată, iar o mână se întindea spre suportul braţului de piele al scaunului. Neil Parker avea un metru optzeci şi cinci, era îmbrăcat în pantaloni scurţi albastru închis şi o cămaşă verde în carouri.

„Barbara?” Vocea i s-a frânt. Ochii roşii o priveau confuzi.

Mike s-a uitat la Rachel. Ea nu se mişcase. În lumina slabă, pâlpâitoare, arăta remarcabil ca femeia din fotografii.

„Nu, tată. Sunt eu, Rachel.” Ea a apăsat pe un întrerupător de perete. Un rând de lumini încastrate a luminat spaţiul.

Tatăl ei s-a prăbuşit înapoi pe scaun, clipind la Rachel ca o bufniţă dezamăgită. „Am crezut că tu eşti ea.”

„Acesta este Mike. El investighează o crimă. Trebuie să-ţi pună câteva întrebări.” Rachel s-a întors şi s-a sprijinit de perete. Şi-a încrucişat braţele, îmbrăţişându-şi mijlocul, ca şi cum ar fi ţinut ceva dureros.

Mike se aşează pe braţul unei canapele decolorate şi înflorate, lângă fotoliul extensibil. „Domnule Parker, ce vă amintiţi despre Harry Boyle?”

Domnul Parker a tresărit. Telecomanda i-a alunecat de pe coapsă şi a aterizat pe covorul albastru cu o bufnitură.

„Harry? Harry a plecat. A plecat. A fugit de ceva. Numai laşii fug. Şi vinovaţii.” Deasupra piciorului, degetele lui osoase se strângeau ca nişte gheare.

„Nu, domnule. Rămăşiţele lui Harry au fost găsite. El nu a dispărut. A fost ucis.”

„L-ai găsit pe Harry?” Parker îi aruncă lui Mike o privire suspicioasă. „Unde?”

„În subsolul bunicului”, a răspuns Rachel. „M-am mutat în ferma cu ceva timp în urmă. Sarah a spus că ţi-a spus.”

Parker a refuzat să se uite la ea. A luat un pahar transpirat de pe masa de la cotul lui. Cuburile de gheaţă au zăngănit în timp ce el a băut jumătate din lichidul limpede. Şi-a şters gura cu dosul mâinii.

Mike s-a uitat la Rachel. Faţa ei era nemişcată ca sticla, ca şi cum o singură mişcare ar fi putut-o sfărâma.

„Harry Boyle a lucrat pentru compania dvs. de construcţii. Era tâmplar, nu?”

„Harry e mort.” Parker a studiat condensul care picura pe partea exterioară a paharului său.

A fost o afirmaţie sau o întrebare? Gândea sau era prea beat pentru a-şi aminti?

„Îţi aminteşti ceva despre ziua în care a dispărut?” Mike a insistat. „A fost în februarie 1987. A nins în acea noapte.”

Nimic.

„Harry a lucrat pentru tine. L-ai văzut în fiecare zi.” Mike a încercat o altă linie de interogare. „Era deprimat? A menţionat ceva ce se întâmpla în viaţa lui?”

Parker a trântit paharul pe masă. Rachel a sărit. Lichidul se prelingea. „Nu dau doi bani pe ce s-a întâmplat cu Harry Boyle”. A sărit de pe scaun cu o agilitate şocantă. Mike a sărit în picioare şi a stat în faţa lui Rachel. Dar Parker nu făcu nici o mişcare spre ea.

„A meritat ceea ce a primit.” A scuipat cuvintele, apoi şi-a

luat paharul şi l-a golit. Când s-a întors spre Mike, furia îi strălucea din ochii injectaţi cu sânge. „Harry i-o trăgea soţiei mele.”

Capitolul 25

Afară, Rachel s-a sprijinit de partea laterală a SUV-ului. Burniţa se transformase într-o ploaie uşoară şi constantă. Până când Mike a ieşit un minut mai târziu, hanoracul şi adidaşii ei erau uzi leoarcă. El i-a deschis portiera şi sa prefăcut că nu observă că mâinile ei tremurau. Mike a ocolit maşina, s-a urcat lângă ea şi a pornit motorul. A apăsat butonul de încălzire la maxim.

Când s-a îndepărtat de bordură, Rachel a aşteptat întrebările, dar Mike a rămas tăcut în timp ce lăsau în urmă cartierul de muncitori şi virau pe autostradă.

Incertitudinea se agita în burta ei. Renunţase la ea sau îi dădea timp să se adune? S-a sprijinit de tetieră şi a închis ochii până când camionul a oprit la casa lui. Amorţeala şi frigul îşi făceau loc prin corpul ei. Dacă avea noroc, în curând nu ar mai fi putut simţi nimic.

L-a urmat pe Mike înăuntru, scoţându-şi adidaşii uzi în garaj. Stând pe cimentul rece, frigul i s-a infiltrat prin şosete. A tremurat. Mike a condus-o în spălătorie. Mâini blânde şi eficiente i-au dat jos hanoracul ud, apoi i-au scos blugii şi şosetele. I-a pus o pătură în jurul umerilor, împingând-o spre sufragerie. În spatele ei, l-a auzit pe Mike mişcându-se. Uscătorul a pornit, trosnind ca şi cum i-ar fi aruncat adidaşii. Rachel a intrat în camera întunecată şi s-a lăsat într-unul dintre fotoliile din piele. Şi-a încolăcit picioarele sub ea şi a tras pătura mai strâns, dar căldura era evazivă.

A închis ochii, dar creierul ei continua să redea chipul şi cuvintele furioase ale tatălui ei într-un clip care se repeta la

nesfârşit. „Hei.”

Ea s-a uitat în sus. El era ghemuit lângă ea. „E aproape ora cinei. Ţi-e foame?”

Cu un gât prea uscat şi strâns pentru a mai putea forma cuvinte, ea a clătinat din cap.

Ochii lui au devenit blânzi. Şi-a strecurat mâinile sub ea şi a ridicat-o. Întorcându-se, s-a lăsat pe scaun cu ea în poală. Câteva sforţări au tras pătura pe umerii ei.

Rachel şi-a sprijinit capul pe pieptul lui larg şi s-a întâmplat cel mai neaşteptat lucru. A izbucnit în lacrimi, fără preambul sau avertisment, doar o revărsare de durere brută. Nu plângea delicat, ca o doamnă. Erau lacrimi zgomotoase, murdare, care aveau să lase cămaşa lui Mike udă şi ochii ei umflaţi.

În timp ce plămânii i se umflau şi corpul îi tremura, braţele puternice care o înconjurau erau singurele lucruri care o împiedicau să zboare în afară. Când ce era mai rău a trecut şi respiraţia ei s-a redus la sughiţuri rare, el i-a sărutat creştetul capului. Aşteptând ca umilinţa să o copleşească, Rachel a închis ochii pe cămaşa lui acum umedă. Dar nu a venit. În schimb, pacea s-a aşternut peste ea. Căldura din trupul lui s-a scurs în al ei. Sufletul îi era secat, iar trupul îi şchiopăta până la oase.

Ca şi cum plânsul nu ar fi fost de ajuns, cuvintele au început să îi iasă din gură. Lucruri care fuseseră strâns îmbuteliate în ea au ieşit ca şerpii dintr-o cutie.

„Obişnuia să plece din când în când, când era în modul hiperactiv. Era plecată două, poate trei zile. Apoi se întorcea şi cădea din nou în depresie. Nu ştiam niciodată cât durează. Nu l-am auzit niciodată întrebând-o unde a fost. Cred că el ştia.” Rachel a sughiţat. „Într-un fel, era mai rău când era normală, mai ales când dura o vreme. Începeam să ne obişnuim cu asta. Să avem aşteptări la ea. Ceea ce făcea să

fie şi mai greu când se prăbuşea din nou. Şi întotdeauna se prăbuşea din nou.”

O tresărire a cuprins-o. Mike nu a spus nimic, dar o mână mare i-a mângâiat spatele.

„Îmi pare rău. Nu am fost foarte utilă astăzi.”

Mâna lui Mike i-a cuprins maxilarul. I-a ridicat bărbia. Aşteptându-se la milă, ea a fost surprinsă de respectul care îi umplea ochii. „Nu cunosc mulţi oameni care ar fi putut rezista la fel de bine ca tine.”

Ea s-a întins şi şi-a atins gura de a lui. De data aceasta, buzele lor s-au întâlnit cu un foşnet lent în loc de o explozie.

El şi-a ridicat capul. „Nu vreau să profit de tine.”

Privind în ochii aceia albaştri, ceva s-a desfăşurat în interiorul ei. Căldură. Nevoie. Dorul a izbucnit. Mâinile ei s-au încolăcit în ţesătura tricoului lui. „Am nevoie de tine.”

Ochii i s-au întunecat. A sărutat-o din nou, limba lui alunecând printre buzele ei pentru a le mângâia. Una dintre mâinile lui a alunecat sub pătură şi ia mângâiat coapsa. Ea a realizat brusc că purta doar un maiou şi chiloţi. Palma lui s-a aşezat puternic pe şoldul ei. Degetul lui mare i-a tachinat talia elastică a bikinilor ei. Căldura creştea rapid sub pătură.

Mâna ei a găsit tivul tricoului lui şi a tras ţesătura în sus, arătându-i abdomenul ondulat. Degetele ei au urmărit valea care ducea în pantalonii lui. Cu un geamăt scăzut, Mike s-a ridicat cu ea în braţe şi a dus-o în dormitor. A aşezat-o în picioare. Pătura a căzut pe podea, iar aerul rece s-a năpustit peste pielea ei fierbinte.

De ce era încă îmbrăcat? I-a tras tricoul peste cap şi l-a aruncat deoparte. Degetele ei s-au întins peste muşchii grei ai pieptului lui.

Mike i-a prins ambele mâini la spate. „Aceasta nu este o cursă.”

„Hei, dă-mi drumul”, a protestat ea.

Şi-a pus gura să lucreze pe pielea sensibilă a gâtului ei, iar ea a încetat să se mai zvârcolească. Gândurile de a se plânge au încetat când buzele lui au coborât până la clavicula ei. Capul lui Rachel a căzut pe spate. Căldura şi umezeala se adunau între picioarele ei, unde era goală şi tânjea după el. Doar pentru el. Acest bărbat care îi putea face muşchii să tremure, oasele să-i slăbească şi inima să-i ameţească ca unei eleve de liceu. Şi-a mişcat şoldurile înainte până când erecţia lui s-a aliniat exact în locul potrivit. Tot ce îşi dorea era să îl aibă în ea. Unde îi era locul.

Un geamăt adânc i-a răsunat în piept. Gâfâind, el şi-a lipit fruntea de a ei. „Încetineşte. Nu vei regreta. Ai încredere în mine.”

„Vreau.” Şi a vorbit serios.

A îngheţat pentru o secundă, apoi ochii i-au devenit sexy şi intenşi, albastrul adâncindu-se pe măsură ce ochii i se întunecau de dorinţă.

Mâinile lui i-au urcat pe coaste, luându-i şi maioul cu ele. I-a dat-o peste cap şi i-a aruncat-o peste umăr. Când ea s-a întins după pantalonii lui, el a oprit- o.

„Vreau să mă uit la tine pentru un minut. OK?”, a întrebat el cu o voce răguşită.

„Uhm, sigur.”

A aprins lampa de lângă pat. Lumina blândă a umplut camera. Ca o mângâiere fierbinte, privirea lui flămândă a trecut peste ea, a zăbovit pe sânii ei şi apoi a coborât pe şoldurile ei. Nimeni nu ar fi acuzat-o vreodată că este prea timidă, dar ea s-a înroşit ca răspuns. Oriunde îi ateriza privirea, pielea îi furnica, anticipând atingerea lui.

„Vreau să te văd goală.” Fără să aştepte aprobarea ei, degetele lui s-au prins în părţile laterale ale bikinilor ei cu şnur. Într-un genunchi, i le-a dat jos pe picioare. Mâini blânde i-au înconjurat glezna, ridicându-i piciorul. Chiloţeii ei au

căzut pe covorul bej. El şi-a lipit buzele de pielea sensibilă de sub buricul ei. Gestul a fost pe cât de afectuos, pe atât de senzual. Brusc, ea a încetat să se mai împotrivească iubirii care înflorea în pieptul ei şi i-a dat frâu liber.

Ochii albaştri o priveau, plini de dorinţă şi pasiune masculină. Mesmerizată, Rachel a uitat de grabă. L-a privit cum sărută o cale de la un os al şoldului la celălalt. Limba lui s-a scufundat în buricul ei. Apoi mai jos. Pielea de pe burta ei tremura când buzele lui alunecau pe ea. El a inspirat şi a gemut jos şi adânc în gât. Mâinile lui au urcat pe spatele pulpelor ei până la coapse, separându-i picioarele şi ţinând-o pe loc în timp ce el lingea mai aproape de centrul ei dureros. Vederea trupului lui uriaş îngenuncheat la picioarele ei, cu capul înfipt între coapsele ei, a fost cel mai erotic lucru pe care l-a văzut vreodată.

Plăcerea a străfulgerat-o când vârful limbii lui a atins locul potrivit. El a făcut cercuri, încet, deliberat, trăgând senzaţiile, crescând tensiunea până când corpul ei a strigat după eliberare. Fiecare muşchi din corpul ei s-a încordat. Coloana ei vertebrală s-a încovoiat.

„Oh, da. Chiar acolo. Te rog.”

Gemetele joase scoase de Mike au sunat aproape ca un mârâit, în timp ce el o obliga. Mâinile ei s-au înfipt în părul lui, mângâierea lentă conducând-o în cele din urmă la culme. În loc de o explozie, o reacţie în lanţ a început în adâncul ei. Genunchii i s-au îndoit în timp ce tensiunea se încolăcea şi izbucnea în valuri mari. Braţele lui i-au înfăşurat coapsele, ţinând-o în picioare în timp ce orgasmul o străbătea.

S-a ridicat brusc în picioare, ridicându-i trupul moale în picioare, apoi a aşezat-o uşor pe pat. Undeva între podea şi momentul în care se întindea deasupra ei, îşi dăduse jos pantalonii şi îşi luase un prezervativ. Bicepşii se umflau în timp ce braţele de oţel îi susţineau corpul deasupra ei.

Greutatea lui a presat-o de saltea, fiind mai mult reconfortantă decât restrictivă. Ea şi-a înfăşurat corpul în jurul lui şi l-a lăsat să intre. Respiraţia i s-a blocat în timp ce emoţia i se umfla sub coaste şi umplea cu căldură spaţiile reci şi singuratice din interiorul ei.

$$$

Mişcându-se încet, Mike şi-a făcut loc în corpul ei strâmt, dar atât de pregătit pentru el. Membrele lui tremurau din cauza efortului de a se abţine. A simţit schimbarea subtilă din corpul ei pe măsură ce se relaxa sub el. Acceptarea ei era mai mult decât fizică. Încrederea ei adâncă în suflet l-a zguduit chiar mai mult decât răspunsul corpului ei.

El s-a retras şi a împins din nou. Corpul ei s-a aplecat, iar picioarele i s-au înfăşurat în jurul taliei lui. Plăcerea creştea cu o intensitate electrică. S-a uitat în ochii ei şi a descoperit că îi plăceau mai mult sticloşi de plăcere decât înflăcăraţi de furie. Corpul ei s-a arcuit şi un geamăt i-a alunecat de pe buze.

Fiecare mişcare a corpului lui în al ei îi aducea pe amândoi mai aproape de punctul culminant.

Nu era pregătit ca totul să se termine. Nici pe departe.

Dar mâinile ei erau pe spatele lui, cu unghiile înfipte în el, în timp ce corpul ei se crispa sub el. Coloana ei vertebrală se arcuia în timp ce punctul culminant o străbătea, strângându-se în jurul lui în impulsuri vibrante. Mike nu putea face altceva decât să o urmeze. În ceea ce priveşte orgasmele, acesta era nuclear.

Au trecut câteva minute în care inima lui a încetinit de la

sprint la jogging, iar câteva replici au trecut prin trupul lax de sub el. Mike a sărutat-o cu toată tandreţea care se adunase în inima lui. Un suspin mulţumit i-a răsunat în gât. Se întinse, elegantă şi graţioasă. Deşi părea mulţumită, Mike i-a căutat pe faţă semne de panică.

Ea a ridicat o sprânceană la el. „Este totul în regulă?”

„Cred că da. Dacă mă ridic să mă ocup de prezervativ, nu o să te închizi în baie, nu?”

Ea i-a cuprins partea laterală a feţei şi l-a sărutat. „S-ar putea să regreţi asta, dar eu nu plec nicăieri, He-Man. Cu excepţia poate a bucătăriei. Mor de foame.”

Râzând, Mike s-a dus în baie. „La ce oră trebuie să fii acasă?”

„Cât este ceasul?”

„Sase.” Cearşafurile au foşnit în dormitor, iar Mike şi-a înăbuşit un fior de regret. Ar fi vrut să o ţină aici, în siguranţă – şi goală – pentru restul nopţii.

„Nu mă grăbesc, dar nu pot rămâne peste noapte.” Rachel a bâzâit. „Brandon a spus că va hrăni caii în seara asta, dar apoi pleacă cu familia lui. Râul va creşte până dimineaţă. Locuinţa lor este în zona inundabilă. Trebuie să stea cu rudele câteva zile.”

„Nu vei avea probleme, nu-i aşa?” Mike a făcut curat şi s-a spălat pe dinţi cât a stat acolo. Când ea nu a răspuns, el s-a întors în dormitor.

Era ghemuită pe o parte. Avea ochii închişi, iar faţa îi era relaxată într -un mod în care nu fusese niciodată când era conştientă. Rachel nu s-a oprit din mişcare suficient de mult pentru a se relaxa. Părea inocentă, vulnerabilă, fără expresia ei obişnuită de gardă.

A setat alarma de lângă pat pentru două ore şi s-a urcat înapoi în pat lângă ea, trecând un braţ peste corpul ei. Ea s-a

ghemuit în el. Doar câteva ore. Apoi se vor întoarce la încercarea de a-l găsi pe urmăritorul ei.

$$$

Lt. Pete Winters a transformat SUV-ul municipalităţii în proiectul de dezvoltare Lost Lake. Cu o suspensie mai strânsă decât cea a maşinii sale de teren, vehiculul necunoscut a săltat prin gropile în pantă. Noroiul a stropit parbrizul. A pornit ştergătoarele şi un jet generos de lichid a curăţat două arce de sticlă.

Farurile au măturat locul când a întors în parcare. Pietrişul scârţâia sub roţile camionului. Înţesată de garduri cu zăbrele, de carcase galbene de echipamente mari şi de toalete portabile, suprafaţa demolată cu buldozerul tăia ca o cicatrice prin pădure. Dincolo de plaja noroioasă, lacul plin până la refuz ondula, negru şi interzis, în întuneric.

Un bărbat a ieşit din rulota de birouri şi şi-a croit drum prin terenul neîngrijit. Vântul ridica cozile cămăşii de flanel descheiate pe care o purta peste blugi şi tricou. Recunoscând unul dintre şefii de echipă, Pete a coborât din camion.

„Hei, Ernie. Cum merge treaba?” Şi-a îndreptat lanterna spre sol şi a pornit-o pentru a evita bălţile.

„Linişte până acum.” Ernie a bâzâit. „Omule, îmi place timpul şi jumătate, dar nu sunt obişnuit cu schimbul doi.”

„Când ieşi?”

Ernie şi-a scărpinat burta şi a căscat. „La miezul nopţii. În seara asta e ultima noapte. Harmon a angajat o firmă de pază şmecheră. Încep mâine.”

„Cred că s-au săturat de tot vandalismul.”

„Nu-i pot învinui. Lipsa dinamitei a fost ultima picătură.” Ernie şi-a băgat mâna în buzunarul de la piept şi a scos un pachet de ţigări.

„Dinamită?”

„Oh, da.” A scos un Marlboro dintr-un pachet plin. „Nu ştiai? Când au spus să păstrăm tăcerea, am crezut că au anunţat poliţia.”

„Probabil că şeful ştie.” Dar îndoiala se strecura în stomacul lui Pete. Şeful nu era genul de om care să lase să treacă ceva precum lipsa explozibililor. Dar, pe de altă parte, nici Pete nu credea că şeful ar compromite un caz. Poate că se ocupase singur de caz. Era o singură cale de a afla.

„Sunt sigur.” Ernie a luat un chibrit şi şi-a aprins ţigara. Capătul s-a aprins portocaliu când a inhalat. Fumul a tăiat mirosurile de pin şi pământ umed.

Pete a apăsat pe butonul lanternei sale. „Ei bine, dacă totul este în regulă aici, trebuie să mă întorc la secţie.”

„Ne mai vedem, Pete.” Ernie şi-a tras fumul şi s-a îndepărtat de vehiculul poliţiei.

Pete a navigat pe ieşire şi s-a întors pe drumul rural. Fără lumina lunii, întunericul era un zid solid care se termina la raza farurilor sale. A apăsat pedala şi a aprins farurile până în oraş. În parcarea întunecată a secţiei de poliţie, a parcat în spatele clădirii de cărămidă şi a intrat. Dispecerul de noapte îi făcu semn cu mâna lui Pete în timp ce acesta se îndrepta spre biroul şefului. După ce a deblocat uşa cu cheia pe care i-o dăduse primarul, a aprins lumina, a înconjurat biroul şi s-a aşezat în spatele lui. Scaunul şefului i se părea prea mare, iar şezutul lui Pete, scurt şi grăsuţ, nu reuşea să-l ocupe.

A scotocit prin sertare şi dosare până când a găsit dosarul Lost Lake. A răsfoit paginile şi a scanat rapoartele. Nicio menţiune despre explozibili furaţi. S-a prăbuşit pe spătarul înalt din piele al scaunului. Ce însemna asta?

Şeful ţinuse intenţionat furtul dinamitei departe de

rapoarte? Îndoiala se aduna în adâncul stomacului lui Pete. Privirea lui se îndreptă spre fereastră. La centrul comunitar de peste drum, luminile străluceau în ferestrele sălii principale de şedinţe. Consiliul local era singurul grup care avea să fie acolo la ora asta târzie.

Pete a încuiat şi a traversat strada până la vechea clădire care găzduia de toate, de la Weeblos la cursuri de fitness pentru seniori. În zona principală d e întâlnire, Vince şi Lawrence Harmon stăteau la masa lungă care se întindea dea lungul camerei. Restul membrilor consiliului lipseau cu desăvârşire.

Pete a mers pe culoarul care trecea între două bănci de scaune pliante şi sa oprit în faţa consilierului. În ochii lui Vince a pâlpâit enervarea înainte ca acesta să clipească. A închis dosarul din faţa lui. Lângă el, Harmon stătea pe spate şi îşi încrucişa braţele pe piept.

Vince a arătat cu un gest scaunul gol din faţa lui. „Pete, ia loc. Ce putem face pentru tine?” El şi-a sprijinit coatele pe dosarul închis şi şi-a încordat degetele.

Pete stătea în spatele scaunului. A apucat spătarul metalic cu ambele mâini, scaunul şi rezolvarea ţinându-l drept. „De ce nu apare dinamita dispărută în niciunul dintre rapoartele Lost Lake?”

Harmon s-a ridicat şi s-a uitat la Vince. „Ţi-am spus…”

Vince a ridicat o mână. „Pentru că nu vrem să supărăm publicul, de aceea.” Tonul încrezător şi condescendent din vocea lui a confirmat totul.

Pete a ignorat privirea furioasă a lui Harmon. „Şeful ştia despre asta?”

„Dl. Atotputernic?” Vince sforăi. „Bineînţeles că nu. Nu ar fi fost niciodată de acord cu asta.”

Stomacul lui Pete se strânse, bolnav şi patetic ca şi restul lui. Îi luase partea lui Vince în locul şefului. Îl trădase pe cel

mai bun om pe care îl cunoştea. De ce? Pentru că şeful era om? Degetele lui Pete s-au strâns pe spătarul scaunului.

Vince s-a aplecat mai aproape. „De aceea el a plecat, iar tu îi conduci camionul şi stai în spatele biroului lui.”

Corzile vocale ale lui Pete nu răspundeau.

„Ne aşteptăm să te porţi frumos, locotenente Winters.” Vince s-a învârtit în cerc, ca un şoim deasupra prăzii sale. „Ai trei copii şi o soţie care nu lucrează, nu? Ţine asta pentru tine. Poţi fi concediat la fel de uşor ca şeful O'Connell.”

Capitolul 26

Un bărbat cu glugă stătea pe pământul îngheţat. O pată întunecată i-a căzut din mănuşă şi a pătat zăpada de la picioarele lui. Haina lui era pătată cu pete întunecate şi, deşi faţa lui nu era decât o gaură înnegrită, ea îi simţea ochii aţintiţi asupra ei.

El privea. El ştia.

Picioarele îi tremurau. Restul corpului îi era blocat în loc. Chiar şi ţipătul ei era îngheţat, prins în gât fără nicio cale de scăpare.

„Rachel, trezeşte-te.”

S-a ridicat brusc în picioare. Transpiraţia i-a acoperit fruntea umedă. Mâna lui Mike se întindea pe spatele ei, sprijinind-o. „Doar un coşmar.”

Dar era? Ceva în legătură cu visul îi era familiar, dar nu putea preciza. „Am avut acelaşi vis de când eram copil. E bau-bau-ul meu personal.”

Mâna lui Mike s-a mişcat într-un cerc lent. „Spune-mi ce

vezi.”

„Umbra unui bărbat. Poartă o glugă care îi umbreşte faţa, dar haina lui are pete întunecate pe ea. Cred că sunt de sânge.”

„Îţi aminteşti ceva despre prima dată când l-ai văzut?”

Rachel a dat din cap. Un fior i-a traversat umerii goi. Mike a tras-o aproape şi a tras pătura peste ea.

Braţele lui s-au înfăşurat în jurul ei. Ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui solid. „Aveam şase ani şi eram bolnavă de varicelă. Era un zgomot afară. Îmi amintesc că mi-era cald, foarte cald, şi mă mânca. M-am dat jos din pat şi mam dus la fereastră. Ninsese de când mă culcasem. El era afară, stătea în zăpadă şi se uita la mine.”

„Eşti sigur că a fost un coşmar?”

„Am presupus.”

„Ai sunat pe cineva?”

„Nu.” Singurătatea din amintire era la fel de clară ca viziunea. „Sarah era doar un bebeluş şi mama era, ei bine, ştii tu. Nu aveam voie să ies din camera mea. Nu puteam risca să le îmbolnăvesc.”

„Deci, ai avut febră mare şi nu ai putut merge la părinţii tăi?” Vocea lui Mike era nuanţată de furie.

„Cred că aş fi putut striga după tatăl meu. Crezi sau nu, el era cel disponibil pe atunci. Înainte să moară mama, el se ocupa de aproape tot. Dar după ce s-a născut Sarah, nivelul de stres din casa noastră a ajuns la cote maxime. A fost o spirală descendentă de acolo”.

Mike i-a mângâiat părul pentru un minut. „Deci nu eşti sută la sută sigură că tatăl tău a fost în casă în acea noapte?”

„Nu m-am gândit niciodată la asta. Am presupus doar că era în camera lor.” Ea s-a oprit, realizând brusc ce insinua Mike. Nu. Nu putea fi aşa. Sau putea? „Crezi că l-am văzut pe tatăl meu? Crezi că el l-a ucis pe Harry?”

El a îmbrățisat-o mai strâns. „Eu nu ştiu nimic.”

„Nu cred că ar fi lăsat-o singură cu copilul.” Sarah era un copil uşor. Dacă dormeau amândoi... Rachel nu se gândise niciodată la tatăl ei ca la un om violent. Dar felul în care se schimbase când le spusese despre aventură o făcea să se întrebe dacă mai avea şi alte schelete în dulap – sau în subsol.

Rachel şi-a cuibărit capul pe umărul lui Mike. „Nu ai niciun secret adânc şi întunecat, He-Man?”

„Am fost căsătorit odată.”

„Serios?”

„Da. Nu a durat nici un an şi s-a terminat acum un deceniu. Laurei îi plăcea ideea de a fi soţia unui detectiv din Philadelphia. Realitatea a fost o poveste diferită. Mama a fost diagnosticată cu cancer la stomac în stadiul patru. Când am acceptat postul de şef aici şi m-am mutat acasă pentru a avea grijă de ea, Laura a intentat divorţ.”

Furia a izbucnit în Rachel. „Ce târfa...” Şi-a acoperit gura. „Oh, nu trebuia să spun asta.”

„Nu. A fost bine.” Mike a râs. „Laurei îi plăcea oraşul şi oricum era sătulă de mine. Tot ce am făcut a fost să muncesc.”

„Multor oameni le place munca lor.”

„Am făcut-o oricum.”

„Îmi pare rău. E vina mea că ţi-ai pierdut slujba.” Mâna lui Rachel se aşează pe abdomenul lui, dar ea nu admira muşchii ondulaţi. Se gândea la tot antiacidul pe care He-Man îl stoca şi la faptul că mama lui murise de cancer la stomac.

„Nu, nu este. Oricine încearcă să vă facă rău ţie şi lui Vince Mitchell poate împărţi vina.” El i-a acoperit mâna cu a lui. „Oricum, divorţul a fost mai mult o uşurare. Nu eram o pereche bună. Mama era pe moarte şi m-am bucurat să am

acel an cu ea. Am fost doar eu şi ea de când aveam zece ani.”

„Îmi pare rău.” Nu a simţit nimic în vocea lui. Ea a dat din cap la mâinile lor unite. „Nu crezi că ar trebui să te duci să te verifici?”

Ochii lui albaştri s-au îngustat. „N-o să începi şi tu, nu-i aşa? Doamne,
Quinn este destul de o pacoste.”

Rachel s-a aşezat, trăgând cearşaful să-i acopere sânii. „Deci, sunt o pacoste dacă îmi pasă de tine?

„Nu am spus...”

„Ţie îţi pasă de oameni, dar ei nu au voie să le pese la rândul lor?

„Eu...”

„M-ai obligat să-mi fac o radiografie, dar poţi ignora *asta.”* Şi-a bătut degetul arătător pe stomacul lui plat. „Asta ar putea fi serios.”

„Dar...”

„Uite, He-Man. Nu aşa merg lucrurile.” Rachel a gesticulat între ei. „Şi înţeleg perfect că ţi-e frică de ceea ce este.”

Mike părea îngrozit. S-a zvârcolit. „Nu-mi plac spaţiile închise sau vederea sângelui. Am această fobie faţă de toate lucrurile medicale. Uneori îmi ies din minţi.” Privirea lui a căzut la mâna ei, care încă se odihnea pe cutia toracică. „Moartea mamei mele a fost destul de urâtă. Uneori, tratamentul era mai rău decât boala.”

„Ei bine, va trebui să te maturizezi şi să afli ce s-a întâmplat.” Ea şi-a legat mâna de a lui. „Nu eşti singur dacă nu vrei să fii. Ai o decizie de luat. Nici eu nu ştiu exact ce avem aici, dar eu nu fac lucrurile pe jumătate. Voi merge chiar şi cu tine.”

Mike şi-a deschis gura. A închis-o. Şi-a dres glasul. Apoi s-a rostogolit, a tras-o pe saltea şi i-a luat gura într-un sărut

arzător.

Rachel şi-a pus palma pe fruntea lui şi i-a împins capul în sus. „Nu. Numi vei distrage atenţia cu sex.”

Mâna lui s-a îndoit în jurul mâinii ei. Gura lui i-a coborât pe gât şi a găsit golul sensibil de sub maxilarul ei. Furnicături i-au pătruns adânc în burtă în timp ce buzele lui se plimbau. Mâna ei s-a rătăcit pentru a-i prinde umărul.

„Aceasta este o discuţie importantă, la naiba.” Dar în timp ce spunea asta, şi-a înclinat capul pe spate pentru a-i oferi mai mult acces. Degetele ei au săpat în muşchii grei ai spatelui lui. Mike şi-a deplasat greutatea şi a strecurat o mână între picioarele ei. Gura lui s-a plimbat pe clavicula ei.

„Îmi notez mental.” Ochii lui Rachel s-au închis în timp ce degetele lui au alunecat în ea. „Ah. Această discuţie nu este… oooh… foar..” *Gâfâi.*

Sertarul noptierei s-a deschis şi s-a închis. Mike i-a împins picioarele mai departe şi s-a aşezat între ele.

„Nu mă poţi distrage cu sex.”

Cu o singură împingere lungă şi lentă, el a pătruns adânc în ea. Rachel şi- a arcuit spatele şi şi-a înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor lui pentru a-l lua în întregime. Plăcerea a izbucnit într-un curcubeu strălucitor în spatele pleoapelor ei. Ea a deschis ochii. El o privea cu o concentrare totală – şi cu la fel de multă tandreţe ca şi dorinţă. El a dat înapoi şi a împins din nou.

Şi ea s-a abandonat senzaţiei, lui. „Pentru mai mult de o oră.”

5 5 ~

$$$

Will a oprit pe acostament şi a intrat pe iarbă. Şi-a parcat camionul în spatele unui pâlc de copaci, şi-a ridicat capota şi a aruncat pe spate ultimul pahar de bere. Parbrizul era stropit de ploaie. Peste câmp, lumina strălucea de la ferestrele de la primul etaj ale casei ei mari de piatră. Nu o putea rata.

A ieşit împiedicat din camion, apoi s-a aplecat înapoi şi a tras zăvorul pentru a rabata scaunul şoferului în faţă. Mâna lui s-a încolăcit în jurul bâtei de baseball din aluminiu pe care o ascunsese pe podeaua cabinei. I-a testat greutatea cu o lovitură de probă. Perfect.

A traversat pajiştea. Buruienile înalte i se strecurau sub cizme în timp ce el respira izolarea. Cel mai apropiat vecin al lui Rachel Parker se afla la o jumătate de milă mai jos, iar oraşul era la 15 minute de mers cu maşina. Chiar dacă declanşa o alarmă, îşi dădea seama că avea cel puţin zece minute înainte să apară poliţia. Avea nevoie doar de cinci. Târfa aia urma să plătească. Nucile încă îl mai dureau şi nu avea cum să meargă la închisoare. Îi va părea rău. Atât de rău că nu va depune mărturie împotriva lui.

Vechea fermă se detaşa solitară de cerul nopţii. Era ea acasă? Întorcându- se spre dreapta, s-a ferit sub o creangă udă. Apa i-a picurat pe cap şi i-a intrat în ochi. A şters-o.

Acolo. Camioneta ei era parcată lângă casă. Partea din faţă a fermei era întunecată. A ocolit curtea din spate. Ascuns într-un pâlc de pini, a găsit fereastra bucătăriei. O femeie cu părul negru era în faţa ei, privind în jos, probabil spălând vase sau ceva de genul ăsta. Lui Will i s-a înceţoşat vederea şi şi-a frecat ochii.

O creangă s-a rupt în stânga lui. Will a îngheţat pentru câteva secunde şi a ascultat sunetele insectelor ciripind şi ale ploii căzând pe frunzele moarte. Se întoarse spre fereastră. Emoţia i se învârtea în stomac în timp ce se con centra

asupra brunetei.

$$$

Observatorul şi-a tras barca pe malul noroios şi a legat parâma la prova de un copac. Şi-a pus rucsacul în spate, plin cu proviziile necesare, şi a ridicat bidoanele de benzină foarte mari pe malul noroios al pârâului. Traseul de vânătoare era alunecos, dar noroiul se subţia pe măsură ce urca spre ferma lui Rachel. Tulpini înalte şi ude de iarbă îi loveau genunchii blugilor negri. Deşi ploaia se oprise, apa picura din coronament. După seara asta, nu va mai trebui să-şi facă griji pentru Rachel.

Frunzele înmuiate i se strecurau sub bocanci în timp ce urca pe potecă. Luminile străluceau prin frunzişul picurat din faţă. A înconjurat proprietatea pentru a obţine un punct de observaţie mai bun. Camioneta ei era parcată exact acolo unde trebuia să fie. Dar unde era maşina poliţistului? Observatorul plănuise o diversiune perfectă. Jumătate din dinamita pe care o furase de la Lost Lake era deja la locul ei. A verificat cadranul luminos al Timex-ului său. Avea destul timp.

A continuat să ocolească până când a ajuns direct în spatele hambarului. A ascuns bidoanele de combustibil în tufişuri şi s-a aşezat să aştepte.

Ceva mare a foşnit în tufişurile din apropiere. Capul i s-a rotit. Căprioară? Prea zgomotos. S-a târât pe pământul spongios. Figura voluminoasă a unui bărbat mare s-a strecurat zgomotos printre copaci şi a păşit în câmp deschis.

Cu ochii obişnuiti cu întunericul, Observatorul l-a evaluat. Scopul şi identitatea bărbatului erau clare. O bâtă de

baseball a sărit din mâna lui Will Martin.

Will s-a întors brusc şi s-a uitat direct la el. Recunoaşterea a traversat trăsăturile intoxicate ale lui Will. Va trebui să moară, ceea ce era potrivit, având în vedere că profitase de Tanya, la fel cum Harry făcuse cu Barbara. Totul se învârtea cu adevărat în cerc.

„Hei.” Will se poticni spre el.

Planurile nu erau niciodată perfecte. Va trebui să îşi schimbe programul pentru a se ocupa de Will.

„Ce faci aici?” Will a murmurat.

Mâna Observatorului s-a dus la cuţitul din buzunar. Deschise lama. „La fel ca tine, Will. Doar curăţam nişte lucruri nerezolvate.”

Mâna cuţitului a alunecat din buzunar şi a intrat în abdomenul lui Will cu

un sunet bolnav, umed. Gura lui Will s-a deschis. Sângele s-a scurs afară în timp ce el s-a aruncat în faţă.

Observatorul a smuls cuţitul şi a prins trupul moale. Sângele cald i-a îmbibat mânecile şi faţa hanoracului cu glugă. La fel ca într-o altă noapte, cu mult timp în urmă. De data asta nu a mai fost nici o surpriză şi nici o panică. Sa aplecat şi a luat cadavrul pe umerii lui. Will era mai mare şi mai greu decât fusese Harry. Lichidul se prelingea pe spatele Observatorului.

A coborât pe poteca de vânătoare şi l-a lăsat pe Will în spatele unui tufiş. Se va ocupa de cadavru mai târziu. După ce Rachel era eliminată.

$$$

„Proprietatea ta se inundă?” Trecându-şi un prosop peste

părul ud, Mike a intrat gol în dormitor. Rachel se aplecase şi îşi luase chiloţii. Şi i-a pus pe ea.
Păcat.

„Nu.” Ea a clătinat din cap. „Fermierii ăia vechi Quaker îşi cunoşteau meseria. Casa şi hambarul sunt pe un teren înalt. Inundaţiile nu ar trebui să fie o problemă, dar acoperişul este discutabil. Chiar trebuie să ajung acasă.”

Mike s-a îmbrăcat şi şi-a băgat arma în toc. O haină de ploaie largă ascundea arma. A aruncat o geantă de voiaj pe pat şi a îndesat în ea câteva schimburi de haine, apoi s-a îndreptat spre baie după trusa de bărbierit.

Şi-a tras maioul peste cap. Se uită la geanta lui. „Deci, rămâi pentru o vreme?”

„Cu siguranţă.” A adăugat şosete şi lenjerie de corp. „Ai de gând să mă faci să dorm pe canapea, nu-i aşa?”

„Îmi pare rău.”

„Nu-i nimic. Ai dreptate”, a mormăit el.

„Poţi să-mi scoţi hainele din uscător?”

Mike s-a apropiat de ea şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei ei. „Dacă nu- ţi dau haine, va trebui să rămâi.”

Ea a râs, cu respiraţia ei caldă pe pielea lui. „Nu-ţi face griji. Vei avea o altă şansă să mă dezbraci.”

„Nu e doar asta.” I-a lipit capul de pieptul lui şi a respirat parfumul de lămâie al părului ei. „De când suntem aici, nimeni nu a încercat să te omoare.”

Cincisprezece minute mai târziu, au intrat pe aleea lui Rachel. Telefonul lui Mike a bâzâit. Numărul de mobil al lui Pete a apărut pe ecran.

„Pete?”

„Avem o urgenţă”, a strigat Pete.

Sirenele din fundal făceau vocea locotenentului greu de auzit.

Mike şi-a acoperit cealaltă ureche.

„Suporturile de sub podul de pe West Drive au fost spulberate. Sunt pe drum, la fel şi echipa de salvare. Chiar am avea nevoie de tine.”

„Eşti sigur că mă vrei acolo?”

„Da. Am două maşini în pârâu şi oameni blocaţi înăuntru. Slavă Domnului
că pârâul nu este atât de adânc, chiar şi la nivelul inundaţiilor, altfel ar fi deja morţi cu toţii.”

Instinctul lui Mike s-a zvârcolit de nehotărâre pentru câteva secunde lungi. Dar nu putea face decât un singur lucru. Echipa de salvare era formată în mare parte din voluntari. Nu ar fi fost suficiet de puternici pentru a trage oamenii din curenţii de inundaţie. West Drive era la doar o milă de ferma lui Rachel. Ar fi putut ajunge acolo înaintea echipei. „Vin imediat.”

Mike a închis şi l-a sunat pe Sean. „Poţi să vii să stai cu Rachel?”

După ce s-a asigurat de promisiunea lui Sean, Mike i-a explicat situaţia în timp ce o grăbea pe Rachel în bucătărie. „Îmi pare rău. Stai înăuntru cu alarma pornită. Sean e pe drum.”

L-a luat pe câinele care lătra. „Fii atent.”

„Nu-mi place să te părăsesc.” Fiecare muşchi din corpul lui era încordat, protestând împotriva ieşirii lui.

„Oamenii au nevoie de tine.” Rachel l-a sărutat când el a deschis uşa. „Dute.”

A auzit încuietoarea pocnind în spatele lui în timp ce alerga spre camionetă. Ploaia se oprise, cel puţin pentru moment, dar răul era deja făcut.

$$$

„Ce s-a întâmplat? Unde e Mike?”

Rachel s-a întors când Sarah a intrat în bucătărie. Un coş plin cu rufe era ascuns sub braţul ei bun.

„Podul de pe West Drive a cedat. Oamenii sunt blocaţi în maşini în pârâu.” „Oh, nu.”

Rachel şi-a urmat sora în spălătorie. Sarah a aruncat încărcătura în maşina de spălat, a adăugat detergent şi a închis capacul. A apăsat pe start. Maşina a început să funcţioneze cu un *zgomot* puternic. Apa s-a repezit în cuvă.

S-au plimbat înapoi în bucătărie. Rachel s-a îndreptat spre dulap şi a verificat rezerva de Pop-Tart-uri. A scos ultima cutie.

„Îngrijorată?” a întrebat Sarah.

Rachel a scos un manşon de folie. A făcut o pauză, cu punga nedeschisă într-o mână şi cutia în cealaltă. Nervii i se învârteau în stomac. Mike era un erou prin natura sa. Şi-ar fi riscat viaţa pentru a salva străini fără ezitare. Şi-a verificat telefonul de pe tejghea. Ecranul era gol. „Da.”

Sarah a zâmbit. „În sfârşit.”

„În sfârşit ce?” Rachel a pus cutia deoparte. A mers în sufragerie, a pornit televizorul şi a intrat pe un post local. Nimic.

Sarah a urmat-o. „În sfârşit eşti îndrăgostită.”

Fundul lui Rachel a căzut pe canapea. Da, îl *iubea.* Dar *îndrăgostită?* Asta ar explica o mulţime de lucruri. Felul în care se bălăngănea peste el fără ruşine. Felul în care inima ei devenea ca la liceu de fiecare dată când îl vedea. Sentimentul ciudat de confort în atingerea lui. „Chiar crezi că sunt îndrăgostită de el?”

„De ce te surprinde asta?” Sarah se aşează lângă ea.

Rachel i-a oferit surorii sale un Pop-Tart, foamea ei fiind atenuată de gândurile turbulente. „Ei bine, ştii tu, mama.”

Sarah i-a arătat cu degetul o prăjitură cu căpşuni. „Chiar

eşti îngrijorată de asta? Tu nu eşti mama.”

Rachel a mestecat. Pop-Tart-ul avea gust de carton umplut cu fructe.

„Dacă e ceva, tu eşti opusul ei. Mama nu şi-a asumat responsabilitatea pentru nimic. Am iubit-o, dar era foarte egoistă. Nu ne-a pus niciodată pe noi sau pe tata înaintea propriilor ei dorinţe. Tu ai pus pe toată lumea pe primul loc.”

„Întotdeauna mi-a părut rău că te-am lăsat în casa aia.”

„Nu ar trebui. Ai avut şansa la o carieră. De ce să nu fi profitat de ea? Ce ar fi făcut refuzul oportunităţii pentru oricare dintre noi? Căsătoria cu Troy nu a fost o alegere bună, dar a fost greşeala *mea,* nu a ta. Am încercat să aleg calea cea mai uşoară.” În loc să o mănânce, Sarah s-a holbat la Pop-Tart-ul ei. „Ştii, nu ar fi putut să facă ce a făcut dacă tata nu ar fi lăsat-o.”

„Ştiu. Ea a trăit ca să-i facă rău, iar el a trăit ca să aibă grijă de ea.” Rachel a luat telecomanda şi a verificat celelalte canale locale. Nimic. „Deci, ce facem acum?”

„Să nu le repeţi greşelile, cred. Deşi nu te văd acţionând ca ea *sau suportând un* astfel de comportament. Am făcut o mulţime de lucruri ca scuză cu Troy. Dar nu mai mult.” Sarah s-a ridicat şi s-a întors spre bucătărie. „Oh, Doamne.” A arătat spre fereastră.

Rachel a sărit în sus. Privirea ei a urmărit degetul lui Sarah. Un pâlc de flăcări şi fum se ridica din hambar.

Capitolul 27

Panica a cuprins următoarea respiraţie a lui Rachel în

piept. „Sună la pompieri!” Sarah a tresărit în acţiune şi a luat telefonul.

Rachel şi-a tras cizmele de lucru pe picioarele goale şi şi-a băgat picioarele în blugi. „Stai înăuntru cu fetele, indiferent ce se întâmplă. Resetează alarma.”

„Asta ar putea fi o capcană!” a strigat Sarah în spatele ei.

Rachel se gândise deja la posibilitatea ca focul să fi fost pus intenţionat. Incendiul de la primărie era încă proaspăt în mintea ei.

„Ştiu, dar nu pot lăsa caii ăia să moară arşi.” Şi-a luat jacheta, a tras uşa şi a fugit. Vuietul panicat se auzea peste zgomotul de lemn ars. Alunecând şi alunecând pe peluza din spate, ea a alergat spre hambar. Piciorul ei a alunecat pe iarba alunecoasă, dar s-a ridicat înapoi în picioare. Trecând pe lângă jgheabul cu apă, şi-a înmuiat jacheta înainte să o îmbrace.

Ţipătul ascuţit al unui animal i-a ridicat părul de pe ceafă. Imagini cu animale prinse în capcană care ardeau de vii îi treceau prin minte. Stomacul i se strângea. Trebuia să le salveze!

Flăcările erau limitate la un colţ frontal al structurii de lemn. Ploile recente lăsaseră scândurile exterioare ude, sperând să-i ofere câteva minute preţioase. Şi-a tras gluga udă peste cap şi a plonjat în culoar. Fumul se învârtea, fierbinte şi acru, în jurul feţei ei. Ochii îi lăcrimau. A deschis uşa şi a deschis primul staul. Cu ochi sălbatici şi sforăind, calul mare a plonjat prin deschizătură. A fugărit calul afară din grajd, apoi a trecut la următorul.

Fumul se îngroşa în timp ce ea scotea un ponei castaniu. Rachel a clipit prin fumul negru şi a lucrat metodic prin grajd. Ochii îi ardeau şi funinginea îi înfundase gâtul când a deschis ultima boxă. Poneiul gri al lui Rojas a pufnit şi s-a înălţat în panică, ochii întorcându-se sălbatic în cap,

expunându-şi albul. În timp ce picioarele lui atingeau pământul, Rachel a înaintat şi a prins lesa de căluţul lui. Ea a tras, dar el a rezistat. Rachel şi-a scos jacheta şi a aruncat-o peste capul animalului. L-a târât din siguranţa percepută a grajdului său în căldura crescândă a culoarului. Calul legat la ochi şi îngrozit tremura. Flancurile lui urlau. Rachel şi-a şters un antebraţ peste ochi. Ieşirea din faţă era înghiţită de flăcări. Îi fusese teamă să deschidă uşa din spate. Mai mult aer ar fi putut înteţi flăcările, creând un efect de coş de fum pe măsură ce vântul sufla prin clădire. Focul nu-i dădea de ales acum. Uşa din spate era singura cale de ieşire. A tras de mâner, ignorând arsura usturătoare a metalului fierbinte de pe mâna ei.

Aşa cum se temea, focul a luat aerul proaspăt. A urcat în căpriori şi a prins fânul din pod. Rachel s-a împiedicat şi a căzut tare în pământ. Sufocată de fumul gros, s-a chinuit să-şi recapete echilibrul în timp ce norul negru se îngroşa în jurul lor. Calul cenuşiu, mirosind aerul proaspăt de dincolo de uşă, s-a clătinat înainte. Rachel a prins funia strâns în pumni şi a lăsat calul să o tragă afară.

S-a întins pe iarbă, înghiţind aer rece şi umed în plămâni timp de un minut înainte de a se ridica în mâini şi în genunchi. Tuşind şi gâfâind, s-a uitat la cal. Dungi negre stricau blana palidă a calului gri. Flancurile îi erau încovoiate, iar pe spate şi pe coapse avea câteva arsuri care aveau nevoie de tratament.

Niciunul dintre ei nu avea să iasă nevătămat din asta, dar amândoi erau în viaţă.

Ceva s-a prăbuşit în stânga ei. Hambarul a fost înghiţit în întregime. Flăcările se îndreptau spre cerul negru. Lemnul scârţâia. O bucată din acoperiş s-a prăbuşit cu un zgomot puternic şi o ploaie de scântei. Rachel s-a târât înapoi, amorţită de şoc, cu ochii aţintiţi asupra clădirii în flăcări, în

timp ce visele ei se transformau în cenuşă în fata ei.

O explozie enormă de scântei a ţâşnit în aer. Limbi de flacără au lins structura rămasă, înfăşurându-se în jurul căpriorilor şi grinzilor şi trăgându-le la pământ. Cenuşa zbura prin aer în timp ce pereţii se prăbuşeau, mistuiţi de focul violent.

Sirenele sunau în depărtare.

Ceva s-a scârţâit în iarba din spatele ei. Ea a întors capul. O formă se profila deasupra ei. Focul se reflecta peste o formă înaltă, cu glugă şi acoperită de sânge. Imaginea şocantă s-a transpus peste coşmarurile ei. Îndoiala a paralizat-o pentru câteva secunde. Era real sau avea halucinaţii?

Nehotărârea a costat-o. El s-a năpustit. O lamă strălucea în lumina focului. Un braţ de oţel i-a înfăşurat mijlocul. A tras-o în picioare şi a apăsat cuţitul pe pielea sensibilă a gâtului ei. Ceva cald i-a alunecat pe gât. Înainte ca ea să poată reacţiona, el a ridicat-o de la pământ. Ea a aruncat o mână peste umăr pentru ai lovi faţa, dar inhalarea fumului o lăsase fără suflare şi slăbită. Corpul ei a fost cuprins de o criză de tuse. El a aruncat-o peste umăr, purtând-o ca un pompier. Sângele i s-a urcat la cap când a ricoşat în spatele lui. El s-a grăbit să intre în pădure. Cinci minute mai târziu, ea a auzit vuietul apei.

„Lasă-mă jos.” A bâjbâit. Plămânii îi ardeau în timp ce se străduia să inhaleze suficient aer. S-a răsucit să vadă unde o ducea. Raza lanternei lui strălucea pe apă. Râul. O barcă era legată de un copac. Răpitorul ei s-a învârtit, iar lumina lui a cuprins malul râului. Pe jumătate ascuns sub tufişuri groase era un cadavru. Abia a recunoscut faţa albă şi moartă a lui Will Martin. Cămaşa
lui era îmbibată cu sânge.

Capul i s-a lovit lemnul, iar vederea i s-a întunecat în timp ce răpitorul ei a aruncat-o în fundul bărcii.

$$$

Ea nu cântărea nimic peste umărul lui în timp ce el o aşeza în barcă.

Ar fi trebuit să o omoare. Ea era singurul lucru care îl putea lega de crimă. Avea de gând să o facă curat. Nu o va eviscera. Doar o tăietură rapidă peste gât.

Dar când apăsase cuţitul pe gâtul ei moale, nu reuşise să o facă. Îi lumină chipul inconştient. Asemănarea ei cu Barbara era uimitoare.

Să o păstreze era ca şi cum ar fi avut-o din nou pe Barbara. Doar că de data asta ar fi fost diferit. Observatorul se uită la Rachel. Semăna atât de mult cu Barbara. De data asta nu va mai fi niciun soţ, nici un Harry, doar ei doi.

Aranjându-i corpul moale între scaune, i-a legat rapid mâinile şi picioarele. Sirenele se apropiau. El a sărit înapoi pe mal şi a rostogolit trupul lui Will mai adânc în tufişuri. Cu tot haosul de la incendiu, erau puţine şanse ca cineva să le dea de urmă până la râu. Cine ar fi observat un set în plus de amprente de bocanci după ce zeci de poliţişti şi pompieri se plimbaseră pe la faţa locului? Avea să se întoarcă şi să se descotorosească de cadavru mai târziu.

A împins barca de pe mal în apa învolburată şi a pornit motorul. De sub bancheta din spate, a scos un reflector portabil. L-a pornit, luminând apa din faţă în timp ce traversa râul. Micuţa ambarcaţiune se zvârcolea pe valuri. Nici întunericul, nici curentul puternic nu l-au alarmat. Navigase

pe aceste ape întreaga sa viaţă. Totuşi, trebuia să fie atent. Dacă se răsturna, o pierdea.

În mintea lui, chipul lui Rachel se confundă cu cel al Barbarei. După atâţia ani, o ducea în sfârşit acasă.

$$$

Mike a supravegheat scena. Două maşini erau scufundate în pârâul inundat. În mod normal adâncă de doar câţiva centimetri, apa ajunsese până la brâu. Patru oameni, înveliţi în pături, se înghesuiau în spatele unei ambulanţe. Faptul că toată lumea era în regulă era un miracol. Apa pârâului trecea cu repeziciune. Adâncurile ei se agitau întunecate de sedimente. La suprafaţă, spuma se învârtea şi făcea vârtej. În ciuda înălţimii pârâului, acest pod nu se afla pe lista scurtă a lui Mike de locuri cu probleme.

„Mike!” Pete stătea pe mal, luminând apa cu o lanternă. „Trebuie să vorbesc cu tine.”

„Şefule!”

Mike s-a întors.

În spatele lui, Ethan a sunat din portiera deschisă a maşinii sale de patrulare. „Pompierii tocmai au primit un apel la casa Parker. Hambarul a luat foc!”

Mike a fugit către maşina sa.

„Este important”, a strigat Pete, dar Mike a continuat să meargă. Pete l-a urmărit. Mike s-a oprit, cu un picior în SUV.

„Ar putea fi o înscenare”, a gâfâit Pete. „Au dispărut explozibili de la Lost Lake. Vince şi Harmon au muşamalizat totul. Nu văd nimic, dar a fost suficientă dinamită pentru a arunca în aer aceste suporturi de pod.”

Senzaţia de scufundare din stomacul lui Mike a intrat în

cădere liberă. Se uită înapoi la pârâu. Inspectarea suporturilor podului va trebui să aştepte până când apa se va retrage.

„Mulţumesc.” Chiar şi cu scăderea temperaturii şi cu hainele ude leoarcă,
corpul lui Mike a transpirat tot drumul până la Rachel. Presiunea îi creştea în piept, devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce se apropia. A văzut strălucirea când a virat pe Prescott Road, portocalie şi caldă pe norii de furtună. Mai sus, fumul se revărsa într-un penaj negru pe cerul gri cărbune. Pe măsură ce se apropia, flăcările deveneau vizibile, limbile lingând lemnul rămas din structură, mâncând hambarul până la schelet.

Cu inima zdrobită, a descuiat torpedoul şi şi-a luat arma şi tocurile înainte de a sări din SUV. Maşina lui Sean era deja acolo. Un camion de pompieri a intrat pe alee. Sarah s-a împiedicat pe peluză spre el.

Mike a prins-o de umeri. „Unde e Rachel?”

Lacrimile curgeau pe faţa lui Sarah. „Nu ştiu. Nu o pot găsi.”

Mike a privit spre hambar. O fisură a împărţit aerul. Un căprior mare a căzut, luând cu el cea mai mare parte a acoperişului. S-a prăbuşit cu un bum şi un vuiet. Flăcări şi scântei au ieşit în aer ca nişte artificii.

Ea nu putea fi acolo. Nimic nu era viu acolo.

Sean alerga prin spatele clădirii în flăcări, dar Mike nu-şi putea lua ochii de la infern. Totul în jurul lui s-a înceţoşat pe măsură ce posibilitatea ca ea să fie moartă s-a adeverit, iar interiorul i s-a răsucit până când plămânii nu i s-au mai extins. Vederea i s-a înnegrit la margini.

„Mike, ascultă.” Sean l-a apucat de umeri şi l-a scuturat până când Mike sa uitat la el şi a clipit. „Ea *nu* e acolo.”

Mike s-a concentrat asupra feţei lui Sean.

„Nu e înăuntru.” Făcând un cerc larg pentru a evita căldura şi cărbunii care zburau, Sean i-a condus în jurul laturii hambarului. „Am numărat toţi caii. Unsprezece. Sarah a spus că sunt toţi. Atunci de ce s-ar fi întors înăuntru?”

O bucată de resturi arzătoare a aterizat pe braţul lui Mike cu un scâncet. La îndepărtat. Arsura puternică l-a readus la realitate. S-a uitat peste pajişte. Forme mari se mişcau în întuneric. Avea dreptate Sean?

„Bandit, nu,” a strigat vocea lui Sarah peste crepitaţia flăcărilor.

O mică rachetă maro se îndrepta direct spre foc. Mike s-a repezit înainte, dar căţeluşul a virat, ocolind infernul şi îndreptându-se spre pădurea din spatele proprietăţii.

Mike s-a uitat la Sean. „Corect. Urmează-l.”

Sean a scos o lanternă din buzunar şi a îndreptat-o spre solul din faţa lor. Banditul s-a oprit la marginea pădurii. Alerga înainte şi înapoi pe malul pârâului. În mod normal, doar câţiva centimetri de apă se rostogoleau peste albia stâncoasă. În seara asta, pârâul era adânc până la genunchi şi de două ori mai lat decât de obicei. Câinele a lătrat şi a zburat în copaci. Mike şi Sean i-au urmat în fugă. Imediat după o fâşie de iarbă înaltă, o potecă de vânătoare trecea prin pădure, paralelă cu pârâul.

„Uite.” Sean a luminat un set clar de urme de paşi în noroi. „Un om mare care purta cizme. Şi căra ceva greu.”

Tensiunea din pieptul lui Mike s-a accentuat. Şi-a scos arma din toc şi a alergat alături de Sean spre lătrăturile lui Bandit. Au încetinit când râul a răsunat în faţa lor. Sean a ridicat o mână şi s-a ascuns după un copac de la marginea pădurii.

În faţă, râul se agita şi se învolbura, negru şi ameninţător în întuneric. Malul râului era pustiu, cu excepţia câinelui

furios, care alerga înainte şi înapoi, mârâind la marginea apei. Mike l-a luat în braţe pe Bandit. „Taci.”

Sunetul îndepărtat al toarcerii unui motor plutea peste apa curgătoare. Sean şi-a îndreptat raza spre mal. O brazdă în noroi arăta locul unde o barcă fusese trasă pe malul râului.

„Fiu de căţea. A venit cu barca.” Sean şi-a îndreptat lumina spre apă, dar barca dispăruse de mult.

Greaţa îi apăru proaspăt în stomacul lui Mike. Urmăritorul lui Rachel câştigase.

$$$

Rachel a deschis ochii la o privelişte întunecată şi înceţoşată. A clipit puternic pentru a-şi limpezi vederea. Metalul rece de sub capul ei se legăna şi pica. Durerea îi ricoşa prin craniu. Apa se prelingea peste ea, frigul îngheţat fiind o palmă crudă care a făcut-o să se cutremure în tot corpul. A încercat să- şi ducă o mână la faţă, dar nu a putut. Mâinile îi erau legate cu frânghie. Nylonul îi muşca pielea goală a încheieturilor. Gleznele îi erau legate la fel.

Podeaua de sub ea se înclină din nou brusc. O barcă. Era ghemuită în fundul unei bărci din aluminiu cu fundul plat, prinsă între scaune. Cel care manevra motorul exterior din partea din spate a bărcii nu era în raza ei vizuală.

S-a gândit să se mişte pentru a-şi putea atinge gleznele legate. Ar fi observat el în întuneric? Era parţial ascunsă între scaunele banchetei. Era el preocupat de manevrarea bărcii pe apa agitată?

Proa s-a ridicat şi a plesnit violent pe apă. Capul lui Rachel a săltat, iar vederea i s-a înceţoşat pentru câteva secunde. A închis ochii împotriva greaţei crescânde. Teroarea

şi funinginea îi înfundau gâtul. Încet, s-a ghemuit mai tare, trăgându-şi genunchii în sus până când i-au ajuns aproape de piept. Mâinile ei au căutat frânghia care îi lega gleznele. Mişcându-se cât mai puţin posibil, a luat firele umede de nailon. Agonia i-a urcat pe mâini. Degetele ei arse au bâjbâit. Şi-a îndreptat mâna spre buzunarul din faţă, unde cuţitul i se lipise de şold.

Carena cu fundul plat a bărcii de pescuit era destinată apelor calme ale lacului, nu valurilor agitate ale râului umflat. Barca se ridica şi plesnea ritmic pe apă pe măsură ce coca lovea o serie de valuri. Corpul lui Rachel se zguduia pe fundul fiecărui şuvoi. Apa s-a revărsat peste bord şi i-a udat blugii.

Dar a strecurat cuţitul între palme şi s-a apucat să lucreze la corzi.

Barca a virat brusc şi apoi a prins viteză. Apoi călătoria s-a domolit brusc.

„Suntem aproape acasă.”

Rachel s-a întors spre vocea cunoscută. Ascunzând cuţitul între mâini, ea şi-a ridicat capul pentru a vedea peste o pernă. El stătea în partea din spate a bărcii. Cu o mână conducea motorul exterior. Cu cealaltă ţinea un reflector. A aşezat lumina pe scaunul de lângă el şi a apăsat pe un comutator. Lumina a trecut de la spot la lanternă, luminând un cerc în jurul lor. A reglat ceva la motor. O rafală de vânt i-a dat gluga pe spate şi i-a dezvăluit faţa.

$$$

Mike a ascultat cum se stinge sunetul motorului. „Cine? Cine este?”

„Ce- ţi spune instinctul?”

„Este cineva care o cunoaşte foarte bine. Cineva care ştie că este claustrofobă şi leşină la vederea sângelui şi este alergică la albine. Cine ar şti toate astea şi s-ar simţi confortabil să scoată o barcă mică pe un râu inundat?”

„Will Martin? Troy? Amândoi vânează şi pescuiesc.”

„Poate.” Dar nu se simţea bine. Bandit se zvârcolea în braţele lui Mike. Câinele se uita în tufişuri. Un mârâit a ieşit din botul mic.

Cineva a gemut.

Cu arma în mână, Sean s-a târât spre sunet. „Oh, rahat.” Şi-a pus arma în toc şi s-a împins prin tufişuri. Câteva secunde mai târziu, a târât un corp flasc în afară.

Faţa lui Will Martin era cenuşie ca apa râului. Sângele îi îmbibase tricoul peste burtă. Sean a apăsat două degete pe gâtul lui Will. „E încă în viaţă, dar abia”.

Sean a rupt pânza însângerată, dezvăluind o rană deschisă de cuţit. A rupt o fâşie din cămaşa lui Will, a strâns-o şi a apăsat puternic.

„Nu poate rezista mult la felul în care sângerează.” Mike şi-a scos telefonul mobil pentru a chema o ambulanţă. Operatorul de la 911 i-a confirmat ceea ce bănuia deja. „O ambulanţă a fost deja trimisă la incendiu. Ar trebui să fie la casă. Îi voi trimite înapoi.” Mike se îndrepta deja spre casă.

„Nu te duce după ea fără mine.”

„Trebuie să plec.” Mike a plecat în fugă. A strigat peste umăr: „O să te anunţ unde sunt. Poţi să mă prinzi din urmă.” L-a lăsat pe Sean blestemând.

Formând numărul de acasă al lui Nancy, Mike a plecat prin pădure.

Ei bine, asta l-a exclus pe Will. Şi Troy. Era un gunoi, dar nu şi-ar fi ucis prietenul cel mai bun.

Nancy a răspuns la al doilea apel. „Ce s-a întâmplat?”

Mike a sintetizat evenimentele serii. „Am nevoie să

accesezi nişte înregistrări fiscale.”

Mike a pus capăt apelului chiar în momentul în care a ieşit dintre copaci. O ambulanţă era parcată în spatele echipajului de pompieri. Pompierii antrenau furtunurile pe grămada în flăcări care fusese odată hambarul lui Rachel. De asemenea, stropeau spatele şi acoperişul casei. Vântul se schimbase, aruncând cărbuni spre vechea structură de piatră. Mike l-a prins de braţ pe primul paramedic şi i-a dat indicaţii rapide către locul unde Sean îl îngrijea pe Will.

Mike le-a căutat pe Sarah şi pe fete şi le-a găsit înghesuite pe peluza din faţă. I-a dat câinele lui Sarah.

La naiba. Nu-i putea lăsa aici.

Un Ford Explorer a sărit pe alee, a traversat iarba pentru a evita haosul de vehicule de urgenţă şi a parcat lângă casă. Jack s-a strecurat afară, şi-a luat bastonul şi a urcat şchiopătând pe peluza din spate. „Uite, nu ştiu ce am făcut de te-am enervat, dar Sean m-a chemat după ajutor. Unde este el?” Privirea lui
Jack a scanat haosul din curte.

Mike i-a spus. „Uite, nu vreau să intru în… totul chiar acum. Poţi să le duci pe Sarah şi pe fete înapoi la tine acasă?”

Dezamăgirea îi traversă faţa lui Jack, dar şi-o acoperi repede. Fusese un poliţist bun, dar rana de la picior îl ţinuse departe de acţiune. „Nicio problemă. Dar unde te duci?”

Să fii pe tuşă era nasol, dar Mike nu putea risca ca Jack să-l încetinească. „Tatăl lui Rachel ştie mai multe decât spune, iar eu am pe cineva care verifică înregistrările fiscale pentru a vedea cine deţine proprietăţi pe malul mării.”

„Aşteaptă-l pe Sean.”

Mike a scuturat din cap. „Paramedicilor le va lua prea mult timp să ajungă la el. Aşteptarea este prea riscantă. Mă duc după ea.”

„Mult noroc.” Jack a dat din cap, cu înţelegere în ochi.

Ştia cum era să o aibă în pericol pe femeia pe care o iubea.

Capitolul 28

Lumina a jucat pe faţa lui David. Şocul a imobilizat-o pe Rachel pentru câteva secunde. „O, Doamne.” Totul s-a înceţoşat în jurul ei în timp ce plămânii i s-au blocat.

„Surprinsă?” Zâmbetul lui era rece şi sălbatic în lumina lămpii.

Frica îngheţată a repornit bătăile inimii lui Rachel. A tras o gură de aer în piept. Apoi alta, până când vederea i s-a limpezit.

Barca s-a izbit de un doc. David a oprit motorul şi a urcat.

A strâns parâma de la prova şi a tras barca de-a lungul docului.

În timp ce el se ocupa de fixarea frânghiilor, Rachel tăia frânghia din jurul gleznelor. David s-a întors s-o verifice. Ea a îngheţat, deşi mâinile ei continuau să tremure. „De ce?”

„Semeni atât de mult cu ea.” David s-a aplecat peste barcă. Încă înfăşurată ca un curcan, Rachel a tresărit la intensitatea privirii lui. Ochii lui erau prea strălucitori, aproape febrili în lumina galbenă a felinarului. „Ştii cum era viaţa pentru mine? Să-i schimb scutecele tatălui meu când toţi ceilalţi erau plecaţi să se distreze? Mama ta a fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Nu-l puteam lăsa pe tata singur; să mă uit la ea era tot ce aveam. Ea m-a ajutat să trec peste acei ani teribili. *A* înţeles prin ce treceam. Ştia cum e să fii nefericit. Pentru că şi ea era nefericită”.

„L-ai ucis pe Harry Boyle?”

David a apucat lumina şi a luat-o fără efort de pe fundul bărcii, ca şi cum ar fi fost un copil. Pielea i se încreţea acolo unde o atingea. O chinuia de luni de zile. Acum era neajutorată. El putea face tot ce dorea.

„Harry trebuia să moară pentru că a folosit-o aşa. Ea era fragilă. El încerca să o convingă să mă părăsească, să fugă cu el. Ea avea de gând să o facă. Să mă trădeze din cauza manipulării lui. Aşa că l-am scos din peisaj. Iar ea a rămas.”

A cărat-o pe doc.

„De ce l-ai îngropat în subsolul meu?”

„Era singurul loc unde pământul nu era îngheţat. Am ajutat la îngrijirea locului în timp ce bunicul tău era în spital. Aveam o cheie şi am găsit acea cameră în timp ce depozitam nişte lucruri acolo jos.” David a suspinat. „Eram doar un copil. Am intrat în panică. De-a lungul anilor m-am gândit să-l mut, dar am decis că nu merită riscul. Chiar dacă ar fi fost găsit, nimeni nu m-ar fi legat de moartea lui. În afară de tine. Tu erai problema. M-ai văzut în noaptea aia. Te-ai uitat direct la mine. Tu eşti singura care mă poate lega de ceva.”

„Ce ştiu eu?”

„M-ai văzut în acea noapte. Numai tu mă poţi lega de uciderea lui Harry.” Un fior, parte frig, parte teroare, a zguduit oasele lui Rachel şi s-a cuibărit în adâncul stomacului ei. David nu gândea limpede. Tocmai lăsase în urmă o victimă a unei crime. Acum avea de gând s-o omoare pentru că ea putea să-l lege de un caz vechi de douăzeci şi cinci de ani? Nu ar fi pus niciodată laolaltă coşmarurile ei cu uciderea lui Harry dacă David nu ar fi început toate astea.

„Păcat că te-au găsit în acel depozit. Dacă ai fi murit atunci, nu aş mai fi fost în situaţia asta acum.” David s-a uitat în jos la ea, cu ochii strălucind de o intensitate maniacală. „Păcat că o altă ocazie ca aceea nu a mai apărut de-a lungul

anilor.”

„De ce nu m-ai ucis cu ani în urmă? Ai avut o mulţime de sanse.”

„Atâta timp cât corpul a rămas ascuns, m-am gândit că sunt în siguranţă. Acum că Harry a fost găsit, totul e diferit. Nu există termen de prescripţie pentru crimă. Am încercat să te fac să pleci, dar nu ai vrut. Acum că există un cadavru şi o nouă anchetă, trebuie să te omor.” Dar lumina ciudată care îi strălucea în ochi îi spunea lui Rachel că avea alte planuri. Dacă avea de gând să o violeze şi să o ucidă sau doar să o ucidă, nu conta în acel moment. Ea trebuia să fugă. Mike n-ar fi găsit-o niciodată la timp. Era pe cont propriu. Gândurile la el îi provocau o durere în inimă. Găsise în sfârsit pe cineva care o înţelegea cu adevărat – şi care o dorea oricum. Nu avea de gând să-l lase pe David să-i ia asta. La naiba.

Dincolo de o peluză din spate în pantă şi plină de buruieni, cabana din vârful dealului era mică, întunecată şi izolată. Rachel nu dorea să fie singură în ea cu David.

L-a înjunghiat în umăr.

„Târfo!” A scăpat-o pe ea şi felinarul.

Pământul moale şi umed i-a amortizat căderea. Ea încă strângea cuţitul. Încă o miscare a lamei i-a eliberat picioarele. Ţinându-şi umărul rănit, David a ridicat un bocanc şi a încercat să o calce în picioare. Ea s-a rostogolit din drum. Când piciorul lui a lovit pământul, ea i-a tăiat tendonul. Briceagul era mic, dar ea îl ţinea ascuţit. El a căzut în genunchi şi şi-a apucat partea din spate a coapsei.

Rachel a fugit spre întunericul pădurii pe picioare elastice, cu mâinile încă legate.

Blesteme şi pasi neregulaţi răsunau în aerul umed. Chiar şi rănit, David era chiar în spatele ei. Ea a plonjat printre copaci. Plămânii îi ardeau când s-a izbit de o creangă de pin.

Acele îi înţepau pielea. A fost cuprinsă de un acces de tuse când s-a împiedicat de o creangă moartă în întuneric. Nu putea alerga asa mult timp, nu cu plămânii încă plini de fum şi funingine. Tot ce trebuia să facă era să urmărească sunetul plămânilor ei.

Paşii lui David se apropiau.

***

Mike a bătut la uşa lui Neil Parker. În casă nu se auzea niciun sunet şi nicio mişcare. A fugit în spatele casei, unde se afla sufrageria. Acoperindu-şi ochii cu o mână, Mike s-a uitat pe fereastră. Parker era întins în fotoliu, cu un pahar gol lângă cot. După cum arăta, era acolo de ceva vreme.

Cu siguranţă nu pilota în prezent o barcă pe râu.

Dar ştia el ceva? Mike s-a dus la uşa din spate şi a ridicat un picior pentru a o deschide. Telefonul lui a bâzâit. Nancy.

„Acum sunt aici, la biroul fiscal. Edna este la calculator. Nici o proprietate la malul mării pentru Cristan Rojas, Blake Webb, Neil Parker sau David Gunner.”

La naiba. Ochii lui Mike se îndreptară spre casa de alături. *Am avut o casă la Lost Lake când eram copil,* spusese David Gunner. Harry Boyle avusese un Jeep ca cel scos din Lost Lake. Vocea lui Rachel îi răsuna în minte. *Dormitorul lui David era vizavi de curtea mea. Eu şi prietenii mei obişnuiam să încercăm să-l zărim pe fereastră.*

Mike a mers în curtea laterală. Ferestrele caselor se uitau una la alta. Rachel îl văzuse pe David plin de sânge după ce îl omorâse pe Harry?

„Mike? Eşti acolo?” a strigat Nancy pe linie.

„E Gunner.” Mike a alergat spre camion. „Care e adresa

lui?”

A auzit-o pe Nancy transmiţând informaţiile şi tastele pocnind în fundal. Nancy a citit o adresă din oraş.

„Există o proprietate lângă Lost Lake înregistrată pe numele lui?” Mai multe taste au făcut clic.

„Nu din câte putem găsi.”

„Continuă să cauţi.” Mike a pus capăt apelului, s-a îndepărtat de bordură şi a apăsat pedala de acceleraţie până la podea.

David Gunner deţinea o casă mică în stil salină pe o stradă liniştită de la marginea oraşului propriu-zis. Scândurile de lemn erau albe şi proaspăt vopsite, la fel şi ornamentele şi obloanele negre. Mike a înconjurat casa, uitându-se pe la toate ferestrele de la etaj. Aşa cum era de aşteptat, nu era nimeni acasă. Această stradă rezidenţială ar fi fost un loc greu pentru a ascunde o victimă a unei răpiri. O cabană rurală, însă, ar fi locul potrivit.

Dacă ar mai fi fost în viaţă. Mike a respins panica.

David trebuia să aibă înregistrări undeva în casă. Mike, recunoscător pentru moment că nu era şeful poliţiei, a urcat treptele din faţă şi a spart lumina laterală cu fundul lanternei. Cu mâinile înmănuşate, s-a întins înăuntru şi a răsucit lacătul.

Interiorul casei era la fel de îngrijit ca şi exteriorul. Cizmele lui au pocnit pe lemnul de esenţă tare în timp ce verifica fiecare cameră de la parter şi urca scările înguste până la etajul al doilea. Bingo. Prima cameră era un birou acasă. A pornit computerul şi a cercetat biroul în timp ce acesta se încălzea. Un sertar încuiat din partea de jos a cedat la un şut puternic.

În loc de facturi fiscale sau de utilităţi, Mike a găsit o grămadă de albume foto. Le-a scos afară. Fără praf, deşi unul era îngălbenit pe margini. A deschis albumul. Fotografii cu mama lui Rachel umpleau fiecare pagină. Nu erau fotografii

pozate, ci genul de fotografii făcute fără ştirea subiectului. Multe erau de amatori, unele fuseseră făcute prin fereastra dormitorului.

Alte albume conţineau fotografii ale unor femei pe care Mike nu le recunoştea. Subiectele lui David de-a lungul anilor? Mike le-a pus deoparte. Sertarul de sus conţinea o grămadă de fotografii libere. Un elastic ţinea un teanc de fotografii cu Rachel. Rachel muncind. Rachel privind pe fereastra bucătăriei. O poză neclară cu Rachel trecând pe lângă fereastra dormitorului ei într-un prosop. Un alt grup de fotografii erau ale Tanyei Mitchell, toate la fel de personale şi private şi bolnave.

Mike şi-a reprimat furia şi dezgustul în timp ce se îndrepta spre calculator. Trecerea prin protecţia prin parolă ar lua prea mult timp.

Mike a continuat să se mişte prin birou până când a găsit un teanc de facturi curente ascunse într-un registru pentru Parker Construction. Acolo era. O factură de utilităţi pentru o proprietate de la Lost Lake. Casa era deţinută de mama lui David şi era trecută sub numele ei de fată. A format numărul lui Sean. „Unde eşti?”

„Tocmai mă urcam în camionetă. Ce ai găsit?”

„Este David Gunner. Are o cabană la Lost Lake.” Mike a citit adresa. „Ne întâlnim acolo.” Sean era în partea opusă a comunei. Mike avea să ajungă acolo primul.

A sunat-o pe Nancy în timp ce se îndrepta spre Lost Lake.

$$$

Rachel s-a oprit sub un pin uriaş ca să respire. Şi-a sprijinit o mână de scoarţa aspră, şi-a întors gura în umăr şi a

înăbuşit o tuse. Plămânii ei afectaţi s-au contractat. Poteca mergea paralel cu apa. Mai jos, lacul se mişca în întuneric. Şi-a întors cuţitul înapoi şi a tăiat stângaci frânghia care-i lega încheieturile. Norii s-au desprins şi luna a strălucit pe apă. Frânghia i-a căzut din mâini. A luat-o şi a băgat-o în buzunar. S-ar putea să o găsească, dar ea nu avea de gând să facă asta mai uşor.

Şi-a continuat urcuşul, ţintind spre un afloriment care se ridica de pe panta de deasupra. O creangă s-a rupt în spatele ei, iar ea şi-a accelerat paşii. Poteca s-a aplatizat într-un mic luminiş. O crăpătură îngustă despărţea doi bolovani enormi. Şi-a băgat capul înăuntru; crevasa continua, dar era prea întuneric ca să vadă cât de departe. Dacă ea nu putea vedea sfârşitul, atunci nici David nu putea. Transpiraţia îi izbucni pe pielea îngheţată la gândul de a se strecura în acel spaţiu mic. I-ar fi fost greu să încapă. David nu s-ar fi putut strecura niciodată.

S-a uitat din nou în spatele ei. Ce opţiuni avea? Chiar şi rănit, David se apropia de ea. Nu putea să fugă de el. Nu era chiar în cea mai bună condiţie.

Ceva a foşnit.

Opţiuni? Să te sperii din cauza unei frici iraţionale sau să mori.

S-a întors într-o parte şi a intrat uşor în crăpătură. Pereţii de stâncă îi zgâriau spatele prin bumbacul moale al cămăşii ei. Spaţiul se strângea. Ea a împins înainte. Urma să rămână blocată. Ar fi fost prinsă în capcană. El o va găsi şi o va ucide în timp ce ea era neajutorată şi incapabilă să se apere.

Inima îi bătea destul de tare încât David ar fi auzit-o cu siguranţă dacă ar fi trecut pe lângă ea. Expiră şi se mai apropie câţiva centimetri de crăpătură. Aproape a ajuns.

Subarboretul foşnea. Mai aproape.

Ascunsă la un metru în fisură, Rachel s-a uitat în

întuneric. L-a auzit înainte să-l vadă, pocnetul acelor de pin care ar fi putut fi un animal, dar nu era. David a intrat şchiopătând în luminiş, grosimea lui aruncând o umbră lungă pe pământ. A trecut pe lângă ascunzătoarea ei şi a continuat să meargă, ieşind din câmpul ei vizual îngust.

A respirat superficial pe gură, frica de spaţiul îngust fiind momentan învinsă de teroarea descoperirii.

Lumina a luminat crăpătura.

„Aici erai.” Un braţ s-a întins spre ea.

Inima lui Rachel a luat-o razna şi a tras cât a putut de mult în spate. Era prinsă în capcană. Ascunzătoarea ei tocmai devenise mormântul ei.

$$$

Cu farurile stinse, Mike s-a îndreptat spre marginea drumului. Cabana lui David era în faţă. O structură mică din lemn cu o verandă din lemn. Pădurea se închidea atât de strâns în jurul clădirii, încât coronamentul se întâlnea deasupra acoperişului său înclinat abrupt. Lumina soarelui nu-i atingea scândurile de cedru, nici măcar în amiaza mare. Chiar şi cu lumina lunii care pătrunsese printre nori, casa lui David era întunecată ca păcatul.

„Sunt aici”, a şoptit Mike în celular.

„Aşteaptă-mă”, a cerut Sean. „Sunt la zece minute distanţă.”

„Nu pot. Ar putea fi moartă în zece minute.” Frica a apăsat pe pieptul lui Mike. „Ar putea fi moartă deja.”

„A răpit-o cu un motiv”, a argumentat Sean. „Aşteaptă-mă.”

„Dacă ar fi fost soţia ta, ai fi aşteptat?”

„Fu-”

Mike a închis mobilul şi l-a trecut pe silenţios. Cu Glock-ul în mână, a ieşit din SUV şi s-a apropiat de cabana întunecată din umbra adâncă a copacilor. Acele de pin şi muşchiul umed de sub picioare îi reduceau paşii la tăcere. Cabana era întunecată şi liniştită. Mike s-a apropiat uşor de o fereastră laterală şi şi-a încordat urechile în căutarea unor sunete. Tot ce auzea era foşnetul vântului printre pini.

„Târfo!” Strigătul bărbatului venea din spatele casei.

Rămânând la adăpostul pădurii, Mike s-a învârtit în cerc. La 50 de metri distanţă, în partea din spate a zonei curăţate dintre casă şi lac, David se ridica în picioare. Prea departe pentru o lovitură curată. David a intrat şchiopătând în întunericul pădurii din apropiere. Dincolo, terenul se ridica brusc.

Mike a urmat linia copacilor până la locul unde dispăruse David. Un grup de copaci groşi a făcut loc unei poteci abrupte tăiate în panta abruptă. Mike a urcat pe poteca îngustă. Pădurea se deschidea, mai multe stânci, mai puţini copaci. O porţiune de pământ umed a cedat sub piciorul lui Mike. El a alunecat într-o parte şi şi-a pierdut controlul asupra armei. Murdăria şi pietrele au căzut pe pantă. O mână a ieşit afară şi a apucat o creangă de copac, oprindu-i coborârea. S-a redresat în timp ce arma a ricoşat în josul pantei şi a ajuns în lacul de dedesubt cu un mic strop final.

Intestinele i se strângeau în timp ce mergea mai departe fără ea.

Mike a urcat până la un luminiş mic şi plat din jurul unui grup de stânci şi bolovani. O formă s-a mişcat în umbra stâncilor.

„Aici erai.” David băga mâna într-o crăpătură dintre doi bolovani uriaşi, unde Mike presupunea că se ascunde Rachel.

Mike s-a apropiat. David şi-a întors capul. Ochii i s-au

lărgit. Şi-a ridicat mâinile la bărbie şi a aruncat o dreaptă puternică. Mike s-a ferit şi a alunecat spre stânga, apoi a căzut şi a lovit în şoldurile lui David. Mike l-a prins pe bărbatul mai mare în jurul coapselor, s-a întors şi l-a pus la pământ. David a căzut la pământ ca un stejar doborât. Dar s-a mişcat repede pentru mărimea lui şi a reuşit să lovească şi să se rostogolească din strânsoarea lui Mike. Călcâiul i-a prins buza lui Mike. Sângele i s-a scurs în gură.

În vederea sa periferică, a văzut-o pe Rachel ieşind din crăpătura de stâncă. „Rachel, pleacă de aici!”

Sărind în picioare, privirea lui David s-a îndreptat în direcţia lui Rachel. Faţa i s-a încordat în timp ce ochii lui îi urmăreau mişcarea. A înconjurat luminişul, cu intenţia clară de a-i intercepta fuga.

Mike a manevrat între ei. „Ba nu.”

Cu un şuierat furios, David a lovit cu un croşeu de stânga. Mike a blocat pumnul şi l-a lovit în maxilar. David şi-a dat capul pe spate şi s-a împiedicat într-o parte. O furie nebună i-a luminat ochii.

David nu era un luptător antrenat. A plonjat pentru o placare neglijentă. Mike şi-a întins picioarele pe spate pentru a bloca atacul. Şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor bărbatului mai mare. David l-a aruncat, s-a clătinat înapoi şi a scos un cuţit din buzunarul gecii. Îndreptându-se cu cuţitul, a sărit în faţă.

Lama a trecut prin aer spre mijlocul lui Mike. El a încercat să se mişte spre stânga, dar pământul neuniform şi înclinat de sub picioarele lui s-a deplasat.

Dar David a venit din nou cu o împingere joasă. Mike a apucat încheietura mâinii cuţitului şi şi-a înclinat celălalt braţ pentru a-l lovi pe David în faţă.

Pământul a alunecat de sub ei. Amândoi bărbaţii au alunecat lateral într-o avalanşă în miniatură de noroi şi

pietre. David a căzut în mâini şi genunchi. Mike a căzut pe spate. O agonie fierbinte i-a străbătut piciorul când David a înfipt cuţitul în coapsa lui Mike.

L-a apucat pe David de încheietura mâinii şi de mâner cu ambele mâini pentru a-i ţine cuţitul în picior. Dacă lama se elibera, Mike ar fi sângerat ca o căprioară măcelărită.

Capitolul 29

Mike se ţinea de cuţit, dar puterile îi scădeau. David avea să câştige şi amândoi ştiau asta. Ochii lui străluceau de emoţie în timp ce trăgea. Mişcarea lamei în piciorul său a trimis valuri de durere prin Mike şi a pompat mai mult sânge din rană.

Poc.

David a slăbit din strânsoarea armei. Ochii i s-au lărgit, apoi i s-au rostogolit în ceafă. Degetele i s-au deschis.

Poc.

Omul uriaş a căzut într-o parte. Rachel stătea deasupra lui, roşie la faţă, gâfâind şi mânuind o creangă groasă. A împins trupul lui David cu un picior. Aparent mulţumită că nu mai era o ameninţare, a căzut în genunchi lângă Mike şi s-a uitat în jos la piciorul lui. Sângele curgea în jurul cuţitului proeminent.

„Nu-l scoate.” Durerea i-a întunecat vederea lui Mike, iar o senzaţie de răcoare l-a cuprins. „Dar trebuie să aplici presiune…” Mike a tras adânc aer în piept, „în jurul ei. Poţi s-o faci?”

Faţa ei a pălit în timp ce se uita la rană. Dând rapid din cap, şi-a dat jos cămaşa şi a înfăşurat-o în jurul cuţitului.

„Celularul. În buzunar.” Nu avea să rămână conştient pentru mult timp. Şi la ritmul în care sângera, s-ar putea să nu se mai trezească. „Te iubesc.”

Ea a ezitat pentru o secundă. „Şi eu te iubesc.” Şi-a împachetat cămaşa în jurul lamei. „Vei fi bine.”

El ştia mai bine. La felul în care se scurgea, atât piciorul, cât şi viaţa lui erau nesigure.

„lisuse, ţi-am spus să mă aştepţi.” Vocea lui Sean a bubuit peste luminiş. „Fiu de căţea. Trebuia să te duci să te înjunghii.” A dat-o la o parte pe Rachel. „Lasă-mă să văd aici.”

Corpul lui Mike tremura violent. Sean şi-a întins jacheta peste pieptul lui Mike. Frigul s-a revărsat peste el ca un potop. Abia mai simţea degetele lui Rachel apucându-le pe ale lui, dar lacrimile care îi curgeau pe faţa plină de funingine spuneau totul. Din nefericire, amorţeala care i se răspândea prin corp nu s-a extins şi la cutitul care îi ieşea din picior.

Sirenele se apropiau. Sean lucra la rană. S-a uitat în altă parte pentru o secundă. „Rachel, ia arma mea.” Sean a dat din cap spre corpul întins al lui David. „Dacă mişcă, împuşcă-l.”

„Nu e mort?” a cârâit Mike.

„Din păcate, nu. Cel puţin nu încă. Aminteşte-mi să nu-ţi enervez niciodată prietena.” În ciuda glumei, ochii prietenului său erau serioşi – şi îngrijoraţi – în timp ce scotea un mobil şi apăsa pe o tastă. Degetele îi erau acoperite de sânge. I-a dat telefonul lui Rachel. „Pune-l pe difuzor. Am nevoie de ambele mâini aici.” Apoi s-a aplecat peste faţa lui Mike. „Ţine-te bine. Asta o să doară.”

Durerea arzătoare din piciorul său a explodat până când, din fericire, totul a dispărut într-un nimic fericit.

$$$

Făcându-se un ghem pe un fotoliu din sala de aşteptare a operaţiei, Rachel tremura într-o stare de neîncredere amorţită. Pe peretele galben pal de lângă ea, o placă scria *În memoria iubitoare a lui Robert Taylor.* Moartea finanţase camera. Moartea cumpărase scaunul tapiţat în care ea stătea aşteptând să afle soarta lui Mike. Moartea deţinea acest loc.

Sean se plimba pe covorul marin, la fel ca în ultimele două ore. Petele de sânge de pe hainele lui se uscaseră într-un roşu închis, ruginit, care se potrivea cu petele de pe maioul şi blugii pe care ea încă îi purta. Deşi camera era plină de poliţişti şi de alte persoane pe care Rachel nu le recunoştea, ea era foarte singură. Singurele scaune goale erau cele de-o parte şi de alta a ei. Grupul se revărsa din încăperea mică în hol, dar liniştea era mai apăsătoare decât mulţimea.

Mike umpluse spaţiile din ea pe care ea nu le ştia goale. Dacă el nu reuşea, ea simţea că se va ofili şi va muri. Şi nu i-ar fi păsat prea mult. De fapt, acum nu mai simţea mare lucru. Sistemul ei supraîncărcat se închisese, ca şi cum evenimentele copleşitoare ale nopţii îi declanşaseră întrerupătorul.

A intrat un bărbat înalt cu un baston. Sarah era chiar în spatele lui. Ştergându-şi lacrimile de pe faţă, Sarah s-a repezit lângă Rachel şi a învăluit-o într-o îmbrăţişare disperată. „O, Doamne. Te-am căutat.”

Bărbatul înalt a scos un telefon. „Am găsit-o.” A atins umărul lui Sean. „Nu ai răspuns la mobil.”

Sean şi-a scos telefonul din buzunar şi s-a uitat în gol la el. „Îmi pare rău, Jack. Nu l-am simţit vibrând.”

Sarah o împinse pe Rachel înapoi, la o lungime de braţ. „Eşti în regulă? Sa uitat vreun doctor la tine?”

Două femei au intrat pe uşă. Sean a luat-o pe bruneta subţire în braţe şi a

ţinut-o strâns. Sau poate că ea îl ţinea strâns pe el. Era greu de spus cine susţinea pe cine. Uitându-se la ei, inima lui Rachel o durea mai tare decât arsurile de pe mâinile ei.

„Aici erai.” Cealaltă femeie, o blondă înaltă, a luat locul gol de lângă Rachel. „Eu sunt Claire, soţia lui Quinn.”

Rachel a dat din cap.

Ochii perspicace, dar blânzi, au evaluat-o şi, evident, nu le-a plăcut ce au văzut. Claire a scos un stetoscop din buzunar şi l-a lipit de spatele lui Rachel. Un minut mai târziu, a scos din alt buzunar o manşetă pentru tensiunea arterială. I-a luat pulsul lui Rachel, apoi i-a întors mâna şi s-a încruntat la arsurile pe care Rachel le ignora. „Sean, nu ţi-a trecut prin cap că are nevoie de tratament?”

Sean a ridicat din umeri. „M-am gândit că trebuie să fie aici.”

Claire a dispărut şi s-a întors câteva minute mai târziu cu o pătură. A înfăşurat-o în jurul umerilor goi ai lui Rachel. Căldura a învăluit-o. Nu şi-a dat seama cât de frig îi fusese.

O umbră a umplut uşa. Quinn a păşit în cameră. S-a apropiat de Rachel şi s-a ghemuit în faţa ei. „Operaţia a decurs bine. Va rămâne la terapie intensivă pentru o noapte, dar arată bine.”

Tot aerul i-a părăsit plămânii. Şi-a ţinut respiraţia? Mici puncte de lumină îi pătau vederea.

Quinn se încruntă la fel ca soţia lui. „Te-am căutat la Urgenţe. De ce nu eşti acolo?”

Stând lângă el, Claire şi-a încrucişat braţele pe piept. „Arsuri mici de gradul doi pe mână. Este hipotermică şi deshidratată.”

Quinn a rostit ceea ce a sunat ca un blestem în şoaptă. „Uite care e înţelegerea. O să te duc să-l vezi pentru câteva minute *dacă* eşti de acord să te întorci jos şi să fii tratată

după aceea.” Nu era o întrebare, iar Quinn nu aştepta un răspuns.

În scurt timp era îmbrăcată şi se afla într-o cabină de terapie intensivă înconjurată de o mulţime de echipamente medicale pe care le cunoştea prea bine. Aşa se simţise Sarah? Îi era frică să creadă ceea ce vedeau ochii ei?

Speranţa zdrobită era mai rea decât lipsa oricărei speranţe. Rachel se apropie. Faţa lui Mike era albă ca lenjeria de spital. Tuburi şi cabluri şerpuiau peste şi sub cearşafuri. Dar pieptul lui masiv se ridica într-un ritm uniform, iar banca de monitoare o asigura că şi inima lui bătea regulat. Lacrimile îi curgeau pe faţă în timp ce privea, în timp ce înţelegea.

Nu era mort.

După ce în ultimele ore retrăise mental imaginea sângelui lui scurgându- se în pământ, uşurarea îi făcu genunchii să cedeze. Mâna lui Quinn îi sprijini subtil cotul.

„Nu va fi singur, nu-i aşa? Fără supărare, dar nu prea îi plac spitalele.”

„Ştiu totul despre, uhm, problema lui Mike.” Quinn a zâmbit. „Voi fi aici toată noaptea. Du-te cu Jack. Mike nu se va trezi în seara asta. Dar mâine, primul lucru pe care va dori să îl vadă vei fi tu. Se va simţi mai bine dacă nu arăţi pe jumătate moartă sau dacă nu ai sânge în păr.”

Mâna i s-a dus la cap. Părul îi era ţeapăn şi lipicios. Ugh. Dar totuşi a ezitat, nefiind obişnuită să-l vadă atât de vulnerabil pe bărbatul mare şi capabil pe care îl iubea.

„Tu şi Mike semănaţi mult. Da, ştiu, păreţi opuşi pentru că el e atât de calm tot timpul, iar tu, ei bine, nu eşti. Pe lângă faptul că mare parte din calmul lui este un act, amândoi petreceţi mult timp având grijă de alte persoane”, a spus Quinn liniştit. „Este în regulă să îi laşi pe ceilalţi să aibă grijă de tine oca-

zional.”

„Chiar vei sta cu el?”

„Toată noaptea.”

La parter, personalul de la Urgenţe a înfăşurat-o în pături încălzite, apoi iau curăţat şi bandajat arsurile de pe mână. Rachel a renunţat la o perfuzie, sorbind în schimb o sticlă de apă. Ar fi preferat să fie sus cu Mike, dar trebuia să recunoască că era obosită ca niciodată în viaţa ei. Să se poată baza pe alţi oameni ca Quinn nu era chiar atât de rău. Poate că se putea adapta.

***

Rachel s-a înţepenit pe bancheta din spate a SUV-ului lui Jack. Acum că era asigurată că Mike va fi bine, celulele creierului i se reporniseră. L-a bătut pe Jack pe umăr. „O, Doamne. Caii. Jack, trebuie să merg acasă.”

„Nu, nu trebuie”, a spus Sarah de pe scaunul pasagerului. „Cristan i-a adunat pe toţi, iar Blake i-a dus înapoi la el acasă.”

Rachel se lăsă pe spate în scaun. Chestia asta de a avea prieteni era destul de plăcută până acum.

Locuinţa lui Jack era un conac nenorocit, aflat în spatele unui set imens de porţi negre din fier forjat. Lumini aprinse luminau schele de-a lungul faţadei de piatră unde se efectuau reparaţii. Jack a condus până în spatele casei.

A parcat cât mai aproape de casă şi le-a condus pe Rachel şi Sarah la un set de uşi franţuzeşti. „Probabil că toată lumea doarme...”

Yap, yap, yap. Alerta ascuţită a lui Bandit a fost urmată de *urletul* profund al unui câine mult mai mare.

O femeie delicată, micuţă, cu păr lung şi castaniu le-a deschis uşa. Bandit şi un ciobănesc german uriaş s-au luptat pentru deschidere. Bandit a câştigat. Femeia a pus un picior în faţa căţeluşului pentru a-i bloca ieşirea. „Linişte.”

Jack s-a grăbit să intre pe uşă, împingând câinele mare din drum. „Înapoi, Henry.” Ciobănescul l-a lovit cu capul în piciorul rău al lui Jack. „Ooof.”

Beth a arătat cu degetul. „Henry, stai jos.”

Ciobănescul german şi-a lăsat fundul la podea.

Rachel a urmat-o pe Sarah într-o bucătărie veche, imensă şi confortabilă. În ciuda grandorii exterioare a casei, interiorul învechit avea un aer casnic, de casă bătrânească. Sarah l-a luat pe Bandit.

„Eu sunt Beth”, a spus femeia mică. A făcut semn către o femeie în vârstă, înaltă şi în formă, care se agita prin bucătărie. Un bărbat de vreo şaptezeci de ani, cu părul cărunt, se sprijinea de tejghea. „Ei sunt doamna Harris şi unchiul meu James.” Unchiul lui Beth o privea pe Rachel cu ochi albaştri prea ascuţiţi şi pătrunzători pentru un bărbat de vârsta lui.

Încruntat, Jack a sărutat-o pe Beth. „Ar trebui să fii în pat.”

Vârful capului lui Beth abia atingea umărul lui Jack. „Sunt bine.”

Felul în care mâna lată a lui Jack se tot îndrepta spre umflătura abia perceptibilă a bebeluşului lui Beth îi dădea lui Rachel un caz acut de căldură şi puf. Cum ar fi fost să poarte în pântece copilul lui Mike? Să-l aibă pe el atingând-o cu acea bucurie tandră? Şi dintr-o dată a simţit nevoia să se aşeze.

Un scaun era sub fundul ei în timp ce picioarele i se înmuiau. Unchiul James s-a mişcat mai repede decât se aştepta ea. Doamna Harris era chiar în spatele lui. Aşează o

cană aburindă pe masă. „Pari terminată, dragă. Poftim nişte ceai. Să-i lăsăm puţin spaţiu.” Doamna Harris a tras de braţul lui James. „Dacă ai nevoie de ceva, uşa mea este chiar dincolo de bucătărie. Bateţi oricând. Tie foame?”

Rachel a scuturat din cap.

„Nu ezitaţi să căutaţi prin bucătărie”, a spus Beth în timp ce Jack o conducea spre uşă. „Sarah, camera de lângă a ta este pregătită.” Beth şi-a bătut coapsa. Henry a intrat în pas în spatele ei.

James a ezitat la uşă. „Ai nevoie de ajutor să urci scările?”

„Vom fi bine. Mulţumesc pentru tot.” Sarah s-a aşezat lângă Rachel şi i-a frecat spatele. Liniştea s-a aşternut peste ele.

„Mă simt ca şi cum aş avea o experienţă extracerebrală. Gândurile care -
mi trec prin cap nu pot fi ale mele.” Cum ar fi cele despre căsătorie, copii şi alte evenimente terifiante pe care nu le contemplase niciodată până atunci. „Tocmai l-am găsit şi aproape l-am pierdut.”

„Aproape că te-am pierdut.” Sarah i-a trecut un braţ peste umăr. „Din nou.”

„Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin asta.” Rachel avea de gând să înceapă să se gândească la alţii înainte de a face lucruri de acum încolo. Serios.

„Nu e vina ta.” Sarah s-a ridicat şi l-a aşezat pe Bandit pe podea. „Haide. Curăţenia va ajuta mult. Vrei un duş sau o baie?”

Rachel s-a ridicat şi s-a uitat la hainele ei pline de sânge. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să fie cu Mike. „Amândouă.”

$$$

Mike a deschis ochii într-o cameră înceţoşată, întunecată. Ceva bipăia încet lângă capul lui.

„Te-ai trezit? Uimitor. Ţi-am dat destul suc să adormi un elefant.” Quinn se aplecă peste el şi îi apăsă o mână pe umăr. „Nu te mişca şi nu te speria.”

Mike a deschis buzele crăpate. Gâtul îi era iritat şi uscat, iar mintea îi era prea înceţoşată ca să se gândească la frică. Ca să nu mai vorbim de faptul că trupul lui cântărea cam un milion de kilograme. Probabil că nu-şi putea ridica degetul mic nici dacă încerca. Orice i-ar fi trecut prin vene îl făcea să se simtă foarte Zen cu toată treaba asta cu spitalul.

Quinn i-a pus în gură o lingură de plastic cu bucăţi de gheaţă. Lichidul rece din gura lui Mike era raiul. Quinn s-a mutat la picioarele patului şi a ridicat cearşaful. Panica i-a dat lui Mike un val de energie. S-a chinuit să ridice capul. „Este...?”

„E în regulă. Piciorul e încă aici. Nu am de gând să mint totuşi. A fost la limită. Cuţitul a lovit o ramură a femuralei în loc de artera principală. Norocul ăsta şi pregătirea de prim ajutor în luptă a lui Sean ţi-au salvat viaţa şi piciorul.” Mâna lui Quinn s-a închis în jurul piciorului lui Mike. „Poţi să simţi asta?”

Mike a dat din cap.

„Mişcă-ţi degetele de la picioare.” Efortul a fost herculean.

„Bine.” Quinn a aruncat cearşaful înapoi peste picior. „Şi acum cealaltă veste bună. Cât timp ai fost inconştient, ţi-am examinat intestinul.”

„La naiba, Quinn. Nu poţi doar..”

„În mod normal, aş fi de acord, dar tu eşti o circumstanţă atenuantă. Apropo, am urmărit totul. Ai fost foarte cooperant.”

„Am fost inconştient.” Iar sentimentul înfiorător pe care i-

l dădea era unul dintre multele, multele motive pentru care ura spitalele.

„Exact.” Quinn a dat din cap. „M-am gândit că ar putea fi singura mea şansă.”

Quinn ar fi avut dreptate dacă Mike nu s-ar fi îndrăgostit de Rachel. În timp ce zăcea în noroi, sângerând, îi fusese mai frică de moarte decât de orice altceva. Ar fi făcut orice pentru a rămâne în viaţă – pentru a rămâne cu Rachel. Acum înţelegea de ce mama lui luptase din greu şi îndurase atât de multe.

„Oricum, sunteţi mândrul proprietar al unui ulcer de dimensiuni olimpice, dar perfect obişnuit, uşor de tratat cu medicamente. Nu eşti uşurat?”

„Da”, mormăi Mike, dar uşurarea curgea prin el ca o perfuzie de morfină. „Cum e Rachel?”

„Ea este bine. A fost tratată pentru arsuri minore şi eliberată acum câteva ore. N-am lăsat-o să intre să te vadă decât dacă era de acord să meargă acasă cu Jack şi să se odihnească. I-am mai spus că nu ai cum să te trezeşti până dimineaţă. Aşa că ar fi bine dacă nu ai menţiona această discuţie.”

Faţa lui Mike a schiţat un zâmbet slab. „Nu-i voi spune dacă tu nu vrei.”

Când a deschis din nou ochii, Sean îi luase locul lui Quinn în scaunul de lângă pat.

„Nu am de gând să mă sperii.”

„Aşa zici tu.” Sean s-a apropiat mai mult. „Dar ne amintim cu toţii de atacul de panică de la Urgenţe de acum câţiva ani. Ai spart lucruri.”

Mike a încremenit. „Serios, abia pot să-mi ridic capul. Nu am nevoie de o dădacă.” Dar faptul că avea pe cineva lângă el nu făcea rău. Era atât, atât de fericit să fie aici în loc să fie

mort, dar locul încă îi dădea fiori.

„A sunat Jack. O aduce acum pe Rachel. Ea îl scoate din minţi încă din zori şi este o adevărată pacoste pentru el.”

„Deci e în regulă.”

„Asta este.” Sean a pufnit. „Asta da femeie. I-a zdrobit creierul lui Gunner ca să te protejeze. Ar fi bine să te căsătoreşti cu ea cât mai repede.”

„Am de gând.”

Sean a râs. „Trebuie să fie droguri bune. Nici măcar nu ai transpirat când ai spus asta.”

„Orice femeie care îmi apără trupul rănit cu o ramură de copac este o păstrătoare.”

„Amin.”

„Gunner a reuşit?”

„Până acum.” Sean părea dezgustat. „Dar are o rană gravă la cap. Rachel are un balans destul de puternic. Medicii nu ştiu dacă va ieşi din asta. Detectivul de la poliţia statală a adulmecat prin jur. Quinn l-a alungat, dar va trebui să dai o declaraţie.”

„Ştiu.” Îngrijorarea îşi făcea loc printre medicamente. Chiar dacă David ar fi murit, acţiunile lui Rachel erau clar defensive. El a răpit-o. Încercase să-l ucidă pe Mike. Exista un dosar clar de urmărire şi escaladare a violenţei. David era un criminal. Dar Mike nu lucra la caz. Era întins pe spate şi nefolositor.

Ei bine, la naiba. Tocmai când credea că nu mai are de ce să se îngrijoreze.

Rachel a intrat câteva minute mai târziu, iar Sean s-a eschivat afară. Privind-o cum traversează camera, inima lui Mike şi-a dublat mărimea. Cu excepţia unei mâini bandajate, a câtorva vânătăi şi a unui aer general de epuizare, ea arăta grozav. În siguranţă. În viaţă.

A lui.

Ochii îi erau înceţoşaţi şi şi-a trecut o mână peste obraz. „Am jurat că nu voi mai plânge. Nu cred că am mai plâns atât de mult în toată viaţa mea.”

„Vino aici.” Lacrimile din ochii ei îl făceau să se sufoce. Mike i-a întins o mână.

Ea a luat-o cu grijă. „Nu vreau să te rănesc.”

„Totul în afară de picior este bine.” Mike a tras-o mai aproape.

S-a aplecat în jos şi l-a sărutat, apoi şi-a pus capul pe pieptul lui îmbrăcat în haină de spital. „Mi-a fost atât de frică.”

Mike şi-a desfăcut perfuzia din părul ei şi a îmbrăţişat-o. „S-a terminat.
Nu-ţi mai poate face rău.”

„Nu, am vrut să spun că mi-a fost teamă că o să te pierd.” Ea a tremurat împotriva lui. „Te iubesc.”

Mike i-a mângâiat părul. „Şi eu te iubesc. Când David te-a avut, abia puteam funcţiona.”

„Dar ai făcut-o, şi m-ai găsit. Dar hai să nu mai facem asta, bine?”, i-a spus ea pe gât. „Hai să fim drăguţi şi plictisitori de acum încolo.”

„Bună idee.” Dar, sincer, Mike nu credea că viaţa cu Rachel ar putea fi vreodată plictisitoare. I-a sărutat creştetul capului. „Vei fi în stare să trăieşti cu ceea ce ai făcut?”

„Adică dacă moare?”

„Da.”

„L-am văzut cum te-a înjunghiat. A încercat să-mi ardă caii de vii.” Ea şi- a ridicat capul. Furia i-a aprins ochii. „Da, mă descurc cu asta. Deşi s-ar putea să am coşmaruri că nu l-am lovit destul de tare.”

Mike a tuşit. Durerea îi străbătea piciorul. Medicamentele erau pe sfârşite. „Detectivul poliţiei de stat va dori o declaraţie. Când o va face, s-ar putea să vrei să o exprimi

puţin diferit. Remuşcările ar fi bune. Simte-te liberă să mai plângi puţin.”

Ea a scos un sunet dezgustat care semăna în mod deranjant cu Sean. „Jack mi-a ţinut deja morală la micul dejun. Apoi a aranjat ca avocatul lui să meargă cu mine la ora zece.”

Mulţumesc, Jack.

„Îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai trezit.” A pufnit şi s-a îndreptat. „Nu am vrut să plec noaptea trecută, dar am fost manipulată cu uşurinţă de Quinn.”

„Este un semn de afecţiune. El agresează doar persoanele la care ţine.”

Ea a netezit pătura subţire pe pieptul lui. „Ţi-a spus Sean că casa mea nu este locuibilă?”

„Nu. Dar i-am văzut pe pompieri spălând-o cu furtunul noaptea trecută.”

„Acoperişul trebuie să fie înlocuit, printre altele. Va dura câteva săptămâni pentru a fi reparat.”

„Mută-te cu mine”, a spus Mike fără ezitare. „Cu sora mea şi fetele ei?”

„Ar fi cam strâmt.” În plus, el nu mai *dormea pe canapea.* Dar a observat, de asemenea, că ea nu-l refuzase. Zăcea pe un pat de spital, durerea care-i creştea în picior era de natură să doboare un rinocer şi era mai fericit decât fusese vreodată în viaţa lui. „O să găsim o soluţie.”

Jack şi-a băgat capul în uşă. „Pot să vorbesc cu Mike un minut?”

Rachel a ieşit pe hol. Strânsoarea din pieptul lui Mike nu avea nimic de-a face cu rana lui.

Jack s-a apropiat de pat, cu braţele încrucişate pe piept. „OK, acum că nu mai poţi fugi, spune-mi de ce m-ai evitat.”

Mike s-a uitat în jos la pătura albă. „A fost vina mea că Beth a fost aproape ucisă.”

Faţa lui Jack s-a încreţit într-o expresie de „ce naiba”. „Vina ta? De ce crezi asta?”

„Ar fi trebuit să ştiu. Ucidea femei chiar sub nasul meu. Cum de mi-a scăpat asta? Cum am putut să vorbesc cu el şi să nu ştiu ce era?”

„Mike, nu te poţi învinovăţi.” Jack a pus o mână pe umărul lui Mike. „Niciunul dintre noi nu ştia. În cei douăzeci de ani în care am lucrat la omucideri, crezi că am prins fiecare criminal? Nici pe departe. Aşa că scoateţi gândul ăsta din cap. E prea multă responsabilitate pentru oricine.”

Tensiunea a dispărut din Mike. „Mulţumesc că ai avut grijă de Rachel şi de sora ei şi de fete. Trebuie să fie balamuc acolo.”

„Da, dar este un fel de haos confortabil. Anul trecut am fost un burlac irascibil care trăia pentru slujbă. Astăzi, locuiesc cu doi bătrâni, trei femei, patru copii şi doi câini – *şi* mă căsătoresc săptămâna viitoare.” Faţa lui Jack se întinse într-un zâmbet larg. „Sunteţi cu toţii bineveniţi să staţi cât de mult doriţi. Avem destul loc.” S-a uitat la ceas. „Ar fi bine să o duc pe Rachel la secţia de poliţie ca să poată lua declaraţia asta din drum.”

„Sunt un pic îngrijorat de asta.”

Jack a dat din cap în semn de înţelegere. „Am vorbit cu detectivul de stat care se ocupă de caz. Se pare că locuinţa lui Gunner este un adevărat tezaur. A spionat oamenii de când era doar un copil. A început cu fotografii, mii de fotografii. Recent a trecut la supravegherea video. A instalat camere web ascunse în gurile de ventilaţie ale casei lui Vince şi Tanya Mitchell, cu streaming live. Pe lângă înregistrările video în care Tanya făcea duş şi se culca cu bătrânul Vince, Gunner avea şi nişte înregistrări audio în care se pare că Vince făcea afaceri cu Lawrence Harmon. Mitchell şi Harmon sunt amândoi sub investigaţie acum. În plus, Gunner se

confruntă cu acuzaţii de răpire şi două capete de acuzare de crimă. Will Martin a murit peste noapte.”

O asistentă a intrat în grabă în cameră, a verificat brăţara lui Mike şi i-a injectat ceva în perfuzie.

Mike se simţea uşurat, sau poate că era doar din cauza analgezicelor.

Orice ar fi fost, era prea obosit pentru a se împotrivi. „Apreciez asta, Jack.” „Va fi bine”, a continuat Jack. „Nu a făcut nimic rău, iar avocatul meu va fi acolo.”

„Mulţumesc pentru asta. Ea poate fi… dificilă.”

„Ai una vie, asta e sigur.”

$$$

O săptămână mai târziu, Mike s-a dat jos de pe scaunul pasagerului din SUV-ul lui Sean. Durerea i-a urcat pe picior când a sărit pe trotuarul de beton din faţa centrului comunitar. A tresărit şi s-a sprijinit de portiera deschisă.

Sean era deja la bordură cu o pereche de cârje metalice. „Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? Ai ieşit din spital de doar două zile.”

Timp pe care Mike îl petrecuse dormind şi şchiopătând prin casa lui Jack. Rachel se recuperase şi ea acolo. „Nancy a spus că ar trebui să fiu aici. Ceva trebuie să se întâmple.”

„Dacă Quinn află că te-am adus aici, o să mă omoare.”

Mike şi-a băgat cârjele sub braţe. „Lucrează în seara asta.”

„Da, dar are spioni peste tot. Nu e sănătos să-l enervezi pe fratele meu. E posibil să rătăcească lidocaina exact când am nevoie de ea.” Sean a scanat parcarea debordantă şi strada străjuită de maşini. Oamenii curgeau în centrul

comunitar din toate direcţiile. „Cu siguranţă se întâmplă ceva.”

Rachel şi Sarah au coborât din spate şi li s-au alăturat pe trotuar.

Rachel i-a luat locul lângă el când au pornit la drum.

„Mă duc să parchez.” Dar când Sean s-a întors spre SUV-ul său, Troy Mitchell a ieşit din clădire. Cu ochii larg deschişi, s-a oprit brusc şi s-a holbat la grupul de pe trotuar.

„Rahat.” Troy a pivotat şi a făcut un pas alergător în direcţia opusă. Sean l-a apucat de partea din spate a gulerului. „Ce-ai făcut?”

Troy s-a crispat. „Nimic. Dă-mi drumul.”

„De ce ai încercat să fugi?” Sean l-a ridicat pe vârfuri.

„Ia-ţi mâinile de pe mine.” Troy a arătat spre Sarah. „N-am fost nicăieri lângă ea. Poţi să-i faci cale ferată bătrânului meu, dar eu *nu mă* duc la închisoare.”

Mike s-a uitat mai atent. Ochii lui Troy erau limpezi. Hainele lui erau curate.

Cel mai important, nu mirosea a băutură.

„Nu am lipsit de la nicio şedinţă a Alcoolicilor Anonimi, nu am fost la bar şi nu am făcut nimic din ceea ce avocatul meu spune că nu ar trebui să fac”, sa enervat Troy. „Orice a făcut Will, a făcut singur. Nu am avut nimic de-a face cu asta şi nu poţi dovedi contrariul.”

Sean l-a tras mai aproape. „Troy, dacă o mai deranjezi vreodată, închisoarea va fi cea mai mică dintre grijile tale.”

Sean i-a dat drumul, iar Troy a plecat în pas alergător.

„E treaz.” Ochii lui Rachel s-au îngustat cu neîncredere în timp ce urmărea plecarea lui Troy. „Sper să rămână aşa.”

„Şi eu.” Sarah zâmbea.

Rachel a apucat-o de braţ pe sora ei. „Tu nu eşti...”

„Categoric nu”, a spus Sarah. „Dar ar fi mai bine pentru fete dacă tatăl lor nu ar fi un beţiv.”

„Mă întorc imediat ce găsesc un loc de parcare.” Sean a intrat în maşina sa.

Mike s-a îndreptat spre intrare. Rachel i-a deschis uşa. Înăuntru, locuitorii oraşului au umplut sala principală de şedinţe până la refuz.

„Şefule! Aici.” Trei bărbaţi şi-au eliberat locurile din rândul din spate.

Faţa lui Mike s-a încins la auzul atenţiei, dar s-a lăsat condus de oameni spre un scaun. Mai obosit decât ar fi vrut să fie, s-a aşezat cu recunoştinţă. Cineva i-a luat cârjele. Altcineva a împins un scaun în faţa lui. „Mai bine ridică piciorul ăla.”

Rachel s-a aşezat pe scaunul de lângă el, cu Sarah de cealaltă parte.

Un ciocănel a bătut în faţa sălii. Scaunele s-au zgâriat pe podeaua de lemn, iar vocile s-au stins în timp ce mulţimea îşi ocupa locurile, oferindu-i lui Mike prima vedere din faţa sălii. Fred era pe podium. În spatele lui, trei membri ai consiliului local stăteau la masa lungă. Locul lui Vince era vizibil gol. Herb şi Frank rânjeau. Lee stătea aplecat mizerabil asupra unei bucăţi de hârtie.

O mână a aterizat pe umărul lui Mike. El a ridicat privirea şi l-a văzut pe Sean stând în spatele lui.

În faţă, primarul şi-a dres glasul. „Sunt îndurerat să raportez că consilierul Mitchell a fost arestat în această dimineaţă pentru mai multe acuzaţii de fraudă şi acceptare de mită.”

Murmure emoţionate s-au ridicat din public.

„Spune-ne ceva ce nu ştim”, a strigat cineva peste zgomot.

„Da, Fred. Cum ar fi ce se va întâmpla cu proiectul Lost Lake?” Oamenii au tăcut. Toţi ochii s-au întors la primar.

Mike îşi frecă coapsa dureroasă, chiar deasupra bandajului gros. Quinn avea din nou dreptate. Mike ar fi trebuit să o ia mai uşor, nu să asiste la o şedinţă a oraşului. Partea bună era că nu mai avea arsuri la stomac. Ulcerul răspunsese deja la lipsa de stres şi la o mână de pastile pe care le înghiţea de două ori pe zi.

Fred a cedat. „Lawrence Harmon a fost şi el arestat în această dimineaţă.

Nu am idee ce se va întâmpla cu proiectul de dezvoltare în acest moment.” Zgomotul s-a amplificat până la un crescendo.

Fred a bătut din nou în ciocănel, dar a fost ignorant din nou. Doi oameni şi-au făcut loc prin mulţime până în faţa sălii. Mike rânji în timp ce Nancy şi Phyllis îl împingeau pe Fred din drum.

Nancy a smuls ciocanul din mâinile lui Fred şi l-a coborât cu autoritate pe podium.

Phyllis a luat microfonul. „Linistiţi-vă.” A aşteptat ca mulţimea să se liniştească. „Nu se poate aştepta ca Fred să ştie încă ce se va întâmpla cu proiectul, dar există câteva chestiuni pe care ar trebui să le abordeze.” A făcut o pauză de efect, scanând mulţimea cu ochii gri şi limpezi. „Cum ar fi de ce l – a suspendat pe şeful poliţiei care a servit acest oraş timp de mai bine de un deceniu.”

Mâna lui Mike a îngheţat pe piciorul lui. Auzise el ceea ce credea că auzise?

Nancy a scos un teanc de hârtii dintr-un portofoliu şi şi-a ridicat ochelarii de unde stăteau la capătul lanţului lor. S-a aplecat deasupra microfonului. „Avem aici o petiţie semnată de peste cinci sute de locuitori, care solicită consiliului municipal să anuleze suspendarea şefului O'Connell.”

Aplauze şi fluierături au izbucnit. Phyllis a bătut în

microfon. Nivelul zgomotului a scăzut. „Am fi avut mai multe nume dacă nu eram atât de grăbiţi.”

Uimit, Mike şi-a închis gura căscată. Rachel i-a strâns mâna şi şi-a şters o lacrimă din ochi. S-a uitat peste umăr şi i-a aruncat lui Sean o privire întrebătoare. Sean a scuturat din cap, ca şi cum nici el nu avea idee ce se întâmpla.

Nancy a ţinut microfonul spre primar. Gura lui Fred s-a deschis şi s-a închis ca un păstrăv slab. „Va fi o anchetă imediată…”

„Las-o baltă, Fred.” Nancy şi-a îndreptat cardiganul. „Totul a fost, evident, orchestrat de Vince pentru a putea scăpa de lucrurile pentru care tocmai a fost arestat.”

Phyllis şi-a bătut pantoful sensibil, cu toc jos, pe podeaua de lemn uzată. „Avem nevoie de Michael, Fred, mult mai mult decât avem nevoie de tine.”

Faţa lui Fred s-a înroşit, dar nu a încercat să argumenteze. S-a îndreptat spre partea din spate a mesei, unde ceilalţi trei membri ai consiliului îşi strânseseră capetele. Un minut mai târziu, Herb Duncan a sărit de pe scaun şi a urcat practic pe podium. Le-a îmbrăţişat pe Nancy şi Phyllis. „Consiliul orăşenesc votează în unanimitate pentru a-i oferi şefului O'Connell atât scuzele noastre profunde, cât şi postul său.”

Mulţimea s-a ridicat în picioare. Oamenii din jurul lui Mike s-au întors şi i-au oferit mâini şi felicitări. Sean s-a aşezat lângă piciorul rănit al lui Mike.

Vocea lui Herb a răsunat în difuzoare. „Mike, ia-ţi cât timp ai nevoie să te vindeci. Slujba ta te va aştepta când vei fi pregătit.”

Capitolul 30

Câteva zile mai târziu, Rachel stătea lângă Mike pe peluza înclinată din spate a proprietăţii lui Jack. Mâinile lor împreunate se odihneau pe coapsa ei, degetele lor împletite. Piciorul lui Mike era sprijinit pe un scaun capitonat. O briză răcoroasă foşnea printre copaci şi făcea ca frunzele căzute să se rostogolească pe iarba verde.

Jack şi Beth au făcut schimb de jurăminte în cadrul unei ceremonii liniştite. Rachel a fost foarte încântată de lipsa de fast. Beth era încântătoare într-o rochie de fildeş care îi atingea burta abia rotunjită şi îi cădea puţin deasupra genunchilor, iar Jack era înalt şi chipeş într-un costum închis la culoare, cu Quinn alături de el. I-dos-urile lor erau punctate de pocnetul dopurilor de la sticlele de cidru de mere spumant şi şampanie.

Toată lumea s-a îndreptat spre terasa pavată, unde furnizorii de mâncare împărţeau pahare.

„Imi pare rau. Sunt atât de sentimentală în ultima vreme.” Rachel şi-a şters ochii şi i-a ţinut cârjele lui Mike în timp ce acesta se ridica în picioare. El nu a spus nimic, dar faţa i s-a încordat de durere. „Vrei să mergem înăuntru şi să ne odihnim puţin?”

„Nu, m-am săturat să stau întins, mai ales când tot ce pot face este să stau
întins.”

„Ştiu. Întregul proces de recuperare e naşpa.” Ea şi-a încetinit paşii pentru a-i egala ritmul. „Dar ai nevoie de odihnă.”

El s-a aplecat, şoptindu-i la ureche: „Vino cu mine, doar pentru câteva minute.”

L-a urmat pe lângă o hoardă de copii care ţipau şi câini

care lătrau. „N-ar trebui să stai mult pe piciorul ăla. Quinn îţi va lua pielea.”

„Quinn va fi bine cu el. Terapeutul a spus că aş putea începe să pun ceva greutate pe el.” În partea din spate a casei, Mike a arătat cu un gest căruciorul de golf pe care Jack îl folosea pentru a se deplasa pe proprietatea imensă. Rachel şi-a ridicat fusta rochiei negre elegante pentru toate ocaziile şi s-a urcat pe scaunul şoferului.

„Dă-te mai încolo.” Mike a împins-o. „Pot să mă descurc cu o căruţă de golf.”

„Dar *ar trebui?”*

„Dă-te mai încolo. Nu mergem departe.”

A alunecat pe banchetă. Mike şi-a depozitat cârjele şi a urcat la volan. A condus pe cărarea care ducea la grajd. Caii păşteau pe păşune, învingând placid muştele în căldura soarelui de toamnă.

„E frumos aici.” Ea a suspinat.

„La fel e şi locul tău.” Mike a coborât şi a repoziţionat cârjele.

„Hambarul meu este o grămadă de moloz, iar casa mea are nevoie de o renovare completă.”

„Asta se poate face.” S-a învârtit spre hambar.

Mergând pe vârfuri, ca să nu se afunde cu călcâiele în pământul moale, ea l-a urmat. „Banii din asigurare ar trebui să acopere hambarul. Voi fi norocoasă dacă voi avea un acoperiş nou la casă. Dar va fi de ajuns.”

Mike a condus-o în interiorul clădirii reci. „De ce suntem aici?”

„Am vrut să fii singură şi am vrut să-ţi arăt ceva.” Mike s-a oprit în faţa unei grajduri. Paiele foşneau înăuntru.

Rachel a făcut un pas timid înainte. „Caii lui Beth sunt afară.”

„Sunt.”

Nu putea fi. El nu a făcut-o.

Lady şi-a băgat capul graţios peste uşă şi a mârâit. El a făcut-o.

A început să curgă apa din nou când Rachel a mângâiat fruntea iepei.

„Cum ai…?”

„Nu a fost uşor. Blake a refuzat să mi-o vândă.” Ochii albaştri ai lui Mike erau înceţoşaţi? „Actul de vânzare este de fapt pe numele tău.”

Rachel şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui. El aproape că şi-a pierdut echilibrul răspunzând îmbrăţişării ei. Cârjele lui au căzut la pământ cu zgomot.

Ea s-a retras, conştientă de rana lui. „Îmi pare rău. Te-am rănit?”

„Nu.” Râzând, el s-a întors şi şi-a sprijinit spatele de perete. Braţe puternice s-au înfăşurat în jurul ei, trăgând-o strâns. „Vrei să te măriţi cu mine?”

„Da. Categoric, da.” A inspirat parfumul lui. Lady i-a dat un ghiont în umăr. Rachel şi-a ridicat capul şi i-a mângâiat nasul lung.

„Deci, uite care e planul. Eu mă mut cu tine, iar Sarah şi fetele pot avea casa mea din oraş. E la doar câteva străzi de şcoala primară. Vom reconstrui hambarul şi vom repara casa.”

„Aşteaptă.” Rachel l-a oprit. „Este un plan grozav, dar nu am bani pentru o renovare.”

Mike a sărutat-o. „Am pus ceva deoparte. Mi-am moştenit casa liberă şi curată acum zece ani. Primăria îmi pune la dispoziţie o maşină şi nu-mi amintesc ultima mea vacanţă. De zece ani îmi pun la păstrare cea mai mare parte a salariului.”

„Casele vechi pot fi o durere în fund.”

„Ştiu, dar merită.” Mike a tras-o tare împotriva lui. Ea a avut grijă să nu-i atingă coapsa rănită. Anumite părţi din el îşi

reveniseră foarte bine. „Trebuie doar să-mi promiţi că vei încerca să fii mai puţin nesăbuită.”

Rachel i-a atins centrul pieptului lat cu degetul arătător. „Asta e valabil în ambele sensuri, He-Man. Şi tu trebuie să ai grijă de tine.”

El a zâmbit. „S-a făcut.”

„Eşti sigur?” Rachel. „Şi eu pot fi o adevărată pacoste. Nu contează cât de mult încerc, asta nu se va schimba.”

Mike a sărutat-o din nou. „Dumnezeu să mă ajute, dar sper că nu.”